Începeţi lectura
Tabla de conţinut
Despre autor şi traducător
Pagina de drepturi de autor
Autorul şi editorul v-au pus la dispoziţie acest e-book numai pentru uz personal. Nu aveţi dreptul să faceţi acest e-book disponibil publicului în niciun fel. Încălcarea drepturilor de autor este împotriva legii. Dacă credeţi că exemplarul din acest e-book pe care îl citiţi încalcă drepturile de autor ale autorului, vă rugăm să informaţi editorul la adresa: us.macmillanusa.com/piracy.
Pentru G., ucis nevinovat la vârsta de 17 ani.
Pentru N., ucigaş vinovat la vârsta de 15 ani.
Pentru ţara mea a ucigaşilor şi a celor ucişi.
Nu te întoarce, fugi
Copii cu arme
Strigând: „E distractiv!”
-NTÒ, „IL BALLO DEI MACELLAI” (DANSUL MĂCELARILOR)
Protagoniştii acestei cărţi sunt imaginari, la fel ca şi poveştile lor de viaţă; prin urmare, toate referirile la persoane sau instituţii publice care ar putea exista în prezent sau au existat cândva şi care ar putea fi găsite în textul acestei cărţi pot fi considerate doar coincidente. Evenimentele menţionate într-un context istoric sau jurnalistic, precum şi poreclele care se referă la persoane, mărci comerciale sau companii sunt folosite doar pentru a conferi plauzibilitate naraţiunii, fără nicio intenţie peiorativă sau, în orice caz, fără niciun sens prejudiciabil pentru posesorul lor.
Acelaşi disclaimer care apare la începutul filmului Hands over the City se aplică şi romanului meu: Personajele şi evenimentele care apar aici sunt imaginare; ceea ce este autentic, pe de altă parte, este realitatea socială şi de mediu care le produce.
PERSONAJE
MARAJA Nicolas Fiorillo

BRIATO' Fabio Capasso

TUCANO Massimo Rea

DENTINO Giuseppe Izzo

DRAGO” Luigi Striano

LOLLIPOP Vincenzo Esposito

PESCE MOSCIO Ciro Somma

STAVODICENDO Vincenzo Esposito

DRONE ANTONIO Starita

BISCOTTINO Eduardo Cirillo

SUSAMIELLO Emanuele Russo

RISVOLTINO Gennaro Scognamiglio

PACHI Diego D'Angelo

PRIMA PARTE

SĂRUTĂRI

Când suflăm sărutări, când le trimitem într-o scrisoare, ele călătoresc întotdeauna într-un plural generic, sărutări. O mulţime de săruturi. Dar fiecare sărut este unic în sine, ca un fulg de nea. Nu este vorba doar de modul în care acel sărut este dat, ci şi de modul în care el ia naştere: intenţia subiacentă, tensiunea care îl însoţeşte. Apoi este vorba de modul în care este acceptat sau respins, de vibraţia – veselă, emoţionată, stânjenită – care vibrează în jurul acestei primiri. Un sărut care plesneşte în tăcere sau în mijlocul distracţiilor zgomotoase, scăldat în lacrimi sau însoţitor al râsului, gâdilat de razele soarelui sau în invizibilitatea întunericului.

Săruturile au o taxonomie precisă. Există săruturi date ca o ştampilă, buze care ştampilează alte buze. Un sărut pasional, un sărut încă necopt. Un joc imatur. Un dar timid. Apoi există capătul îndepărtat al acestui spectru: sărutul franţuzesc. Buzele se întâlnesc doar pentru a se despărţi: un schimb de papile şi noduri, de umori şi mângâieri cu carnea limbii, în perimetrul gurii, în prezidiul de fildeş al dinţilor. Opusul lor sunt săruturile unei mame. Buzele apăsându-se pe obraji. Sărutările anunţă ceea ce va urma imediat după: îmbrăţişarea învăluitoare, mângâierea blândă, mâna pe frunte care simte căldura febrilă. Sărutările părinteşti zgârie pomeţii, sunt sărutări mustăcioase, înţepătoare, semne fugare de apropiere. Apoi sunt sărutările de salut care ating carnea şi sărutările bătrânului murdar care se strecoară pe furiş, mici ambuscade pline de sloboditate care bat pasul pe loc o intimitate furtivă.

Sărutările sălbatice nu pot fi clasificate. Ele pot pune o pecete pe tăcere, proclama promisiuni, pronunţa verdicte sau declara achitări. Există săruturi sălbatice care abia ating gingiile, iar altele care practic îţi intră pe gât. Dar săruturile sălbatice ocupă întotdeauna tot spaţiul disponibil, folosesc gura ca o cale de acces. Gura este doar bazinul în care te scufunzi, pentru a afla dacă există sau nu un suflet, dacă există cu adevărat altceva învelind trupul – sărutul feroce este acolo pentru a sonda, pentru a pătrunde în acel abis nesfârşit sau pentru a întâlni un vid. Vidul tern, întunecat, care ascunde.

Există o veche poveste spusă printre neofitii barbariei, o poveste care face în mod regulat înconjurul crescătorilor de câini de luptă: creaturi disperate, devotate în ciuda lor unei cauze de muşchi şi moarte. Această legendă, lipsită de orice bază ştiinţifică, spune cum sunt selectaţi la naştere câinii de luptă. Luptătorii de câini scrutează cu o intoleranţă glacială litiera de căţei. Nu sunt interesaţi să aleagă câinii care par puternici, nu doresc să treacă cu vederea câinii care par prea slabi, nu le pasă să favorizeze câinii care îşi îndepărtează surorile de ţâţa mamei, nu încearcă să identifice câinii care pedepsesc fraţii pentru lăcomia lor. Testul este diferit: crescătorul smulge căţelul de lângă mamelon, apucându-l de gât şi împingând botul mic aproape de propriul obraz. Majoritatea căţeluşilor vor linge acel obraz. Dar unul – practic orb, încă fără dinţi, cu gingiile obişnuite doar cu moliciunea mamei – va încerca să muşte. Unul vrea să cunoască lumea, să o aibă între fălci. Şi acesta este sărutul sălbatic. Acel câine, mascul sau femelă cum o fi el, va fi apoi învăţat să lupte.

Există săruturi şi există săruturi sălbatice. Cele dintâi rămân în incinta cărnii; cele din urmă nu cunosc limite. Ele vor să fie ceea ce sărută.

Sărutările sălbatice nu vin nici de la bine, nici de la rău. Ele există, la fel ca alianţele. Şi lasă întotdeauna un gust de sânge.

A NĂSCUT

„S-a născut!”

„Cum adică, s-a născut?!”

„Exact, s-a născut.”

La celălalt capăt al firului, tăcere, nimic altceva decât respiraţia care se aude la microfon. Apoi: „Stai, eşti sigur?”

Aştepta acest telefon de săptămâni întregi, dar acum că Tucano îi spunea, Nicolas simţea nevoia să îl audă din nou, repetat, ca să fie convins că ziua venise în sfârşit, ca să îl savureze bine şi cu adevărat în mintea lui. Ca să poată fi pregătit.

„Corect, de parcă aş glumi! Nu, ai încredere în mine. Abia s-a născut, îţi jur, adda murì mammà, 'a Koala este practic încă în sala de naşteri ... Nici urmă de Dentino, am venit direct la spital”.

„Sigur, nu e de mirare, nu are curajul să se arate la faţă. Dar cine ţi-a spus că s-a născut copilul?”

„Un infirmier.”
„Şi cine naiba e ăsta? De unde a apărut infirmierul ăsta?” Nicolas nu avea de gând să se mulţumească cu informaţii generice, de data asta voia detalii. Nu-şi putea permite să improvizeze, nimic nu putea fi dat peste cap.
„E un tip care lucra cu tatăl lui Biscottino, Enzuccio Niespolo. I-am spus că Koala este un prieten de-al nostru şi am vrut doar să ne asigurăm că vom fi primii care vor afla, atunci când copilul va veni pe lume.”
„Şi cât i-ai spus că îl vom plăti? Nu crezi că spune prostii doar pentru că nu i-am dat încă o sută de euro?”
„Nu, nu, i-am promis un iPhone. Tipul ăla abia aştepta să se nască copilul ca să poată pune mâna pe un telefon nou. Era practic aplecat cu urechea lipită de burta lui Koala.”
„Atunci hai să facem următorul lucru. Mâine dimineaţă, în clipa în care răsare soarele.”
Zorii zilei l-au găsit pregătit şi complet îmbrăcat, dornic de acţiune. Patul pe care stătea era abia mototolit, nu dormise în el nici măcar un minut. A închis ochii şi a respirat adânc, apoi a expirat, un sunet plat şi ascuţit. Se făcuse ziuă. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede, să nu se lase absorbit de amintiri. Avea o misiune de îndeplinit; după aceea avea să aibă destul timp pentru orice altceva.
Vocea lui Tucano a acţionat ca întrerupătorul care deschide curentul electric. Îşi vârî Desert Eagle-ul în blugi şi coborî în stradă cât ai clipi.
Tucano îşi pusese deja casca integrală.
„Ai telefon?” l-a întrebat Nicolas în timp ce îşi punea şi el casca. „E în ambalajul original, nu?”
„Maraja, totul este pregătit.”
„Atunci să mergem să cumpărăm florile.” Nicolas şi-a balansat piciorul peste scaun şi a pornit cu viteză redusă. Simţea cum un sentiment de calm îi încălzeşte tot corpul. Peste o oră, întreaga problemă urma să fie rezolvată. Caz închis.
„Nenorociţii ăştia...” a spus Tucano. „Ei spun că nu fac bani, dar dorm toată ziua.”
Jaluzelele metalice de la florărie erau trase în jos, habar nu aveau unde să găsească altele şi, în orice caz, trebuiau să se mişte repede, s-a gândit Nicolas. Apoi a frânat brusc şi partea din faţă a căştii lui Tucano s-a izbit de spatele căştii lui.
„Maraja, maronna...”
„Aşa e, Madonna”, a spus Nicolas şi, împingând motocicleta înapoi cu picioarele, s-a rostogolit înapoi până la gura aleii înguste, vicolo. Acolo, închisă într-o cuşcă de metal care strălucea ca aurul aşezat în decorul ei şubred şi degradat, o altarniţă votivă era luminată de un mic reflector. Fotografiile foştilor votanţi şi cărţile sfinte ale lui Padre Pio o acopereau practic pe Madonna, dar, cu toate acestea, ea zâmbea liniştitor, iar Nicolas îi întorcea zâmbetul. A coborât de pe TMAX, a sărutat-o, aşa cum îl învăţase bunica lui să facă când era mic, şi, stând pe vârfuri, a scos dintr-o vază un buchet de crini calla albi.
„Asta n-o s-o enerveze pe Madonna?” a întrebat Tucano.
„Madonna nu se enervează niciodată. De aceea este Madonna”, a spus Nicolas, coborându-şi fermoarul gecii de trening pentru a face loc crinilor. Au decolat din nou, cu motorul trosnind. Exact la acea oră, aşa cum se stabilise în prealabil, Pesce Moscio urma să intre în acţiune.
Chiar în interiorul porţilor, îi aştepta infirmierul, care bătea din picioare pe asfalt, înfofolit într-o jachetă de puf. Tucano a ridicat o mână în semn de salut şi a continuat să ţopăie pe loc, chiar dacă ceea ce îl conducea acum nu mai era gândul de a se feri de frigul de îngheţa osul, cât teama lăuntrică că cei doi nou-veniţi pe scuter, purtând căşti integrale, s-ar putea să nu fie acolo pentru a-i răsplăti favorul.
„În regulă, atunci, du-mă să fac o vizită surpriză acestui copil”, a început Nicolas.
Asistentul bărbat a încercat să tragă de timp, încercând să înţeleagă spiritul vizitei. I-a răspuns că nu erau rude, nu putea să-i lase să intre.
„Cum adică, nu suntem rude”, a spus Nicolas. „Nu e ca şi cum singurele rude sunt verii primari. Noi suntem cel mai apropiat tip de rude, pentru că suntem prieteni, suntem o familie adevărată.”
„Chiar acum este la creşă. În curând îl vor duce la mama lui.”
„E băiat?”
„Da.”
„Cu atât mai bine.”
„De ce?” a întrebat asistenta, încercând să câştige timp.

„E mai uşor aşa...”
„Ce e mai uşor?” a insistat el. Nicolas a ignorat întrebarea.
„Mai uşor să-i creşti, e mai uşor dacă eşti băiat, am dreptate?” a intervenit Tucano. „Sau poate e mai uşor dacă eşti fată. Cel puţin dacă ştii să ţi-o tragi, poţi ajunge unde vrei, nu?”
În tăcerea lui Nicolas, asistenta a făcut presupunerea că vor aştepta. A început să arunce ambele braţe larg, ca şi cum ar fi spus, ce poţi să faci, astea sunt regulile.
„Vreau să văd copilul ăsta înainte să se prindă de sânii mamei lui”. Vocea nerăbdătoare, pulsând de furie, l-a plesnit ca o lovitură de bici şi, înainte să poată veni cu un răspuns, asistentul s-a trezit cu faţa lipită de vizorul căştii lui Nicolas. „Ţi-am spus că vreau să-l văd, pe acest băieţel. Am adus chiar şi flori pentru mamă. Acum spuneţi-mi cum să ajung acolo”. Şi cu o împingere a împins-o pe asistentă înapoi în poziţie verticală.
Informaţiile curgeau cu precizie, traseul era simplu. În acel moment, Tucano a apucat cutia în care se afla iPhone-ul şi a aruncat-o în aer, în timp ce asistenta, cu ochii aţintiţi spre cer pentru a urmări traiectoria cutiei, îşi agita braţele îngrozită, încercând cu disperare să se asigure că telefonul mobil nu loveşte pământul. Era atât de concentrat asupra bijuteriei sale tehnologice încât a trecut cu vederea norul dens de fum negru care se ridica în aer la câţiva metri distanţă şi poate că nici nu a simţit mirosul acru de cauciucuri arse. Pesce Moscio fusese punctual la secundă. Nicolas îi ceruse să fie punctual, ba chiar îi ordonase să fie. Vreau mult fum. Trebuie să acoperi totul cu o perdea de fum. Îi spusese că voia să se asigure că cabina în care îşi petreceau ziua agenţii de pază era goală, ultimul lucru de care avea nevoie era un pluton de agenţi de pază alergând după scuterul lor. „O diversiune, Pescemo'„, şi Pesce Moscio alesese o toaletă din Policlinică, aproape de cabina paznicilor. Furase anvelopele dintr-un magazin în dimineaţa aceea şi, cu o sticlă de kerosen şi o brichetă, avea de gând să dea o petrecere pe cinste, o sărbătoare a duhorii şi a fumului toxic, avea să concentreze atenţia tuturor asupra acelei toalete.
Între timp, Yamaha TMAX trecea prin poartă cu viteza de mers pe jos. Până în acel moment, planul urmase o anumită logică. Nicolas stabilise un calendar şi o serie de piedici posibile, iar Tucano însuşi, jucându-şi sârguincios rolul, se simţise ca o rotiţă în această maşină bine unsă. Apoi Nicolas a apăsat pedala de acceleraţie şi a aruncat toată logica în vânt. Trotineta grea s-a redresat într-o roată şi a urcat prima treaptă, aproape ca un cal sărind peste un obstacol; sărind treaptă după treaptă, a urcat scările şi a ajuns la intrare. Uşa automată a spitalului s-a deschis brusc şi TMAX a plonjat în hol.
În interior, motorul trosnea ca un turboreactor Boeing. Încă nu întâlniseră pe nimeni, iar la acea oră a zilei fluxul constant de programări şi de vizite ale familiilor şi prietenilor nu începuse încă să intre, dar incursiunea lor zgomotoasă a făcut ca personalul spitalului să alerge, izbucnind neîncrezător pe uşile secţiilor şi clinicilor. Nicolas i-a ignorat. Căuta liftul.
Au năvălit în maternitate, unde au fost întâmpinaţi de tăcere. Nimeni pe holuri, nici o voce sau un scâncet care să le indice direcţia maternităţii. Balamucul pe care îl dezlănţuiseră la parter nu părea să fi tulburat pacea şi liniştea de la acest etaj.
„Cum naiba îl cheamă pe copilul ăsta?”
„Trebuie să le aibă listate după numele de familie, nu?” răspunse Tucano. Îl cunoştea mult prea bine pe Maraja ca să rişte să-l întrebe cum credea el că vor ieşi de pe aleea fără ieşire în care se grăbiseră. De fapt, asta îl făcea pe Nicolas ceea ce era, dorinţa lui de a te împinge la limită înainte ca tu să-ţi dai seama ce se întâmplă.
Au lăsat TMAX-ul care bloca coridorul. Strălucitor şi negru, scuterul arăta ca un gândac enorm între acei pereţi, care erau de un verde lime pal şi acoperiţi cu afişe care proclamau beneficiile alăptării. Au galopat pe coridor în căutarea camerei copilului. Tucano a mers primul, cu casca încă bine prinsă de cap, Nicolas chiar în spatele lui. O enfiladă de uşi în dreapta şi în stânga şi clănţănitul tălpilor lor pe podeaua de linoleum.
Au ieşit într-un hol cu două birouri goale, dincolo de care strălucea geamul din sticlă al maternităţii. Acolo erau cu toţii, bebeluşi proaspăt aduşi la viaţă, aliniaţi, cu feţele roşii în body-urile lor pastelate; unii dormeau, alţii îşi fluturau pumnii mici deasupra capului.
Maraja şi Tucano s-au aplecat, ca două rude curioase să afle dacă bebeluşul seamănă mai mult cu mama sau cu tatăl.

„Antonello Izzo”, a spus Tucano. Pătura albastru deschis cu numele cusut la colţ se ridica şi cobora aproape imperceptibil. „Iată-l”. S-a întors să se uite la Nicolas, care stătea acolo, nemişcat, cu palmele lipite de geamul de sticlă, cu capul întors spre acel nou-născut, care zâmbea, sau cel puţin aşa i se părea lui Tucano.
„Maraja...”
Tăcere.
„Maraja, acum ce-o să facem?”
„Come s'accide 'nu criaturo, Tuca'?” Cum omori un copil, Tucano?
„De unde naiba să ştiu eu, te-ai gândit la asta acum?”
Nicolas a scos Desert Eagle-ul din elasticul boxerilor şi, cu degetul mare, a scos siguranţa.
„Dacă mă întrebi pe mine, e ca şi cum ai pocni un balon, nu-i aşa?” a continuat Tucano.
Nicolas a apăsat uşor pe uşă, ca şi cum ar fi vrut să fie suficient de curtenitor pentru a nu face zgomot, pentru a nu-i trezi pe ceilalţi copii. S-a apropiat de Antonello, fiul lui Dentino, copilul tipului care-i omorâse fratele, Christian, care-l împuşcase în spate ca pe cel mai josnic dintre trădători.
„Christian...” spuse el, în şoaptă. Era prima dată când rostea acest nume din ziua înmormântării fratelui său. Arăta ca şi cum ar fi căzut victima unei vrăji, ochii lui întunecaţi concentraţi drept în faţa lui, dar de fapt pătrunzând adânc în cine ştie ce altă realitate. Lui Tucano îi venea să bată cu pumnii în geam, să-i strige lui Nicolas să se grăbească, să-i strige că trebuie să-l împuşte pe acel fiu de trădător imediat, imediat: în schimb, Nicolas aşezase ţeava Desert Eagle pe burta micuţului, dar degetul de pe trăgaci nu se mişca. Pistolul continua să se mişte în sus şi în jos, încet, ca şi cum plămânii acelei creaturi minuscule chiar erau capabili să ridice cele patru kilograme şi jumătate de pistol. Tucano se întoarse să se uite la capătul coridorului şi îşi dădu seama că, în timpul în care Nicolas ezitase, o asistentă apăruse în spatele lor. Ea se deplasa rapid pe coridor spre ei, apucând stâlpul unui suport de perfuzii ca pe o suliţă: „Ce faceţi aici?” Apoi s-a concentrat asupra lui Nicolas şi a început să ţipe în dialect: „Stanno arrubbando i criaturi! Stanno arrubbando i criaturi!” Fură copiii! Tucano şi-a îndreptat rapid Glock-ul spre ea, iar asistenta s-a oprit instantaneu, cu suportul de perfuzii ţinut în aer, dar asta nu a împiedicat-o să continue să strige.
„Stanno arrubbando i bambini! Îi fură pe cei mici! Ajutor! Ajutor!” Vocea ei devenea tot mai ascuţită şi mai puternică, ca o sirenă.
„Maraja, apasă pe trăgaci, grăbeşte-te, şi-au dat seama, pune-l jos odată pentru totdeauna...” Dar acum Nicolas îşi înclinase capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să se uite mai bine la fiul lui Dentino şi al lui 'a Koala. Copilul dormea senin, în ciuda pistolului: Şi Christian – când mama lui îl adusese acasă de la spital, după ce îl adusese pe lume – dormise exact la fel. Îl aşeza pe Nicolas într-un fotoliu şi apoi îl punea pe Christian în braţele lui, iar Christian continua să doarmă. Dar în jurul lui Antonello, în schimb, ceilalţi bebeluşi începeau să se trezească. În scurt timp, camera copilului se transformase într-o cacofonie infernală, gemetele unui nou-născut infectându-l rapid pe cel din pătuţul alăturat, un val asurzitor care a fost suficient pentru a-l scoate pe Nicolas din transă.
„Ei fură copiii! Ne fură copiii!”, a continuat să strige asistenta, învârtind în tot acest timp stâlpul de perfuzie, încercând să obţină impulsul de a arunca cu toată forţa suliţa din oţel inoxidabil.
„Maraja, trage, omoară-l acum!” a strigat Tucano. Asistenta se tot apropia, iar el nu ştia dacă să o lovească cu pumnul în faţă sau să o împuşte, şi dacă da, dacă să o rănească sau să o omoare. Pur şi simplu nu ştia.
„Maraja, lucrurile o iau razna, trebuie să plecăm de aici. Acum. Adică repede, să ne mişcăm!”
Nicolas şi-a ridicat mâna stângă şi a atins tatuajul pe care şi-l făcuse pe ceafă, pentru ca acesta să-i dea putere, să-i confirme că şi acolo, în prezenţa unui alt nevinovat, ceea ce urma să facă era ceea ce trebuia. Pentru el, pentru mama lui, pentru Piranha. Pentru că acesta era momentul furtunii, iar el era furtuna care se prăbuşea cu furie asupra oraşului. A apăsat cu putere pistolul pe trupul nou-născutului, iar acum Antonello a început şi el să plângă.
Tucano se retrăsese, făcând un pas înapoi după altul, până când casca lui s-a izbit de geamul din tablă.
„Ascultă, grasule”, îi spunea asistentei, „o să te omor, stai în spate”. Dar ea continua să vină, iar alte două

asistente, chemate de strigătele ei, apăruseră pe coridor. De îndată ce şi-au văzut colega, au început şi ele să strige: „Uddio şi stanno arrubbando i criaturi! Stanno arrubbando i criaturi!”
„Înapoi! O să vă omor! O să vă omor pe toţi!” ţipa Tucano, iar acum tot corpul lui era lipit de geam. Nu exista decât o singură cale de ieşire. A apucat Glock-ul cu ambele mâini acum, ţintind cu atenţie fruntea asistentei cu tija de perfuzie.
Bum.
O explozie. Apoi tăcere. Tucano s-a uitat la mâna lui, care nu fusese suficient de rapidă pentru a trage. De fapt, glonţul venise din spate, spulberând geamul din sticlă al infirmeriei într-o ploaie de fragmente cu muchii ascuţite, fragmente care au zăngănit pe casca lui Tucano, au strălucit pe halatele de laborator ale asistentelor, care îşi acopereau feţele cu mâinile, au ricoşat în tavan, s-au înfipt în pereţi şi în podea. Când Tucano s-a întors să vadă cine trăgea, l-a văzut pe Nicolas ţinând Desert Eagle-ul încă îndreptat chiar spre ceea ce fusese cândva fereastra infirmeriei. La înălţime, pe peretele opus, era gaura în care glonţul se înfipsese în cele din urmă. Strigătele bebeluşilor, care încetaseră pentru o scurtă fracţiune de secundă, s-au reluat cu disperare, iar Nicolas a pornit furios în conştiinţă: „Haideţi, haideţi, ieşiţi de aici”.
La fel ca la intrare, nu s-au intersectat cu nimeni. Au coborât treptele largi ale Policlinicii, apoi treptele care duceau spre hol. Acolo, Nicolas a răsucit acceleraţia până la capăt pentru a trece ca un butoi printre agenţii de securitate care se chinuiau să scoată armele şi printre pompierii cu măşti de gaze pe faţă. Ultima persoană pe lângă care au trecut a fost asistentul medical care îi lăsase să intre, dar acesta era cu ochii lipiţi de iPhone şi nici măcar nu a observat că au trecut pe lângă ei.
Nicolas s-a întors acasă exact când clădirea lui ieşea din somn. Auzea duşurile curgând, părinţii strigându-le copiilor să se mişte sau să se grăbească, că porţile şcolii nu aveau de gând să aştepte să-i trezească. Doar propriul său apartament era mut şi pustiu. Mama lui era deja la spălătorie şi la călcătorie, în fiecare dimineaţă ajungea acolo cu puţin înainte de ora de deschidere; iar tatăl lui se mutase imediat după moartea lui Christian, părăsise casa cu ei pentru a merge la înmormântare şi apoi nu se mai întorsese acasă. Totuşi, puteau trăi fără el; tatăl lui nu făcea diferenţa – nu o făcuse niciodată. Gura lui Nicolas s-a strâmbat într-o grimasă, a aruncat cheile pe masă şi a pornit televizorul. Volumul era dat la maximum, nici măcar ştirile de dimineaţă nu îndrăzneau să rupă o tăcere care mirosea a reproş. Urmând segmentele despre politica locală, pe ecran apăreau imagini de la spital, geamurile sparte, asistentele care scoteau din pătuţuri nou-născuţi cu feţe convulsive şi plângăcioase şi îi cărau, urme de cauciucuri pe podea. „Glume de huligani la Policlinică”, scria bannerul grafic de pe ecranul televizorului. Un minut mai târziu, reportajul se terminase, timpul pe care l-ai dedica unei cascadorii stupide.
Ajunse în dormitorul său, se întinse pe patul fratelui său şi îşi împleti degetele ambelor mâini în spatele gâtului, lăsându-şi vârfurile degetelor să urmărească numele pe care şi-l tatuase acolo: Christian. O citire meticuloasă în braille a numelui, înainte şi înapoi, şi apoi din nou, o circumnavigare a conturului oval al grenadei de mână, şi apoi, încet, a repetat procesul. Insistase ca grenada de mână să fie exact la fel ca cea de pe pieptul său, care îi conţinea numele, Maraja, un tatuaj geamăn identic.
Ce-am făcut? se întrebă el. Şi-a înfipt ambii pumni în orbite şi a început să sape.
Pisica şi şoarecele. O pisică furioasă la vânătoare de un şoarece fantomă.
Piaţetele prosperau. Coca-Cola se mişca rapid. Heroina lui Scignacane se vindea fără probleme. Încasările lunare din afacerea de protecţie veneau la timp. Soarele strălucea pe teritoriile Piranha, în centrul oraşului Napoli. Dar Dentino era încă în viaţă, iar Nicolas pur şi simplu nu se putea împăca cu această idee. Era ca o durere de spate care nu voia să înceteze, ca o carie la un dinte care îţi chinuie somnul: trădătorul era încă undeva în oraş, ascuns cine ştie unde.
În ultimele cinci luni, se chinuise la nesfârşit, în nesfârşite filaje. Începuse prin a pregăti o ambuscadă în faţa curţii bisericii parohiale. Acel petic dreptunghiular de pământ purta încă urmele meciurilor lor de fotbal. Apoi petrecuse noapte după noapte în faţa cabinetului stomatologic unde Dentino îşi cheltuise salariul din prima lună pentru a-şi albi dinţii înnegriţi de fum şi droguri. Apoi apartamentul părinţilor săi, apartamentul bunicilor materni, apoi cel al bunicilor paterni, şi parcul Capodimonte, pentru că cineva spusese că îl văzuse stând pe o bancă acolo, şi în cele din urmă gara, pentru că lui Nicolas i se păruse o opţiune logică să încerce asta. Vagabond după vagabond, toaletă după toaletă. Strângându-şi bine nasul, se întorsese peste acei oameni uzaţi şi obosiţi care dormeau în zdrenţele lor. În apartamentul în care locuia

mama lui Dumbo, îi dedicase o săptămână întreagă de pândă continuă, gata să-i întindă o ambuscadă la orice oră din zi sau din noapte, încrezător că, mai devreme sau mai târziu, trădătorul acela va ceda tentaţiei. Dar se întorsese cu mâna goală.
Şoarecele nu se arătase nicăieri, aşa că, logic, trebuia să strivească puiul de şoarece. Dar nu reuşise să o facă ... Come şi accide 'nu criaturo? Cum poţi să omori un bebeluş?
„Ajunge", a strigat Nicolas, „ajunge". O singură mişcare, braţul lui măturând totul. Cărţi cu sfinţi, cărţi sfinte, cărţi cu Madonna, San Gennaro, Padre Pio, fotografii cu Christian la prima lui împărtăşanie, în costum de baie lângă el pe o plajă de care nu-şi amintea nimic. S-a uitat în jos la dezordinea de obiecte de la picioarele lui, apoi şi-a scos pantofii, pantalonii şi geaca de trening. După aceea, a dat pătura la o parte şi s-a strecurat sub aşternuturi, ţinându-şi genunchii în sus cu ambele braţe. Apoi, în sfârşit, s-a hotărât să facă ceea ce ar fi trebuit să facă de ceva vreme.
A început să plângă.
QUICKSAND
Un cuib de viespi. Nicolas le auzea învârtindu-se în jurul capului său şi, fără să deschidă ochii, făcea tot posibilul să le îndepărteze cu mişcări largi ale mâinilor. Apoi conştiinţa a preluat controlul. Nicolas a deschis un ochi. Viespi? Vechile telefoane Motorola StarTAC pe care el şi paranza le foloseau ca telefoane de unică folosinţă. Imposibile de ascultat sau de spart. Cine ar fi putut spune de cât timp şuierau toate pe birou.
A sărit din pat. Dormise toată dimineaţa şi o parte din după-amiază, dar somnul nu-l înviorase deloc. Şi-a stropit faţa cu apă rece, apoi şi-a tras gluga de la hanorac peste cap, ca şi cum asta l-ar fi putut proteja de durerea care i se ridica în ceafă. Una dintre acele dureri de cap care se concentrează pe un punct anume, un punct infinitezimal, şi apoi se adâncesc, răzuind şi lovind ca un sadic cu un burghiu cu vârf fin. Când era mic, dacă avea febră sau dureri de burtă, mama sa, Mena, îi pregătea un pahar cu apă, lămâie şi zahăr. Acesta era remediul ei universal: asta, spunea ea, ar vindeca orice boală.
Dar Mena nu era acolo acum, iar el se gândise mai întâi să alunge durerea cu un joint, apoi cu o linie de cocaină, dar în cele din urmă optase pentru un espresso tare şi un text la întreaga paranteză: îi voia pe toţi în camera privată, la ora cinci fix, aveau o mulţime de lucruri de discutat. Chiar dacă el, de fapt, nu prea avea chef să vorbească şi, la urma urmei, nu avea nimic de spus. Voia doar să se scalde în ploaia de cuvinte ale echipei sale, în speranţa că acele cuvinte vor respinge acel lucru pe care îl simţea sub zumzetul burghiului cu vârf fin. Un cheag de neputinţă şi nemulţumire faţă de el însuşi şi, cu cât petrecea mai mult timp singur, cu atât mai mult continua să crească.
Noul Maharaja era încă în renovare. Sau cel puţin asta le spunea patronul, Oscar, oamenilor care apăreau în faţa clubului în fiecare seară. Un embargo total. Se apropia de oamenii care se uitau la schelele care ascundeau albul faţadei şi, sprijinindu-şi mâinile pe burta flască, Oscar le jura fiecăruia dintre ei că, atunci când clubul se va redeschide, vor găsi un New Maharaja şi mai magnific. „Lucrările de renovare" nu constau de fapt în nimic mai elaborat decât un strat de vopsea albă şi o lustruire a ringului de dans – dar Oscar conta pe aşteptări pentru a face treaba în locul lui. Se baza pe miraje.
Pentru Piranha, însă, New Maharaja era întotdeauna deschis, chiar şi atunci când era închis.
Oscar a văzut sosind TMAX-ul lui Nicolas, navigând cu o viteză neobişnuită, placid ca unul dintre acele mari vase de croazieră pe care le puteai admira de la balconul Noului Maharaja. L-a văzut abandonând scuterul ca pe o vechitură oarecare şi continuând drept înainte, pe jos, fără să arunce măcar o privire spre el sau spre vreuna dintre cele două tinere cu care vorbea: amândouă blonde, înalte, foarte tinere.
„Maraja" – a încercat să-l reţină o clipă – „vino aici, să-ţi fac cunoştinţă cu noul corp de dans". Dar Nicolas nici nu-l auzea, voia doar să ajungă în camera privată, să se întindă pe una dintre canapelele mici şi poate să rămână câteva minute singur în întuneric înainte de sosirea celorlalţi. Încerca să-şi pună priorităţile într-o oarecare ordine, după raidul eşuat asupra spitalului. Să vorbească cu Tucano? Să-l lămurească, cu cuvinte blânde sau ameninţări, că nu trebuie să sufle o vorbă celorlalţi despre cele întâmplate? Sau s-o confrunte pe Mena, să-i spună despre eşecul său? Pentru că nu exista niciun alt cuvânt care să-l descrie. Poate că ştia deja totul despre asta, poate că nu pierduse ştirea de la ştirile locale. Primul care a sosit a fost Lollipop, urmat de Briato'. Vechiul său prieten de la minifotbal şchiopăta încă foarte vizibil. După ce fusese rupt în patru locuri, piciorul său nu se vindecase niciodată cum trebuie, iar

doctorul îi spusese lui Briato' că va şchiopăta tot restul vieţii. Cu toate acestea, nu făcea prea mare caz din asta şi, de fapt, dacă se întâmpla ceva, îşi exagera mersul, „în stilul De Niro”. În caverna sumbră a camerei private, nu l-au putut zări imediat pe Nicolas, acolo unde stătea aplecat la brâu, cu ambele mâini lipite de tâmple. Nicolas era aşezat pe tronul său, astfel încât ceilalţi să-l vadă exact acolo unde îi era locul, dar pur şi simplu nu fusese în stare să se înduplece să aprindă lumina.
„Maraja, unde eşti?” a strigat Briato'.
„Sunt chiar aici”, a spus Nicolas. „De ce ţipi?”
Lollipop s-a trântit pe canapeaua mică, în timp ce Briato' a aprins luminile, umplând camera cu o explozie de lumină artificială. Un soare alb şi orbitor a explodat în spatele ochilor lui Nicolas.
A fost nevoie doar de o privire răutăcioasă din partea lui Nicolas, iar Briato' a stins din nou lumina, readucând camera în întuneric. Unul câte unul, ceilalţi au intrat. Ultimul care a sosit a fost Drago', care s-a aşezat lângă Drone, reasamblând vechiul hemiciclu care chiar acolo, în acel loc, sancţionase pentru prima dată oficial distribuirea piaţetelor. Erau atâtea siluete incolore acum, mai mult sau mai puţin dense în funcţie de cantitatea de lumină pe care reuşeau să o capteze în timp ce se mişcau. Doar Nicolas, afundat în tronul său, părea să-şi fi pierdut toate trăsăturile fizicului său zvelt.
Biscottino părea că nu-şi poate ţine mâinile nemişcate. Acestea foşneau în întuneric, în pas cu cuvintele lui: „Maraja, cum de e atât de întuneric? Oscar nu-şi mai plăteşte facturile la electricitate?”
„Tipul ăla n-a plătit o factură în viaţa lui”, a intervenit Pesce Moscio. „Pur şi simplu i-au legat linia electrică la apartamentul de alături.”
Râsul care a urmat a fost un val de ace care s-au înfipt în craniul lui Nicolas, dar el nu a spus nimic. Ac cu ac, fraţii lui îl vor vindeca.
„Dar le-ai văzut pe cele două blonde mari de acolo? Oscar trebuie să aibă nevoie de o scară ca să şi-o tragă cu ele...” a spus Lollipop.
Mai multe râsete, mai multe ace şi deja se simţea un pic mai bine. Era ritualul obişnuit pentru care el fusese întotdeauna maestrul de ceremonii: mai întâi tâmpeniile, apoi valul de glume se potolea şi în sfârşit ajungeau la chestiunile importante. Piaţetele. Banii. Regatul lor.
La început, a fost un adevărat boom. Preţuri atât de mici nu se mai văzuseră niciodată – în Forcella parcă era Crăciun în fiecare zi. Toată lumea venea în cartier, chiar şi din provincii îndepărtate, iar Piranha rămânea în mod regulat fără narcotice într-o singură dimineaţă şi trebuia să aranjeze o reaprovizionare rapidă. Totul mergea ca pe roate, iar coada de clienţi se transformase într-o gloată. Drone se numise şeful logisticii operaţiunii – se ocupa de gestionarea mulţimii. Reuşise să pună mâna pe propriul său contor, precum cele pe care le foloseşte personalul companiilor aeriene în timpul procedurilor de îmbarcare, şi se grăbea de la o piaţă la alta. Clackety-clack, clack, clack. Se aşeza într-un colţ şi cu fiecare persoană care trecea pe lângă el pentru a cumpăra droguri, îşi lăsa degetul mare jos. Clack. Când erau prea mulţi clienţi, se străduia să întrerupă cumva fluxul sau comanda rapid o nouă aprovizionare. Numărătorul devenise o extensie a mâinii sale şi, chiar şi atunci când era la New Maharaja, puteai auzi din când în când acel clackety-clack, clack.
„Pe teritoriul meu, nu a mai rămas nimic”, a spus Tucano. „Nu mă mai pot agăţa de ei. Vor să se întoarcă să vândă rahatul lui Micione. Nu-mi mai pot ţine dealerii”.
Euforia scăzuse în cursul ultimelor trei luni. La început, marfa promovată de Piranha se vânduse ca pâinea caldă, dar acum nu mai aveau produse. Aşa că administratorii piazzetelor luaseră decizia sobră de a se întoarce la vechiul lor furnizor, care profitase de ocazie pentru a inunda piaţa cu tone din rahatul său.
„La fel şi în San Giorgio”, a spus Lollipop. „Ştii cum îmi spuneau, până săptămâna trecută? Don Vince! Ai înţeles? Dar acum că nu mai avem marfă, se întorc la ce au făcut dintotdeauna. Vorbesc cu Micione şi noi ne întoarcem să fim ultimii fraţi.”
„Lollipop”, a spus Drago', „problema ta este că nu încerci să înţelegi lucrurile”. Se apropie de Lollipop pentru a-i da o ciupitură pe obraz, dar Lollipop se feri şi cei doi se încurcară într-un meci de wrestling blând, fără un efort real, în aşa măsură încât pentru Nicolas acele trupuri îi amintiseră momentan de un filmuleţ cu pisicuţe – sau erau pui de urs? – pe care îl postase Letizia. La fel de repede cum se apropiaseră, cei doi tineri se despărţiră şi Drago' se aşeză la loc.

Cu o voce pulsatilă, plină de satisfacţie, el a descris cum de multe ori era nevoit să refuze clienţii, atât de mulţi avea la Vicaria Vecchia.
„Tocmai am dublat preţul”, a explicat el, „şi produsul se mişcă mai încet, dar asta înseamnă că dealerii îşi ţin gura”.
„La dracu', ascultă-l pe el, omul de afaceri!”
„Sfinte Sisoe! I-ai dat pe spate!”
„Da, dar în felul ăsta fac mai puţini bani”, a spus Tucano.
„Fac mai puţini bani, poate un pic mai încet”, a recunoscut Drago', „dar atunci nu sunt prinşi între ciocan şi nicovală.”
„Ua', frumos, Drago',„, a spus Biscottino, „stânca nu se mişcă şi nici locul greu. Ua', asta e grozav la districtul Vesuvio.”
Dacă Nicolas ar fi deschis gura, ar fi spus că nu era chiar o glumă. Erau prinşi în nisipuri mişcătoare şi se duceau la fund. Piaţă după piaţă, toţi aveau să se prăbuşească, unii mai devreme, alţii mai târziu. Poate că câţiva vor păstra controlul asupra unei străzi ici şi colo, dar în cele din urmă vor fi sufocaţi de puterea de foc a lui Micione şi de soarta care îi aşteaptă pe cei care nu şi-au privit niciodată furnizorul în faţă.
Proviziile lui L'Arcangelo erau pe sfârşite. Nicolas ştia asta, la fel şi ceilalţi, dar nimeni nu avea curajul să o spună cu voce tare. Desigur, heroina lui Scignacane continua să sosească, la fel de regulat ca un ceas, dar ea singură nu era suficientă pentru a asigura loialitatea piazaţilor din paranza.
Asta ar fi trebuit să spună, dar durerea de cap nu-l lăsa să plece. Aşa că nu a spus nimic şi s-a limitat la a-l supraveghea pe Tucano, care, la rândul său, îşi ţinea ochii plecaţi. Îşi aştepta Tucano rândul pentru a dezvălui ceea ce Nicolas nu fusese în stare să facă în acel spital, îşi aştepta rândul pentru a denunţa slăbiciunea lui Nicolas? Nu ar fi fost nevoie decât de un singur cuvânt şi apoi: Adio, Maraja. Eu aş fi făcut-o, se gândi el, de ce Tucano nu spune nimic? Nu voia şi el o paranza numai a lui?
„Maraja”, spuse Drago', „Tucano şi Lollipop au dreptate. Rămânem fără marfă. În curând, îi vom pierde pe tipii ăştia.”
„Hai să-i omorâm pe toţi”, a intervenit Briato'. „Aşa se face, nu? Când cineva vinde produsul altcuiva fără autorizaţie, trebuie să fie împuşcat.”
„Aşa se întâmplă pe piaţete”, a spus Drone. „Ori vinzi droguri pentru un şef, ori trebuie să plăteşti taxe acelui şef. Ei nu ne plătesc niciun impozit, iar noi rămânem fără droguri.”
„Nico', hai să-i chemăm pe toţi în club şi apoi să-i gazăm”, a sugerat Briato', dezlănţuind râsul parangheliei. Nicolas n-a reuşit decât să facă o grimasă, şi au pornit din nou, glumind şi bătând câmpii.
„Maraja şi cu mine”, a început Pesce Moscio să povestească, „eram acolo, în Piazza Bellini, ştii tu. Erau nişte chiattilli, nişte precupeţi în tricouri polo. Se holbau la noi, eu deja aveam mâna pe capotă. Şi apoi nemernicii ăştia vin la noi, eu mă uit la Maraja şi el ridică din umeri”.
„Pesce Moscio”, a spus Drone, „ce fel de poveste spui? Parcă ai fi Piero Angela!”
„Unul dintre ei spune că e de la ştiri”, continuă Pesce Moscio ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, „şi vrea să ştie dacă ne poate intervieva, nu-i aşa, Maraja?”
Cele şapte siluete se întoarseră spre Nicolas, dar de pe tron nu ieşi nici un cuvânt. Drago' se ridică în picioare, se strecură în jurul lui Lollipop, care îi ghicise intenţiile, şi aprinse luminile.
Nicolas Maraja părăsise clădirea.
NU MAI PLÂNGE
Se întoarse spre Forcella, conducând TMAX-ul în acelaşi mod lipsit de grabă în care o făcuse la plecare. Acceleraţia la jumătate de viteză, niciodată o linie în plus sau în minus, o atingere ocazională pe frână atunci când era necesar. Întâlnirea de la Noul Maharaja nu-l ajutase prea mult, decât să-l asigure că nu existau semne ale unei lovituri de stat iminente. Era ca şi cum fraţii lui nu observaseră că ceva nu mai funcţiona în el, că se simţea cumva înceţoşat. Chiar mai rău: se simţea ca şi cum ar fi fost în acel film vechi pe care profesorul său, Signor De Marino, îl arătase clasei: Invasion of the Body Snatchers. Destul de curând aveau să observe cu siguranţă că, de fapt, nu mai rămăsese din el decât o cochilie goală. Ghidat de forţa obişnuinţei, TMAX a virat pe Via Vicaria Vecchia, apoi a intrat într-o curbă uşoară spre dreapta. Via dei Carbonari. Era acasă.

Ce naiba de gânduri am în minte, se întrebă Nicolas. Era numai vina cheagului care i se formase în ceafă de când se trezise în dimineaţa aceea, cheag care îl chinuia cu o senzaţie pe care nu o mai experimentase în viaţa lui. Senzaţia că nu mai era bun de nimic.
Cu ochii plecaţi, a parcat scuterul şi a părăsit vicolo pe jos. Cât timp trecuse de când nu mai mersese pe jos prin oraşul său?
Până să-şi dea seama, a ajuns pe Via Mezzocannone. Câţiva studenţi l-au strigat pe nume. Cine ştie, poate erau vechi clienţi de pe vremea când făcea afaceri pentru Copacabana. I-a ignorat, a continuat să meargă, Forcella era deja în spatele lui şi, odată cu ea, picturile murale din San Gennaro. Şi-a prelungit pasul, observând fiecare intersecţie, fiecare colţ de stradă, fiecare magazin, din nevoia lui de a evalua teritoriul – o nevoie care se transformase acum într-un instinct. Gaura zimţată din poarta de bronz a Maschio Angioino era acolo pentru a-i aminti că, cu doar câţiva ani mai devreme, în timp ce se plimba pe acolo cu Letizia, făcuse un jurământ că într-o zi şi el îşi va lăsa amprenta asupra oraşului, asupra pietrelor sale, asupra oamenilor săi.
Când a ajuns la Castel dell'Ovo, nu mai avea suflare. Gâfâia, ca şi cum s-ar fi înecat. A urcat treptele şi a ieşit pe balcon. S-a sprijinit de perete, cu umerii apăsaţi în tuf, cu genunchii strânşi la piept. În faţa lui era marea. Un fior de plăcere i-a făcut părul de pe braţe să se ridice. Marea. De asta avea nevoie, era antidotul la acele gânduri. Albastrul acela inepuizabil nu-i cerea nimic şi nu-i putea cere niciodată. Singur în faţa mării, reuşea să nu mai gândească, să nu mai facă planuri, poate pentru că tot acel orizont îl lăsa liber să rătăcească fără ţintă, eliberat de orice calcule.
Se simţea mai bine, dar tot lipsea ceva. Şi-a scos iPhone-ul şi, indiferent la apelurile pierdute şi la stivele de mesaje, i-a scris Letiziei:
Nicolas
Sunt în locul obişnuit, uitându-mă la mare.
Când a sosit Letizia, Nicolas era încă în aceeaşi poziţie. Abia se întorcea să se uite la ea, iar ea nu făcea decât să se aşeze lângă el, lăsându-şi capul pe umărul lui. Păreau ceea ce erau: un băiat de optsprezece ani şi o fată de şaisprezece ani. Vântul necăjea părul Letiziei peste faţa lui Nicolas, dar el nu s-a dat înapoi, a lăsat părul să-i biciuiască faţa, să-i umple gura, şi apoi a stat aşteptând următoarea rafală. Şi-a lăsat ochii să abandoneze albastrul adânc al mării, care de acum căpătase aceeaşi coloratură ca cerul la apus, şi a sărutat-o. La început pe pleoape, apoi pe bărbie, apoi a zăbovit o vreme pe buze şi apoi a trecut la lobii urechilor ei. Îşi expusese gâtul şi Letizia a plonjat în el, sărutându-l, ciupindu-i gâtul cu dinţii.
„De fiecare dată când te sărut pe gât”, i-a spus ea, „îl văd pe Christian, pentru că i-am citit numele”.
Gura lui Nicolas, moale cu sărutările, s-a strâmbat într-o grimasă.
„Trebuie să uiţi de numele lui”, a fost tot ce a spus.
Letizia şi-a legat părul la spate cu un elastic, iar magia de cu o clipă înainte se evaporase. „Dar simt că e un hoţ în corpul meu – mi sento 'o mariuolo în cuorpo – ca şi cum noi am fi fost cei care au făcut-o...”
Nicolas încerca de luni de zile să se împace cu acel hoţ din corp şi voia să-i spună asta Letiziei.
„Ma accirelo a stu mariuolo”, spuse el în schimb. „Omoară-l pe hoţul ăla. Eu am fost cel care nu a ştiut cum să-l apere. Când Scignacane mi-a spus că vrea să-l omoare pe Dumbo, ar fi trebuit să am curajul să-l omor şi eu pe Dumbo, şi pe Dentino. Am lăsat treaba pe jumătate făcută, iar ei mi-au luat jumătate din mine. Fratele meu. Fratemo”.
Letizia a scuturat din cap, fluturându-şi coada de cal înainte şi înapoi.
„Nico', nu vreau să ştiu lucrurile astea.”
„Atunci de ce naiba îmi spui despre un hoţ în corpul tău? Pur şi simplu nu scoate un cuvânt. Dacă nu vrei să ştii, atunci aceste lucruri nu ar trebui să existe pentru tine, aşa trebuie să fie.”
Letizia s-a ridicat în picioare, nu mai voia să simtă corpul lui Nicolas, picioarele lui căutând-o pe a ei. A făcut câţiva paşi înapoi şi s-a sprijinit de perete. El a lăsat-o în pace.
Dacă nu voia să ştie, atunci putea să plece naibii de acolo.
„De ce ananasul ăsta de la capătul n din Christian, chiar aici, pe ceafă?”, a întrebat-o Letizia, redând un ton de afecţiune vocii ei.
„Asta e o grenadă de mână”, a spus Nicolas fără să se uite în jur.

„Ştiu, prostuţule. Ştiu lucrurile astea”, a spus ea, dar în timp ce o spunea, i-a mângâiat uşor gâtul. Uşor.
„Dar de ce acest lucru urât lângă numele frumos al fratelui tău?”
„Acest lucru urât este pentru a-mi aminti că oamenii care l-au ucis trebuie să moară. Toţi.”
„Nu poţi să-mi spui lucrurile astea, ţi-am mai spus asta, mă sperie. Tienatelle pe' tte. Ţine-le pentru tine.”
„Atunci nu mă întreba lucruri, vezi-ţi naibii de treaba ta.”
„Maro', Nico': Madonna, când vorbeşti aşa, eşti ca un animal...”
„Nu, un animal ar şti cum să-şi apere fratele. Închide gura aia de toaletă a ta. Taci naibii din gură.”
„Ştii că eşti un şobolan de canalizare, Nico'? Du-te dracului!” Cuvintele au ieşit cu o voce tremurândă. Nu-i vorbise niciodată aşa lui Nicolas, niciodată cu atâta violenţă, dar el nu mişcase un fir de păr. Indiferenţa asta dintre ei era un lucru nou, de asemenea.
Îi venea să plângă, dar nu voia să-l lase să vadă că era rănită şi speriată.
Înainte să coboare scările şi să plece, şi-a ridicat degetul mijlociu spre spatele lui Nicolas, care continua să privească marea.
A rostogolit strada înapoi ca o panglică. Castel dell'Ovo, Maschio Angioino, Via Medina, San Biagio, Mezzocannone. Forcella. Acasă. De jos putea vedea fereastra larg deschisă a bucătăriei, un indicator clar că Mena era acasă, că nu-şi pierduse obiceiul adânc înrădăcinat de a lăsa să intre aer proaspăt în apartament dimineaţa şi seara, nici măcar după moartea lui Christian. Mena închisese totul, dar nu renunţase la lumină şi aer.
El a găsit-o împăturind tricouri proaspăt spălate. Ea a ridicat acele mănunchiuri de ţesături, apoi o smucitură rapidă a încheieturilor şi tricourile şi-au recăpătat forma. Acele încheieturi se răsuceau sub axilele tricourilor, apoi o ultimă îndoire care ducea la transformarea finală: un dreptunghi perfect.
Nicolas a aşteptat ca mama lui să termine cu coşul de rufe înainte să spună: „Ciao, Ma”.
Ea a avut nevoie doar de o privire rapidă la faţa lui pentru a întrevedea povara pe care o purta în el.
„Ai fost la plajă?”, l-a întrebat ea.
El a dat din cap. Nu prea voia să vorbească, dar simţea nevoia să o audă vorbind, ca şi cum, de când se trezise în dimineaţa aceea, tot ce făcuse fusese să rătăcească prin oraş pentru a ajunge acolo. Să se întoarcă acasă la mama lui, să apară în faţa tribunalului care avea să-i strige în sfârşit eşecul, inadecvarea. Se apropie de masă şi îşi lăsă o mână pe tricoul din vârful teancului. Pe el era o imagine a London Eye. Christian i-l dăduse, în schimbul promisiunii că, într-o zi, Nicolas chiar îl va duce la Londra, cu buzunarele pline de bani, şi că se vor plimba împreună pe acea roată panoramică. „Şi de acolo de sus, o să ne pişăm pe capetele tuturor magnaţilor arabi ai petrolului din Londra”, îi spusese el lui Christian. S-a uitat la tricou şi a simţit ca şi cum şi acesta ar fi încercat să-l acuze de absenţa corpului cândva viu care ocupase acel tricou cu doar câteva luni în urmă. Şi-a luat mâna de pe grămadă şi a strâns-o până când a simţit unghiile muşcându-i palma.
„Vezi toate lucrurile pe care le avea Christian?” l-a întrebat mama lui cu un zâmbet blând. „E de necrezut, nici măcar nu observi toate lucrurile care se învârt în jurul unei persoane, iar unele dintre aceste lucruri sunt inutile, nu? Lucruri care nu sunt necesare deloc. Toate tricourile astea, toţi pantofii ăştia, toate jucăriile astea... şi nici măcar nu ai avea timp să porţi toate lucrurile astea.” Îşi trecu degetele prin păr, şuviţele care îi albiseră la tâmple în şuviţe fără viaţă. El se uită la podea, incapabil nici măcar să dea din cap, cu degetele încă încleştate ca şi cum mâna lui ar fi ţinut pistolul pe care nu fusese în stare să-l folosească, atârnând inutil lângă el.
„Nicolas”, l-a chemat mama lui înapoi la ea. Când îi rostea numele întreg, nici Nicolino, nici Nico', însemna că se pregătea un discurs. „Nu sunt sigură că sunt mulţumită de felul în care te văd, Nicolas”, a spus ea, folosindu-i din nou numele întreg, în timp ce aşeza fierul de călcat cu aburi, stând perpendicular pe suprafaţa mesei de călcat, şi îşi trecea degetele prin părul lui acum, aşa cum obişnuia să facă când era mic, mai mic decât fusese Christian.
„Sunt bine, mamă”, a răspuns el pe un ton al vocii pe care a încercat să-l facă să pară încrezător.
„Mie nu mi se pare că eşti bine. Pari posomorât, trist ... Asculta-ma. Sunt lucruri pe care le spun oamenii, dar sunt şi adevărate: O mamă ştie. O mamă ştie că frumosul ei fiu a fost la plajă. O mamă ştie că fiul ei poartă o povară care îl mănâncă de viu. O mamă ştie întotdeauna totul, Nico'.”
„Mammà”, a încercat Nicolas să spună, dar nu avea suficient aer în plămâni.

„Şi pentru o mamă”, a continuat Mena, privindu-l atent cu ochii unei femei care nu mai avea nimic de pierdut, „pentru o mamă, toţi copiii ei sunt la fel. Dar asta nu e adevărat pentru mine. Christian a fost inima şi sufletul meu, ştii asta, dar tu ai fost întotdeauna diferit. Christian a fost căţeluşul meu. Tu eşti ediţia mea limitată. L-am cocoloşit prea mult, iar pe tine te-am cocoloşit prea puţin. Am făcut greşeala asta, e vina mea.”
Pauză. O voce de la parter, vocea cuiva care caută pe cineva, şi apoi mai multă tăcere.
„Eu sunt cea care nu a fost atentă, care nu a ştiut cum să îl protejeze. Am crezut că pot vedea totul, că tatăl tău nu înţelege nimic, dar că eu pot... până la urmă, totuşi, la ce bun să înţeleg ce făceaţi amândoi? Unde mă uitam eu? Nu făceam decât să mă păcălesc singur”.
„Mammà...”
„Nu ai făcut nimic rău, Nicolas, îţi spun eu. Altcineva l-a ucis pe băiatul nostru. El nu făcuse nimic rău, ai avut mereu grijă să-l ţii departe de asta. Era la fel de inocent ca un înger. Băieţelul lor este un înger, la fel. Comm' 'o puo' ammazzà 'n'angiulillo? Cum poţi ucide un îngeraş? Nu poţi, Nico', sunt aici să-ţi spun. Nu poţi ucide un înger.”
Nicolas a simţit cum trupul i se înmoaie şi cum cheagul de la ceafă i se încinge, ca şi cum sângele ar fi început în sfârşit să circule din nou, liber să curgă.
„Mammà, deci tu ştiai despre fiul lui Dentino, eu...”
„O mamă ştie totul, Nico', ţi-am spus asta. Când erai mic, îţi aminteşti? Când măicuţele aveau grijă de tine şi te plimbai în jurul palmierului din curte. Şi apoi, pur şi simplu, ai început să-l pocneşti pe micul tău prieten. Îţi aminteşti?”
El doar şi-a ridicat capul şi a scos un „nu” plat, în dialect, „'nzù”. Nu putea să nu se gândească la îngerul acela. Nu, nu putea să-l omoare niciodată pe înger. Mama lui avea dreptate. Era destul de simplu, de aceea – şi cu cât o spunea mai des, cu atât începea să se simtă din nou el însuşi.
„Maica Lucilla, a capa 'e pezze, zdreanţa, călugăriţa, îţi aminteşti? Ea m-a chemat şi voi eraţi toţi furioşi. Şi când te-am întrebat de ce ai fi făcut un lucru atât de groaznic, mi-ai spus: „Mamă, odată puştiul ăla m-a bătut şi aşa l-am bătut, pentru că cine m-a rănit o dată nu trebuie să mă mai rănească niciodată”. Nico', erai doar mic şi deja erai cel mai puternic. Încă eşti cel mai puternic. Întotdeauna ai mers pe propriile picioare, nu ai ezitat niciodată şi chiar şi atunci când ai făcut greşeli, ai făcut-o pentru motivul corect. Ai fost întotdeauna un bărbat, chiar şi când erai mic. Mai bărbat decât tatăl tău.” Ea s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus la fereastră. O briză uşoară închisese oblonul şi ea s-a aplecat să îl deschidă cu cârligul. Apoi s-a întors să se uite la el cu lumina slabă a vicolo-ului în spatele ei. Arăta ca o sfântă dintr-un tablou. „Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Nico'. De tot ce fac fiii, mamele sunt vinovate. Chiar şi atunci când pierd un fiu, mamele sunt de vină.”
Mena s-a apropiat din nou de el şi acelaşi zâmbet blând i-a apărut pe faţă. „Nu ţi-am acordat niciodată suficientă atenţie, dar o mamă trebuie să fie mereu aproape de copiii ei. Poate că nu ţi-am dat multe lucruri, dar ceea ce aveai nevoie ţi-ai luat pentru tine. Lucrurile pe care nu ţi le-am dat, le-ai luat pentru tine. Ei bine, dacă vrei să iei totul pentru tine, atunci dă-i drumul, dar ia-le pe bune. Nu are rost să vărs lacrimi, aici. Şi eu îmi spun acelaşi lucru, Nico'. Gata cu lacrimile, Mena. Dacă drumul binelui nu ne-a adus nimic, poate că drumul răului va fi mai fructuos. Eşti un fiu special. Ai optsprezece ani, eşti bărbat acum. Aşa că fă ceea ce trebuie să faci, şi fă-o cum trebuie. Cine l-a luat pe Christian de lângă noi? S'adda fà male. Trebuie să sufere rău de tot”.
Lui Nicolas îi venea să-şi pună capul pe pieptul ei, aşa cum făcea când avea cinci ani şi se ascundea în dulap şi apoi o chema să vină să-l caute. Dar asta nu a durat decât o secundă. Acum era bărbat; de fapt, întotdeauna fusese bărbat. Se simţea neliniştit. Pe de o parte, i se părea că vorbele mamei îl protejau cumva, dar pe de altă parte îşi dădea seama că mandatul pe care i-l transmitea, aprobarea ei, era un lucru rău, ca şi cum ar fi avut nevoie de ordinele unei mame pentru a face ceea ce trebuia să facă, ca şi cum nu ar fi putut să o facă de capul lui. A încercat să depăşească această confuzie în singurul mod pe care îl ştia: „Mamă, te iubesc.”
„Şi eu te iubesc, Nicolas.” I-a luat faţa în mâini şi şi-a trecut buzele peste fruntea lui. „Sunt mereu cu tine. Acum mai mult ca niciodată.” Apoi a scos fierul din priză şi s-a îndreptat spre dormitor cu teancul de tricouri. „Cel care ne-a rănit nu trebuie să mai poată niciodată să ne rănească”, a auzit-o el şoptind.

JACK AL INIMII

Până să ajungă la graniţa cartierului Ponticelli, fusese într-adevăr o zi minunată. Era cald afară, chiar dacă se aflau în inima toamnei, iar soarele bătea cu putere pe capul proaspăt ras al lui Nicolas, dar o adiere de briză sufla în spatele lui; aproape că părea să împingă TMAX-ul.

În dimineaţa aceea, le spusese el fraţilor săi, reapărând din aerul gol la fel cum dispăruse: „Pentru a ieşi din nisipurile mişcătoare, trebuie să vorbesc astăzi cu Don Vittorio". Nicolas îi convocase în bârlogul lor, iar paranza, prezentă până la ultimul membru, dăduse din cap, e drept, accussì s'adda fà. Nimeni nu suflase o vorbă despre eşecul incursiunii la spital şi, oricum, până acum înţelesese că vendetta va urma căi diferite. Redevenise Maraja şi îi privea în ochi pe oamenii lui, unul câte unul, de la Biscottino la Drago'. Cerul era limita.

Ar fi vrut să ajungă la Conocal din spate, în loc să ajungă direct de la Ponticelli, doar ca să savureze aerul acela. Era un aer care îndepărta orice altceva, şi o făcea cu blândeţe, ca şi cum ar fi alungat gândurile rele, conducându-le de mână.

Trecuse ceva vreme de când se dusese să-l vadă pe L'Arcangelo, parcursese o mulţime de kilometri de atunci, iar banii din buzunare erau acolo ca dovadă, apăsându-i pe coapse.

Îi vedea de la distanţă pe oamenii lui Micione, pentru că ei şi numai ei puteau sta acolo, rulând cu nonşalanţă un joint, cocoţaţi pe capota unui Mercedes-Benz. Emanau încrederea gardienilor care duc un prizonier important la izolare. Nicolas a încercat alte căi de intrare: a explorat întregul perimetru al cartierului, a ocolit cartierul Lotto Zero (alţi doi bărbaţi, de data aceasta pe motociclete), a trecut pe lângă graniţa cu San Giorgio a Cremano, încrezător că pe partea aceea securitatea ar fi ceva mai permisivă. În schimb, s-a trezit faţă în faţă cu un SUV cu geamuri fumurii.

Vor să-l îngroape de viu pe Don Vittorio, s-a gândit el. Se oprise la o distanţă sigură, în faţa unei cafenele cu o serie de mese goale. Ziua îşi pierduse frumuseţea, chiar şi briza care răsărise mai devreme se stinsese, devenind nimic sau aproape nimic. L-a sunat pe Aucelluzzo: dacă ştia cum să iasă din Ponticelli, atunci cu siguranţă ştia cum să se întoarcă acolo. Cinci minute mai târziu, a auzit sunetul inconfundabil al scuterului lui Aucelluzzo. L-a văzut pe bărbat ieşind din curbă, zburând cu viteză maximă, cu urechile aproape atingând pământul. Scuterul s-a oprit brusc chiar în faţa lui, iar Aucelluzzo încă nu pusese ambele picioare pe asfalt când deja îşi ridica tricoul pentru a-şi etala cu mândrie noul tatuaj. Îşi tatuase patru găuri de glonţ pe pieptul slab şi palid.

„Ua', e prea grozav, exact ca Wolverine!" exclamă Nicolas, un pic pentru a-l flata, dar aproape la fel de mult pentru că aşa credea el cu adevărat.

Imediat ce Aucelluzzo şi-a tras tricoul la loc, a pornit în obişnuita sa litanie de necazuri. Nicolas nu-l putea suna pe Aucelluzzo oricând dorea, viaţa lui era deja un rahat, trebuia să vândă droguri pe bani mărunţi, iar acum trebuia să aibă de-a face şi cu gărzile lui Micione.

„Maraja", spuse el în cele din urmă, „sunt singurul care poate veni şi pleca, mă mişc ca vântul".

Nicolas şi-a pus uşor pumnul pe umărul celuilalt bărbat.

„De ce, crezi că nu ştiu asta? De aceea te-am chemat, Aucellu'. Am nevoie de superputerile tale."

Aucelluzzo şi-a umflat pieptul şi, fără un cuvânt, a plecat în viteză, urmat de Nicolas. Au virat într-o parcare mare, chiar lângă A3, şi au ajuns la un cimitir de remorci ruginite, apoi la o barieră de tablă care mărginea Via Mastellone: intrarea în Ponticelli. Aucelluzzo s-a dus la un panou care atârna liber şi l-a îndepărtat fără efort. L-a aruncat la pământ, ridicând un nor de praf: „Acum poţi să treci, Maraja". Nicolas îi făcu o jumătate de plecăciune şi plecă în viteză.

Zona Ponticelli era, dacă se poate, şi mai pustie. Toată viaţa care mai rămăsese în ea se uscase. Cele câteva magazine aveau jaluzelele coborâte şi murdărite cu graffiti, iar pe străzi nu se vedea practic nimeni.

Un război nuclear, îşi spuse Nicolas. Un război de asfixiere, un asediu prelungit, al cărui unic obiectiv era secătuirea resurselor lui L'Arcangelo, împingându-l spre foamete, paralizie, înfometare totală. Mai devreme sau mai târziu, Micione îşi va obţine victoria, credeau toţi ceilalţi.

Toată lumea în afară de Maraja.

A parcat sub porticul clădirii în care Don Vittorio L'Arcangelo îşi avea apartamentul asemănător unei celule. S-a uitat în sus să vadă dacă poate zări o pereche de ochi care se uitau pe sub jaluzelele de lemn

coborâte: ochii lui 'o Cicognone, factotum-ul lui Don Vittorio, şi apoi a bătut la uşa învăţătoarei, Professoressa Cicatello. Aceasta a răspuns purtând obişnuitul şorţ pătat. Nicolas a salutat-o cu cel mai politicos „buongiorno” pe care l-a putut rosti, dar apoi a stricat totul rostind un jurământ – „mannagi'a morte” – pentru că tocmai îşi adusese aminte de balerina de porţelan pe care o lăsase jos în compartimentul de sub scaunul scuterului său. S-a întors şi a coborât în fugă să o ia. Când s-a întors sus, Professoressa Cicatello era încă acolo, iar Nicolas i-a pus-o în mână cu: „Plata în avans, signo', altfel sunt sigur că o voi uita”. Se lovise deja de prea multe obstacole neprevăzute în acea zi pentru a mai pierde timpul cu discuţii convenţionale şi, la urma urmei, ştia drumul pe de rost. Trecu pe lângă copiii tineri la care professoressa Cicatello dădea meditaţii şi ajunse în bucătărie: urcă scara, ajunge la trapă, trei lovituri bine ţintite cu mânerul măturii pe tavan. 'O Cicognone a deschis trapa, aruncându-i o privire fugară, pentru că între timp L'Arcangelo striga: „Ua', che chiavata! Che chiavata!” Mă fut aici!
Nicolas i-a găsit stând în faţa unui joc video ISS Pro Evolution. L'Arcangelo ţinea joypad-ul ca pe o telecomandă de televizor, cu o singură mână, şi îl agita în faţa ecranului de televiziune, ca şi cum asta i-ar fi permis să dirijeze jucătorii. „Ce naiba!”, spunea el întruna. Sărise în picioare, la nervi, şi Nicolas a observat că blugii pe care îi purta erau cu cel puţin două numere mai mari. Un tricou care trebuie să fi fost cândva roşu aprins atârna rupt pe o parte, în timp ce puloverul drapat pe umerii lui, atârnând uşor strâmb, era pilling şi acoperit cu bile de scame. Don Vitto' are mingi de scame, s-a gândit Nicolas, iar această imagine a tăiat tensiunea care îl cuprinsese din clipa în care urcase în apartament. Astăzi îşi risca o bucată din viitor şi avea să se confrunte cu acel om care mirosea a murdărie şi a bătrâneţe. Care duhnea a moarte.
„Cum naiba o faci, totuşi”, spunea Don Vittorio, „cum naiba te distrezi cu rahatul ăsta?” Apoi şi-a trântit mâna pe joypad şi a redus PlayStation-ul la tăcere. „Cicogno',„ a spus el, „du-te şi fă un espresso, ja', avem un oaspete important.”
„Sigur, Cinderfella îţi va face un espresso”, mormăi Cicognone', şi dispăru în bucătărie. De îndată ce au rămas singuri, Nicolas i-a făcut raportul de afaceri lui L'Arcangelo, spunându-i că totul mergea destul de bine, apăsând tare pe acel „destul de bine”, apoi a scos din buzunare câteva teancuri de bani. „Aceasta este partea din partea clanului Grimaldi”.
L'Arcangelo a ridicat teancurile de bancnote pentru scurt timp, nesigur, cu ochii pe jumătate închişi.
„Don Vitto', stai, ce vrei să spui, nu tu numeri banii?”
„Există două feluri de oameni în lumea asta. Cei care numără banii şi cei care îi cântăresc, Nicolas. Cei care numără banii nu au deloc. Cei care îi cântăresc au destui. Ştii cât cântăreşte un miliard de lire?”
„Un miliard de ce?”
„Un miliard de lire, dobitocule! Banii pe care îi foloseau oamenii înainte de euro. Treisprezece kilograme, patru sute de grame.”
„La dracu'. Şi cât crezi că tocmai ţi-am dat?”
„Mai mult sau mai puţin cincizeci de mii de euro”, a răspuns el prompt. „Nico', dacă aş fi vândut-o, aş fi făcut de două ori mai mult. Tu şi nenorocita ta de metodă Google...”
Nicolas a înghiţit uşor fără să se plângă, nu avea rost să dezgroape vechea ceartă, era acolo pentru un motiv anume. Ştia ce voia să întrebe, dar nu ştia când, iar dacă bătrânul era într-o dispoziţie proastă, asta ar fi stricat totul. Aşa că a încercat să îl sondeze: „Don Vitto', nu vine niciodată o femeie să vă vadă?”
„Nu, pentru că am pierdut numărul de telefon al mamei dumneavoastră. De ce mi-aţi pune o asemenea întrebare? Ce, am mâncat din aceeaşi farfurie?”, răspunse bătrânul cu o urmă de surprindere, dar erau cuvinte rostite cu zâmbetul pe buze.
„Nu, don Vitto', dar sunt serios îngrijorat că tu, cu Cenuşăreasa de acolo” – şi a ridicat bărbia în direcţia bucătăriei – „cu un espresso şi altul, tu şi el, el şi tu, poate voi doi... înţelegi ce vreau să spun, adică poate încă vă mai trezeşte”.
Zâmbetul lui Don Vittorio nu se clătina: „De fapt, trebuie să încerc să-mi amintesc dacă i-am tras-o vreodată mamei tale, o guagliona de prin Forcella, acum optsprezece ani... poate că tu eşti de fapt fiul meu.”
„Eh, doar îmi doresc, Don Vittorio.”

L'Arcangelo s-a bucurat de această paranteză şi, cu zâmbetul încă pe faţă, l-a invitat în cele din urmă pe Nicolas să ia loc. „Spune-mi, Nico', tu nu păstrezi armele pe care ţi le-am dat în bârlogul de pe Vicolo dei Carbonari, nu-i aşa?”
„Şi de unde ştii tu de bârlog?”
„Ştiu totul despre tine. Eu te-am creat. Mărul nu cade niciodată departe de copac. Tu eşti mărul meu.”
„Chestia asta cu mărul sună un pic gay, dacă nu te superi că spun asta, Don Vitto'. Eu sunt Adam, nu Eva, să ştii.”
„Madonna, ce necioplită eşti ... Şi unde ai pus armele astea, totuşi?”
„Unde vor fi în siguranţă.”
„Nu, dar exact unde, spune-mi asta.” L'Arcangelo făcuse o investiţie. Era dreptul lui antreprenorial să se asigure că lucrurile sunt făcute cum trebuie. „Poate că tu ai încredere în copiii cu care lucrezi, dar eu nu, sau cel puţin nu la fel de mult ca tine. Nu m-au prins niciodată cu nimic, nu în ultimii douăzeci de ani.”
„Sunt în grija unui îngrijitor, în Gianturco. Mai în siguranţă decât asta e doar cazarma carabinierilor.”
„Bună treabă. Şi paranza ta face treabă bună, sistemul tău merge bine. Devii prinţul din Napoli, bravo.”
Nicolas a încruntat o sprânceană. „Ua', don Vitto', dacă vorbeşti aşa faci o greşeală, nu ştii ce înseamnă Maraja în sanscrită?” A vorbit cu atenţie, făcând o scurtă pauză înainte de a rosti ultimul cuvânt, aproape ca şi cum ar fi luat-o de la capăt înainte de a rosti acel termen străin dificil. „Înseamnă mare rege. Şi poţi paria pe ultimul tău dolar că nu m-am născut să fiu prinţ; eu sunt regele.”
„Mare rege...” spuse din nou L'Arcangelo, cu o faţă care nu dădea niciun semn dacă îşi pierdea cumpătul sau se gândea la anii în care fusese rege al Neapolelui. „Un mare rege are o sabie, ştii asta? E ca o licenţă de a comanda. Ai optsprezece ani? Ai permis de conducere?”
Nicolas a dat din cap, stânjenit.
„Bravo ţie”, a continuat L'Arcangelo. „Dar cel mai important permis de conducere de care ai nevoie este permisul de a înjunghia”.
Şi pe pânza de ulei care acoperea masa, a apărut un cuţit cu lamă. Nicolas l-a luat ca şi cum ar fi fost deja proprietatea lui. Mânerul era o secţiune de corn negru la capătul căreia fusese fixată o placă metalică. Garda. Ştia pentru ce era. Văzuse o succesiune nesfârşită de tăieturi de cuţit în palmă, provocate de smulgerea bruscă a cuţitelor din burţile animalelor sau ale oamenilor. A apăsat butonul de pe partea laterală a cuţitului şi lama a sărit ca un fulger. Şi sunetul acela – acea stivă – îi era mult prea familiar lui Nicolas. Abia atunci, văzându-şi imaginea reflectată în oţel, şi-a amintit să spună mulţumesc. Dar curiozitatea a devorat imediat orice politeţe de cazier:
„L'Arcangelo, ai ucis vreodată pe cineva? Adică, cu mâinile tale?”, întrebă el.
„Ce impolitețe şocantă, Nico'! Sunt sigur că mama ta te-a învăţat maniere decente, doar că ai uitat cum să le foloseşti”. L'Arcangelo a aruncat ambele braţe larg şi apoi le-a lăsat să cadă pe genunchi.
„Atunci spune-mi acum, ja', L'Arcangelo”, spuse Nicolas. Palma pentru a plia lama închisă şi degetul mare pe buton.
„Oricine poate trage”, răspunse Don Vittorio, „nu e nevoie de nimic special. Tehnologia distruge adevărata valoare, nu v-au învăţat asta la şcoală? Vechii şefi nu s-ar fi îndurat să pună mâna pe un pistol, de aceea toată lumea îi respecta, pentru că vechii şefi ştiau cum să se apere cu propriile mâini.”
Nicolas continua să deschidă şi să închidă briceagul, din ce în ce mai repede. Iar sunetul metalic îl eliberă cel puţin puţin puţin de tensiunea sa. Îi veniră în minte câteva cărţi vechi despre Mafie şi poveştile unor şefi care considerau că este indecent să poarte o armă de foc şi că este onorabil să-şi regleze conturile doar cu cuţitele.
„Confruntarea cu o persoană şi supunerea ei faţă în faţă îţi conferă respect, împuşcarea ei pe stradă nu te face mai bun decât oricine altcineva!”
A accelerat ritmul. Practica face perfecţiunea, se gândea el.
„Ajunge cu prostiile, Nico'!” Bătrânul s-a dus la un raft înalt până la cap, a dat la o parte o sticlă de vin bun şi câteva pachete de cărţi vechi şi uzate şi a luat un trabuc Toscano pe jumătate afumat. L-a aprins şi a tras tare de trei, patru ori, apoi a sosit 'o Cicognone. Espresso-ul a fost servit.

Nicolas a pus cuţitul în buzunarul de la spate şi a încercat o altă întrebare: „Dar tu eşti mereu închis aşa?”
'O Cicognone a luat cele două ceşti demitasse şi le-a aşezat pe o masă de sticlă, aburită de acum. „Don Vitto'„, a continuat Nicolas, „nu simţiţi o lipsă de oxigen?”
„Este voia Domnului”, răspunse L'Arcangelo. Trabucul Toscano se aprinsese în sfârşit şi se duse să se aşeze în fotoliul său obişnuit.
„Chiar crezi că Domnul vrea să te închidă într-o cuşcă?” Nicolas simţea că bifaseră toate preliminariile, iar senzaţia aceea de a se învârti în jurul adevăratului motiv al vizitei îi infecta tot corpul. „Don Vitto', pot să vă întreb ceva?”
„Ce aţi făcut până acum? Continuă, continuă să mă calci pe nervi, dar grăbeşte-te cu asta.” Don Vittorio L'Arcangelo îi dădea voie să treacă la subiect.
Nicolas s-a ridicat în picioare, ca şi cum s-ar fi folosit de impulsul corpului său pentru a-şi ajuta cuvintele să iasă, dar s-a trezit că stătea acolo tăcut şi a început să calce pe franjurii covorului cu vârfurile pantofilor săi Nike.
Pentru o vreme, L'Arcangelo l-a lăsat să zăbovească, amuzat. Apoi s-a săturat să aştepte: „Nico', ce s-a întâmplat, ţi-a rămas limba lipită de cerul gurii?”
„Trebuie să-mi dai contactul tău”, a spus Nicolas. Exact aşa, în felul în care i-ai mărturisi iubitei tale că o înşeli.
„Ce vrei să spui?” Nu era furie în această întrebare, doar neîncredere.
„Contactul tău”, a repetat el, „tipul care te aprovizionează cu rahat, cu iarbă, haşiş, cocaină...”
„Mmm.” Un sunet grav, ca al unui instrument de alamă, i-a ieşit din gât.
Apoi L'Arcangelo s-a ridicat în picioare şi şi-a desfăcut cureaua.
Nicolas se crispase, dar era pregătit. Ar fi fost gata să primească biciul, sigur, nicio problemă, bătrânul ăla avea tot dreptul să ia cureaua la el.
Dar L'Arcangelo a aruncat cureaua departe, prin cameră, împotriva jaluzelelor de lemn, apoi şi-a înfipt mâinile între pielea lui şi elasticul chiloţilor şi, cu o singură mişcare, şi-a dat jos pantalonii şi tot restul, dezvăluind un corp zbârcit, dar nu complet abandonat ravagiilor vârstei. S-a întors încet şi s-a pus în patru labe.
„Bagă-l înăuntru, Nico'! Haide, ja', bagă-mi-o în fund! Grăbeşte-te! Violează-mă în fund”.
Confruntat cu vederea acelui derriere flasc, Nicolas nu s-a putut abţine să nu izbucnească într-un val rostogolitor de râs. Celălalt bărbat a sărit în picioare cu o agilitate considerabilă, şi-a tras pantalonii la loc într-o manieră dură şi pregătită, apoi s-a apropiat brusc de Nicolas. Şi-a lipit burta de el, forţându-l să facă un pas înapoi. Luat prin surprindere, în timp ce încă râdea, Nicolas a simţit cum îi este suptă respiraţia, apoi mâinile neaşteptat de puternice ale lui L'Arcangelo trântindu-l de o bibliotecă goală, care se legăna înainte şi înapoi, ameninţând să se prăbuşească peste el.
„Nu ai de ce să râzi, piccire'„. L'Arcangelo, numindu-l „tinerel”, continua să-l împingă înapoi împotriva rafturilor. „Cum îndrăzneşti?” i-a spus o dată. „Cum îndrăzneşti?”, a spus el a doua oară, vocea lui devenind din ce în ce mai puternică. „Cum îndrăzneşti?”, a spus pentru a treia oară, vocea lui fiind acum atât de puternică încât îi durea tâmplele lui Nicolas. „Acum chiar şi puricii stau şi vorbesc. Crezi că poţi fi rege în casa mea? Muschillo! Ţânţar mic!”
„Ce muschillo-” Nicolas a încercat să riposteze. „Lasă-mă să vorbesc, Don Vitto'... lasă-mă să vorbesc!”
„Stai, mai vorbeşti, muccusiello? Mic mucos!” O altă împingere, aceasta şi mai puternică, aproape la înălţimea gâtului. Nicolas s-a lovit la cap şi, pentru o clipă, a fost tentat să-l lovească cu capul pe Don Vittorio chiar în podul nasului, să-i întunece vederea cu sânge, să se întoarcă şi să părăsească locul ăsta, dar s-a stăpânit. Miza în joc îi menţinea mintea limpede. Îşi înfipse ochii ca o pereche de ace strălucitoare în ochii lui Don Vittorio: „Vreţi să mă lăsaţi să vorbesc? Ştiu foarte bine că omul tău de legătură este proprietatea ta personală. Dar nu mai avem nimic. Timpul tău este prea lent. Restul lumii foloseşte un PlayStation, Don Vitto', dar tu eşti încă la o masă de joc cu o grămadă de bătrâni. Ei îţi taie oxigenul.”
„Cu cât e mai mult rahat de vândut, cu atât mai mult rahat o să vă las să aveţi”, a spus L'Arcangelo. Furia lui se domolise. Băiatul voia mai multe droguri? Atunci i-ar fi dat mai multe droguri. Dar nu contactul, contactul lui era sacru, contactul este ca soţia ta, ca copiii tăi. Chiar mai important decât ei, de fapt, pentru că este modul în care îţi hrăneşti soţia, modul în care îţi hrăneşti copiii.

„Don Vitto”, fără lipsă de respect, tu nu ai bani să cumperi rahatul. Piaţetele pe care paranza mea a preluat controlul sunt goale. Micione le ia pe toate înapoi”. Nicolas reuşise să se elibereze. Gâfâia, aplecat în genunchi, cu tricoul răsucit pentru a dezvălui o zgârietură proaspătă, aproape de artera carotidă. „Putem lua toată marea pentru noi”, continuă el, „iar tu tot te mulţumeşti să faci o baie într-un acvariu.”
„Iar tu eşti doar un peştişor auriu”, a replicat L'Arcangelo, „aşa că taci şi înoată în acvariul tău din Forcella”.
Nicolas s-a ridicat acum în picioare, şi-a scos bărbia şi, în cele din urmă, şi-a pierdut răbdarea care îl ghidase până atunci. „Don Vitto', nuje 'e Furcella simmo r'o centro 'e Napule, stiamo 'ngopp'o mare, siete vuje che state rint'a gabbia.” Noi, în Forcella, suntem în inima oraşului Napoli, ne uităm la mare, tu eşti cel în cuşcă. Apoi a continuat: „Ai devenit temnicerul propriului tău cartier”.
„Omm'emmerda!” a strigat L'Arcangelo cu o voce stridentă. Nenorocitule! Apoi s-a năpustit asupra lui Nicolas, dar 'o Cicognone, care până în acel moment stătuse acolo, aşteptând să primească un semnal clar, i-a luat-o înainte. A venit în spatele lui Nicolas, l-a împiedicat şi, când acesta a căzut la podea, i-a dat un şut rapid şi l-a rostogolit spre trapă, care stătea deschisă.
Nicolas a plonjat direct în bucătăria Professoressa Cicatello, făcând să tremure pereţii apartamentului. Soţul Professoressei Cicatello a venit în fugă, urmat imediat de soţia sa, iar copiii erau cu toţii cu capul în gură în uşă. Nicolas s-a ridicat în picioare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi, arătând destul de bătut, cu o tăietură pe obraz care-i mânjea faţa cu sânge, şi-a croit drum prin acea mică mulţime.
„Am alunecat şi am căzut, şi ce dacă? Ce-i asta, nu pot să alunec şi să cad?!”, mormăi el, mai mult pentru sine decât pentru feţele acelea speriate.
ÎN BÂRLOGUL ANIMALELOR
Dentino locuia în garajul mamei sale de mai bine de cinci luni. Un cablu de lampă uzat care atârna din tavan şi două sute de metri pătraţi de spaţiu complet gol, pentru că în urmă cu un an vânduseră tot ce aveau. Câteva grosimi de carton serveau drept palet, alte două drept pătură, iar o ladă de fructe era măsuţa laterală unde Dentino aşeza sticla pe care o umplea cu apă pe care o trăgea de la robinetul comun din curte. Dentino îşi petrecea zilele trecând în revistă ultimele câteva luni. Lucrurile pe care ar fi putut să le facă sau să le lase nefăcute, sau poate să le facă altfel, un flux constant de ele îi curgea prin minte, dar ştia că nu se poate schimba trecutul. Din când în când, o bătaie metalică îl aducea înapoi în prezent. O tigaie de lasagna sau un bol de paste. După aceea, Dentino se întorcea la umbrele sale, ca o fiară ale cărei nevoi de bază fuseseră satisfăcute.
Într-o zi, după obişnuita bătaie în poarta metalică cu role, o altă bătaie i-a anunţat mâncarea, dar în loc de mâncare a găsit două bancnote de zece euro. Mama lui nu se simţea bine, nu fusese în stare să iasă să-şi facă cumpărăturile, aşa că aşa se revanşa. Le-a ţinut mototolite în mână timp de o oră, apoi stomacul s-a hotărât pentru el.
Cu bănuţii pe care îi avea în plus, rătăcea prin oraş ca un vagabond. Avea ochii injectaţi cu sânge de la prea mult timp petrecut înăuntru, duhoarea acră a murdăriei lui, mersul lui obositor. Oamenii îl evitau, luându-l drept încă un drogat în sevraj, dar el nici măcar nu-i vedea. Se simţea înăbuşit. Se imagina prins într-un bloc uriaş de gelatină, în afara căruia orbitau Dumbo, Scignacane şi Nicolas. A încercat să-i apuce, dar mişcările lui erau lente şi stângace.
Un fast-food, de asta avea nevoie. Cu douăzeci de euro, avea să se ocupe de prânz, de cină şi chiar de prânzul de a doua zi. Mergea pe jos, aruncând priviri rapide în dreapta şi în stânga, şi îl zărea peste tot pe Nicolas. Când o făcea, se adăpostea în pragul unei uşi sau în spatele unei maşini, apoi continua să meargă. Dintr-o dată, acolo era, ca dintr-un miraj: Piazza Principe Umberto. Piaţa lui, cea care îi fusese atribuită de paranza lui. Un furnicar în care fiecare fiinţă minusculă avea un rol specific. Paznicii care stăteau la colţurile străzilor în postura lor relaxată, cu o mână pregătită să trimită un mesaj pe WhatsApp în caz că apare poliţia, clienţii care păşeau cu paşi siguri spre uşi şi şefii pieţei care se plimbau, observând fiecare mişcare dintr-o privire. Era un dans perfect şi foarte bine coordonat. Dintr-un anumit punct de vedere, era o privelişte plăcută, pentru că îl liniştea: existenţa sa claustrală nu îi amorţise încă simţurile. Îi auzea pe clienţi murmurând „ch'hé avé?”, ca un fel de parolă pentru a comanda mai degrabă pungi de cocaină decât granule de haşiş. După care a urmat un alt fel de dans. O mână a întâlnit o altă mână, în spaţiul de

foarfecă dintre degetul mijlociu şi inelar narcoticele au fost înmânate clientului, care la rândul său a transferat banii între degetul mijlociu şi arătător. Mâini care iau şi mâini care dau.
Dentino se afla acolo de un sfert de oră şi calculase cel puţin o mie de euro în tranzacţii în numerar încheiate. O mie de euro care ar fi trebuit să-i intre direct în buzunar.
Spectacolul trebuie să continue. Auzea cuvintele în engleză cu accente italieneşti în capul lui; totul continua fără el. Stomacul i s-a încleştat şi gâtul i-a fost inundat de o gură plină de acid. A scuipat un cheag gălbui pe trotuar şi s-a grăbit spre fast-food. Coada se întindea până la uşa din faţă, un şarpe neliniştit şi supradimensionat care era format în principal din turişti. Se vedeau mulţi în oraş, în ultima vreme: soare, mare, un metrou care e o operă de artă, fără terorism.
Dentino a scuipat din nou pe jos şi şi-a luat locul în spatele unei femei cu o pălărie de paie cu boruri largi. Când aceasta s-a întors să vorbească cu prietenul ei, a reuşit cumva să-l plesnească pe Dentino în faţă cu bordura pălăriei, iar el şi-a revenit în deplină cunoştinţă. Nu avea de gând să stea la coadă în propriul său oraş.
A străbătut coada, a intrat în restaurant şi s-a oprit în spatele unui tânăr care tocmai îşi strângea restul. Imediat ce l-a văzut, managerul i s-a adresat cu un: „Guaglio', t'aggio visto, sai?" Hei, puştiule, te-am văzut, ştii? „Du-te direct pe uşa aia şi stai la coadă ca toată lumea". Dentino nici măcar nu s-a obosit să răspundă, ci s-a întors şi a identificat o masă pentru două persoane cu suprafaţa din marmură şi, cu furia care-i umplea corpul, nu a simţit nici măcar un gram de efort să o ridice. A aruncat masa spre manager într-o rafală de furie, iar managerul abia a evitat-o, aruncându-se la podea. Dentino a luat pachetul de mâncare învelit în hârtie din mâinile puştiului şi a ieşit înapoi pe stradă, împrăştiind şirul de turişti îngroziţi. În sfârşit, se simţea din nou viu.
A ajuns să mănânce în garaj, în picioare. „Şi acum ce facem?", s-a întrebat cu voce tare. „Şi acum ce facem?" Nu putea să stea locului, ca şi cum acea gură de aer proaspăt îi făcea acum intolerabil să fie închis în bârlogul acelui animal ciudat, acea vizuină de şoarece. A aruncat hârtia într-un colţ şi a început să se plimbe în cerc, fără încetare, lovindu-se în frunte şi în piept. Apoi a căzut la podea, epuizat. Când s-a trezit, nu ştia dacă era zi sau noapte, dar nimic din toate astea nu conta, sosise momentul să meargă să-i vadă pe 'a Koala şi pe Antonello. A deschis poarta metalică cu role şi a văzut că era încă lumină afară; cu pas vioi s-a grăbit să ajungă la apartamentul lui 'a Koala şi a urcat la etaj.
'A Koala purta un tricou XXL şi o pereche de pantaloni scurţi de baschet Dentino's Chicago Bulls care îi atârnau până la gambe. Arăta ca o fetiţă care se juca de-a adulţii. A alergat direct la Dentino, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe gură, chiar dacă el a dat înapoi ca şi cum ea ar fi fost cea care mirosea urât. Dar ea a insistat şi l-a atins peste tot, verificând dacă totul era încă acolo, în timp ce îi spunea cât de îngrijorată fusese, chiar dacă nu apăruse niciun semn de la poliţie. Dentino a lăsat-o să se descarce, cu braţele atârnându-i la o parte, ca şi cum ar fi făcut penitenţă. „De ce nu ai venit niciodată?", a întrebat ea, dar el nu a avut niciun răspuns, nici măcar pentru el însuşi. „Nu contează", a continuat ea, ca şi cum s-ar fi temut să-l vadă dispărând din nou, „tot ce contează este că eşti aici cu mine acum, că eşti aici cu noi". L-a luat de braţ, uşor, ca şi cum l-ar fi avertizat să fie prudent când se apropie de copilul ei, şi l-a condus în sufragerie, unde Antonello dormea pe o canapea, înconjurat de perne. Era prima dată când Dentino îşi vedea propriul fiu, iar acea creatură micuţă, atât de liniştită şi delicată, trezea în el o tandreţe care îi umezea ochii; Antonello emana un parfum de talc care îi insufla o clipă de pace.
Dentino a fost tentat să dea pătura la o parte şi să-l ia pe Antonello în braţe, poate chiar să-i dea un sărut, dar apoi i-a fost teamă că-l va trezi, aşa că s-a hotărât să-i mângâie pur şi simplu părul, deja des şi negru, exact ca al lui. 'A Koala l-a lăsat să facă ce dorea, îi fusese atât de frică să-şi piardă bărbatul, atât de frică să nu fie nevoită să crească singură copilul. De îndată ce Dentino a făcut un pas înapoi pentru a se uita din nou la micuţa lui creatură, 'a Koala şi-a aruncat din nou braţele în jurul lui şi l-a târât în dormitor. Când începuseră să se întâlnească, petreceau ore în şir în pat împreună, cu ea înfăşurată în jurul trupului lui slab, în timp ce Dentino, cu o mână, îi mângâia spatele de la ceafă până la fund. 'A Koala îl întindea şi se agăţa de el într-un mod care era doar al ei, un mod care aparţinuse cândva amândurora. Simţea că Dentino nu venise aici pentru asta – era ca şi cum ai îmbrăţişa un buştean –, dar spera că va fi suficient pentru a-l recâştiga, pentru a o lua de la capăt. Ei trei.

Imaginile ei despre viitor au fost întrerupte de plânsul brusc al lui Antonello. 'O Koala a sărit în picioare; Dentino i s-a alăturat în timp ce scotea scutecul copilului. Raze roşiatice de soare se revărsau prin jaluzele, lovind pielea micuţului şi transformând-o în cea mai pură lumină. Arăta ca Pruncul Iisus. Dar când 'a Koala a ridicat body-ul bebeluşului, Dentino a observat ceva care contrasta cu tot restul micii viniete.
„Ce a făcut asta, ce este chestia aia?", a întrebat el, apropiindu-se de Antonello. Pe carnea lui albă ca zăpada era o vânătaie purpurie inconfundabilă, chiar sub mamelonul drept. Un cerc cu un cerc mai mic chiar în interiorul lui, cu marginile zdrenţuite şi inegale, ca şi cum presiunea exercitată nu ar fi fost uniformă, ca şi cum oricine ar fi apăsat pistolul pe copil nu ar fi avut curajul să ducă lucrurile până la concluzia lor logică.
Ochii lui A Koala au strălucit când s-a gândit la prima zi de viaţă a fiului ei, care ar fi putut fi atât de uşor şi ultima. Dar şi-a înăbuşit nodul din gât şi, punând scutecul şi body-ul înapoi pe micuţ cu mişcări sigure şi rapide ale mâinilor, a spus cu blândeţe: „E bine acum. Fecioara îl va proteja, să ştii, nu trebuie să-ţi faci griji".
Dentino nu avea nevoie să pună alte întrebări, întrezărise deja întreaga scenă în ochii minţii sale. La fel cum a continuat să vadă vânătaia de pe corpul fiului său, plutind în faţa ochilor săi. Ar fi rămas acolo pentru totdeauna, ca un tatuaj? Un sărut al morţii. Cât timp îi va mai fi frică lui Nicolas să apese pe trăgaci? Nu putea permite asta; Nicolas nu avea să fie lăsat să numere zilele vieţii fiului său cu o clepsidră.
La vederea chipului lui Dentino, desfigurat de furie, 'a Koala îl luase pe Antonello şi îl îmbrăţişase la piept. Băieţelul încetase de acum să mai plângă, dar ea continua să-l legene la fel.
„Giuseppe, calmează-te, mă sperii", şi a făcut doi paşi înapoi.
În acel moment, Dentino a izbucnit într-un râs incongruent, ca şi cum i-ar fi venit în minte o glumă hilară. Cu siguranţă, avea nevoie să fie speriată. S-a îndreptat spre un dulap, a dat la o parte câteva podoabe de dantelă şi şi-a vârât mâna într-un castron plin cu monede, bomboane şi chei de tot felul. A scormonit puţin acolo până când a găsit ceea ce căuta: cheia de la scuterul unei Koala. Ea însăşi o îngropase acolo când aflase că e însărcinată şi încuie scuterul. Dentino râse din nou, surprins că îşi amintise acest detaliu.
„Trebuie să ies", a spus el. A ieşit în fugă din cameră şi, în timp ce trecea pe lângă fiul său, 'a Koala a făcut un pas înapoi, strângându-l şi mai tare pe Antonello la pieptul ei. El nu mai era Dentino al ei. Printre hohote de plâns, l-a sunat pe 'o White, poate reuşea să-l bage în seamă. Numărul lui de mobil a sunat şi a sunat, o dată, de două ori, de trei ori, dar nu a răspuns nimeni; îi venea să înjure, dar bineînţeles că nu avea cum să apeleze la acel rahat de frate al ei.
S-a aşezat în fotoliu, cu copilul în braţe, cu soarele apunând, ca şi cum ei doi ar fi fost singuri în tot oraşul, doar ei doi pe întreaga planetă pustie.
VITEZĂ MARE
„Trebuie să terminăm cu ideea asta că suntem ultima verigă din lanţul european!" „Napoli este un mare oraş turistic", „Napoli, bijuteria Mediteranei"... Vocile care răsunau în interior ajungeau până la micul balcon al Noului Maharaja, la care el şi numai el avea acces. Un privat în privat, o cameră privată în cameră privată. Se ajungea la ea printr-o ieşire de urgenţă pe care Oscar o instalase pentru a câştiga favorurile inspectorului de proiect. În realitate, nu era un drum spre nicăieri, ci doar un balcon semicircular care dădea spre o prăpastie abruptă în apele golfului. Nicolas nu scosese pe nimeni acolo în afară de Letizia; o dată chiar făcuseră sex pe acel balcon, încurcaţi de balustrada din fier forjat. Tot ce încăpea în acel spaţiu îngust era un şezlong şi un minibar alimentat de un cablu care trecea pe sub uşă. Era paradisul lui în puţinele ocazii în care Noul Maharaja era folosit pentru vreo petrecere, cum ar fi seara aceasta. Avocatul Caiazzo – care îi ajutase pe Nicolas şi echipa sa să obţină pedepse cu suspendare când fuseseră condamnaţi pentru trafic de stupefiante – organizase o recepţie pentru câteva persoane importante din guvern. Toată firma sa de avocatură era acolo, împreună cu o mână de politicieni şi birocraţi locali. Avocatul însuşi fusese cel care îi scrisese, un mesaj pe care Nicolas îl citise doar pe jumătate, plictisit de linguşeala care se scurgea din fiecare cuvânt. „Mi-ar plăcea să schimb câteva cuvinte cu noul prinţ al oraşului..." şi aşa mai departe. Nu se deranjase să răspundă, dar avocatul continuase să-l sune. Nicolas îşi închise telefonul. „În seara asta sunt în vacanţă".

Nu reuşise cu L'Arcangelo, dar trebuia să existe o modalitate de a pune mâna pe contact. „Şi dacă există, o voi găsi, cu siguranţă.” Avea nevoie să-şi revină, avea nevoie să revină în vârf.
A mers până la parapet şi a stat cu spatele la mare. S-a uitat în sus şi picioarele au început să-i tremure. Zidul amenințător al cerului îi dădea acea senzaţie de vertij. O slăbiciune care avea mai mult de-a face cu atracţia decât cu frica, o slăbiciune pe care îi plăcea să şi-o inducă din când în când, parcă pentru a-şi aminti că era încă stăpânul emoţiilor sale.
În camera privată era un du-te vino continuu. Pesce Moscio rechiziţionase toate sticlele de Moët & Chandon pentru că îi intrase în cap să reproducă o piramidă de şampanie pe care o văzuse odată într-o reclamă. S-a strecurat printre invitaţii de la acea petrecere, anunţând că în cealaltă parte a clubului nu se va mai servi şampanie pentru toasturi; la urma urmei, a spus el, pinguinul ar trebui să vină în curând cu mai multă moetta. Şi sigur, chelnerul a sosit, doar pentru a observa destul de repede că şi sticla aceea dispăruse.
Drago' şi Lollipop stăteau în uşa camerei private. Aşezaseră trei linii de cocaină pe o mică oglindă de mână pe care o tot treceau înainte şi înapoi, ignorând oamenii care treceau chiar prin faţa lor.
„Cocaina Mariposa te face să zbori”, spuse Lollipop, iar el sforăi o linie întreagă dintr-o singură suflare, aşa cum îţi umpli plămânii cu oxigen după ce ai stat prea mult sub apă. Drago', pe de altă parte, prefera o tehnică diferită, sforăituri scurte şi tăioase de cocaină în succesiune, rapide, instantanee. Amândoi erau fascinaţi să îl privească pe Briato'. Acesta purta o pereche de blugi rupţi şi zdrenţuiţi, pe care îi însoţise cu o pereche de mocasini, purtaţi fără şosete, şi o cămaşă de culoare mov, descheiată până la stern. Look-ul său era completat de un baston cu mânerul în formă de craniu argintiu. Îl scotea doar la ocazii speciale, pentru a-şi da tonul unui lord britanic care îşi putea permite o asemenea excentricitate.
„Ua', uite cine-i aici, conte Cap-de-Pulă!” exclamă Lollipop, dar Briato' îl ignoră, trecându-şi mâna peste părul pe care-l lăsa să crească şi pe care-l ţinea în ordine cu galoane de produs pentru păr. Bâzâia în jurul unei femei tinere. Strâns înfăşurată într-un costum cu fustă gri, părea să fi ieşit dintr-o întâlnire de afaceri.
„Ua', ţi-a lins cineva capul?”, a întrebat Drago'.
„Despre ce vorbeşti”, a spus prietena lui Drone, care urmărise toată scena cu coada ochiului, „e imaginea scuipată a lui Johnny Depp!”
Cu încrederea restabilită, Briato' şi-a umflat pieptul şi s-a îndreptat spre Drago' şi Lollipop, mergând de parcă pământul pe care păşea îi aparţinea. S-a oprit între cei doi, cu ochii aţintiţi cu laser asupra tinerei misterioase.
„Treizeci de ani?”, a întrebat el.
„Cine ştie”, a spus Drago'.
„Cu siguranţă a absolvit o facultate”, a spus Briato'.
„Cum îţi poţi da seama?”
„Paharul. Ea îl ţine de sus. O altă fată l-ar ţine de jos.”
„Sigur”, a intervenit Lollipop. „Acum ai nevoie de o diplomă de facultate ca să porţi o pereche de tocuri stiletto de curvă.”
„Prea superb! Prea superb! Intru!” a spus Briato', şi s-a îndreptat înainte cu viteza maximă pe care i-o permitea piciorul.
„Oh, te-ai rănit?”, a întrebat-o el pe tânăra blondă, exagerându-şi îngrijorarea.
„Scuză-mă, ce vrei să spui?” răspunse ea, încruntându-şi fruntea nedumerită.
„Nu, vreau doar să ştiu dacă ar trebui să chem o ambulanţă.”
„Despre ce naiba vorbeşti?”, a întrebat ea, din ce în ce mai mult în defensivă.
„Te-ai rănit, stea strălucitoare, când ai căzut din cer pe pământ?”
Ea a zâmbit, o sclipire albă de dinţi, apoi a făcut o jumătate de pas înapoi. Totuşi, acel farmec simplist şi autoritar o amuza şi o flata în acelaşi timp.
„Numele meu este Valentina”, a spus ea şi a făcut o reverenţă îndoind un picior, sprijinindu-l pe gamba celuilalt picior. S-a cocoţat, în echilibru pe acel singur călcâi îngust, la fel de elegantă ca un flamingo. Un flamingo roz irezistibil. Arăta ca sufletul lui geamăn, amândoi cocoţaţi pe un singur picior, atât de mult încât, pentru o clipă trecătoare, el însuşi se simţea uşor şi elegant.
„Nimeni nu-mi ştie numele adevărat”, a răspuns Briato', „dar eu pot să ţi-l spun: Fabio.”

Ea a râs din nou, de data aceasta mai deschis, atât de tare încât a fost la un pas de a-şi vărsa mojito-ul. Briato' a apucat-o de încheietură şi şi-a pus cealaltă mână pe şoldul ei. Ea nu s-a dat la o parte, dar şi-a pus ambele tocuri pe podea, rupând vraja momentană. L-a întrebat câţi ani are; părea curioasă.
„Douăzeci şi opt", s-a aventurat Briato' – fusese pe punctul de a spune optsprezece, dar a păstrat doar opt şi a mers până la capăt.
„Oh, serios? Arăţi mult mai tânăr. Eşti norocos, ştii?"
„Doar că tu mă faci să mă simt mult mai tânăr, Valentina."
Briato' se lăsase dus, iar acum Valentina scurta distanţa dintre ei. Marmură solidă, sânii ăştia, se gândi el când îi văzu de aproape.
„Şi cu ce te ocupi?", l-a întrebat ea, harponându-l cu ochii aceia inteligenţi, din care curgeau câteva riduri frumoase.
Trebuia să aibă treizeci de ani, poate ceva mai puţin. „Sunt în afaceri", a răspuns el.
„În ce domeniu?
„Făină, ciocolată, taxe..."
„Ce?"
Briato' a luat-o de mână. A condus-o la bar şi a trântit un pumn pe tejghea pentru a atrage atenţia barmanului. „Prietene, împachetează tot barul pentru signorina de aici." Apoi s-a întors spre Valentina, care între timp se aşezase pe un scaun înalt de bar.
„Vrei să mergi în vacanţă cu mine, Valentina?"
„Nici măcar nu te cunosc!" a răspuns ea după o clipă de ezitare.
Briato' a zâmbit. „Cum adică nu ne cunoaştem, Valentina? Te-am văzut de fiecare dată când mi-am ridicat ochii la cer."
„Îţi baţi joc de mine?"
Briato" s-a bosumflat pentru câteva secunde în plus.
„E totul în regulă, Valentina?" întrebă un bărbat în costum şi cravată, un coleg care îi pusese imediat mâna pe umăr.
„Signorina se simte foarte bine. Aveţi vreo problemă?" a replicat Briato'. Îşi înlocuise expresia de playboy cu una venită direct de pe stradă; îi era suficient să se încrunte uşor şi să-şi înăsprească trăsăturile feţei. Iar Valentina nu a ratat această transformare. Colegul ei îl ignoră pe Briato' şi i se adresă din nou. „Este totul în regulă?"
Briato' i-a ciupit bărbia bărbatului cu două degete. Delicat, doar pentru a întoarce ochii celuilalt bărbat să se uite în ai lui. „Îţi pui mâna pe un fir de înaltă tensiune", a spus el. „Nu ştii că trebuie să citeşti întotdeauna etichetele cu atenţie?", a continuat el. Un nou tatuaj, încă strălucitor, îi acoperea porţiunea superioară a abdomenului. Un craniu peste clasica cruce cu două oase şi cuvintele „Pericol de moarte".
Colegul ei a ridicat ambele mâini într-un gest de capitulare şi şi-a cerut scuze, totul era în regulă, voia doar să o fure pe Valentina pentru o secundă pentru că trebuia să îi spună ceva despre muncă. „Desigur", a spus Briato', trecându-şi braţul în jurul taliei Valentinei, „munca este muncă". A tras-o aproape şi i-a şoptit la ureche: „Treizeci de secunde, micuţo, apoi voi veni să te iau".
Nu, a decis Valentina, nu-şi bătea joc de ea. Tipul era exact aşa cum părea, o voia şi asta era tot.
Ea şi bărbatul s-au îndepărtat câţiva metri, aproape de uşa de la baie, unde fluxul de trecători ar fi acoperit ceea ce spuneau.
„Valentina, ţi-ai pierdut minţile? Tipul ăla e în Piranha!", i-a spus urgent colega ei.
„Oh, chiar aşa?" a răspuns Valentina. Apoi şi-a revenit din surpriză: „Ei bine, şi ce dacă? E doar un copil şi noi doar bem ceva. Ce e rău în asta?"
„Ce e rău în asta!", i-a făcut el ecou. „Din când în când, de ce nu te învârţi puţin pe internet şi să afli ce se întâmplă în Napoli!" Dar Valentina încetase deja să-l mai asculte. Şeful lor încerca de câteva zile să ia legătura cu Maraja şi tocmai de aceea organizase petrecerea tocmai aici, ca să-l scoată la lumină.
„Ascultă", începu ea să spună, dar fu întreruptă de Briato', care apăru lângă ea: „Nu, dar pe bune, îţi place poponarul ăsta?"
Valentina a izbucnit în râs şi a încrucişat braţele cu Briato', îndepărtându-se cu paşi mari de colega ei, care îi privea plecând, cu gura căscată.

„Vezi?” i-a spus Briato'. „Eu sunt făcut din fier, iar tu eşti magnetul meu”.
„Unde ai spus că vrei să mă duci în vacanţă?”, a ripostat ea.
„O să-ţi cumpăr insula Capri, o să evacuăm toţi oamenii şi o să stăm acolo singuri, tu şi cu mine”, şi în timp ce vorbea o conducea spre canapelele mici ale camerei private.
„Deci eşti membru al Piranha?” a întrebat Valentina în timp ce-şi trecea ochii peste abdomenul lui tatuat.
La auzul acestei întrebări, Briato' a încetat să mai zâmbească, chiar dacă în adâncul lui simţea o explozie de mândrie. „Ei bine, ţi-aş putea spune, dar atunci ar trebui să te omor, frumoaso”, a răspuns el, apoi a întins o mână pentru a-i îndrepta o şuviţă de păr, ascunzându-i-o după ureche.
Valentina s-a întors serioasă şi l-a apucat de braţ, oprindu-l. „Stai”, a spus ea, „mai întâi trebuie să vorbesc cu Maraja”.
„Cine, Nicolas? Fratele meu? Sunt mult mai arătoasă decât el.”
Ea a dat din cap, iar Briato' a decis să atribuie asentimentul ei celei de-a doua părţi a celor spuse de el. Simţea emoţia umflându-se în el.
„Dar dacă îţi spun...”
„Atunci?”
„Atunci va trebui să te omor”, şi amândoi au izbucnit în râs.
Telefonul mobil al lui Nicolas era încă închis, aşa că Briato' a alergat la micul balcon şi a împins uşa de urgenţă – la urma urmei, ştia că Nicolas va ignora orice bătaie, oricât de tare ar fi fost. Nicolas stătea la parapet, uitându-se la stânci şi la valurile care se izbeau de ele, şi l-a întâmpinat pe Briato' cu un laconic „Lasă-mă în pace”.
„E aici o gagică super-hot care vrea să-l cunoască pe Maraja”, a fost tot ce a spus Briato'. Şi-a pus toate atuurile pe vanitatea personală: de acum, erau VIP-uri în acel oraş. Şi apoi a adăugat: „Dar ea este total pregătită să mi-o tragă!”
Între timp, Valentina îi trimitea avocatului un mesaj. L-a recunoscut imediat pe Nicolas, chiar dacă nu-i mai văzuse faţa până atunci. Când a trecut prin mulţime, toată lumea i-a făcut loc, ţinându-şi ochii lipiţi de el aşa cum faci cu un actor celebru.
„Ciao, Nicolas”, a spus ea în timp ce se apropia de el. „Am vrut să te cunosc. Valentina Improta”, a continuat ea, strângându-i mâna. „Sunt una dintre asistentele consilierului Caiazzo. Ştii tu, avocatul. E în drum spre noi şi vrea să vă salute.”
Nicolas a înţeles acum, uitându-se cu pumnalul la Briato'. „La naiba, m-ai dus direct în capcană”, i-a şoptit el în şoaptă, în momentul în care Valentina le-a întors spatele pentru a-i face cu mâna avocatului.
„În regulă, deci hai să ne întâlnim cu el”, a spus Nicolas. „În felul ăsta îl putem pune să fie cavaler de onoare la nuntă.”
„Ah, vă căsătoriţi?”, a întrebat Valentina.
„Nunta voastră: a ta şi a lui Briato.”
Valentina s-a întors şi s-a uitat la tânărul căruia până atunci îi spusese Fabio şi l-a văzut roşind.
„Iată-l pe Maraja! Iată-l pe regele în persoană!”
Vocea gravă a avocatului Caiazzo a înecat „Toca Toca”, pe care DJ-ul jurase mulţimii că îi va face pe toţi să danseze.
„Astăzi, aici şi acum, Napoli redevine capitala Europei! Ştiţi că prima linie de cale ferată din lume a fost construită aici? Linia Napoli-Portici!”
În timp ce Caiazzo vorbea, Nicolas studia coapsele Valentinei. Era sigur că mergea la sală şi, de fapt, poate că era şi alergătoare, dar nu era slabă, era solidă, iar el s-ar fi lăsat cu plăcere stors de acele picioare. Se întreba dacă sardina aia bătrână de avocat i-o trăgea, acel frumos corn al abundenţei.
„Căile ferate de aici vor fi centrul întregului bazin mediteranean...”
„Uànema”, îi spuse Nicolas lui Briato', şi îşi roti mâna în aer ca un rotor, ca şi cum ar fi vrut să spună că, la urma urmei, a meritat.
„Maraja”, a spus Caiazzo, „există undeva un colţ liniştit unde să putem vorbi?”
Aceasta era o oră suplimentară pentru Nicolas, dar cu greu putea spune nu...
Acum camera privată era goală; membrii paranza erau şi ei pe ringul de dans.

„Maraja, numai tu îmi poţi rezolva această problemă”, a început Caiazzo, aşezat în fotoliul în formă de ou din damasc. „Ai văzut că directorul general este aici? Inginerul D'Elia, îl ştii pe cel la care mă refer? E tot timpul la televizor”.
„Stai, ce, ăla care conduce trenurile, care o zi conduce avioanele, a doua zi e la campionatul de fotbal? Ce naiba, acum e şef de gară?”
„Ah, Nicolas, deci până la urmă te uiţi la ştirile de seară. Aşa este, el este cel care se ocupă de tot. Ai văzut ce lucrări a făcut la trenurile de mare viteză? Când eram de vârsta ta, pentru a merge la Roma erau necesare patru ore. Acum nici nu ai timp să te uşurezi şi eşti deja acolo. Acestea sunt sectoare care aduc lucruri bune patriei noastre. Aţi observat câţi turişti coboară zilnic din aceste trenuri? Este o invazie. Dar aţi observat vreodată cât de frumoase sunt acele trenuri?”
„Domnule avocat, ce naiba mă interesează pe mine asta, îmi cereţi să devin conductor?”
„Despre ce vorbiţi, domnule conductor? Am venit aici să vă cer o favoare şi, la urma urmei, după cum ştiţi, întotdeauna găsesc o modalitate de a-mi plăti datoriile.”
În sfârşit, conversaţia începea să aibă sens. Nicolas se făcu puţin mai comod pe canapeaua de vizavi de avocat; îşi întinse picioarele şi se pregăti să asculte.
„Maraja”, a continuat Caiazzo, „ţiganii ăştia nenorociţi vor deraia întreaga linie! Fură cupru pe linia Milano-Roma, pe linia Milano-Bologna şi pe linia Milano-Florenţa. În Napoli, Salerno. Peste tot, dus-întors. Se fură tot, dimineaţa, după-amiaza, seara şi noaptea. Şi fără cupru, cum îşi va alimenta trenurile inginerul D'Elia? Cariera tipului e ruinată de această problemă!”
Nicolas abia dădu din cap, aşteptând întrebarea.
„Maraja, trebuie să-mi iei nenorocita asta de gaşcă de pe cap şi să recuperezi orice cantitate de cupru se mai află în magazie, înainte ca ei să o expedieze în China.” Avocatul a privit în jur o clipă, apoi s-a mutat pe marginea fotoliului pentru a se apleca mai aproape de Nicolas şi, în ciuda muzicii care se auzea în club, a coborât vocea: „Este banda Gianturco, Maraja. Sunt ţiganii lui Mojo”.
Aşadar, Mojo se întorsese din nou. Nicolas avea nişte probleme nerezolvate cu el, şi nu uitase asta.
Nicolas s-a ridicat de pe canapea, s-a uitat pe uşa camerei private şi a strigat la un chelner care trecea pe acolo să-i aducă mai mult Moët & Chandon: „Altra moetta, presto!”
„Trebuie să îi eliminaţi pentru mine”, a continuat avocatul pe acelaşi ton, după ce şi-a terminat al doilea pahar de şampanie. „Şi tot ce mi-au luat, trebuie să primiţi înapoi pentru mine.”
„Dar de ce ne întrebaţi pe noi?” Nicolas a pus întrebarea chiar dacă, în adâncul sufletului său, lega punctele: în sfârşit, creierul lui începuse să funcţioneze ca înainte şi începea să conceapă un plan care mirosea a revenire, care mirosea a viitor.
„Dacă mă duc la poliţie, îmi va lua zece ani până se va rezolva problema. Paranza o poate rezolva în zece minute.”
Selfies, notorietate, strângeri de mână. Pentru membrii paranza, asta însemna că şi-au atins scopul, că au devenit cu adevărat VIP-uri. Acestea erau lucruri bune. Dar ceea ce vorbea avocatul era cu totul altceva. Asta însemna sancţionarea oficială a faptului că pentru cei care contau în oraş, paranza era o organizaţie eficientă. Potrivită pentru a i se încredinţa misiuni speciale. Iar o organizaţie eficientă poate pretinde locul preşedintelui la masa negocierilor.
„Am înţeles, dar de ce ar trebui să vă facă paranza această favoare?”
Nicolas alesese intenţionat să folosească acel cuvânt, favor, pentru că însuşi avocatul îl pronunţase.
„Spuneţi-mi cât vreţi şi vom plăti cu plăcere.”
Fără să răspundă, Nicolas a luat un teanc de şerveţele de hârtie de pe masă şi a început să le facă mingiuţe. A făcut smocuri de hârtie şi le-a băgat în gură, împingându-le în spate cu degetul mare. Avocatul se holba la el ca la un nebun. Ce încerca Nicolas să facă? Să facă o proteză bucală aranjată de juriu şi apoi să înceapă un meci de box?
În schimb, Nicolas, imperturbabil, şi-a încrucişat picioarele şi a început să vorbească cu o voce răguşită şi un accent sicilian: „Dar acum vii la mine şi-mi spui, Don Corleone, trebuie să-mi dai dreptate. Şi nu mi-o ceri în semn de respect sau prietenie”. Întotdeauna a vrut să joace această scenă, păcat că nu a filmat-o nimeni, ar fi fost o mulţime de share-uri şi like-uri cu un astfel de videoclip! „Şi nu te gândeşti să-mi spui

naş; în schimb, vii la mine acasă în ziua în care fiica mea urmează să se căsătorească şi îmi ceri să fac crimă... pentru bani?”
„Maraja, nu înţeleg, dacă am spus ceva care să te jignească...”
Nicolas avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Don Vito Corleone. Se simţea exact ca el: curajos mai presus de orice. Dar ignorantul ăla de avocat nu reuşea nici măcar să-şi înregistreze impresia de Brando... Caiazzo, şi mai confuz acum, a încercat strategia sa obişnuită de ieşire: să abandoneze negocierea, considerând că au ajuns la o înţelegere.
„În regulă, atunci, deci s-a stabilit? Suntem cu toţii bine? Lasă-mă să mă duc să vorbesc cu inginerul şi să-i dau vestea cea bună. Îţi sunt îndatorat, Maraja.” Era deja în picioare când Nicolas scuipă bilele de hârtie pe podea, unde zăceau, fâşii îmbibate cu salivă.
„Staţi puţin, domnule avocat. M-aţi luat drept băiat de casă la dispoziţia inginerului D'Elia?”
„Ce menajer, vă cer o favoare şi sunt gata şi dispus să plătesc...” spuse avocatul. Se aşezase din nou pe fotoliu, uşor palid şi mai confuz decât înainte.
„Nu vreau să fiu lipsit de respect, domnule avocat, dar banii pe care vă gândiţi să ni-i daţi? Îi putem face în două ore”.
În sfârşit, vălul care îi întunecase vederea lui Caiazzo se smulse: aceştia nu mai erau copiii pe care îi apărase în instanţă, aceştia nu mai erau aceiaşi copii pe care îi împiedicase să fie nevoiţi să facă închisoare la şcoala de corecţie.
„Şi?”, a replicat el.
„Aş face un schimb comercial echitabil, durabil şi transparent.” El a zâmbit şi a trasat mental o linie între două puncte care erau foarte îndepărtate. „Trebuie să-mi spui unde locuieşte 'o Tigrotto.”
„Cine?” Chiar nu se aştepta la asta şi i-a luat o clipă să înţeleagă ideea.
„'O Tigrotto, Consilier, omul lui Faellas. Cel care l-a ucis pe Gabriele Grimaldi, fiul lui Don Vittorio.”
„'O Tigrotto, da, înţeleg, dar nu este unul dintre clienţii mei”, spuse Caiazzo, care deja se compunea. Era avocat, se gândi el, adoptând un ton ceva mai formal, ştia cum să facă faţă anumitor situaţii. „Nu este unul dintre procesele mele, nu aş şti de unde să încep. Asta e în portofoliul lui Masturzo... şi sunt informaţii confidenţiale, Maraja, ar trebui să vorbeşti cu el.”
„Cred că e confidenţial să te duci să împuşti o grămadă de ţigani. Aici tot ce vorbim este confidenţial, domnule avocat.”
„Dar eu nici nu aş şti. Nu sunt în relaţii atât de apropiate cu Masturzo, cum aş putea să-l întreb aşa ceva în primul rând?” Se agăţa de cuvinte, în timp ce fermitatea pe care o construise cu atâta trudă dispărea în aer. Nicolas zâmbi: acum era rândul lui să se îndepărteze de conversaţie.
„Domnule avocat, voi toţi care sunteţi jos la tribunal şi faceţi schimb de neveste, cu siguranţă nu veţi avea nicio problemă reală să-l întrebaţi unde l-aş putea găsi pe 'o Tigrotto, nu? În rest, tu şi prietenul tău inginerul puteţi sta liniştiţi, sunteţi în mâinile unor profesionişti!”
DUMINICĂ
Florarul venise sâmbătă acasă la Letizia. Sunase la uşă, iar mama ei se aplecase pe fereastră.
„Livrezi un buchet de flori?”
„Nu, signo'.”
„Atunci de ce ai sunat?”
„Pentru că ţi-am adus toată duba.”
Nicolas era convins că acest lucru va repara cearta din urmă cu câteva zile şi, de fapt, când s-a trezit duminică, ceea ce a găsit pe WhatsApp a fost o fotografie cu Letizia purtând chiloţeii fucsia care îl înnebuneau, părul desfăcut peste sâni pentru a-i ascunde, dar numai puţin, şi mănuşa de cuptor Hello Kitty. Alături de fotografie, o invitaţie înconjurată de inimioare: „Prânz de duminică cu pisicuţa ta?” Căderea prin trapă încă îl durea, iar a merge să-şi lingă rănile în braţele Letiziei era o perspectivă reconfortantă. Dar cum ceea ce durea cel mai tare, mai mult decât căzătura în sine, era insulta pe care Don Vittorio o adresase cartierului său, rionei sale, a adus o cutie de spray negru şi, pe drum, turaţionând motorul TMAX-ului său, a luat spray-ul şi a lăsat pe asfalt un mesaj rapid şi curgător, semnătura sa, un bilet de dragoste: „F12”. Unde F-ul din Fiorillo era şi F-ul din Forcella, şi fuziona, în acelaşi destin, propriul nume şi străzile pe care le comanda. 12 reprezenta poziţia lui N în alfabetul italian şi, mai mult,

însemna atât 'o surdate, soldatul din jocul de cărţi napolitan smorfia, cât şi cei doisprezece apostoli. O semnătură care se respectă, se gândi el, şi dădu din cap cu satisfacţie. Apoi, dacă tot era la el, a scuturat din nou cutia şi a adăugat, alături Te iubesc, Lety.
Tucano, înfăşurat în aşternuturi, deschise un singur ochi, celălalt încă lipit de praful somnului. Cineva îi răsucea degetul mare de la picior. Era duminică, ce naiba se întâmpla?
„Rahat", a strigat tatăl lui, lovindu-i piciorul, „ai luat un D minus la matematică şi un D plus la italiană. Chiar ai de gând să mă faci să muncesc atât de mult fără niciun motiv bun! Şi ce naiba este acest nou tatuaj pe antebraţul tău?"
„E Michael Jordan", a mormăit Tucano.
„Cine? Mie mi se pare că arată ca un triunghi cu un punct." Duminică aiurea, s-a gândit Tucano.
Tucano decisese că nu se va lăsa de şcoală, dintr-un motiv simplu: era o modalitate bună de a se odihni după efortul de a conduce o piaţă şi o acoperire bună încă de când făcuse parte din paranza. Dar asta însemna şi că trebuia să suporte izbucnirile furibunde ale tatălui său, un om violent, obsedat de rezultatele şcolare. Era poştaş, dar voia mai mult de la viaţă, aşa că a încercat să se răscumpere prin educaţia fiului său. Şi Tucano l-a lăsat.
Duminică nasoală, se gândi Lollipop. Se trezise cu o foame în el pe care ar fi trebuit să meargă la un banchet de nuntă pentru a o potoli, dar pe masa din bucătărie nu găsise decât un ulcior plin cu un lichid verzui şi câteva prăjituri plate de hrişcă. Mama lui era din nou la dietă şi băutura era băutura ei centrifugată de culoarea ţelinei, ghimbirului şi portocalei. Toată familia lui era acolo, tatăl, mama şi cele două surori, iar conversaţia se învârtea în jurul aceluiaşi subiect: sala de sport pe care o frecventau cu toţii. Nimic deosebit, o cameră cu benzi de alergat şi biciclete de exerciţii, o altă cameră pentru alergat, iar a treia cameră aglomerată cu haltere şi greutăţi şi câteva aparate de antrenament pentru întregul corp. Apoi erau duşurile, o mini-saună în care încăpeau cel mult două persoane, şi vestiarele. Fusese o investiţie veche a tatălui său, cu banii neaşteptaţi dintr-o moştenire, iar acum acea sală de sport se chinuia să rămână pe linia de plutire, doar pentru a se descurca.
„La ce oră ai ajuns acasă, Vince'?" l-a întrebat mama lui. Purta un trening Adidas care îi scotea în evidenţă fundul, solid ca piatra de la orele de pilates. Toţi ceilalţi din familie purtau şi ei Adidas: tatăl lui îi spunea uniforma familiei.
„Mamă, te rog", a spus Lollipop.
„Vince', ştii că Ciro Somma l-a convins pe Fabrizio Corona să vină la sala lui?"
„Ştiu asta, tată", a răspuns Lollipop, recunoscător părintelui său bărbat pentru că l-a scutit de a mia predică de la mama sa. „Corona merge acolo pentru că Somma l-a plătit!"
Tatăl său era fixat pe ideea că, pentru a face marele salt înainte, ceea ce îi trebuia era să atragă o clientelă VIP, în mod ideal jucători de fotbal.
„Motivul pentru care aceştia nu vin este că au sălile lor de sport. Şi, până la urmă, trebuie să le plăteşti de trei ori mai mult. Preţul pentru a-i face să vină şi, de asemenea, preţul pentru concurenţa pe care o reprezinţi pentru propriile lor săli de sport. Sunt nişte porci murdari".
„Dar avem nevoie... avem nevoie de vreun eveniment! Dacă poţi obţine un eveniment, atunci exişti! Şi dacă exişti, atunci oamenii vor să vină să te vadă! Datorită evenimentului ei ştiu că exişti."
Lollipop şi-a dat ochii peste cap, iar când i-a coborât din nou, i-au întâlnit pe ai mamei sale. Ea a reluat de unde rămăsese: „Deci de asta vrei să trăieşti, nu? Aş vrea să ştiu cum poţi să-ţi lipeşti chestiile alea pe care le porţi! Tu şi gaşca aia de prieteni ai tăi... dar dacă aflu că lucrezi pentru cineva de pe stradă, cu Strianos sau, şi mai rău, cu băieţii din San Giovanni, viaţa ta e terminată, te împuşc înainte să o facă ei."
Lollipop a devenit serios: „Fără bandă, mamă. Nu lucrăm pentru nimeni altcineva. Dacă avem nevoie de ceva, îl luăm, punct."
„Cum adică, pur şi simplu îl luaţi?"
Lollipop s-a prefăcut că l-a apucat brusc o durere de stomac şi s-a refugiat în baie. Mesajul de la Tucano sosise cu doar două minute mai devreme.
Tucano
Băuturi înainte de cină, fără prietene.
Piazza Quattro Colonne la ora 6.

Ne vedem acolo.
Lollipop ieşi din baie strigându-i un „totul e bine” mamei sale, care era îngrijorată că problemele lui constante de stomac erau rezultatul gunoaielor pe care le mânca atunci când nu era acasă, şi apoi se îndreptă spre garaj pentru a-şi lua scuterul. Sub scaun, îşi pregătise deja toate cele necesare. Între timp, Tucano făcea acelaşi lucru.
Piaţeta lui Tucano şi a lui Lollipop erau în criză. Micione îi evacua, inundându-i pe vânzătorii ambulanţi cu o cascadă de narcotice. Potrivit lui Nicolas, era un semn că Micione făcea pe el şi se simţea obligat să-şi etaleze muşchii. Fără îndoială, Tucano şi Lollipop se gândeau că e adevărat, dar între timp se simţeau neputincioşi şi, pentru a compensa scăderea veniturilor din piaţete, se apucaseră de şantaj şi extorcare.
Lollipop a ajuns primul şi a străbătut cercul din Piazza Quattro Colonne în timp ce îl aştepta pe Tucano. De fiecare dată când trecea pe acolo, arunca o privire la statuile care păreau să ţină în picioare palatele acelea solide. Avea să devină celebru într-o zi, dar nu avea de gând să transpire şi să muncească ca acei rataţi.
Conducea scuterul cu o singură mână, cu picioarele încrucişate într-o parte, ca şi cum ar fi fost aşezat pe un scăunel. Ideea lui Tucano era una bună, trebuia să recunoască, chiar dacă nu înţelegea de ce îi ceruse să se prezinte neînarmat – sau, cum spusese el în codul lor rudimentar, „fără prietene” – pentru băutura de dinainte de cină şi, prin urmare, pentru shakedown-ul pe care îl aveau în minte.
L-a văzut sosind, înclinat aerodinamic, de pe bulevardul care ducea la gară. Fără să se obosească să arunce o privire la trafic, Tucano a tăiat direct prin sensul giratoriu şi s-a oprit lângă prietenul său, întinzând pumnul.
„Stai, deci, i-ai tras-o vreodată în cur unei feminiello?” a întrebat Lollipop după ce i-a întors salutul.
„Nu, dar o dată am lăsat una să mi-o sugă.”
„Dar dacă faci sex cu un femminiello, un travestit, asta te face gay?”
„Nu e ca şi cum am face sex cu ei, trebuie doar să le luăm banii. Dacă nu ne plătesc, le rupem picioarele. Îi lovim bine şi tare în faţă.”
Mergeau unul lângă altul, discutând în timp ce înaintau încet, cu 5 km/h, învârtindu-se sub privirile severe ale Telamonilor, ale atlaselor puternice care susţineau balcoanele şi sub privirile indiferente ale automobiliştilor.
„Tu ai făcut macetele?” a întrebat Tucano.
Lollipop a dat din cap. Cu o zi înainte, furase două arbori de haltere din sala de sport a părinţilor săi şi înfăşurase în jurul lor steagurile echipei S.S.C. Napoli. În felul ăsta, dacă Falchi – poliţiştii – îi reperau, se îndreptau spre stadion. Diego Armando Maradona era în oraş. Turneul său începuse cu o săptămână înainte, în studioul de televiziune al unei emisiuni de talente în care dansase cu o balerină profesionistă, şi acel turneu urma să se încheie în acea seară, pe stadionul San Paolo, într-un rămas bun în faţa fanilor săi şi a vechilor săi coechipieri.
„Ăsta e poponarul care e şef în cartier”, a spus Tucano, „aşa că dacă începe să ne plătească...”
„Dar dacă mă întrebaţi pe mine, poponarii, chiar dacă ne plătesc”, a spus Lollipop, „chiar dacă ne plătesc, trebuie bătuţi. Adică, de ce naiba vrei să fii gay! Te-ai născut bărbat, aşa că fii bărbat! Dacă eşti bolnav...”
„Ce treabă are asta cu asta! Uite, ei îşi folosesc fundul ca să facă bani! Tata spunea mereu că femminielli fac cele mai bune felaţii.”
„Pe bune?”
„Sigur, pentru că şi ele au sculă! Aşa că ei ştiu, te prinzi, ce să facă cu o sculă... cum să o trateze, dar femeile nu au sculă, aşa că trebuie să înveţe.”
„Nu ştiu, e scârbos. I-ai lăsa pe bărbaţi să ţi-o bage în fund pentru bani?”
„Asta depinde de câţi bani mi-ar da.” Tucano a râs. „Şi la urma urmei, oamenii sunt liberi să facă ce vor, adică, dacă eşti un femminiello, eşti un femminiello! Aşa te-a făcut Dumnezeu Atotputernic!”
„Vorbeşti serios?”, a întrebat Lollipop, arătând cu degetul o Toyata Yaris care le claxonase. „Dumnezeu Atotputernic i-a făcut pe Adam şi Eva, nu pe Adam şi Steve. Ja', ce tâmpenie!”
„Ha ha, în cel mai rău caz i-a făcut pe Eva şi Eva.”
„Ua', Eva şi Eva! Acum, nu mă deranjează asta! Odată, în sala de sport, mama a prins două femei la duş care se lingeau una pe alta!”

„Serios? Ua', mi se scoală!”
Au ieşit din sensul giratoriu. Via Duomo, în direcţia Nuova Marina. Câteva străzi transversale şi apoi o cotitură la dreapta. Ajunseseră deja. Clădirea era elegantă, cu un portar care îi întâmpina pe locatarii respectaţi când ieşeau să meargă la slujbă. Nu pusese nicio întrebare celor doi tineri care purtau pe umeri steagurile echipei de fotbal din Napoli: chiar îi invidia puţin.
Esterina primea clienţi la etajul al şaselea, iar băieţii au luat-o pe scări pentru a-i evita pe locatari cât de mult au putut. La al doilea etaj, Tucano sufla deja, trăgându-şi tricoul cu craniul mexican pe el de pe pieptul transpirat. Lollipop, pe de altă parte, urca scările cu paşi uşori, sfidând-o pe mama sa şi refuzul ei de a-i da paste.
Uşa Esterinei stătea întredeschisă, un vechi obicei al ei de a-şi linişti clienţii, mai ales pe cei înverşunaţi care se aflau acolo pentru prima dată: asta însemna că nu trebuiau să sune de două ori la sonerie şi să îşi dea timp să se răzgândească. Uşa aceea era primul pas spre pierzanie.
Tucano şi Lollipop au intrat în tăcere, mergând pe un coridor slab luminat. Era o singură uşă, la capătul holului, cu un panou din sticlă pietruită. În spatele ei era o umbră şi apoi ea era acolo, Esterina. Purta un peignoir purpuriu împodobit cu dantelă, prins lejer pentru a nu dezvălui în întregime ceea ce totuşi rămânea doar vizibil. O pereche de sâni enormi, perfecţi. Esterina păşea în faţă, cu faţa uşor întoarsă în jos, făcând tot posibilul să imite mersul lui Belén Rodríguez. Poate de aceea nu a observat axele halterelor care ieşeau din spatele lui Tucano şi Lollipop.
„Hei, poponarule”, izbucneşte Tucano, dintr-o singură suflare. „De acum înainte ne dai cinci sute de euro pe săptămână. Cinci sute pentru săptămâna asta şi cinci sute de euro pentru săptămâna trecută, pe care nu ne-ai plătit-o încă. Paranza va veni să ridice banii. Dacă auzim că le spui altor poponari ca tine să nu plătească, eşti mort. Vezi bâta asta? O să-ţi despicăm craniul cu el!”
Esterina şi-a ridicat în sfârşit privirea şi, înainte ca faţa ei să se răsucească de furie, Tucano şi Lollipop au putut să o admire, aşa cum o făcuseră anterior numeroşii ei clienţi. Era un chip superb. Piele netedă, diafană, cu doar un strop de machiaj, şi acei ochi negri, profunzi, accentuaţi şi mai mult de kohl. E o prinţesă de poveste, se gândi Lollipop, fermecat, dar apoi observă mărul lui Adam dansând în sus şi în jos şi se eliberă de farmecul acelor ochi.
„Nu am plătit niciodată pe nimeni”, a spus Esterina. Vocea îi ieşea deosebit de stridentă, accentuată de frică. „N-am avut niciodată un proxenet”, a continuat ea, „lucrez pentru mine şi numai pentru mine. Eu nu vin să cer bani de la tine şi nici tu nu ar trebui să vii să ceri bani de la mine”. Ceea ce afişa Esterina nu era curaj, era doar o ciudăţenie a profesiei sale: agresivitatea dă roade.
„Vezi tu, ea nu este Eva!” i-a spus Lollipop lui Tucano. „Uită-te la bucata de măr care i-a rămas în gât!”
„Ascultă, târfă”, a spus Tucano, „o spunem noi pentru tine. Dacă ne plăteşti, atunci eşti autorizată să lucrezi aici; dacă cineva îţi face probleme, atunci eşti autorizată să ne suni.”
„Autorizat să lucrez aici? Eu m-am născut aici, despre ce naiba vorbiţi? Cine te crezi tu, primarul din Napoli?”
„Asta n-ar fi nimic, noi suntem paranza, iar paranza dă ordine!”
„Chiar şi când erau Strianos la conducere, nu ne puneau să plătim.”
„Strianos sunt morţi acum, nu mai există. Noi suntem la conducere acum. Iar voi, poponarii, trebuie să plătiţi la fel ca toţi ceilalţi, pentru că voi nu existaţi decât dacă spunem noi.”
„Măi, măi, măi, acum avortonii s-au hotărât că sunt lei!”, a spus Esterina. Vocea ei stridentă făcuse loc unui timbru de bariton. Se întoarse, într-un nor fluturând de ţesături parfumate, şi se îndreptă vioaie spre uşa dormitorului ei. Scorţişoară, a decis Lollipop, ea miroase a scorţişoară. Apoi, după ce a dezbrăcat arborii halterelor de banderole, s-a repezit după ea, iar Tucano era chiar în urma lui.
Esterina s-a aruncat pe pat, folosindu-se de perne pentru a se apăra de lovituri, în timp ce cei doi membri ai parangheliei au distrus totul în cameră, spărgând abajururi, sticle de parfum, rupând piese de mobilier şi dărâmând perdele şi draperii. Doar oglinda a rămas intactă, pentru că nimeni nu caută niciodată intenţionat să tenteze ghinionul.
„Ajunge, vă rog, opriţi-vă acum!” a ţipat Esterina, dar nu erau cuvinte pe care Tucano şi Lollipop erau interesaţi să le audă.
Cronometrul unui acvariu tropical ascuns în spatele unei perdele dărâmate i-a atras atenţia lui Lollipop.

„Nu, nu peştii!” a răcnit Esterina. „Uită de peştii ăia şi lasă-mă să-ţi văd peştii”.
Lollipop a îngheţat cu arborele halterei în aer şi s-a întors să se uite la Tucano. Între timp, Esterina se dăduse jos din pat, se întorsese cu spatele la ei şi, cu o scuturare a fundului, îşi lăsase halatul să alunece pe podea. Apoi îşi dăduse jos chiloţeii, care erau negri mătăsoşi şi translucizi, şi îi aruncase în urma ei fără să se uite.
Îşi prinsese sexul în mână şi îl trăgea în sus, arătând pata întunecată dintre testicule şi anus.
„Ja', vino şi fute-mă aici”.
Tucano şi-a încruntat sprâncenele, a strâmbat din ochi şi şi-a săgetat gâtul înainte ca un curcan.
„Lollipo', fata asta nu are sculă!”
„Ai dreptate”, a spus Lollipop', apropiindu-se. „Arată ca o păsărică!”.
„Vezi? Haide, vino să mi-o tragi, ja'!”
„Dar atunci voi deveni homosexual?”, a întrebat Lollipop.
„Numai dacă o iei în fund eşti gay”, a spus Tucano.
„Aşa este, da, numai eu sunt gay, pentru că o iau”, a confirmat Esterina.
Tucano şi-a dat pantalonii jos, frenetic, şi era să se împiedice de ei, dar şi-a recăpătat imediat echilibrul şi şi-a apucat penisul, îndreptându-se direct spre Esterina.
„Ce crezi că faci?”, a întrebat ea, şi i-a înmânat prezervative.
Lollipop şi-a aşteptat rândul, urmărind actul sexual, uşurat în secret că Tucano a fost cel care a dansat primul dans. Odată ce prietenul său a terminat, Lollipop s-a dezbrăcat de la brâu în jos.
„Ah, acum înţeleg de ce ţi se spune Lollipop”, a spus Tucano, ştergându-se cu un prosop de mână pe care i-l dăduse Esterina. „Pula ta arată ca un stop”.
Lollipop şi-a apucat penisul lung şi subţire şi a fluturat capul supradimensionat al acestuia în direcţia lui Tucano, care a izbucnit în râs, în timp ce Esterina şi-a dat ochii peste cap.
I-au tras-o de două ori de fiecare, iar apoi, după ce au băgat în buzunar cei o mie de euro, la ieşirea din apartament, Tucano i-a spus Esterinei: „Poţi să le spui tuturor celorlalte femminielli că tu eşti primarul femminielli! Atunci poate îţi vom face o reducere”.
„Ca să vezi, deja te îndrăgosteşti”, i-a răspuns Esterina, aruncându-i un sărut de adio.
Era o duminică ca oricare alta. Plictisitoare şi supraaglomerată cu prânzuri, soporifice şi parcă nesfârşite. Un timp pentru teme făcute cu o sârguinţă ieşită din comun. Biscottino scria cu furie, fără să se intereseze prea mult dacă răspundea corect la întrebări, pentru că tot ce-i cerea mama lui era o dovadă suficientă de efort.
Îşi ascunsese smartphone-ul sub fund. Mama îi confiscase deja un telefon, dar el aranjase imediat să îşi procure altul, pentru a păstra un canal deschis de comunicare cu paranza. Când textul lui Tucano i-a făcut testiculele să vibreze, faţa i s-a despicat într-un zâmbet radios pe care ea, aşezată vizavi de el, habar nu avea cum să-l interpreteze.
Era o duminică a certurilor aprige, precum cea dintre Drone şi sora lui, Annalisa, care refuza să-şi abandoneze punctul de vedere: băiatul acela era prea inteligent pentru prietenii cu care îşi petrecea timpul, precum şi un geniu al informaticii. Ea nu ştia nimic despre domeniul tehnologiei, dar totuşi îşi dădea seama că fratele ei era cu adevărat talentat. Şi apoi băieţii ăia intraseră în viaţa lui, şi se întâmplase ce se întâmplase, iar acum chiar nu mai mergea la şcoală. S-a uitat la el, aplecat asupra iPad-ului său, deşi a avut grijă să nu-l întrebe de unde venise.
Drone simţea ochii surorii sale asupra lui, dar nu avea timp să îi întoarcă privirea. Chiar ieri, un restaurator care se afla sub controlul paranza i se plânsese că, în ciuda tuturor banilor pe care le dădea, tot primea recenzii groaznice pe TripAdvisor. „Atunci asta înseamnă doar că mâncarea pe care o găteşti este dezgustătoare”, replicase Drone. Escrocheria TripAdvisor era o tehnică inventată de el pentru a-şi maximiza veniturile. Se baza pe principiul că, în zilele noastre, nimeni nu se mai obosea să meargă la un restaurant fără să verifice mai întâi recenziile şi clasamentul mediu dat de utilizatori în termeni de număr de bule. Patru bule şi jumătate? De ce nu cinci? Diferenţa dintre un bar profitabil şi unul în pragul falimentului era o chestiune de câteva zecimale. Aşa că Drone decisese să le exploateze, acele bule, şi era un câştig pentru toată lumea: clienţii din piaţa unde Drone făcea trafic de narcotice, care îşi primeau drogurile cu o reducere de cinci la sută în schimbul a cel puţin douăzeci de recenzii favorabile pentru

restaurantul indicat de paranza; patronul restaurantului, care vedea o creştere a numărului de clienţi; şi paranza, care încasa un procent de la restaurator fără să mişte un deget.
„Vrei să nu mai citeşti chestia aia nenorocită?”, a întrebat Annalisa. Acum era în ofensivă, cu faţa înroşită: măcar duminica puteau fi o familie, nu-i aşa?
„Shh”, a redus-o el la tăcere, „e important”, şi s-a apucat să citească mesajul de la Tucano care tocmai apăruse pe ecranul iPad-ului său.
Duminica este o zi de pregătire pentru săptămâna care urmează. Te duci la frizerie, la cosmeticiană, la curatorul imaginii tale, cum îi plăcea lui Briato' să-i spună lui Santino, coafeza de paranza. În fiecare duminică seara, îl obliga pe Santino să-şi deschidă salonul doar pentru el. O tunsoare frumoasă, un prosop fierbinte, perciunii lui. Din când în când, cinci minute sub lampa de bronzat, doar pentru a-şi tonifia pielea. Când Briato' a citit textul, s-a întors spre Santino: „Tocmai ţi-am mai găsit un client”.
În timp ce paranza încă dormea adânc, Pesce Moscio încercase deja trei look-uri diferite pentru petrecerea aniversară organizată pentru bunica octogenară a ultimei sale iubite, Sveva. Sveva îndeplinea cerinţele standard de frumuseţe ale lui Pesce Moscio, dar el nu avusese niciodată o iubită ca ea. Născută şi crescută în Vomero, era fiica unui psiholog – tatăl ei – şi a unei galeriste, mama ei. Îi plăcea să navigheze şi îi plăceau romanele ruseşti. Se cunoscuseră la un concert Enzo Dong.
„Prinţesă”, îi spusese el, apoi o ridicase în aer, aşezând-o de cealaltă parte a pragului care delimita zona VIP.
„Ce faci?”, a întrebat ea, dar apoi a observat unde se afla şi băiatul cu un tricou de hochei supradimensionat şi o bandană legată în jurul capului în stilul Tupac, şi nu s-a gândit de două ori: şi-a băgat limba în gura lui.
„Ua'„, spusese Pesce Moscio, recăpătându-şi răsuflarea, dar Sveva se agăţase din nou de el ca de o lampredă, şi niciunul dintre ei nu mai văzuse mare lucru din concert. Spiritul liber al Svevei era rezultatul surprinzător al anilor de şcoală cu surorile Ursuline şi al unei educaţii familiale lipsite de tabuuri.
Pesce Moscio renunţase la blugi şi la vesta în carouri, precum şi la costumul albastru închis de la nunta unchiului său, şi optase în schimb pentru o cămaşă elegantă şi pantaloni cu dungi. O adevărată placă de modă. Totuşi, nu era pe deplin convins, aşa că a căutat tutoriale pe YouTube: „tânăr respectabil prima dată la cină cu socrii”. Cunoscuse deja grupul de prieteni ai Svevei: tineri răsfăţaţi ai unor părinţi înstăriţi, deghizaţi în gangsteri, care o primiseră pe Pesce Moscio aşa cum scoţi o broşă din aur de 24 de carate dintr-un coş de bijuterii. Viaţa de gangster, la câţiva paşi de cartierul lor strălucitor. Iar faptul că putea procura narcotice la preţuri reduse îl făcea şi mai popular. „Afacerile şi dragostea merg mână în mână, vezi asta, Maraja?” îi explicase Pesce Moscio lui Nicolas. „Hai scassat'i ciessi”, replicase Nicolas cu o palmă afectuoasă. „Ai spart toaletele”.
Apartamentul în care locuiau părinţii Svevei era mobilat într-un stil minimalist industrial. Un spaţiu deschis înconjurat din toate părţile şi subîmpărţit în interior de foi de sticlă. Astfel, se putea întâmpla ca, dacă intrai pe uşa din faţă, să o vezi, în depărtare, pe doamna casei îmbrăcându-se după duş, pentru că până şi pereţii camerelor individuale erau transparenţi. Când Pesce Moscio a trecut pragul, prima lui întrebare a fost cum au reuşit vreodată părinţii Svevei să facă sex în acel loc. Apoi a zărit-o pe sărbătorită, pe bunica care, chiar şi în mijlocul acelei supraabundenţe de suprafeţe reflectorizante şi statui făcute din sârmă metalică, era mândră de locul ei în toată decrepitudinea ei florală. Slabă, slăbănoagă şi colţuroasă, purta o rochie albastru cer presărată cu margarete. Zâmbea şi dădea mâna, ca o femeie papă. A dat mâna şi cu Pesce Moscio, care s-a prezentat drept iubitul Svevei, dar ea nici măcar nu s-a îndurat să-i arunce o privire, doar o mână moale pe care tânărul abia a atins-o. Părinţii Svevei, în schimb, erau fericiţi să-l cunoască. Tatuajele care puteau fi zărite pe sub manşetele sau gulerul cămăşii se potriveau corect cu scara lor de valori: le vedeai, dar de fapt nu le puteai vedea, erau transgresiv de gospodari, un pic ca ei, cu un picior într-o parte şi cu un picior în cealaltă. În concluzie, seara a fost plăcută. Pesce Moscio şi Sveva au trecut de la o masă de bufet la alta, mână în mână, de parcă petrecerea ar fi fost organizată pentru ei. Da, s-a gândit Pesce Moscio, acolo, printre acei oameni, poate chiar ar putea trăi confortabil. A ridicat paharul într-un toast, alăturându-se corului nepoţilor – „La mulţi ani, bunico!” – aproape fericit că se afla acolo, atât de mult încât s-a simţit liber să scoată telefonul mobil şi să facă o fotografie.
Ultimul mesaj din chat a fost de la Tucano.

Tucano
Ce nenorocire, cu un sărut! Dar data viitoare ar trebui să ajungem dimineaţa, că seara femminielli au mustăţi.
Şi şampania a mers pe dos. A fugit în baie, sperând că acolo, măcar, erau patru pereţi.
„Cine are mustăţi, Luigi'?" Era o duminică de pură plictiseală, genul de zi în care îţi laşi telefonul la vedere pentru că nu vrei să vorbeşti cu nimeni. Drago' i-a spus surioarei sale să-i dea smartphone-ul şi a început să răspundă, dar i-a murit în gât. Pe chat-ul parastasului, Nicolas, încă înfăşurat în jurul trupului Letiziei, scrisese:
Maraja
În seara asta. Bârlog. Întâlnire.
ASTA E O AFACERE
Cu un an înainte, în timpul cinei de Crăciun cu toată familia adunată, Lollipop ajunsese să stea lângă un unchi care lucra la PolFer, poliţia naţională feroviară din Italia. Timp de ore întregi, unchiul său i-a povestit despre munca sa, plângându-se în special de furturile de cupru, povestindu-i cu lux de amănunte despre cum şi de ce se întâmplau aceste lucruri. O poveste care la început îi stârnise curiozitatea, apoi îl distrase, iar în cele din urmă îl plictisise de moarte, dar care acum se dovedea utilă. În timpul întâlnirii de la bârlog, într-o scurtă jumătate de oră, el îi instruise pe membrii parangheliei cu privire la fundamentele problemei, pentru că, dacă sperau să repare căruţele roşii ale celor care furau cuprul, trebuiau să ştie exact cum era furat acesta. Şi asta făcea parte din calitatea de membru în paranza lui Maraja: să fii mereu bine informat.
Consilierul Caiazzo îi dăduse detalii lui Nicolas. Ţiganii foloseau debarcaderul Bausan pentru a livra cupru, apărând în maşini mari pline cu metal şi apoi înghesuindu-l în containere. „Dar cine îl cumpără?" a întrebat Nicolas. „Chinezii", răspunsese avocatul, dar erau prea puternici, mai bine uita de acest aspect. Desigur, ar fi supăraţi, dar şi-ar găsi alţi furnizori. Ţiganii din Gianturco erau cei care trebuiau nimiciţi.
După întâlnirea de la bârlog, membrii parangheliei porniseră din Forcella în formaţie, toţi şase, în şir indian, roind cu viteză moderată. Singurul care lipsea era Biscottino – mama lui îl urmărea îndeaproape şi scuza că dormea la altcineva nu-i convenea. Nicolas nu insistase, erau destui şi, la urma urmei, Biscottino era prea tânăr, exista riscul să se dovedească o responsabilitate în acest gen de operaţiuni.
Optaseră pentru pistoale automate, pentru că Uzi-urile împotriva acelor pereţi metalici riscau să ricoşeze; era mai bine să aibă o armă mai uşoară, mai uşor de manevrat şi mai puţin zgomotoasă, chiar dacă urma să fie multă zarvă. Nicolas avea să aibă grijă de Mojo.
S-au oprit la un semafor, cu maşinile claxonând în spatele lor. Fără tâmpenii înainte de a ajunge la chei, misiunea era prea importantă.
„Şi cum îi vom lua?", a întrebat Drone.
„Îi înconjurăm şi luăm containerele", răspunse Nicolas. Hotărîse că inginerul D'Elia avea să fie prea ocupat să-şi sărbătorească trenurile de mare viteză ca să se mai preocupe să ceară înapoi marfa. Paranza avea să le vândă, poate chiar chinezilor de la care urmau să plece cu mâna goală.
„Îi înconjurăm şi le luăm containerele? Aşa?", a întrebat Lollipop.
„Adda murì mammà, exact aşa", a spus Nicolas.
Lumină verde. Au decolat din nou, tot în şir indian. Nu era teamă în acele întrebări, doar nevoia de a înţelege mişcările care urmau, clar, pentru a avea senzaţia că Maraja ştia ce să facă.
O altă lumină roşie. De data asta, Drago' a fost cel care a oprit lângă Nicolas.
„Nico',,, a spus el, „riscăm să fim doborâţi aici". Nicolas a dezlănţuit un şut în caroseria TMAX-ului lui Drago', iar Drago' şi-a aşezat imediat celălalt picior pe asfalt, recuperându-şi echilibrul.
„Vezi?" a întrebat Nicolas. „Nu ai fost doborât". Lumină verde.
Până au ajuns la cheiul Bausan, nimeni nu a mai scos o vorbă. Nicolas i-a condus la cel mai îndepărtat chei, unde părea un singur container de transport maritim multicolor, atât de aproape erau stivuite pentru a economisi măcar un metru de spaţiu.
O cărare suficient de lată pentru a lăsa să treacă o maşină de mărime medie fără să-şi zgârie lateralele tăia în două masa de containere de transport maritim. Au ajuns la porţiunea de asfalt deschisă şi au aşteptat.

Avocatul Caiazzo îi explicase lui Nicolas că nu puteau fi decât ţiganii, ei erau singurii capabili să facă treaba asta, să-şi croiască drum pe acea stradă cu sens unic, unde singura cale de ieşire era să sară în apa golfului. De aceea aveau monopolul pe cupru: nu le era teamă să devină hrană pentru peşti.
Proiectoarele luminau asfaltul negru pe care stăteau nemişcate mai multe macarale de stivuire automată, la fel de strălucitoare ca lumina zilei, lăsând în acelaşi timp containerele maritime care o înconjurau pe trei laturi în întuneric total. Singurul sunet era bălăngănitul apei pe chei. Nicolas s-a îndreptat spre un motostivuitor Fantuzzi, un fel de jeep supradimensionat cu roţi enorme, prevăzut cu un braţ extensibil, a spart geamul din partea şoferului pentru a intra înăuntru şi s-a cocoţat în spatele volanului. De acolo, a putut vedea intrarea în zona de blacktop. Ceilalţi membri ai parangheliei au luat poziţii împrăştiate deasupra containerelor care nu fuseseră încă stivuite, astfel încât, la un semnal de la Nicolas – un text în camera lor de chat – să poată sări în jos, cu armele pregătite.
Linişte. Apa nu mai băltea, cablurile atârnau de macarale fără să scoată nici măcar un scârţâit. Întreaga lume părea scufundată într-un calm de moarte, ca şi cum o mână invizibilă ar fi aşezat cheiul Bausan sub un uriaş clopot de sticlă. Nicolas a mângâiat butonul cuţitului cu lamă pe care i-l dăduse L'Arcangelo. Aplică presiune, nu suficientă pentru a face lama să se smulgă, până când simţi că intră în contact cu resortul care era pe punctul de a se declanşa, apoi degetul său îşi elibera presiunea.
Un zgomot metalic, urmat imediat de un altul, mai moale. Şi apoi, din nou, tăcere. Poate că unuia dintre oamenii lui îi venise o crampă, de la atâta aşteptare, eşuat pe partea de sus a containerelor de transport. O strălucire bruscă de lumină îl făcu să ridice capul. O strălucire repetată, ca de faruri aprinse şi stinse rapid. Un semnal. Cu ochii aţintiţi drept în faţa lui, şi-a ţinut respiraţia. Nimic, era doar o maşină care îşi aprindea luminile spre alta. Îşi conducea el paranghelia la măcel? Dacă ţiganii erau înarmaţi cu mitraliere, ar fi avut măcar timp să-şi scoată pistoalele? Avocatul îi spusese clar şi răspicat: tipii ăia sunt nişte vagabonzi fără bani, nu poartă nici măcar cuţite. Nicolas a apăsat din nou pe butonul propriului său briceag şi, de data asta, l-a deschis brusc. Clack. În acea linişte moartă, sunetul părea să răsune printre containere. Toţi îl auzeau, iar Nicolas ştia asta, pentru că la rândul lui auzea scârţâitul foilor de metal. Toţi au ridicat capul ca să vadă dacă vine cineva, a decis el, şi toţi au rămas acolo aşteptând, de teamă că dacă coborau capul prea brusc ar fi putut face zgomot. Şi, de fapt, câteva secunde mai târziu, Nicolas a auzit o succesiune de alte zgomote metalice puternice. Băieţii se întorseseră la poziţiile lor iniţiale de odihnă.
Era unsprezece şi douăzeci de minute. Caiazzo nu le dăduse un program precis, murmurase doar ceva de genul „pe la miezul nopţii”. Încă patruzeci de minute de genul ăsta e mai mult decât putem suporta, se gândi Nicolas. Trecură cinci minute, apoi un bâzâit îndepărtat rupse impasul. Maşini. Motoare mari. Se apropiau. Veneau ţiganii. Şi erau acolo înainte de vreme.
Patru maşini Mercedes mari, cu doar luminile de parcare aprinse, s-au oprit în centrul trotuarului, cu motoarele încă pornite. O duzină de bărbaţi au coborât din trei dintre cele patru maşini şi s-au dus să deschidă portbagajele, în timp ce uşile celei de-a patra au rămas bine închise. Pregătise deja textul pe care urma să îl trimită celorlalţi – „Rock 'n' Roll” – dar înainte de a-l trimite, se asigură că Mojo făcea parte din acel grup de oameni. O siluetă enormă se mişca între un automobil şi altul; proiectoarele de pe chei îl luminau din spate, astfel încât i se vedea doar silueta. Nicolas îl recunoscu după felul în care se mişca: nu-ţi uiţi niciodată propriul temnicer, nu-l uiţi niciodată pe omul pe care ai promis să-l ucizi.
Maraja
Rock 'n' Roll.
„Stai pe loc!” „Ticăloşilor!” „Mâinile sus!” „Ţigani de rahat!” Din vârful containerelor, Pesce Moscio, Lollipop, Drago', Tucano şi Drone au tras câteva focuri în mulţime.
Patru sau cinci dintre romi şi-au luat imediat tălpăşiţa, eludând urmărirea în timp ce se fereau în jurul şi în spatele containerelor. Nu era nevoie să mergem după ei, planul lui Nicolas era să le măcelărească căpitanul, iar apoi restul se vor furişa înapoi în rulotele lor murdare. Briato', care se ascunsese în spatele unui motostivuitor pentru că, în starea în care se afla piciorul, nu era nerăbdător să facă saltul, s-a apropiat de unul dintre romii care ascultaseră de comenzile strigate de paranza şi a rămas acolo, cu ambele mâini ridicate. A balansat fundul pistolului şi l-a izbit de tâmpla bărbatului, trântindu-l la pământ. „Nu a făcut nimic”, a spus bărbatul iar şi iar, dar Briato' l-a ignorat şi i-a mai aplicat o lovitură puternică, de data aceasta în nas. Doi romi de lângă Mojo au făcut semn maşinii cu portierele încă închise să plece. Şoferul a

pus maşina în marşarier, dar Lollipop şi Drone au descărcat fiecare câte un încărcător de şase gloanţe, ciuruind cauciucurile şi capota, care acum începea să emane un nor de fum. Pesce Moscio şi-a scos pistolul şi a ţintit cu atenţie. L-a împuşcat pe unul dintre romii care încercaseră să facă semn maşinii din faţă să plece. „Ua', am devenit un adevărat trăgător de elită".
Avocatul a avut dreptate, s-a gândit Nicolas, tipii ăştia nici nu se gândiseră să aducă arme. A tras înapoi ciocanul pistolului său, iar ceilalţi membri ai parangheliei i-au urmat exemplul. Au deschis focul asupra romilor care încercau să fugă.
Apoi nu a mai rămas decât zgomotul motoarelor Mercedes-urilor care se învârteau. Membrii paranza schimbau priviri în timp ce stăteau în picioare, gâfâind, cu pistoalele atârnându-le în lateral, ca nişte cowboy care respinseseră atacul asupra diligenţei şi acum supravegheau câmpul de luptă. Mojo lipsea.
Nicolas şi-a lăsat oamenii să bată palma şi să se lovească în piept şi s-a îndreptat spre Mercedesul din faţă. A deschis uşa pasagerului din spate. Erau acolo trei copii şi un câine care a început imediat să mârâie la el. Pe podeaua dintre scaune, Mojo îşi împreunase mâinile într-o pledoarie mută şi îşi pironea ochii spre copii.
„Fă câinele ăla să tacă!" a strigat Nicolas, îndreptându-şi arma direct spre fălcile câinelui. Era un câine cu un aspect puternic, o masă de muşchi care mârâia. Copiii l-au dus în spatele lor şi Nicolas şi-a coborât pistolul, folosindu-l pentru a-i face semn lui Mojo să iasă din maşină, şi repede. Mojo a continuat să întindă ambele mâini, împreunate într-o rugăminte mută, fără să se mişte.
„Maraja", a spus Mojo. „Suntem prieteni, nu? Eu te-am salvat. Nu mă poţi împuşca. Eu te-am salvat."
„Mojo, omule, nu e nimic personal. E strict o afacere. Şi din afaceri ai ieşit." A închis portiera şi s-a dus în partea cealaltă a maşinii, ordonându-le lui Drago' şi lui Tucano să vină aici. „Scoateţi sacul ăla de rahat din maşină!" Drago' şi Tucano au deschis portiera şi l-au târât pe Mojo afară, pe asfalt. Acesta s-a aşezat, cu picioarele încrucişate, membrii paranza formând un cerc în jurul lui. „Eu te implor. Eu să vă fiu mereu loial. Eu să vă îmbogăţesc", a spus el, întorcându-se spre fiecare dintre ei, cu mâinile împreunate, ca într-o binecuvântare. Nicolas a mers încet în jurul cercului, deschizându-şi briceagul şi apoi închizându-l imediat. Vântul începuse din nou să sufle uşor; nările îi întâmpinară mirosurile de gaze de eşapament de la bărcile şi vapoarele acostate nu departe.
„Eu te fac bogat!" repetă Mojo.
„Suntem deja bogaţi", a spus Nicolas, fără să păşească în cerc. Mojo s-a uitat sălbatic în jur pentru a înţelege de unde venea acea voce, dar tot ce a putut vedea au fost ceilalţi membri ai paranza, chicotind.
„Maraja, dacă mă omori..."
Nicolas a păşit în cerc şi, înainte ca Mojo să-şi poată termina fraza, şi-a încheiat interpretarea Naşului cu care, la New Maharaja, începuse întregul episod. A desfăcut briceagul pe care i-l făcuse cadou L'Arcangelo şi l-a înfipt adânc în burta lui Mojo, apoi s-a urcat pe el, tăind în diagonală, în sus şi în sus, până când i-a tăiat pieptul, lăsând în urmă un şuvoi de sânge – exact la fel cum făcuse De Niro când îl omorâse pe Don Ciccio, omul care, pe vremea când Don Vito Andolini, înainte ca numele său de familie să devină Corleone, era doar un puşti mucos, un muccusiello, îi omorâse familia. Mojo se holba la el, cu ochii rotunzi şi neînţelegători, şi, spre deosebire de membrii parangheliei din jurul lui, nici măcar nu ştia scenariul propriei sale morţi.
„Şi acum", a spus Nicolas, după ce a fost sigur că omul nu mai respira, „să ducem acest frumos cadou înapoi în canalizarea unde locuia Mojo."
„E i guagliuncelli?", a întrebat Drago'. Cum rămâne cu copiii? Nicolas a dat din cap. De data aceasta, Drago' avea dreptate. S-a întors la maşină. Copiii nu se mişcaseră de pe bancheta din spate şi păreau să se agaţe de câine ca de o barcă de salvare.
Nicolas i-a observat pe cei trei băieţi înghesuiţi pe acele scaune murdare, acoperite cu pachete de mâncare deschise, cârpe, hârtii mototolite şi sticle goale. Stăteau acolo şi se uitau la el, paralizaţi; doar câinele continuase să mârâie, balele curgându-i pe gât până la zgardă. Era un câine tânăr, deşi nu mai era un căţeluş, dar în mod clar nu era unul dintre acele animale care emit ameninţări fără sens. Albul blănii ei nu era bunătate, era puritate. Un concentrat pur de putere şi distrugere. Nicolas şi-a îndreptat Desert Eagle-ul spre centrul frunţii ei masive, dar băiatul cel mare l-a implorat: „Nu ne ucide, te implorăm!" Apoi o

sclipire vicleană a apărut în privirea lui: „Poţi face o grămadă de bani cu câinele ăsta! Şi apoi, când va fi mare, poate avea căţeluşi, iar tu îi poţi vinde”, a spus din nou.
„Ce bani?” a întrebat Nicolas în timp ce îşi cobora arma, fără niciun motiv real, în afară de faptul că îi plăcea căţeaua aia şi că merita respect.
„E un Dogo! Un Dogo Argentino! Ştii despre Dogos?”
Ştia despre ei, toată lumea ştia că sunt cei mai buni când vine vorba de lupte între câini, dar el nu mai văzuse niciodată unul. Totuşi, acum îşi dădea seama că reputaţia lor era bine meritată.
Cel mai mare dintre cei trei băieţi era cel care vorbea cu Nicolas şi probabil că era sigur că, dacă va continua să îi distragă atenţia celui care îl omorâse pe şeful tatălui său, va salva atât viaţa dogoului, cât şi pe a lui şi a fraţilor săi, care se agăţau unul de altul, uimiţi, cu simţurile amorţite de măcel.
„Îmi place campioana asta, aici”. Băiatul şi-a dat seama că a reuşit, i-a pus zgarda lui Dogo şi i-a dat lesa lui Nicolas. Apoi i-a dat un ultim sărut de adio pe cap, i-a şoptit câteva cuvinte care nu erau nici italiene, nici napolitane, şi apoi a împins-o afară din maşină. „Haide”, a spus el, „porneşte”.
Câinele avea o pereche de ochi care înţelegeau totul, şi poate de aceea s-a îndepărtat de Mercedes fără să se uite înapoi.
„Guagliu',„ a spus Nicolas echipajului său, aplecându-se peste Dogo, care nu mai mârâia, „lasă-mă să ţi-l prezint pe Skunk”.
Au condus până la Gianturco, misiunea lor nefiind încă pe deplin îndeplinită. După ce scoaseră cuprul din portbagaje şi îl ascunseseră în anumite containere de transport goale către care consilierul Caiazzo îl îndrumase pe Nicolas, porniseră spre mahalaua romilor. Cu puţin efort şi câteva zgârieturi, Nicolas reuşise să o ţină nemişcată pe Skunk, strângând-o între picioarele lui. Câinele începuse să latre cu ferocitate, dar apoi îşi dăduse seama că nu era nimic de făcut şi se potolise în lătrat. Cu sirena sunând în fundal, au ajuns la Gianturco, unde au găsit tabăra ţiganilor plină de oameni. Poate că toţi îşi aşteptau oamenii să se întoarcă acasă după treaba de pe chei, se gândi Nicolas, care făcu semn cu mâna oamenilor săi să înceapă să tragă: acesta era începutul stesa.
Au tras la înălţimea omului, direct în părţile laterale ale remorcilor, în maşini şi împotriva fierului vechi pe care romii îl foloseau drept coşuri de rufe, umeraşe, mese şi scaune.
„Ţigani nenorociţi de rahat!” „Dacă te mai atingi de trenuri, o să ajungi mai mort decât Mojo Vileda!”
„Cuprul ăla ne aparţine!”
Era ca şi cum ai fi fost într-un aparat de pinball în care, de fiecare dată când loveai barele de protecţie, acestea săreau în aer. Au trecut de două ori prin tabără, tăvălindu-se în noroi şi stârnind valuri de mizerie. Romii fugeau încoace şi încolo, ca furnicile când le rupi furnicarul de pământ.
Nicolas s-a oprit la intrarea în tabără şi ceilalţi s-au adunat în jurul lui. Se descurcaseră bine şi urma să fie o recompensă frumoasă pentru fiecare dintre ei. Dar acum era timpul să plece acasă, trebuia să-l hrănească pe Skunk.
UN PLAN NEBUNESC
A dus Kymco-ul lui Koala în garaj. În noaptea aceea, închis acolo, Dentino a dormit fără să viseze, fără să fie tulburat. Îşi amânase răzbunarea pentru o zi; avea ceva de făcut mai întâi.
Când a venit ora prânzului şi mama lui a bătut la uşă, de data asta a deschis poarta metalică cu role. S-au trezit faţă în faţă după atâtea luni. Ochii mamei lui s-au umplut imediat de lacrimi, în parte din cauza unui val de emoţie, dar mai ales din cauza stării în care fusese redus fiul ei. Dacă nu ar fi fost incisivii lui ciobiţi, l-ar fi luat drept un străin. Ochii lui o înspăimântau în special. A îmbrăţişat-o.
„Mamă”, spuse el, „am fost ieri să-l văd pe Antonello, e exact ca tine, ai observat vreodată? Ştii că atunci când va creşte va fi înnebunit după plăcinta ta napolitană? Pun pariu că deja îl răsfeţi de moarte.”
Ea nu spuse nimic; acele cuvinte miroseau a despărţire, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Înainte ca ea să poată spune vreun cuvânt, el se întoarse deja să plece şi, într-o clipă, era deja înapoi în bârlogul lui.
Îşi amintea perfect locul, o clădire datând din anii şaizeci şi un apartament la etajul şase, în Gianturco. Nicolas îl alesese mai ales pentru că era anonim şi de nedescris, un loc pe care nu l-ar fi remarcat nimeni. Nu se mai întorsese niciodată, dar Dentino nu uitase nici un detaliu din prima zi în care avuseseră un

arsenal numai al lor. Pe atunci, însă, nu fusese nevoie de un post de pază pentru a supraveghea acel bun tactic. Pe atunci, toţi fuseseră prieteni, toţi erau încă paranza.
Dentino l-a identificat imediat: acel guaglione ar fi putut fi el cu doar patru sau cinci ani mai devreme. Mergea în sus şi în jos pe trotuarul din faţa blocului lui Aza, de fapt, ţopăia în Converse All Stars albe, în ritmul muzicii pe care o asculta în căşti. Dentino ştia cum să îl cucerească, cu doar câţiva ani în urmă ar fi căzut şi el în plasă. S-a întors în Piazza Principe Umberto. „Ch'hé avé", a spus el, ca şi cum ar fi fost un client oarecare. Zece euro de cocaină, ar fi fost suficient, şi apoi din nou la Gianturco. Înainte şi înapoi, câte o jumătate de oră dus-întors, dar pe Dentino nu-l deranja sudoarea sau orele petrecute traversând oraşul.
Paznicul era încă acolo, inactiv şi plictisit. Dentino s-a îndreptat spre el şi l-a salutat ca şi cum ar fi fost prieteni dintotdeauna. O palmă pe umăr, bună şi puternică, astfel încât observatorul a fost nevoit să-şi scoată căştile. Dentino nu i-a dat timp să reacţioneze.
„Ua',,, a spus el, „ce fel de treabă de rahat te-a pus Maraja să faci? Totuşi, ăsta e doar începutul, nu?"
Celălalt tânăr făcu un pas înapoi şi nu făcu altceva decât să-l privească, cu mâinile atârnându-i în lateral, nu pe pistol, un pistol pe care nici măcar nu-l avea, aşa cum presupusese Dentino. Maraja nu avea încredere în mucoşii mici, îşi spuse el.
„Cine eşti tu?" îl întrebă băiatul.
„Nu înţelegi, eu sunt cel care te întreabă cine eşti. Sunt mâna dreaptă a lui Nicolas Maraja."
„Dar nu arăţi ca un membru al paranza...", a spus el, luând în considerare aspectul lui Dentino dintr-o privire rapidă.
„Huh, sigur, dar sunt deghizat, trebuie să plec într-o misiune. Dar mai întâi, de ce nu încerci să tragi o duşcă din asta?" A scos cocaina şi i-a oferit şi lui puţin. Au început să tragă pe nas cocaină chiar acolo, pe stradă, în timp ce Dentino îi vorbea despre paranza, despre duşmanii pe care îi omorâseră, despre misiunile pe care le îndeplinise cu Maraja, e drept, cu şeful aceluiaşi băiat, acelaşi care îl pusese pe băiat acolo să supravegheze trotuarul.
„Dă-i drumul, fii invitatul meu", spuse Dentino, oferindu-i un alt sforăit. „Care e numele tău?"
„Luciano", a spus băiatul, şi a mai tras o sforţare.
„Bun băiat, Lucia', bravo. Dar acum trebuie să-mi iau rămas bun de la tine. Trebuie să mă duc să fac o treabă. Trebuie să mă duc sus şi să iau o armă".
„Stai puţin, mai întâi trebuie să raportez asta lui Maraja".
Dentino a zâmbit condescendent şi a pus deoparte restul de cocaină, ca şi cum l-ar fi pedepsit pentru acele cuvinte.
„Lasă-mă să te învăţ ceva. Nu trebuie să laşi niciodată urme pe telefon înainte de a merge să faci o treabă", a spus Dentino.
Luciano a dat din cap şi, pentru a-şi ascunde roşeaţa de ruşine, a început să chinuie un muc de ţigară de pe jos cu vârful pantofului.
„Nu-ţi face griji", a spus Dentino, punându-şi o mână pe piept, „nu-i voi spune nimic lui Nicolas". Apoi îşi schimbă tonul vocii şi deveni brusc serios: „Porţi o piesă? Sau Nicolas nu vă lasă pe voi, tinerii, să purtaţi una?"
Luciano roşi într-un roşu şi mai aprins. Dentino a început să urce scările, dar mai întâi s-a întors: „Fii cuminte", îi spuse el, „şi când cobor scările, o să-ţi mai dau un cadou."
Sus în apartament, Aza reuşise să o adoarmă pe bătrână şi tocmai se aşezase să se odihnească în faţa televizorului când a auzit o bătaie în uşă. Când a auzit cuvintele „Compania de electricitate, am venit să vă citim contorul", Aza a deschis uşa, dar şi-a dat seama imediat că nu era niciun angajat al companiei de gaz. „Gypsy", a ţipat ea, şi a încercat să trântească uşa. Dar Dentino îşi blocase deja piciorul în uşă.
„Pleacă, sau chem paranghelia lui Maraja, ai înţeles?"
El a zâmbit: „Dă-te la o parte, Aza, eu sunt Dentino, unul dintre fraţii lui Nicolas, nu-ţi aminteşti?" A trebuit să înghită ca să scoată cuvântul frate, dar nu s-a oprit din zâmbit.
La auzul numelui lui Nicolas, Aza a redus presiunea pe uşă şi l-a examinat cu atenţie.
Era adevărat, chiar semăna cu prietenul lui Nicolas, cel cu dinţii din faţă ciobiţi. Dar ce se întâmplase cu el? se întrebă Aza, în timp ce-i făcea semn să intre şi apoi îşi ducea degetul la buze pentru a-l avertiza să

tacă. Şi privirea aceea din ochii lui! Oare era drogat? Întrebarea tocmai îi apăruse pe faţă când Dentino îi înfăşură ambele mâini în jurul gâtului, trăgându-i capul aproape. „E încă acolo?”, a întrebat el.
„Da, e acolo, dar doarme, te rog să nu o trezeşti”, a răspuns ea.
Dentino a izbucnit din nou în râs, iar respiraţia lui care îi spăla faţa a făcut-o să se strâmbe de dezgust. Ea şi-a ţinut respiraţia.
„Nu ea. Arsenalul”, mormăi Dentino, „mai este acolo?”
Aza dădu puternic din cap.
Acolo erau, sacii mari. Tot ce a trebuit să facă a fost să mute câteva pungi cu decoraţiuni de Crăciun şi alte vechituri şi deja putea vedea verdele pânzei. Dentino a luat una, a aruncat-o pe patul unde dormea Aza, a tras fermoarul în jos şi a început să scotocească înăuntru. A ales un Kalashnikov, apoi s-a mai gândit şi a optat pentru un Uzi, l-a ridicat şi apoi s-a răzgândit încă o dată. A ridicat Kalashnikovul şi s-a prefăcut că trage în posterul cu Justin Bieber – „o Koala avea unul la fel în dormitorul ei”. La fel de repede cum îi venise în minte acest gând, i se scursese din nou: nu mai era momentul pentru astfel de gânduri, trecutul acela îi părea viaţa altcuiva. Era un alt Dentino, un alt Giuseppe Izzo, cel care descoperise că, în spatele morţii prietenului său Dumbo, exista o înţelegere între Nicolas şi Scignacane – moştenitorul familiei Acanforas, furnizor exclusiv al lui Micione pentru cea mai bună heroină afgană, care schimbase regulile pentru a-i aproviziona pe Piranha cu acelaşi rahat. Scignacane voia să-l elimine pe Dumbo pentru o chestiune de principiu şi Nicolas fusese de acord. Îl sacrificase în schimbul narcoticelor.
Dentino a mai luat două grenade de mână şi un Beretta Storm, pe care l-a băgat în brâu, cadou pentru Luciano. Între timp, Aza a ieşit din cameră, închizând uşa în speranţa că va atenua un pic zăngănitul metalic al armelor, apoi s-a dus în bucătărie. A selectat numărul lui Nicolas, dar la al şaselea apel a renunţat şi i-a lăsat un mesaj pe căsuţa vocală. În şoaptă: „Prietenul tău are armele”.
S-a uitat în jos la ecran, sperând că o va suna imediat, apoi şi-a mai acordat treizeci de secunde şi s-a întors la Dentino, dar acesta plecase deja.
Luciano începuse din nou să meargă înainte şi înapoi, iar pistolul pe care Dentino i-l aruncase cu un fluierat ca să-i atragă atenţia aproape că-l lovise drept în cap.
Fusese o vreme când soldaţii ISIS îi treziseră lui Dentino un sentiment de repulsie. Nicolas credea că aveau tupeu adevărat, dar Dentino credea că erau nişte laşi care puneau bombe şi nu puteau să-şi privească duşmanii în ochi. Adrenalina şi furia îi umpluseră corpul cu o determinare pe care o confunda cu luciditatea. Era convins că acum, în sfârşit, vedea totul clar şi, conducând „un scuter Koala”, cu două grenade de mână agăţate de cureaua blugilor, un Kalaşnikov şi două încărcătoare pline cu muniţie, Danilo se simţea ca un justiţiar, care făcea dreptate pe cont propriu. Se îndrepta cu viteză spre San Giovanni a Teduccio, făcând roată pe tot drumul, indiferent la modul în care grenadele sale de mână tresăreau şi se agitau de fiecare dată când roata din faţă se izbea de asfalt.
Se grăbea spre castelul Acanforas, un loc pe care Dumbo i-l descrisese de o mie de ori – chiar dacă singurele aspecte ale unui castel pe care le poseda erau apărarea înţesată şi santinelele care stăteau de pază. Acea alee îngustă prinsă între clădiri era un drum pe care Dumbo îl mai făcuse înainte şi înapoi cu La Zarina, mama lui Scignacane, agăţată în spatele lui. Era un pasaj lung de vreo treizeci de metri, străjuit de ferestre care erau mereu lăsate deschise, vară şi iarnă, pentru că în spatele lor nu locuia nimeni. Trăgătorii de elită ai familiei Acanfora se spijiniseră unii pe alţii în schimburi de opt ore, aşa că aventurarea pe acea alee îngustă ar fi echivalat cu o misiune sinucigaşă.
Fortificaţia era completată de o poartă din tablă care mergea înainte şi înapoi pe o şină tăiată în asfalt. Nu ar fi oprit în totalitate o maşină care vâjâia cu viteză maximă, dar ar fi încetinit-o suficient pentru a se asigura că, prinsă într-o barbacană din zilele noastre, ar fi fost transformată într-o ţintă uşoară, o ţintă ideală.
Dentino a avut fantezia de a ataca castelul într-o scenă desprinsă din „The Fast and the Furious”. Dar a renunţat imediat la acest vis, l-ar fi ciuruit de plumb chiar înainte de a reuşi să treacă de poartă, iar el nu-şi putea permite asta, cel puţin nu încă. Scignacane nu era ultimul nume de pe lista lui. După ce se va ocupa de el, îşi spuse Dentino, va veni rândul lui Nicolas şi atunci, în sfârşit, conturile lor vor fi echilibrate.
Trebuia să-l prindă pe Scignacane în libertate, în ţara nimănui care despărţea poarta de tablă, strada oraşului care ducea la autostrada de stat şi marea proprietate feudală a Acanforas, chiar în ultimii câţiva

metri, acolo unde atenţia gărzilor de corp slăbise. Încă câteva secunde, clinchet de metal, şi iată burta caldă a cetăţii, ferită de atacurile clanului Faella. Mergea pe trotuar şi simţea grenadele de mână care îi plesneau puternic pe vine, ca o pereche de testicule în plus. „Mo' verimmo chi tene 'e ppalle", îşi spuse el. Acum vom vedea cine are boaşe.
În relatările sale, Dumbo descrisese şi clădirile-fantomă pe care le întâlneai înainte de a intra în cartierul lui Scignacane. Clanul Acanfora le cumpărase şi le golise, ca şi cum ar fi încercat să creeze o zonă tampon între ei şi restul oraşului: pentru a supravieţui, trăiau într-o perpetuă stare de asediu.
Dentino a verificat încă o dată dacă Kalashnikovul de pe pieptul său avea siguranţa dezactivată, apoi s-a întins pe burtă pe trotuar, chiar acolo unde strada se curba foarte uşor spre stânga înainte de poartă, creând un fel de unghi mort, sau cel puţin asta spera el – împotriva camerelor video şi a lunetiştilor.
Cu nasul lipit de pietrişul aleii, Dentino se simţea fericit. Sunt o ţintă ambulantă, şi-a spus el, dar măcar am ieşit din garaj. A râs de gândurile fără sens care îi umpleau mintea. „Am ieşit! Am ieşit!", a continuat el, vorbind cu voce tare; la urma urmei, se afla într-o ţară a nimănui, puteai să te ridici şi să mori pe acel asfalt, iar trupul tău se cocea în soarele fierbinte zile întregi înainte ca cineva să se gândească măcar să facă curăţenie.
Aştepta acolo, întins pe asfalt, până la sosirea Smart Car-ului lui Scignacane. Dentino ştia că Smart Car-ul putea foarte bine să continue să meargă drept şi să-l calce, cu siguranţă asta ar fi făcut el. Dar era convins că Scignacane, cu flaciditatea atribuită sângelui său albastru, îi va ordona şoferului său să oprească.
Era un plan plin de găuri, de potenţiale răsturnări de situaţie şi de aşteptări chinuitoare, dar era unul dintre acele planuri de neatins pe care numai un zeu capricios le putea face realizabile în mâinile unui nebun. Şi în acest moment, Dentino era complet nebun.
A auzit maşina Smart sosind. Întotdeauna a avut o ureche bună pentru zgomotele motoarelor, încă de când era copil. Stătea acolo, nemişcat, calculând distanţa dintre el şi automobilul care se apropia. Încă treizeci de metri. O grenadă de mână ar fi deschis Smart Car-ul ca un M-80 într-o conservă de sardine. Dar atunci nu ar mai fi avut ocazia să-l privească pe Scignacane în ochi, iar Scignacane nu l-ar fi privit în ochi.
Douăzeci de metri. Kalashnikovul, voi folosi Kalashnikovul, îşi spuse el râzând. Cinci metri. Dentino îşi îndoi cotul, înăspridu-l, gata să sară în picioare.
O oprire bruscă şi stridentă. Sunetul unei portiere de maşină. Apoi o accelerare bruscă şi o altă oprire stridentă, ca şi cum Smart Car-ul nu se putea hotărî dacă să-l calce sau nu. Dentino a rămas nemişcat. Gudronul de sub el îi dădea putere, era ca şi cum ar fi respirat în ritmul pământului.
„Coboară, du-te şi aruncă o privire", l-a auzit pe Scignacane spunându-i şoferului său. „Scignacane, de ce să nu trecem peste el? Tipul ăsta e deja mort". Şi, după o pauză, Scignacane a răspuns: „Haide, coboară".
Motorul Smart Car-ului s-a oprit, apoi a pornit din nou. Un picior pe acceleraţie, deşi maşina era acum în punctul mort, şi în cele din urmă un alt ordin, din nou ignorat: „Haide, ieşi din maşină", dar niciun pas în direcţia lui. În cele din urmă, l-a auzit pe şofer coborând din maşină. Ja', şi-a spus el, să mergem. Şi s-a rostogolit.
Dentino a dat drumul la prima rafală de gloanţe înainte chiar de a se ridica complet în picioare, cu un genunchi încă sprijinit de pământ şi celălalt picior complet întins. Din acea poziţie, l-a împuşcat pe şoferul lui Scignacane în şolduri, care au explodat ca nişte baloane pline de sânge. Bărbatul a ţipat, sau cel puţin aşa a crezut Dentino, dar când ploaia de gloanţe s-a întors în direcţia opusă, i-a devastat gura şi l-a făcut să se clatine şi să se izbească de capota Smart Car-ului. Între timp, Scignacane se căţăra deja peste frâna de mână şi schimbătorul de viteze pentru a ajunge pe scaunul şoferului. O a treia rafală de plumb a ciuruit partea laterală a maşinii, iar Scignacane a încercat să îşi protejeze capul ghemuindu-se atât de jos încât s-a înghesuit sub volan.
„Al naibii Smart Car!", a strigat el. Un urlet de furie care s-a transformat într-un ţipăt de durere, urcând două octave, când un glonţ l-a lovit. În clipa flăcării de praf de puşcă, Scignacane a reuşit să-şi spună că nenorocitul de trăgător reuşise să-i smulgă jumătate din faţă şi s-a ridicat şi şi-a pipăit disperat partea laterală a capului, în căutarea bucăţii lipsă. „Urechea mea!" a ţipat. „Rahatule, mi-ai smuls urechea!"
„Ţi-ai pierdut cercelul, nu-i aşa, ciudatule?" Dentino a râs şi, în acelaşi timp, a băgat un încărcător nou în AK-47. Scignacane a profitat de acea scurtă pauză şi a reuşit să pornească motorul maşinii Smart, a trecut în prima treaptă şi a şuierat direct spre poartă, lovind în plin corpul şoferului. Dentino a rămas acolo,

privind cum automobilul dispare în spatele porţii, apoi şi-a îndreptat AK-47-ul împotriva fortăreţei Acanforas. Un jet de plumb pe care l-a continuat atâta timp cât încărcătorul a rezistat. Era foarte fierbinte. L-a scos tot aşa, gata să bage unul nou, dar oamenii lui Scignacane au ripostat. Cu Kalaşnikovul pe umăr, Dentino a luat-o la fugă, alergând în zigzag, a sărit peste bariera de plastic portocaliu care separa cartierul de un câmp năpădit de buruieni înalte de un metru şi a dispărut.
A ieşit pe cealaltă parte a câmpului acoperit de zgârieturi şi cu o altă tăietură mai adâncă pe unul dintre obraji. A ajunge la Forcella pe jos ar fi fost o întreprindere demenţială chiar şi pentru Dentino. Se îndreptă spre o intersecţie şi trase un foc de armă în aer. Întotdeauna era cineva care intra în panică şi îşi abandona mijlocul de transport, şi chiar dacă era un scuter Kymco de doi bani, era suficient la nevoie. Dentino a sărit la bord şi a decolat.
A trecut în viteză printre semafoarele roşii fără să se obosească să se uite în ambele direcţii pentru a vedea cine se apropia de intersecţie, aplecat peste ghidonul scuterului, cu capul la înălţimea parbrizului jos. Strada i s-a părut neobişnuit de largă, de fapt chiar s-a gândit că maşinile şi pietonii păreau să se împrăştie la apropierea lui, ca şi cum ar fi simţit urgenţa misiunii sale. Conducea cu Kalaşnikovul prins între picioare şi cu un singur gând în minte: Antonello. Acea creatură minusculă era singurul personaj inocent din toată povestea asta, iar acum înţelegea că era mult mai inocent decât fusese vreodată Christian, pentru că fratele lui Nicolas trăise suficient de mult pentru a lua anumite decizii şi pentru ca acele decizii să fie alegeri făcute de bunăvoie. La urma urmei, nu mersese el liber la gară? Într-o oarecare măsură, era responsabil de propria sa moarte. Dar micul Antonello nici măcar nu alesese să vină pe această lume.
Un carabinier care stătea lângă bordură a ridicat paleta, indicând o oprire. Kymco-ul nu a dat niciun semn de încetinire şi a trecut în trombă la doar o palmă de poliţist. Explozia de aer l-a învârtit şi l-a trântit la pământ. Partenerul său l-a ajutat să se ridice, au sărit în maşina de poliţie şi au pornit în urmărirea lui, cu sirenele în funcţiune.
Nicolas lua cina. Sconcsul înghiţise carnea pe jumătate dezgheţată pentru sosul de spaghete şi acum Dogo dormea adânc pe pătura veche întinsă la picioarele mesei TV din bucătărie. Mena se odihnea în camera ei; fuseseră zile grele la atelierul de presare şi, în epuizarea ei, nu avusese nici măcar puterea să se ridice şi să-i pregătească fiului ei ceva de mâncare, aşa că încălzise un 4 Salti în Padella, o cină congelată. Linguine cu un sos de fructe de mare. Între o îmbucătură şi următoarea, îşi parcurse directorul de contacte de pe WhatsApp. Avea 128 de mesaje împrăştiate într-o duzină de chat-uri diferite, iar apoi un număr necunoscut, un telefon fix, care încercase să-l sune şi care îi lăsase în cele din urmă un mesaj vocal: „Prietenul tău are armele". Cunoştea vocea aceea, dar nu reuşea să o localizeze, atunci şi acolo. Şi-a turnat un pahar de Coca-Cola Light şi a apăsat butonul pentru a asculta mesajul pe speaker, dar sunetul care ieşea din telefonul mobil a fost înecat de o voce care venea de afară. O voce pe care de data aceasta o recunoscu instantaneu.
Vocea aceea ţipa pe stradă; de fapt, se apropia la bordul unui scuter care tura sălbatic, un scuter care îi amintea lui Nicolas de vechiul său Beverly. Vorbea repede, fiecare cuvânt fiind condus de cocaină, cuvinte pe care Dentino şi le repetase obsesiv de luni de zile, cuvinte care se impregnaseră în oţetul furiei şi care acum ieşeau la iveală într-o grabă violentă. Când, în sfârşit, a reuşit să înţeleagă cuvintele, chiar şi ultima lui îndoială a dispărut: „Am respectat legea. Am avut răzbunarea mea. 'O criaturo! Copilul cel mic! Nu te răzbuna pe copil, nu ştii decât să omori micuţi, nu eşti nimeni. L-ai omorât pe Dumbo, deşi el n-avea nicio legătură, ai făcut-o pentru Scignacane, ca să-i sugi pula rahatului ăluia, Dumbo era fratele meu, şi-a ispăşit pedeapsa după gratii în linişte, era bărbat, nu ca tine. Vreau să te întind mort, împreună cu tot sângele tău, cu toate neamurile tale..."
strigă Dentino de parcă acele cuvinte s-ar putea transforma în gloanţe şi s-ar putea înfige în corpul lui Nicolas. Şi în cele din urmă a tăcut brusc. Şi a apăsat pe trăgaci.
Nicolas nu a aşteptat să audă gloanţele din kalaşnikov, a ieşit în fugă din bucătăria care dădea spre stradă, a fugit cu sconcsul grăbit după el în dormitorul mamei sale, a ridicat-o corporal şi a aruncat-o, plonjând după ea, pe podeaua din centrul apartamentului. A numărat şaptesprezece gloanţe care au lovit clădirea, a auzit un geam spărgându-se şi aproape imediat o sirenă, apoi un alt strigăt – vocea, acum de nerecunoscut, deformată, a tânărului care îi fusese cândva prieten – şi apoi totul s-a sfârşit. A mai zăcut puţin pe podea, ca să fie în siguranţă, apoi s-a ridicat şi s-a dus să se uite pe fereastra bucătăriei, exact la timp pentru a-l

vedea pe Dentino agitând Kalashnikovul în direcţia poliţiei, ca şi cum ar fi vrut să stoarcă ultimele focuri din el. A încercat să bage un încărcător nou, dar a fost placat şi trântit pe trotuar de doi poliţişti, care i-au tras braţele la spate.
Nicolas s-a aplecat în gol, ridicându-şi gâtul, pentru a surprinde fiecare detaliu, la fel ca zeci de alţi oameni, care ieşeau pe toate ferestrele, ca nişte ţestoase.
Maşina de poliţie s-a îndepărtat cu un ţipăt de cauciuc, iar Nicolas s-a lăsat să alunece înapoi împotriva peretelui. „Dobitocule", a mormăit el, lovindu-se cu pumnul în frunte. „Tâmpitule."
Mena i-a pus o mână pe cap. „Pleacă de aici", a spus ea.
Nicolas a dat din cap, un gest care era un semn de recunoştinţă şi o rugăminte să fie atent cu poliţiştii când o vor interoga, apoi a pornit pe scările care duceau spre mansarde şi acoperiş. Auzea vocile poliţiştilor, jos, în atrium, spunându-le oamenilor să rămână înăuntru, în siguranţa apartamentelor, aveau să meargă chiar ei din uşă în uşă.
Tot cartierul fusese închis. De acolo de sus, străzile păreau bătute ca în vreme de război. Maşinile de poliţie blocau punctele de acces şi era chiar şi un elicopter care zbârnâia şi zbârnâia deasupra noastră: Avalanşa de focuri de armă a lui Dentino fusese luată în serios, şi nu ca un caz izolat al unui nebun în căutare de răzbunare.
Să pui un puşti neexperimentat şi neînarmat să păzească arsenalul fusese o neglijenţă impardonabilă. Şi acum plătea preţul. Dentino ar fi putut cu uşurinţă să-i ucidă mama!
Îşi verifică smartphone-ul. Scignacane îl sunase de zeci de ori, dar el nu răspunsese. Aprovizionarea cu heroină era ultimul lucru la care se gândea.
A coborât scările. Peste tot erau puncte de control ale poliţiei, chiar şi armata cu mitraliere. S-a uitat în sus la faţada clădirii sale. Poate că Dentino îşi curăţase interiorul craniului, dar încă mai putea ţinti o armă, s-a gândit Nicolas. Cel puţin cinci gloanţe loviseră pe o rază de un metru de la fereastra bucătăriei sale. Nu-i rău pentru un tip care conducea un scuter vechi şi ponosit şi care mergea cu cincizeci de focuri, cu poliţia după el. Sticla spartă aparţinea vecinilor de la etaj; mai târziu avea să treacă pe la ei şi să le dea nişte bani ca să repare geamul.
Vestea împuşcăturii ajunsese la toată lumea şi, printre zecile de mesaje pe care le primise (mai ales de la Letizia), reuşise să citească unul, de la Scignacane.
Scignacane
Te aştept la universitate.
Şi încă unul:
E urgent.
Şi încă una:
Mişcă-te.
Ce vrea dobitocul ăsta? se întrebă Nicolas, înainte de a se scufunda în discuţia din paranza. Cu toţii ştiau, şi ştiau confuz, că, înainte de a trece pe la Nicolas, Dentino încercase să-l frece pe Scignacane.
Scignacane îl aştepta pe o alee chiar în spatele universităţii, aşa cum scrisese el. Era sprijinit de partea laterală a unei ambulanţe şi purta încă blugii pe care îi avea când fusese împuşcat. Tricoul îi era întins într-o parte, rupt, iar blugii aveau o pată de sânge închegat pe o coapsă. Tifonul de pe urechea stângă îi căzuse şi atârna de câteva bandaje. Când încerca să-l plesnească la loc cu lovituri de mână, sunetul era ca al unei cizme care se afunda într-o baltă adâncă de noroi.
„Trebuie să-l scoatem afară", a spus Nicolas, sau cel puţin a încercat, pentru că Scignacane nu-i acorda nicio atenţie.
„E numai vina ta", strigă el pe neaşteptate. „Vreau să dispară paranghelia voastră nenorocită din părul meu. Voi, copiii. Voi muschilli. Voi, guagliuncelli. Ajunge, ajunge. M-am săturat. Tot ce ştiţi să faceţi este să staţi cu sculele în mâini şi să vindeţi haşiş. Nu ştii cum să-ţi conduci proprii oameni. Suntem terminaţi. Ce încerci să faci, să fii Pablo Escobar? Nu ştii să faci nici un nenorocit de lucru".
„Scignaca',,, a spus Nicolas, „puştiul ăla nu aparţine paranza. Ticălosul ăla mic mi-a ucis fratele. Şi acum a încercat să ne şteargă pe noi doi. Afacerile noastre nu au nicio legătură cu toată treaba asta."

Anesteziat de rahatul pe care şi-l băgase în vene înainte de a-l întâlni pe Nicolas, Scignacane şi-a continuat declamaţia: „Muschilli”, a scuipat el, „guagliuncelli. Vă credeţi noua Camorra. Ajunge, ajunge! Nu sunteţi nimic!”
Nicolas i-a pus o mână pe braţ, ferm şi liniştitor, ca un doctor care vorbeşte unui pacient isteric, şi i-a spus doar: „Acum calmează-te...” şi Scignacane s-a potolit. Au stat o vreme uitându-se unul la altul în tăcere, apoi Nicolas a spus din nou: „Trebuie să-l omorâm”.
„Îl vor pune după gratii”, a spus Scignacane. Ceea ce-i mai rămăsese din ureche pulsa în ritmul accelerat al inimii sale. „Până acum e sub pază. Mi-a tăiat o ureche, iar dacă o fac înăuntru după balamucul pe care l-a dezlănţuit, îmi vor da închisoare pe viaţă fără eliberare condiţionată.”
„Dacă îl omori, îţi sunt dator”. Dar apoi a accentuat: „Ţine minte, totuşi, că va trebui să-l doară”.
Scignacane s-a dus în spatele ambulanţei şi a pus mâna pe mânerul uşii.
„Maraja”, a spus el, „nu vrei să înţelegi”.
„Oh, înţeleg. Dar trebuie să plătească, Scignacane.”
„O să plătească”, a spus Scignacane, şi a întredeschis uşa. Interiorul ambulanţei contrafăcute în care se deplasa era mobilat cu un pat şi un computer. Arăta ca un birou mobil. Şi-a limpezit gâtul şi a scuipat un smoc de roşu. „Îl voi transforma într-o fantomă vie, mai rea decât moartea”.
„Mai rău?” a întrebat Nicolas, cu vocea la jumătatea distanţei dintre îndoială şi curiozitate.
„Eşti doar un copil, nu ştii că există lucruri mult mai rele decât moartea.”
PIRANHAS
I Capelloni, Longhairs, se aflau în clubhouse, bârlogul folosit de oamenii lui 'o White – o treime tutungerie, o treime bar, o treime Punto Sisal, sau ghişeu de loterie. Erau obişnuitul du-te-vino, veniri şi plecări, strigătele pariorilor şi strigătele celor care comandau un amaro de la tejgheaua unsuroasă, cu faţadă de lemn, a barului, şi era şi 'o White însuşi, cu căşti wireless în urechi, mişcându-şi capul pe un ritm necunoscut. Rap sau heroină? se întrebau oamenii lui, dar nu îndrăzneau să se apropie de el: sub acea aparentă normalitate, puteau simţi o tensiune care împingea la suprafaţă şi care nu se mai domolise de la moartea lui Roipnol. Nu se întâmplase nimic de atunci – nici un foc de avertisment, nici măcar un cuvânt murmurat – şi asta era ceea ce îi neliniştea, mai mult decât orice altceva. Nodul de samurai pe care 'o White îl purta în partea din spate a craniului său ras pe o parte s-a oprit fără avertisment, în linişte deplină. Mauriziuccio 'o Pagliaccio intrase în încăpere, iar simpla greutate a importanţei sale suptase toată agitaţia din cameră. 'O Pagliaccio bătu de două ori cu pumnii în masa de biliard, dar 'o White îşi reluase dansul staţionar, cu ochii încă închişi.
„'O White!” a spus 'o Pagliaccio.
„Oh, Mauriziu'. Ce faci aici?”, a întrebat el, îndepărtându-şi încet căştile.
„Am venit să văd cum s-a uzat în timp faţa din vârful gâtului tău de sculă. Şi e destul de uzată!” A izbucnit într-un râs tunător. 'O Pagliaccio avea doi tufişuri dese de bucle roşiatice, unul de o parte şi de alta a craniului, iar în vârful capului strălucea reflexia luminilor fluorescente de deasupra încăperii. Un al treilea smoc de bucle încâlcite i se agăţa cu încăpăţânare de frunte. Era imaginea scuipată a lui Krusty Clovnul, iar din ziua în care cineva îi subliniase asemănarea, Maurizio Viscardi devenise Mauriziuccio 'o Pagliaccio.
„Trebuie să vii la San Giovanni.”
„Staţi, vreţi să vin eu...”
„Nu. Voi toţi trebuie să veniţi. Toată paranza voastră. La casa lui Micione. Mâine dimineaţă.”
„Am înţeles”, a spus 'o White. „Dar s-a întâmplat ceva?”
'O Pagliaccio a ignorat întrebarea. „Bine, atunci, pe la zece dimineaţa. Pentru că după aceea Micione are lucruri de făcut. Ai grijă de tine, guagliu',.
Imediat ce 'o Pagliaccio a ieşit din cameră, locul a ieşit din hibernare şi a început să sară din nou. Orso Ted şi 'o Selvaggio se agitau în jurul lui 'o White.
„Oh, faptul că a venit tocmai până aici... cu siguranţă nu e un semn bun. Dar, 'o White, mâine nu e ca şi cum 'o Pagliaccio ne va condamna pe toţi la moarte, nu-i aşa?” a întrebat Tedso.
„Sau crezi că în sfârşit te-au făcut rege al Forcella şi mâine o să aibă loc încoronarea ta?” a spus 'o Selvaggio.

„Oh. Ajunge cu întrebările astea stupide”, a răbufnit 'o White. „Mi-aţi spart ouăle. Fără îndoială, orice ar fi, e grav, altfel nu l-ar fi trimis pe 'o Pagliaccio, ar fi trimis un copil. 'Nu guaglione. 'Nu muschillo...”
„Atunci de ce l-au trimis special pe el?” a întrebat Orso Ted.
„Pentru că nu-i poţi spune nu lui 'o Pagliaccio”, a răspuns 'o White.
„Nu-l întâlnisem niciodată pe tipul ăsta, 'o Pagliaccio”, a continuat Orso Ted, „dar în clipa în care a pus piciorul aici, m-am speriat!”
„Uaaa'. Tu chiar eşti o greutate mică”, a spus 'o White, impetuos şi îndrăzneţ, „dacă 'o Pagliaccio te sperie!”
„Mă sperie şi pe mine”, a spus Chicchirichì.
„Pe mine nu mă sperie deloc!” spuse 'o Selvaggio. „Dar arată ca un ucigaş profesionist, trebuie să recunosc asta.”
„Asta e o mare tâmpenie. Acum poţi să te uiţi la un tip şi să spui că arată ca un criminal profesionist! Dacă cineva ar arăta ca un ucigaş profesionist, atunci toată lumea şi-ar putea da seama din prima că eşti un ucigaş profesionist şi nu ai mai fi bun pentru nicio slujbă”, a răbufnit'o White. Putea fi întrecut în ferocitate de cineva care arăta ca Krusty Clovnul?
„Nu, nu”, a spus Chicchirichì, „are cu siguranţă chipul unui ucigaş profesionist. Şi la urma urmei, ce legătură are asta, 'o Albă. Dacă un tip are faţa unui criminal profesionist, atunci toată lumea îl va respecta.”
„Deci ştii cu ce se ocupă acum criminalul profesionist? A acaparat piaţa motocicletelor japoneze în Italia. El este cel mai mare dealer. Şi nu spun cel mai mare din Napoli. În toată Italia!”
„Dar eu credeam că el a fost cel care a executat pe Micione?” a întrebat Chicchirichì.
„Sigur, el a ucis oameni, alături de 'o Tigrotto”, spuse 'o Selvaggio. Păşise în centrul grupului de Longhairs, avea ceva important de spus: „Şi nimeni nu l-a suspectat. Asta înseamnă că avea o pereche de ouă pe el. Dacă tot ce faci este să vinzi motociclete, atunci eşti un om de afaceri. Dacă tot ce faci este să omori oameni, atunci eşti un ucigaş profesionist. Dacă le faci pe amândouă, atunci ştii cum să fii un şef.”
„Şi ce facem acum, recităm 'o biografie a lui Pagliaccio? Haideţi, să începem o pagină Wikipedia pentru el...” îl întrerupse 'o White. Discuţia durase deja prea mult. Regele din Forcella îi convocase, numai asta era suficient pentru a-i aprinde imaginaţia. „Era şi timpul să-mi dea Furcella, adică ce naiba! După ce Don Feliciano a devenit martor al statului, şi Copacabana e după gratii, iar acum l-au eliminat pe Roipnol...”
„'O White, turneul de la Furcella e ceva ce trebuie să câştigi, nu ţi-l dă nimeni...” spuse 'o Selvaggio.
Mâinile lui 'O White au prins gâtul lui 'o Selvaggio şi au strâns puternic.
„Nimeni nu mi-a dat nimic în viaţa mea!” şuieră 'o White. „Când îmi rosteşti numele, trebuie să faci mai întâi gargară cu apă de gură Tantum Verde, lòuta împuţită!” Îşi slăbi strânsoarea suficient cât să-i permită lui 'o Selvaggio să scoată un cuvânt.
„'O White, nimeni din paranza noastră nu are o piazza. Toţi suntem salariaţi. Tot ce facem este să protejăm piazzetele şi să facem tot ce ne spune Micione. Între timp, Piranha aprovizionează tot oraşul cu rahat.”
„Prostii. Ei le dau un pumn de purici.”
„Eh, pe naiba, o mână de purici!” mârâi 'o Selvaggio.
'O White a întâlnit privirile tuturor celorlalţi oameni ai săi.
Orso Ted a spus: „'O White, nu te enerva. Dar piaţetele vând toate rahaturile Piranha”.
„Bine, e adevărat”, a spus 'o White, „aşa că vom rezolva problema, la Micione.”
„Vezi? Întotdeauna trebuie să mergem să vorbim cu cineva ca să rezolvăm o problemă.”
„Taci din gură.” Şi a ridicat degetul la vârful nasului, pentru a impune tăcerea.
Via Sorrento din San Giovanni a Teduccio este o bandă de asfalt străjuită de clădiri mari de apartamente, depozite şi un mini-teren de fotbal unde iarba nu mai creşte. Micione locuia acolo, la ultimul etaj al unei case de apartamente, şi de acolo, din unul dintre nenumăratele cartiere periferice ale oraşului Napoli, controla centrul istoric al oraşului. Drumul care merge de la Forcella până la San Giovanni a Teduccio merge drept aproape tot drumul. Ţii marea pe dreapta şi în cincisprezece minute, dacă nu este trafic, eşti acolo. De la palazzi din secolul al XVII-lea la blocuri mari de apartamente în doar câteva minute.

Longhairs se înghesuiseră în VW Golf-ul lui 'o White, iar în momentul în care trecuse graniţa în San Giovanni, el opri motorul. Nu avea alte instrucţiuni şi se afla în teritoriu străin. Nu se mai aventurase în afara centrului istoric din Napoli de mai bine de un an: să te îndepărtezi de afaceri chiar şi doar pentru o mână de zile este un lucru periculos, înseamnă să devii o ţintă.
Trei scutere s-au oprit lângă maşină, înconjurând-o. O privire înăuntru, alta la plăcuţa de înmatriculare şi, în cele din urmă, o pereche de pumni care băteau pe capotă. „Opriţi-vă când ajungeţi la şcoala primară", a spus unul dintre tipii de pe trotinetă, apoi a plecat în trombă împreună cu ceilalţi.
În faţa şcolii primare, un tip îmbrăcat în blugi şi cu o geacă din denim i-a făcut semn să treacă. „Întoarce aici", i-a spus el lui 'o White, deschizând portiera maşinii. „De acum înainte voi conduce eu".
VW Golf a făcut o întoarcere în U şi a accelerat în direcţia din care veniseră Longhairs.
„Oh, stai, acum ne întoarcem?"
„Aşa funcţionează ... Sunt doar patru persoane care se pot apropia de casa Faellas cu o maşină. Eu sunt unul dintre cei patru."
„Ei bine, dar dacă Amazon vrea să livreze un pachet...?"
„Ah, du-te şi suflă-te, tu şi Amazòn".
În fundul întunecat al mării San Giovanni, singurul sistem de securitate era acela de a permite accesul doar anumitor automobilişti, care, asemenea piloţilor marinari, cunoşteau mareele joase, bancurile, recifele.
Au ajuns într-un mic spaţiu deschis înconjurat de o potcoavă de locuinţe sociale. Ultimul etaj al celor trei clădiri de apartamente suturate între ele aparţinea familiei Faellas, mii de metri pătraţi de suprafaţă care, văzute de pe trotuar, păreau doar nişte apartamente deprimant de normale.
Longhairs au fost conduşi afară din maşină şi aliniaţi la zidul clădirii.
„Guagliu', dezbrăcaţi-vă", a spus bărbatul care îi condusese acolo. 'O White a dat un exemplu bun pentru oamenii săi şi a aruncat un Beretta M9, preferatul său personal, pe pavajul de gresie roşiatică. Ceilalţi i-au urmat exemplul, toţi cu excepţia lui Orso Ted, care a declarat că nu are armă la el. Şoferul le-a ordonat să se descalţe şi ei; dacă urcau să-l vadă pe Micione chiar şi cu o lamă de ras ascunsă într-un ciorap, atunci ar fi fost un om mort. Dar toţi erau în regulă, puteau intra. Au prins un lift de marfă care dădea într-un hol ce părea să se întindă la nesfârşit. Pereţii albi erau împodobiţi cu tablouri antice ale oraşului Napoli într-un ton sepia slab şi, la intervale regulate, o serie de fotolii moderne, şi acestea în ton sepia. Arăta ca o sală de aşteptare sau ca naosul unei biserici, atât de mare era solemnitatea emanată. Un parchet cu scândură îngustă se întindea de-a lungul holului, pentru a se opri brusc: dincolo de acel punct, continuai să mergi pe un fel de podium din plexiglas, dar iluminatul cu LED-uri de deasupra reflecta o strălucire pe suprafaţă, producând un fel de fata morgana pentru ochii celor cu păr lung.
„Stai pe loc", a spus omul lui Micione, şi cu paşi lungi s-a îndepărtat, dispărând în depărtare.
„'O White", spuse Chicchirichì, „este adevărat că Micione seamănă cu Pisica Cheshire?"
„Ca cine?"'O White îşi duse mâinile la frunte pentru a se feri de strălucirea reflectoarelor şi, între timp, se aventurase câţiva paşi pentru a trece de parchet.
„Pisica Cheshire!"
„Ce naiba e aia?"
„Pisica Cheshire din Alice în Ţara Minunilor..." Şi apoi, văzând expresia nedumerită a lui 'o White, a precizat: „Desenul animat."
„Ah, du-te dracului..." Dar nu a mai terminat fraza, pentru că vederea a ceea ce se afla sub picioarele lui l-a redus la tăcere. Pe sub podeaua transparentă trecea un şuvoi de apă curgătoare. Se simţea ca într-unul dintre acele tablouri cu miracolele lui Iisus; bunica lui avea o imagine sfântă identică cu aceasta pe noptieră. Numai că aici marea era reală, tropicală, cu alge, stânci, peşti coloraţi strident, chiar şi o rază care înota cu burta lipită de bariera subţire şi transparentă care o separa de faţa îngrozită a lui 'o White.
„Oh, aici dedesubt este apă adevărată, şi nu glumesc!", a spus el, căruia i s-au alăturat imediat ceilalţi, care s-au pus în patru labe, cu capetele rotindu-se pentru a urmări peştii clovn şi peştii chirurg. Cu fălcile deschise, ca patru copii care vizitează acvariul din Genova.
„Ai grijă, dacă cazi în apă o să-ţi mănânce faţa..." Longhairs nu observase că Micione ieşise pe o uşă şi se bucura de priveliştea amuzantă a tuturor, cu capul plecat, cu faţa la pământ şi cu fundul în aer.

„De ce, sunt şi piranha acolo?”, întrebă prompt 'o White.
„Exact. Ştii multe despre peşti?”, a întrebat Micione. Apoi dădu mâna cu 'o White, ignorându-i ostentativ pe ceilalţi. Şeful Faella apăruse desculţ, cu blugi terminaţi chiar sub genunchi şi o cămaşă albă Ralph Lauren, descheiată. „Pe aici, băieţi”, spuse el, iar Longhairs îl urmară pe stăpânul casei, suspendat deasupra acelei întinderi de peisaj marin din Caraibe, în inima oraşului San Giovanni a Teduccio.
„Încă încerc să mă hotărăsc dacă ar trebui să umplu o cadă cu acid şi să vă dizolv în el unul câte unul, sau dacă există ceva la voi care merită salvat.” Micione le-a spus să se aşeze pe o canapea cu spătar fără spătar. Era singura piesă de mobilier dărăpănat dintr-un living înţesat de oglinzi şi statui, candelabre şi credenţuri, toate într-o profuzie de foiţă de aur şi intarsii argintii.
'O White încerca să-şi ţină spatele drept, dar se simţea de parcă i-ar fi extras măduva spinării deodată, când vocea lui 'o Pagliaccio se sparse: „Ce este, te-au făcut mai alb decât albul?”
„Crescenzio Roipnol a fost împuşcat”, a continuat Micione, „'a Culona, soţia lui, a fost împuşcată. Şi tu şi paranza ta trebuia să îi protejaţi. În Forcella, tu şi paranza ta sunteţi eu. Eu vă plătesc salariile. Eu vă plătesc bonusurile. Eu vă plătesc biletele la stadion. Şi? Cui v-aţi vândut?”
„Nimănui, Micio'„, a murmurat 'o White. Ochii lui Micione s-au întors spre ceilalţi şi, ca un cor de soldaţi, toţi au strigat: „Nimănui!”
„De ce vorbeşti despre vânzare?”, a continuat 'o White, făcându-şi un pic de curaj.
„Ei bine, nu era Carlito's Way în paranza ta? Nu trebuia el să stea de pază în faţa uşii? El a fost cel care s-a vândut”, a spus 'o Pagliaccio.
„Nu, ce vrei să spui? Scriu peste tot pe Facebook că el nu are nimic de-a face cu asta...”
„E adevărat!”, a spus 'o Selvaggio. A încercat să se ridice şi să-şi scoată iPhone-ul din buzunarul de la spate, dar 'o Pagliaccio l-a împins înapoi la pământ cu o mână la piept. „Toţi avocaţii pe care îi avem aici, eh...”, a spus el şi a scos uşor telefonul şi l-a luat, înmânându-l lui Micione.
Carlito's Way crease o mulţime de profiluri diferite pe reţelele de socializare şi, pentru fiecare dintre ele, alesese aceeaşi poză cu Al Pacino în Scarface. „Pentru informatori, tot ce am sunt fălcile lupului”, a declamat Micione, derulând cu degetul mare. „Dacă cineva vorbeşte urât despre ceilalţi cu tine, atunci vorbeşte urât despre tine cu ceilalţi...”
„Destul de poet”, a spus 'o Pagliaccio.
„Moarte informatorilor. Oricine mă acuză că sunt trădător şi fals este el însuşi un trădător. Fraţii mei trebuie să-mi apere nevinovăţia'. Ei, bine, bine, s-a transformat în scriitor pentru a-şi salva fundul. Asta nu înseamnă că nu s-a vândut. Şi? Unde este el? Ce naiba s-a ales de el? 'O Pagliaccio îl caută de luni de zile şi nu l-a găsit...”
„Îl vom găsi noi pentru tine”, spuse 'o White. Se încorseta, împingându-şi pumnii în ţesătură.
„Deci cine l-a împuşcat pe Roipnol? Tu ai fost?” Micione se apropie rapid de 'o White şi îl lovi cu un cot, dezechilibrându-l din nou. „Tu l-ai împuşcat? Cine ţi-a dat banii? A fost Mangiafuoco de la Sanità, care încerca să se apere? A fost L'Arcangelo? Au fost nenorociţii de Grimaldi? Cei din Secondigliano? Cui v-aţi vândut?”
„Nimănui!”, a reiterat 'o White.
„Adu-mi nenorocitul ăsta de Carlito's Way.”
„Face pe el, e îngrozit că o să-l împuşcăm.”
„Şi are dreptate!”
„Lumea spune că a plecat cu tatăl său. Acum e marinar”, a adăugat Orso Ted.
„Atunci ia-ţi o barcă şi navighează să-l prinzi. Sau poate ai putea să te scufunzi şi să înoţi până acolo şi să-l aduci. Chiar nu-mi pasă în niciun caz. Ştiţi de ce nu v-am dizolvat în acid, unul câte unul, astfel încât să nu rămână din voi decât dinţii, plutind la suprafaţă? Pentru că trebuie să aduc dovada că oamenii mei, braţele mele, sunt curate, că nu mă las futut în cur de ţânţarii ăştia-sti muschilli.”
„A, dar de care muschilli?”, a întrebat 'o White.
„Ah, pentru că nu eşti un muschillo, eh?” a spus 'o Pagliaccio. „Şi atunci ce eşti tu? Eşti un şef? Eşti un şef de zonă? Eu îţi arunc un os, iar tu trebuie să mi-l aduci înapoi. Iar tu nici măcar nu ştii cum să faci asta.”
'O White şi-a muşcat buza şi s-a chinuit să nu răspundă.

„Am nevoie să-mi aduci Carlito's Way”, a continuat Micione. „Nu pot duce un război împotriva tuturor. Sunteţi al naibii de ignoranţi, tot ce ştiţi să faceţi este să trageţi. Cu cât tragi mai mult, cu atât comanzi mai puţin. Am poliţia pe urmele mele, ziarul pe urmele mele, sunt în permanenţă în fruntea rubricii de ştiri la televiziunea regională. Ei spun că fac rău acestui oraş. Dar, de fapt, dacă există cineva care ajută acest oraş, acela sunt eu. Eu aduc locuri de muncă în acest loc unde nimeni altcineva nu-ţi poate oferi un loc de muncă. Trebuie să organizăm afaceri aici, nu doar să ne petrecem zilele fiind bandiţi ca voi... o adunătură de bădărani ignoranţi...”
„Nu mi-e frică să trag”, a spus 'o White. Se predase. Se predase sudorii, poziţiei incomode, dezamăgirii de a nu fi fost chemat acolo pentru a fi numit într-un nou post. Şi acum putea vorbi liber despre asta.
„Dar vorbeşte sau face pe el?”, întrebă 'o Micione, cu o privire la 'o Pagliaccio.
„Nu, dacă mă întrebi pe mine, el doar a râgâit”.
„Dacă mă întrebi pe mine, a fost un pârţ”.
„Eu, frică? Eu doar mă fut de frică!” spuse 'o Alb. 'O Selvaggio a încercat să-l reţină trăgându-l de tricou de la spate, dar de acum nu-l mai putea opri nimeni. „Frica poate să mi-o sugă! Ce naiba îmi pasă mie de frică? Pe mine mă interesează să fac bani. 'O Micio', dacă nu te superi că-ţi spun, ar fi trebuit să dai sceptrul Forcella cuiva ca mine, nu oamenilor din afară...”
„Ah, deci ai vrut să fii prinţul Forcella? „O, Albul cel dintâi, rege al Forcella...”
„Primul dobitoc!” a spus 'o Pagliaccio. „Nici măcar nu ai ştiut cum să-ţi protejezi propriul şef!”
„Dar nu era şeful meu”, a strigat 'o White.
„Atunci tu ai fost cel care l-a ucis. În acest caz, trebuie să mori!” 'O Micione l-a apucat de gât, iar 'o White a început să scuipe fraze de neînţeles. Toţi ceilalţi de pe canapea îşi plecau capetele, tăcuţi şi nemişcaţi. Micione strângea şi mai tare, degetele răsucind muşchii gâtului lui 'o White. „Deci, cine e şeful tău?”
„Tu eşti”, a reuşit în cele din urmă 'o White să gâfâie, iar Micione şi-a eliberat strânsoarea.
„Ce vrei să devii? Dacă vrei să fii şef, trebuie să ai o pereche de boaşe pe tine încât atunci când mergi pe stradă, strada însăşi să se plece în faţa ta. Adu-mi Carlito's Way, ja'! Salvează-i viaţa pentru el”.
PLIERS
O White trebuia să gândească şi să nu gândească în acelaşi timp. Să elaboreze un plan şi să evite să pună piciorul înapoi în toate tâmpeniile pe care le scuipase atunci şi acolo în faţa lui Micione. Dar el nu se pricepuse niciodată prea bine la strategie. Maraja se pricepea mai bine la asta decât 'o White, şi de aceea se învârtea în cerc în jurul lui. Dar strategiile sunt importante doar până la un anumit punct. El învăţase că dacă erai dispus şi gata să apeşi pe trăgaci, atunci puterea şi dreptul erau de partea ta. Şoferul care îi adusese acolo îi ordonase să aştepte, el se ducea să ia VW Golf-ul.
„Câte focuri de armă numeri aici?”'o spusese Selvaggio. Scoase încărcătorul de la Beretta 7,65 şi îl ţinea sus, ca pe o carte de sfânt. „Unu, doi, trei... sunt nouă. 'O White, numai încărcătorul ăsta o să ajungă, e un foc de fiecare, cu câteva rămase. Aruncăm cu plumb în rahatul ăla de Maraja şi în toată paranza lui.”
„Nu ştiu dacă el a fost. Dar cine l-a omorât pe Roipnol şi pe nevasta aia grasă a lui a făcut o treabă bună, nu era din Forcella, doar şi-a cumpărat intrarea”, a spus Orso Ted.
'O White a decis că poate 'o Selvaggio şi Orso Ted aveau dreptate. Dar ce mai conta asta acum? Micione pusese ochii pe Carlito's şi ei trebuiau să-i aducă Carlito's.
„Piranha sunt doar o adunătură de pule moi”, a spus el. „O să mănânc 'o Maraja prăjită şi crocantă oricând vreau”.
„Dar când o vom face?” a întrebat 'o Selvaggio. „El controlează toate piaţetele. Micione abia dacă a observat...”
„A observat, şi cum, dar îşi face nevoile în propria mână. Îi e frică de sânge. Dacă îi spânzură unul câte unul, ştii ce se întâmplă? Vor închide piaţetele. Dacă ţi-e frică să tragi, sfârşeşti împuşcat.”
„Sigur, dar paranza lui Maraja are piaţetele acum.”
„Cine ştie de unde fac rost de surplusul ăsta... cineva trebuie să le vândă pe sub masă”, răspunse'o White.
A auzit motorul maşinii sale chiar înainte de a o vedea venind în curbă şi a pornit pe stradă, urmat de ceilalţi.
„Nu e gunoi, ce vând ei, sunt pietre bune... şi la preţuri ridicol de mici, cuceresc Napoli”, a spus Orso Ted.

'O White a continuat să meargă, lăsându-i să se certe între ei.
„Hai să mergem până la Forcella şi să-i eliminăm. Boom boom boom şi am terminat."
„Şi dacă omorâm toţi parangheliile din Forcella, dobitocule, atunci străinii vor prelua controlul."
„Şi ce-o să facem?"
„Atunci să mergem să auzim ce are de spus Copacabana... el era cel care trebuia să decidă... deci el e cel pe care trebuie să-l aducem înapoi."
VW Golf s-a oprit lângă 'o White, care a luat cheile pe care i le-a aruncat şoferul şi apoi s-a strecurat la volan, trântind violent portiera în urma lui. Apoi a lovit încuietorile portierelor şi a pornit motorul.
Chicchirichì şi 'o Selvaggio au apucat mânerele şi au început să tragă de ele: „Hei, deschideţi!"
„Pe dracu', puteţi să vă întoarceţi cu copita, rahaţilor. Nu sunteţi fraţi adevăraţi. Când m-a luat Micione n-aţi mişcat un deget, aşa că acum puteţi merge pe jos tot drumul înapoi."
„Ce treabă are asta cu ceva, 'o Albă?"
„Ai ieşit la masă!"
„Ce-ar fi trebuit să facem?"
Cu ţipătul cauciucurilor, 'o White dispăruse deja în spatele clădirilor clanului Faella.
Planul pe care îl gândise 'o White nu era extraordinar de original sau ceva de genul ăsta, dar toată lumea era de acord că era cel mai eficient.
Cu toţii ştiau că familia Costagliola plecase cu ceva timp în urmă, fugise, până la ultimul membru. Dar nimeni nu ştia unde se dusese; vecinii îşi ţineau gurile strânse, informaţiile erau extrem de puţine. Planul era de a-i ajuta pe vecini să vadă lucrurile mai clar.
'O White a apărut împreună cu oamenii săi în faţa casei de locuit, legănând în braţe singurul AK-47 pe care îl deţineau Longhairs.
„Ce s-a întâmplat cu familia Costagliola?", a întrebat el, strigând la ferestrele goale, oferindu-le o ultimă şansă.
Apoi, văzând că nimeni nu scosese capul afară, a apăsat pe trăgaci. Balcoanele ar fi putut fi la fel de bine făcute din polistiren, atât de uşor au absorbit gloanţele, în timp ce ferestrele au aruncat aşchii şi cioburi în toate direcţiile. O rafală de plumb a lovit un rând de gerani, iar petalele roşii s-au împrăştiat, fluturând uşor prin aer, în timp ce geamurile s-au spart, inundându-i pe trecătorii îngroziţi de jos cu bucăţi ascuţite de sticlă. 'O Selvaggio a luat pistolul pe care îl purta cu el şi a început să tragă. Chicchirichì şi Orso Ted, care nu purtau arme, au strigat printre vuietul focurilor de armă: „Sunteţi cu toţii nişte gunoaie, nişte găuri de gunoi..."
După ce a tras toate gloanţele din primul încărcător, 'o White le-a făcut semn oamenilor săi să tacă: „În regulă, atunci, unde sunt? Ce s-a întâmplat cu fantomele astea?", a strigat el. Le-a dat oamenilor din clădire cinci secunde pentru a se face auziţi, iar când acest timp a expirat, a introdus un nou încărcător în puşca de asalt. După prima ploaie de gloanţe, după ce o bucată de cornişă de piatră lungă de mai bine de un metru se prăbuşise pe trotuar nu departe de picioarele lui, auziră o voce venind de la una dintre ferestrele sparte. „În Villaricca! La bunica lor! Sunt în Villaricca!"
„Unde naiba locuieşte bunica asta?" a strigat Orso Ted.
„Lângă supermarketul Conad!", a sunat o altă voce.
Stupul de albine al lui Carlito's Way începuse din nou să bâzâie. Vălul de omertà se rupsese, pentru că tăcerea care asigură protecţia are întotdeauna o dată de expirare, care corespunde momentului în care îţi rişti viaţa, la persoana întâi.
Longhairs s-au întors cu scuterele la club, unde 'o White parcase VW Golf, apoi au pornit cu toţii spre Villaricca, echipaţi după cum urmează: AK-47, cele cinci încărcătoare de gloanţe pe care le ţineau ascunse în spatele afişului Stoya din club, un vechi Colt M1911 şi Beretta-ul lui 'o White. Un set GPS pentru Villaricca şi o pipă de crack. 'O White avusese grijă să cumpere o maşină cu transmisie automată, astfel încât să poată ţine maşina pe drum cu o mână, dar să aibă cealaltă mână pregătită atunci când îi venea rândul să dea o lovitură. Cu traficul ăla, le-a luat două ore să ajungă acolo.
Împrăştiind pipa tot timpul, au început să conducă în sus şi în jos pe porţiunea de stradă care trecea pe lângă supermarketul Conad.

„Dacă vom continua să mergem încolo şi încoace aşa”, a spus 'o Selvaggio, „vor începe să creadă că plănuim o ambuscadă. Şi atunci vom avea poliţia pe urmele noastre, care ne va bate la cap.”
„Coboară şi mergi pe jos, atunci”, a spus 'o White, şi a parcat maşina pe o trecere de pietoni.
Orso Ted şi Chicchirichì mergeau pe trotuar, cu mâinile îndesate în buzunare, pentru că seara devenise răcoroasă.
„Ce crezi, Carlito's Way chiar nu are nimic de-a face cu asta?” a întrebat Chicchirichì, iar el voia să pună această întrebare de ceva vreme.
„Dacă mă întrebi pe mine, nu are nicio legătură cu asta”, spuse imediat Orso Ted, şi era clar că şi el avea răspunsul ăsta în cap de ceva vreme.
„Conform lui 'o White, e cineva în spate, fie Sanità cu Mangiafuoco, fie oamenii din Secondigliano, fie Quartierani. Ceea ce înseamnă că va fi un război”.
„Dacă mă întrebi pe mine, e vorba de Piranha.”
„Tu mă întrebi pe mine, Carlito's Way s-a vândut. A luat bani ca să spună când santinela nu stătea de pază.”
„Dar dacă ar fi făcut asta, ar fi fost prea uşor de aflat. Nu poate fi atât de dobitoc. Şi apoi, dacă i-ar fi dat banii, nu ar mai fi fost în Villaricca până acum. Nu e cu Piranha. E doar un dobitoc. Îl cunosc de-o viaţă, Carlito's Way. Se cacă pe el pentru că Micione crede că a fost el.”
S-au întors la Golf. 'O White şi 'o Selvaggio adormiseră cu capetele lipite de geamuri şi, văzând că parcă cartierul era pustiu, Orso Ted şi Chicchirichì s-au prăbuşit pe bancheta din spate.
Au fost treziţi de semnalul sonor rapid al unui camion de gunoi care dădea înapoi. Fără să scoată o vorbă, 'o White a pornit maşina şi şi-au reluat patrularea. Comparativ cu noaptea precedentă, strada prinsese viaţă, în mare parte populată de pensionari care trăgeau cărucioare de cumpărături şi se îndreptau spre supermarket. Nu era însă nici cea mai mică urmă a familiei Costagliola.
„Unde naiba sunt!”, a răbufnit O White. Începuse să nu mai aibă răbdare, iar faptul că fumaseră toată cocaina nu-i îndulcea deloc dispoziţia. A tras maşina lângă pietoni şi i-a urmărit îndeaproape până când, îngroziţi de pupilele dilatate peste acel ten putred, au fugit în siguranţă pe aleile din faţă. 'O Selvaggio le tot spunea că trebuie să se întoarcă la Forcella, până acum îşi făcuseră prea clar simţită prezenţa, atrăseseră prea multă atenţie, dar 'o White nu era interesat să asculte. Acum urmărea progresul a două matroane care se întorceau de la Conad. Cele două femei, la rândul lor, îl urmăreau pe 'o White şi, odată ajunse la uşa apartamentului lor, cea mai tânără dintre cele două a tras de mâneca celeilalte pentru a o face să se grăbească puţin. Pentru 'o White, acea nesiguranţă a fost mai mult decât suficientă. A frânat brusc şi a deschis portiera maşinii: „Signora Costagliola? Signora Costagliola?” Cele două femei şi-au grăbit pasul, fără să se uite în jur, cea mai tânără târând-o practic pe cea mai în vârstă.
„Signora Costagliola, nu fugiţi! Vreau doar să vă spun ceva pentru fiul dumneavoastră”.
Cu aceste cuvinte, ca şi cum 'o White ar fi strigat: „Gata, pe locuri, start!”, femeile şi-au aruncat sacoşele cu cumpărături şi au început să alerge. S-au grăbit să treacă de poartă şi au trântit-o în urma lor cu un zgomot metalic, dispărând prin atrium, în timp ce oamenii cu părul lung se căţărau deja pe poartă şi porneau după ele. Uşa liftului se închise chiar în faţa lui 'o Selvaggio şi astfel, unul după altul, se năpustiră pe scări, luând treptele câte trei. Între timp, una dintre cele două femei striga în telefon ca cineva să deschidă uşa, că sunt cei de la Forcella, să nu piardă timpul. 'O White aştepta jos, gata să îndepărteze pe oricine manifesta curiozitate excesivă cu cea mai definitivă dintre fraze: „Nu se întâmplă nimic. Afaceri de familie”.
Primul dintre Longhairs care ajunse pe pasarela de la ultimul etaj, Chicchirichì, o văzu pe una dintre femei plonjând în apartament, lăsând-o pe bătrână la uşă. Chicchirichì a apucat-o de batic şi a tras, descoperind o coafură compactă, bine îngrijită. Părul Lung a apucat părul, trăgând de el cu toată puterea. Şi a continuat să tragă, până când în cele din urmă a smuls peruca şi a eliberat o cascadă de păr gri foarte lung.
„Madonna. Ce-i asta? Rapunzel ca o femeie bătrână?”, a spus Chicchirichì.
Bunica lui Carlito's Way fusese întotdeauna o femeie atrăgătoare şi îşi atribuia succesul la bărbaţi părului pe care, în tinereţe, îl purta până la brâu. Pe măsură ce îmbătrânise, refuzase întotdeauna să şi-l taie, chiar dacă toată lumea îi spunea constant că, pentru femeile în vârstă, purtarea părului lung este un semn de

lascivitate. Aşa că îşi ţinea părul strâns, ascuns – acesta fusese secretul ei, cel puţin până la sosirea lui Chicchirichì.
Acum, bunica lui Carlito's Way, ţinută ostatică de membrii parangheliei, striga să i se dea drumul; 'o Selvaggio îi ţinea ambele braţe strânse la spate şi o avertiza să se liniştească, dar ea continua totuşi să ţipe, chemând toţi sfinţii şi pe Fecioara însăşi să-i arunce în iad pe acei interlopi din Forcella.
În mijlocul acestui rozariu, uşa după care se ascundea cealaltă femeie s-a deschis larg: în spaţiul încadrat de tocul uşii, Carlito's Way a apărut cu un Glock în mână. L-a îndreptat imediat spre 'o Selvaggio, dar la rândul său a folosit-o pe bunică drept scut uman, iar Chicchirichì a ţintit-o cu AK-47-ul.
Bunica lui Carlito's Way continua să strige la el să tragă, să-i trimită pe amândoi să-şi întâlnească creatorul, la urma urmei, ea trăise destul, iar nepotul ei continua să încerce să înece acel balamuc strigând cuvintele pe care le repeta de luni de zile: „Nu am făcut nimic! N-am nicio treabă cu Roipnol şi 'a Culona, adda murì mamà! I-au ucis fără niciun ajutor din partea mea. Eu nu m-am vândut! Eu nu m-am vândut niciodată".
„Sigur, noi te putem crede, dar nu contează, trebuie să-i spui povestea ta lui Micione!" a explicat Chicchirichì. „Micione vrea să te audă spunându-i-o în faţă. Trebuie să vii, altfel se va răzbuna pe noi. Nenorocitule! De ce naiba fugi? Continuă aşa şi o să ne omori pe toţi, rahat mic".
Între timp, mama lui Carlito's Way apăruse în spatele lui şi, la fel ca bunica, îi chema pe vecini să-i vină în ajutor. Singurul care îşi ţinea gura era Pisciazziello. Acesta se adăpostise la capătul salonului şi, din când în când, scotea capul afară pentru a vedea mai bine.
Orso Ted îi ţinea acoperiţi pe amândoi cu Colt-ul său, în timp ce bunica ţipa şi tot încerca să se elibereze călcând pe picioarele lui 'o Selvaggio, în timp ce el se ferea şi se târâia ca un dansator de step.
„Eu n-am făcut nimic! Dă-i drumul bunicii mele, ticălosule!" a strigat Carlito's Way.
„Aruncă pistolul pe podea şi ţi-o dau înapoi pe bătrână", a spus Chicchirichì, înfigându-şi AK-47-ul în burta doamnei.
„Dar dacă o împuşti oricum?"
„Oh, deci chiar eşti un dobitoc. Dacă aş fi vrut, te-aş fi împuşcat deja pe tine, pe bunica ta, pe mama ta şi pe Pisciazziello, de asemenea."
Carlito's Way şi-a comprimat buzele, s-a întors pentru o secundă să se uite la mama lui, apoi a aşezat cu grijă Glock-ul pe podea şi l-a îndepărtat cu piciorul. Pistolul a alunecat spre centrul palierului. 'O Selvaggio i-a dat drumul bunicii şi, în clipa în care i-a simţit strânsoarea relaxată, ca un cal care nu mai simte muşcătura, a luat-o la fugă în apartament, împreună cu fiica şi nepotul ei, profitând de faptul că Longhairs se avântaseră toţi împreună după Glock. Uşa blindată s-a trântit atât de violent, încât tocul uşii a tremurat.
De jos, 'o White a întrebat ce fac acolo sus, de ce le ia atât de mult timp blestemat, iar 'o Selvaggio l-a liniştit cu un „Totul e în regulă", apoi a dat drumul la o rafală de focuri de armă care a împânzit panoul uşii. „Acum sunteţi toţi morţi", a strigat el, „până la ultimul dintre voi", şi a ţinut trăgaciul apăsat până când încărcătorul a fost golit. Mişcarea trebuie să fi fost convingătoare, pentru că, după ce zgomotul împuşcăturilor a încetat să mai răsune pe palier şi pe scări, uşa s-a deschis într-o crăpătură. Prin acea deschizătură îngustă, Carlito's Way i-a implorat să nu mai tragă, el venise cu ei să vorbească cu Micione.
„Terminaţi cu haosul! Basta co' stu burdello!"
În fundal, se auzea cum mama lui îi repeta întruna: „Nu-i faceţi rău! El nu a făcut nimic!" Dar, în cele din urmă, Carlito's Way a fost cel care i-a spus să tacă odată: „Nu-ţi face griji, Mammà. Totul va fi bine, sunt fraţi. Pisciazzie', ocupă-te tu de asta dacă apare ceva!"
În timpul drumului spre San Giovanni a Teduccio, singurul sunet era respiraţia greoaie a lui Carlito's Way. Îşi consumase tot curajul în încercarea de a-şi asigura familia că era doar un fleac, nimic serios, şi că lucrurile erau bine sub control, în ciuda schimbului de focuri de pe pasarelă.
„Fumează asta", i-a spus 'o White, întinzându-i un joint. „Trebuie să-ţi păstrezi calmul când vorbeşti cu Micione."
Carlito's Way a clătinat din cap. Voia să-şi păstreze capul limpede, voia să dea cele mai bune răspunsuri posibile la întrebările lui Micione.

„Dar de ce naiba ai fugit?” a întrebat Chicchirichì. „Eh, de ce dracu' ai fugit, ce bine credeai că o să faci, de ce ai făcut tot cartierul să creadă că te-ai vândut?”
„Erai sigur că o să mă omori”, a răspuns Carlito's Way cu o uşoară ameninţare în voce.
„Tâmpitule, tu aparţii parangheliei mele”, a spus 'o White, „trebuia să vii la mine. Ne-am fi ocupat de asta. Ce era să se întâmple? Poate că ai fi primit o palmă. Asta a fost tot. Ai fost un rahat. Ai plecat. Dar dacă te-aş fi omorât, m-aş fi omorât pe mine, dobitocule! Ar fi însemnat că am lăsat un trădător în propria mea paranza!”
Carlito's Way îşi ridică mâinile la piept pentru a se asigura că nu-l lăsase respiraţia. Şi se întrebă dacă Al Pacino şi-ar fi riscat propria viaţă doar pentru că nu avea curajul să spună adevărul.
Procedura a fost exact la fel ca prima dată, dar alături de Micione, prăbuşit adânc într-un fotoliu de damasc rozaliu, şi de 'o Pagliaccio, mai erau două persoane pe care Longhairs nu le mai văzuse până atunci: Fratele lui Micione, 'o Gialluto, şi sora lui Roipnol, 'a Ranfona. Stăteau într-un semicerc în spatele lui Micione; într-un colţ, aproape ascuns în spatele unui ceas de bunic care se înălţa până la tavan, Agostino 'o Cerino, sau Matchstick, privea scena cu ambele mâini blocate în spatele taliei. Arăta ca o gardă de corp, sau un vândut, cum l-ar fi numit 'o White, încă nedumerit de faptul că tipul reuşise să se facă dat afară din Piranha şi apoi să se recicleze ca bagagiu al lui Micione.
Carlito's Way a făcut tot posibilul să ţină capul sus şi să-şi împingă pieptul în faţă, dar rezultatul a fost o postură ridicolă, ca a unui cocoş de luptă. Micione a zâmbit şi a interceptat împingerea cu care 'o White încerca să scape de Carlito's Way ca de o pradă inutilă. „Nu”, a spus Micione, „e loc aici pentru toată lumea, dar trebuie să staţi cu toţii în picioare, pentru că mi-aţi spart ouăle cu ceea ce aţi făcut. Tu, Carlito's, poţi să stai jos, totuşi”, şi 'o Pagliaccio făcu un pas în faţă pentru a-l scoate din grupul de Longhairs şi a-l încleşta pe canapea. Nu mai era momentul pentru posturi şi atitudini şi, în curând, Carlito's Way aspiră oxigen cu o respiraţie greoaie.
„Acum”, a început Micione, „era datoria ta să-l protejezi pe Crescenzio Roipnol şi ai dat greş. Poţi să-i mulţumeşti Madonnei că încă mai respiri; că mama ta încă mai respiră; că fratele tău încă mai respiră; că bunica ta încă mai respiră; şi că nu am urcat la bordul navei să-l prindem pe tatăl tău homosexual.”
„Nu e gay”, a spus Carlito's Way, reacţionând instinctiv.
„Nu? Atunci cum crezi că trece lunile fără femei pe nava aia? Nu crezi că face schimb de peşte cu ceilalţi marinari?” În spatele lui Micione toată lumea izbucni în râs, şi chiar şi câţiva dintre Longhairs râseră împreună cu ei.
„Şi numai un fiu de poponar îşi poate lăsa slujba descoperită aşa cum ai făcut tu. Trebuia să stai de santinelă, dar te-ai vândut. Aşa că acum mori.” Micione s-a ridicat pe braţe şi s-a năpustit asupra lui Carlito's Way. A început cu un pumn uşor, apoi a crescut intensitatea, concentrându-se cu o furie brutală asupra urechilor acestuia. Carlito's nu a reacţionat, s-a limitat la a grohăi şi cel puţin la a-şi ţine spatele drept.
„Unde naiba ai fost? Poponarule!”
„M-am dus să iau banii de joc de la bar, trebuia să îi duc la Roipnol. Întotdeauna o făceam la aceeaşi oră din zi. Probabil că m-au urmărit, aşa că atunci s-au dus şi l-au frecat.”
Încă doi pumni drepţi. O dreaptă şi apoi o stângă. Apoi Micione şi-a refăcut paşii, aşezându-se comod înapoi în fotoliu. Apoi 'a Ranfona a făcut un pas înainte şi, dacă te uitai cu atenţie, puteai vedea că era imaginea fidelă a fratelui ei. Înaltă, brunetă, cu părul creţ, braţele atât de lungi încât aproape îi ajungeau la genunchi, aşa că arătau ca nişte ranfe, sau tentacule de caracatiţă. Un tentacul mare de caracatiţă-'a Ranfona.
„Au intrat”, a spus ea. Vocea ei, de asemenea, părea să vină din adâncurile mării. „Uşa era deschisă, nu au spart-o, deci trebuie să fi fost cineva cunoscut. Cineva pe care trebuie să i-l fi prezentat tu, rahatule!” Şi ea s-a întors şi l-a lovit. Acesta a fost semnalul. 'O Pagliaccio şi 'o Gialluto au dezlănţuit o furtună de pumni în spate şi în cutia toracică, care păreau să răsune ca şi cum înăuntru nu ar fi fost decât vid.
„Nu le-am prezentat pe nimeni”, a scuipat Carlito's Way. „Am coborât doar să iau banii...”
„Cât timp ţi-a luat?” întrebă 'a Ranfona. „Mergând cu ouăle zgâriind pământul, distanţa dintre casa lui Crescenzio şi bar este de cinci minute. Cât naiba ai stat afară dacă până te-ai întors, poliţia era deja acolo?

Au chemat deja ambulanţa. Trecuse o jumătate de oră. Deci ce naiba ai făcut în tot acest timp?!?" Şi l-a pocnit din nou. Acesta a fost al doilea semnal. 'O Gialluto l-a ridicat în picioare, prinzându-l de urechi. „Ei bine? Ce naiba ai făcut?"
Ochii lui Carlito's Way erau plini de lacrimi, dar obrajii lui erau uscaţi. Nu voia să plângă în faţa a ceea ce el încă considera paranza lui. Apoi şi-a spus că venise momentul să mărturisească.
„M-am oprit să mănânc", a spus el.
„Te-ai oprit să mănânci?!" a strigat Micione, reluând imediat cuvântul. „Trebuia să stai de pază la uşa de la intrare. Ai şaptesprezece ani şi nici măcar nu ştii cum să păzeşti o uşă? Dacă l-aş fi lăsat pe fratele tău să o facă, dacă l-aş fi lăsat pe 'o White să o facă, lucrurile ar fi ieşit mai bine, nu?" Se întoarse spre 'o White şi îi trase o palmă puternică peste faţă; nu voia ca acesta să se simtă în siguranţă doar pentru că nu era el cel care primea gradul trei. Şeful celor cu părul lung a încasat lovitura, dar coada de cal i-a zburat prin aer, iar mâna i s-a dus direct în partea de jos a spatelui, unde îşi ţinea de obicei Beretta-ul.
„Ce, ai vrut să mă împuşti, 'o White? Mâna ta a încercat să ajungă la boxerii tăi?", a întrebat Micione.
„Bună treabă, ar fi trebuit să mă împuşti, pentru că am avut încredere în nenorocita de paranghelie de la Longhairs şi acum nici n-o să mai ştim cine naiba a fost. 'O Maraja? Nenorocitul de Grimaldis? Mangiafuoco de la Sanità, care voia să se răzbune?"
„Există camere video..." şopti Carlito's Way. Urechea dreaptă începuse deja să i se umfle, iar vederea începea să i se înceţoşeze.
„Idiotule!" Micione l-a împins pe 'o White ca să-l dea la o parte şi şi-a înghesuit faţa nas în nas cu Carlito's Way, care s-a aventurat: „Dar era o cameră video..." Bang. Pumnul lui Micione s-a izbit de baza urechii sale drepte. Carlito's Way nu a simţit nicio durere, ci doar un fluierat pătrunzător, ca şi cum i-ar fi fost instalată o sirenă în creier.
„Bineînţeles că era o cameră video, dobitocule, dar nu înregistra, altfel am putea la fel de bine să predăm filmul poliţiştilor!" Era o regulă străveche a miilor de camere video care supravegheau uşile din faţă ale şefilor mafioţi. Puteai să vezi ce se întâmplă în timp real, dar niciodată, niciodată nu apăsai pe înregistrare, niciodată, niciodată nu lăsai dovezi. Nimeni nu observase că 'a Ranfona ieşise din cameră şi acum se întorsese cu un cleşte de tâmplar. Îi deschidea şi îi închidea ca să vadă cum funcţionează.
„Mâncai..." a spus ea. „Ăsta a fost eşecul tău. Aşa că acum o să te învăţăm cum să nu mai mănânci."
Carlito's Way s-a năpustit spre uşă, dar 'o Pagliaccio a scos piciorul şi l-a împiedicat, apoi l-a apucat de păr şi l-a târât înapoi la canapea şi l-a forţat să se culce pe spate, blocându-i genunchiul pe stern. 'A Ranfona i-a înmânat cleştele lui Micione, a păşit în spatele capului lui Carlito's Way şi i-a prins ambele încheieturi. A împins în jos, folosindu-şi toată greutatea ca pe mânerul unui cric de maşină, până când i-a putut auzi articulaţiile crăpând. Între timp, 'o Gialluto i-a apăsat nările şi şi-a folosit cealaltă mână pentru a-i smulge maxilarul larg deschis. Un act de tortură medievală.
Micione a început cu un molar. S-a asigurat că cleştele are o prindere fermă pe dinte şi apoi a început să se răsucească, ca şi cum ar fi încercat să extragă un şurub dintr-o scândură de lemn. Carlito's Way scotea o succesiune de sunete animalice, punctate de gâlgâiturile înăbuşite ale epiglotei sale înghiţite de sânge. Molarul s-a desprins cu toată rădăcina, însoţit de un ţipăt sângeros. „Te-ai dus să mănânci, nu-i aşa?", a spus el, pufnind din cauza efortului. „Asta o să te înveţe să stai înăuntru şi să-ţi faci treaba data viitoare".
Şi apoi Micione a trecut la un canin. „La naiba, dinţii de pe rahatul ăsta trebuie să fi fost cimentaţi pe loc."
I-a înmânat cleştele lui 'o Pagliaccio, care a tras brusc într-un mod care a spulberat incisivii în timp ce era la el. Apoi a fost rândul celorlalţi doi. Între timp, Carlito's Way leşinase, iar ei au reuşit să termine treaba fără să mai întâmpine rezistenţă.
Longhairs se uitau la podea. După Carlito's Way, ar fi putut fi rândul oricui altcuiva. 'O Cerino, pe de altă parte, trebuia să raporteze fiecare detaliu lui Copacabana, în celula sa de închisoare.
„Viaţa ta îmi aparţine", a spus Micione, după ce 'o Pagliaccio l-a readus pe Carlito's Way la cunoştinţă turnându-i o carafă cu apă pe faţă. „Acum am de gând să ţi-o împrumut înapoi".
„Nu, îl vreau mort! Îl vreau mort!"'a obiectat Ranfona, dar Micione a adus-o de partea ei cu un argument solid: „Guaglione trebuie să rămână în viaţă, dar nu-ţi face griji, îţi voi da concesionarul din Forcella".
După ce a auzit aceste cuvinte, 'a Ranfona şi-a încrucişat braţele lungi şi nu a mai spus nimic.

„Primul lucru.” Micione se întoarse spre Carlito's Way. „Trebuie să-i mulţumeşti Madonei că eşti încă în viaţă, pentru a dovedi că paranza mea nu a trădat pe nimeni. Altfel, ar fi mai bine să scap de bucăţi de rahat ca tine, cu o găleată de apă pe trotuar. Viaţa ta are un singur scop pentru mine: ca poster pe perete. Trebuie doar să le spui tuturor că eşti încă aici, trebuie să spui: „M-au lăsat să trăiesc pentru că nu am fost eu cel care a trădat”. Şi dacă pleci din Forcella, oricând în următorii zece ani, eşti un om mort. Acum dispari naibii din faţa mea. M-am săturat să mă uit la tine”.
Au găsit o prelată de plastic, pe care au furat-o de pe un şantier din apropiere, au acoperit scaunele din piele din spate ale VW Golf-ului şi l-au întins pe Carlito's Way pe ele. Nu părea să se poată opri din tuşit. Când plexul solar i s-a scufundat, a lătrat şi a tuşit, împrăştiind sânge şi bucăţi de dinţi rupţi.
Au ajuns în Villaricca după o excursie lungă şi ocolitoare pentru a evita orice posibile puncte de control, dar se pare că schimbul de focuri fusese respins ca o tentativă de jaf, iar strada era liberă.
L-au târât pe alee, apoi în lift şi, în cele din urmă, l-au depus împotriva uşii blindate, care fusese reparată, sau aranjată de juriu, cu o bucată de placaj.
Mama a ieşit chiar înainte ca 'o White să poată suna la uşă: „Ce i-aţi făcut? Ce i-aţi făcut, ticăloşilor?!”
„Ce i-au făcut...” spuse Chicchirichì.
Pisciazziello ieşise, împreună cu bunica sa, cu ochii plini de speranţă. „L-au crezut?”
„Da, l-au crezut”, răspunse 'o White, pe tonul amar al cuiva care ştie că încă nu aduce veşti bune.
La vederea fratelui său – cu faţa devastată, de nerecunoscut – lui Pisciazziello i s-a înceţoşat vederea. A fost doar părerea de rău a unei clipe trecătoare, apoi totul a apărut din nou în faţa ochilor lui, de aproape, mult prea clar. În jurul lui se mişcau chipul înspăimântător, diform, petele de sânge, pumnii pe care mama lui îi bătea în piept, şuviţele lungi de păr alb fluturând în aer, pereţii, podeaua, un carusel al groazei care îi topea muşchii.
S-a prăbuşit la pământ şi, lucru care nu i se mai întâmplase de ani de zile, vezica urinară i s-a eliberat, udându-i chiloţii şi pantalonii.
LIVRARE
Pe iPhone-ul său erau unsprezece apeluri pierdute, toate de la un apelant necunoscut. Nicolas se pregătea să le şteargă când acelaşi număr necunoscut a aprins din nou ecranul.
„Alo?!”, a răspuns el, cu vocea încă uşor stinsă.
„Oh, Nicolas, ce mai faci?”
„Cine e?”
„Sunt Emanuele, vărul tău. Te sun pentru că...”
„Habar n-am cine eşti”, l-a întrerupt Nicolas. „Nu am niciun văr pe nume Emanuele.”
„Ce vrei să spui, Nico', nu-ţi aminteşti de mine? Sunt fiul lui Lelluccio... vărul primar al mamei tale.”
„Cine a auzit vreodată de tine? Nu-mi mai irosi timpul, ja'-”
Nicolas tocmai terminase convorbirea când telefonul începu să sune din nou.
„Ce naiba vrei? Nenorocitule!”
„Nu, Nico', stai puţin! Am vrut să lucrez pentru tine, de aia te sun!”
„Pentru cine dracu mă iei? La IKEA-ul din Afragola? Tu ce crezi, cine ţi-a spus că mă angajez? Adică, cine eşti tu, cine a auzit de tine?”
„Nico', stai...”
Nicolas a încheiat din nou convorbirea. Deci acum o verişoară pe care nici măcar nu o avusese avea de gând să înceapă să-l chinuie? „La dracu'!”, a spus el cu voce tare. „Che spaccimma!” Porc împuţit! A dat un şut în primul lucru care i-a căzut la îndemână; o mică crăpătură s-a deschis în uşa frigiderului. Un nou apel de la verişoara imaginară i-a distras atenţia de la acea adâncitură. A răspuns la apel pentru că acum voia un bărbat, voia să ştie cine era acesta şi voia să meargă să-l găsească şi să-l bată suficient de rău pentru a se simţi puţin mai bine.
„Oh, acum trebuie să-mi spui unde dracu' eşti şi o să vin să te iau!” a strigat el.
„Nico', sunt eu, Susamiello, vărul tău!”
A fost un moment de tăcere. Susamiello! Desigur: fiul vărului mamei sale.
„Ahhh, Susamiello! De ce naiba spui că eşti Emanuele, de ce naiba îmi spui cu numele ăsta? Ce pui la cale, Susamie'?”.

„Eh, săptămâna viitoare împlinesc paisprezece ani. Ceea ce înseamnă că pot conduce un scuter.”
„Ah ... şi tu ai o trotinetă?”
„Da, da, tata mi-a dat una.”
„Bun bătrân unchi. Deci, ce vrei de la mine?”
„Vreau să lucrez.”
„Ce crezi, am o fabrică?”
„De ce, nu...”
„Bine, ja'.” Nicolas a întrerupt conversaţia. „Hai să ne întâlnim...”
„Pot să vin acum, la tine acasă?”
Nicolas a zâmbit. Îl putea vedea jos, pe strada din faţa blocului, cu fundul pe şaua scuterului, cu smartphone-ul lipit de ureche şi cu capul înclinat pe spate pentru a detecta orice mişcare la fereastra de la etaj.
„Ei bine, ce te face să crezi că sunt acasă?” a întrebat Nicolas. Acest văr insistent îl amuza. Un pic, îi amintea de el însuşi; numai că el, Maraja, nu ar fi cerut niciodată permisiunea cuiva să lucreze.
„Aşa mi-a spus mătuşa mea”, a spus Susamiello. După tonul hotărât al vocii sale, era clar că pregătise acel răspuns şi tot terenul precedent.
Era tentat să râdă. „Vino sus, ja'„.
„Pot să aduc câţiva prieteni de-ai mei?”
„La cine te referi?”
„Colegii mei de clasă.”
„La ce şcoală mergi?”
„Convitto Nazionale.”
„Câţi ani au?”
„Unul are 12 ani, celălalt 13, la fel ca mine.”
„Foarte bine. Haide, dar grăbeşte-te, pentru că am treabă şi nu vreau să mă calci prea mult pe nervi.”
Nicolas se lăsă să se afunde în pernele fotoliului său. Îşi spuse că tipii ăia de jos vor lăsa să treacă cel puţin cinci minute înainte de a suna la uşă, doar ca să facă toată mascarada să pară plauzibilă.
Bipul interfonului îl făcu să tresară şi îşi mişcă instinctiv mâna, căutând locul unde ţinea de obicei Desert Eagle-ul. Copiii fuseseră punctuali, dar asta nu însemna că nu-i putea lăsa să mai atârne puţin.
„Fac un duş”, a spus Nicolas. „Vino mai târziu... ce dracu'„.
Cincisprezece minute mai târziu, când s-a dus la uşă înfăşurat în halatul său de baie S.S.C. Napoli, s-a gândit că ar fi trebuit neapărat să fi instalat camere de supraveghere. Camera video falsă, cu sirenele bine vizibile, pe care tatăl său o pusese – pentru că, spunea el, la urma urmei, ţiganii o văd de afară şi, ştiind că e acolo, se duc să caute altă casă pe care s-o jefuiască – nu mai intimida deloc pe nimeni.
I-a studiat prin vizor. Plini de coşuri, cercei cu diamante false, unul dintre ei purta chiar şi o pereche de ceasuri Rolex contrafăcute la aceeaşi încheietură. Muccusielli, se gândi Nicolas, mucoşi, şi zâmbi din nou, fără însă a reuşi să scape cu totul de o urmă de paranoia care-i spunea: momeală, poliţişti. După ce Dentino aproape îi omorâse pe el şi pe mama lui, ba chiar fusese arestat pe strada de jos, simţea că trebuie să fie ceva mai precaut. A deschis uşa suficient cât să le vadă feţele celor trei şi, în acelaşi timp, să-şi dea seama dacă urma să aibă loc un raid.
Vărul lui Nicolas a luat cuvântul, cu un slab „Putem intra?”'O Maraja şi-a trecut ochii peste Susamiello din cap până în picioare, urmărind forma în S a corpului său gălăgios, exact ca fursecurile napolitane de Crăciun de la care îşi luase porecla.
„Trasite”, spuse el în cele din urmă. Intră.
„Cia', Nico'!”, a spus Susamiello şi l-a îmbrăţişat, prinzându-l cu garda jos.
„Ua', eşti strâmb ca un şarpe, aşa cum erai când erai mic”, a spus Nico', şi şi-a strâns un pic mai tare eşarfa în jurul halatului.
„Acesta este Risvoltino”, spuse Susamiello şi îşi invită camaradul să facă un pas în faţă. Abia ajungea la umerii lui Nicolas, iar manşetele pe care insista să le poarte pe blugi – Risvolti erau manşete – cu siguranţă nu-l făceau să pară mai înalt. Purta o cămaşă în carouri cu cel puţin o mărime mai mică, care îi crea rulouri pe burtă şi şolduri. Mânecile, desigur, erau şi ele suflecate. Risvoltă.

„Plăcerea mea, Maraja.” I-a strâns mâna înmuiată, apoi a venit rândul celui de-al treilea băiat, care s-a prezentat drept Pachi. Nicolas i-a întins din nou mâna, iar băiatul a luat-o şi a ridicat-o la buze, plantându-i un sărut răsunător.
„Îmi plac manierele amicului tău de aici”, i-a spus Nicolas lui Susamiello. „Deci, ce vreţi să faceţi?”
„Eh, vrem să muncim. Vrem să lucrăm cu tine. Cu paranza voastră”.
„Şi ce ştiţi să faceţi?”
Faţa lui Susamiello s-a luminat, nu aşteptase decât această întrebare. A început să declame cu voce tare calităţile şi talentele prietenilor săi. Părea ca un fermier care se străduieşte să-şi vândă vitele la târg. Acesta ştia să conducă un scuter cu abilităţi speciale, acela se lăuda cât de bine se pricepea să scape de urmărirea poliţiştilor, iar celălalt era talentat la ascunderea haşişului. Şi a sfârşit cu: „Odată am furat o poşetă şi chiar l-am înjunghiat pe un tip”.
Nicolas l-a lăsat să vorbească. Se legăna pe călcâie şi, din când în când, îşi înclina capul într-o parte, studiindu-i aşa cum ar face un crescător de vite cu câţiva viţei selectaţi. Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre dormitorul său, permiţându-le celor trei copii să îl urmeze. „L-am înjunghiat chiar şi pe tipul ăsta...” mormăi el râzând. Şi-a dezlegat fularul şi şi-a dat halatul jos de pe umeri, încet şi frumos, ca să aibă timp să se uite bine la spatele lui. Şi chiar dacă nu se uita la ei, îi putea vedea în ochii minţii, dându-şi coate unii altora, arătând spre numele lui Christian de lângă grenada de mână, ceea ce pentru ei trebuie să fi fost ca şi cum ar fi petrecut cu Dan Bilzerian, faima şi realitatea coincizând pentru o dată. Când au văzut aripile, cu siguranţă le-au căzut fălcile. Deci era logo-ul Piranha? Şi apoi chipul unei femei, pe talia lui, în stânga. Iubita lui Maraja?
„Nu am de gând să te pun să lucrezi într-o piaţă. Am de gând să te pun să lucrezi la livrări”, a spus Nicolas fără să se întoarcă.
Susamiello s-a împiedicat de cuvântul necunoscut în engleză: „Doing deli...?”
„Fac livrări. Oamenii sună, iar tu te duci şi livrezi la ei acasă.”
A terminat de îmbrăcat, fără grabă, tot cu spatele la cei trei tineri. Apoi, fără să fie nevoie de cuvinte, i-a invitat să îl urmeze. Era o durere în gât să trebuiască să se ocupe de mucoşii ăia mici, sau poate că se puteau dovedi a fi un atu util, cine putea spune.
Zi' Pe' lucra în delicatesele alea din Forcella dintotdeauna. Dacă întrebai un bătrân care a lucrat acolo înaintea lui Zi' Pe', în spatele tejghelei strălucitoare, primeai mereu acelaşi răspuns: „Zi' Pe'„. Pe de o parte, rosticceria cu tăvi pline de mâncăruri pregătite, deja aşezate la prima oră a dimineţii, iar pe de altă parte, o delicatesă de modă veche, cu brânzeturi provolone şi prosciutto atârnate pe sfori. În spatele lui, un perete de sticlă pentru a da o senzaţie de profunzime celor cel mult cinci sute de metri pătraţi de magazin şi rafturi aliniate cu rânduri ordonate de sticle de spumante stivuite în castele miniaturale de sticlă.
„Buongiorno, Zi' Pe'„, a început Nicolas, vorbind tare pentru a îneca ding-dong-ul uşii.
„Buongiorno, Maraja”, răspunse Zi' Pe'. Slăbănog şi chel, părea să dispară în faldurile ţinutei sale albe de vânzător de delicatese, dar când îşi îndrepta spre tine ochii albaştri, pătrunzători şi duri ca diamantul, majoritatea oamenilor aveau tendinţa de a-şi lăsa privirea în jos, ruşinaţi.
„Ţi-am adus trei tineri, vor veni să lucreze cu tine”, a spus Nicolas, şi i-a împins pe tineri în faţă. Aceştia s-au uitat sălbatic în jur, încercând să-şi dea seama dacă asta era vreo glumă. „Vezi dacă ai nişte halate albe şi pălării pe măsura lor”.
Susamiello şi ceilalţi doi îşi tot întorceau capetele de la un picior de porc atârnat la maşina de feliat carne, de la recipientele cu salată Olivier la medalioanele de pateu.
„Veniţi pe aici”, a spus Zi' Pe' şi le-a întins trei halate, pe care cei trei băieţi le-au îmbrăcat fără obiecţii şi cu aceeaşi expresie visătoare ca atunci când intraseră acolo. În cele din urmă, Pachi a fost cel care şi-a adunat curajul. Dintr-o singură suflare, el a rostit: „Maraja, dar pentru ce crezi că suntem aici? Asta nu se întâmplă, nu vrem să lucrăm ca o echipă de nemernici. De ce am vrea să fim băieţi de livrări pentru o delicatesă? Ăsta e delive-, deliver-, orice cuvânt ai spus, despre care vorbeai?”
„Credeam că eşti un băiat deştept”, a spus Maraja, care venise în spatele tejghelei, „treaz, cineva care ştie cum funcţionează lumea. Cred că m-am înşelat. Pleacă de aici, ja, sunteţi doar nişte pule moi care nu s-ar înţepeni nici cu o sticlă de Viagra.”
„Nu, Maraja, iartă-l”, a cântărit Susamiello, uitându-se cu pumnale la Pachi. „E doar un ticălos.”

Nicolas a continuat, indulgent: „Ei bine, atunci pe cine văd oamenii intrând şi ieşind în mod constant, în şi din casele de locuit? Băiatul care livrează delicatese. În regulă? Când sună, iese. Noi primim apelul, îl trimitem omului de la delicatese, iar el scrie adresa locului unde trebuie să mergi pe o bucată de hârtie. O dată lucrezi aici, altă dată lucrezi la abator, uneori lucrezi la supermarket...”
Supermarket, abator, mercerie. Depozite mari în care se depozita marfa: haşiş, marijuana, cocaină. Veneau în stare perfectă, în bucăţi învelite în folie, smocuri de iarbă, puncte de folie pentru heroină. Produse ambalate cu grijă şi îndemânare, pentru a fi ţinute la dispoziţia curierilor: în spaţiile dintre sticlele de apă minerală, strânse în pachetele lor de şase, sub etichetele sticluţelor de ardei roşu conservat, printre carnea din lăzile frigorifice. Pretutindeni unde comercianţii considerau că este sigur să le păstreze, în schimbul unei taxe lunare şi al promisiunii că nu vor exista extorcări de fonduri, nu vor fi şantaje.
Cei trei s-au luminat, cu o strălucire în ochi, şi dintr-o dată chiar şi halatele acelea de curier păreau atâtea uniforme de soldaţi ai parantezei. Risvoltino şi-a suflecat mânecile şi a spus: „Deci asta e livrarea!”
„Bravo ţie, eşti un geniu”, a spus Nicolas.
„Nu, totuşi, asta e dezgustător”, a insistat Pachi. „Am vrut să lucrez îmbrăcat la ultima modă, nu purtând un halat alb ca un curier, ce dracu'„.
„Vrei Air Jordans, sau vrei să porţi în continuare pantofii ăia paraleli pe care îi ai în picioare?”
„Nu sunt paraleli...” Termenul însemna contrafăcuţi.
„Sigur că sunt paraleli... s-ar vedea clar dacă am rămâne aici şi tu ai zbura pe Lună. Degetul de la picior este deformat şi culoarea este total greşită...”
Pachi s-a uitat în jos la degetele de la picioare ale Air Jordan-urilor sale. O chinuise pe mama lui timp de şase luni. Erau cei pe care şi-i dorise, ultimul model, 13 Retro, călcâi şi talpă roşii, restul alb. Şi aceia erau pantofii pe care îi primise. Fără îndoială, roşul se transformase într-un roz pal în cel mult o săptămână, iar talpa se desprinsese deja, dar el nu ar fi visat niciodată că mama lui îi cumpărase contrafăcuţi. Dintr-o dată false. Dintr-o dată şi el se simţea paralel cu adevărul şi îşi încheiase la nasture halatul ca să-l împiedice pe Maraja să mai facă comentarii despre tricoul său polo Lacoste, pentru că nu era sigur că crocodilul era orientat în direcţia corectă.
„Vei fi plătit cu cincizeci de euro pe zi”, a continuat Nicolas, „dacă lucrezi şase ore. Îţi vor da rahatul pe care să-l livrezi la locaţie. Apoi veţi face cu rândul. Uneori vei livra rahat, alteori vei face de fapt livrări de delicatese pentru gospodine... pecorino, provolone, prosciutto, prăjituri Pan di Stelle. Şi apoi pungi de cocaină, fructe asortate, ciocolată caldă. Dacă aveţi vreo problemă, sunaţi la numărul pe care vi-l voi da. Dacă vă zgârciţi pe deasupra...” A venit din spatele tejghelei şi a stat cu picioarele întinse, cu faţa la vărul său. L-a privit fix câteva secunde şi apoi a făcut la fel cu ceilalţi doi. „Poţi să o faci de zece ori”.
„Pe bune, Maraja?” a întrebat Susamiello, cu ochii mari de recunoştinţă. „Putem să ne zgârcim de zece ori?”
„Da.”
„Dar de ce exact de zece ori?” a întrebat Risvoltino; mai mult decât să asculte cuvintele, se uita la chipul lui Maraja şi formularea nu se potrivea în ceea ce-l privea. Cu halatul acela care-i atârna aproape până la pantofi, părea şi mai scund. Un pitic de grădină.
„Pentru că...” Nicolas a început în timp ce se deplasa pe alee, în spatele tejghelei, învârtindu-şi degetele în aer, ca şi cum ar fi căutat ceva. Şi l-a găsit: un cleşte de măcelar cu un mâner de lemn uzat. L-a învârtit prin aer ca pe o katana. „Pentru că, de fiecare dată când vei lua puţin din partea de sus”, a explicat el, „îţi vom tăia un deget. Câte degete ai la ambele mâini? De atâtea ori poţi şterge un pic din vârf. Dacă vă decideţi să fiţi trădători, această lamă vă va tăia un deget de zece ori, iar apoi, la a unsprezecea oară, se va îndrepta direct spre vârful sculei voastre.” Gurile celor trei copii erau complet uscate. „Când vă prind poliţiştii, şi dacă vă prind, ţineţi-vă gura; în cel mai rău caz, vă vor plesni un pic. Nu vă vor trimite la Sing Sing. Şi chiar dacă ajungi să faci închisoare, fii bărbat şi arată că ai curaj. Oricum, avocatul o să vină şi o să primeşti nişte bani, chiar dacă eşti în puşcărie. Ai înţeles?”
Toţi au dat din cap. Sperietura trecuse deja, păreau să fi fost galvanizaţi, ochii lor urmărind circumvoluţiunile cleştei, iar pe feţele lor se citeau zâmbetele unor tineri care ştiau în sfârşit că au fost primiţi în rândurile jucătorilor adevăraţi.

„Apoi vă vom da un telefon pentru a vă organiza programul de lucru”, a continuat Maraja. „Vehiculele pe care le folosiţi pentru a lucra nu pot fi furate, altfel vă vor prinde la prima oră. Dacă cădeţi şi vă răniţi, asta e problema voastră nenorocită. Dacă aveţi un accident, asta e problema voastră nenorocită. Pentru benzină, sunt câţiva benzinari care sunt fraţii mei şi o să vă trimit la ei. O să te anunţ. Acum m-am săturat să mă uit la tine.”
A agăţat cleştele înapoi pe cârligul de pe care îl dăduse jos. Şi-a pus braţul în jurul umărului lui Zi' Pe.
„Vrei să-mi faci un 'mposta 'e pane?” Un sandviş, în dialect.
„Sigur, cum îl vrei?”, a întrebat vânzătorul.
„Ricotta e cicoli”. Ricotta şi bucle de porc.
Lui Nicolas îi plăcuse întotdeauna prepararea acelui sandviş. Feliile creţe din turtele presate de carne grasă de porc, care, dacă te uitai atent, nu semănau cu nimic altceva decât cu marmura, cu aceleaşi granulaţii şi striuri. Apoi era ricotta, uşoară şi pufoasă, ca un nor, fulgii care se aşezau pe masa aceea solidă de carne de porc. Iar la final, atingerea de magie: un strop de piper care pătează de negru muntele de ricotta, iar apoi totul este presat, strivit în caverna unei chifle rosetta după ce i-a fost scoasă miezul.
Maraja practic nu a observat că cei trei oameni noi ai săi îşi scoaseră halatele şi plecau din magazin. A fost ding-dong-ul uşii care l-a făcut să ridice privirea.
„Susamie', vino aici”, a spus el şi a adăugat imediat: „Voi ceilalţi, plecaţi de aici”. Şi-a pus mâinile pe umerii vărului său, iar Susamiello l-a privit aşa cum, poate, îl privise cândva pe Don Feliciano la procesul său. Asta părea să fi fost cu o viaţă în urmă, o altă viaţă. „Susamie', chiar dacă ai o picătură din sângele meu în venele tale, dacă ăştia doi o dau în bară, sau dacă tu o dai în bară, dacă te duci să-i spui chiar şi numai tatălui tău ce faci, eşti moartă, Susamie'. Şi nu va fi o moarte frumoasă. Nu am de gând să te las să mori uşor.”
„Nu, Nico', eşti clară cu mine, îţi jur. Chiar îmi dau seama că asta e calea cea bună pentru mine. Vorbesc serios, sunt foarte fericit. Mi-am găsit vocaţia. Te voi face mândru de mine, este o onoare pentru mine să lucrez cu tine”.
'O Maraja nu a spus nimic. S-a întors. Sandvişul lui era gata.
„Acum dispari naibii din faţa mea.”
MAMA SOLDATULUI
Mama lui Biscottino asculta cuvintele pe care le rostea bărbatul din faţa ei şi se simţea ca şi cum ar fi căzut într-un vis. Vorbea despre Africa, Siria, războaie şi atacuri teroriste. Şi apoi despre mine antipersonal, şrapnel, gloanţe perforante. Burţi deschise şi sfărâmate. Coşmaruri: dar pentru ea, Greta, acele coşmaruri ar putea fi de fapt o cale de scăpare din Napoli.
Trecuse deja o jumătate de oră de când începuse întâlnirea cu Medicii fără Frontiere în sala de conferinţe de la subsolul spitalului Loreto Mare. Toată lumea asculta, atrasă de gândul acelor lumi îndepărtate şi cu gândul la răcoritoare: două mese împinse una lângă alta pe care se aflau câteva sticle încă reci din congelator şi o tavă de produse de patiserie din piaţa Ballarò, o duzină de sfogliatelle ricce crocante şi o altă duzină de sfogliatelle frolle netede.
„Aici avem cei mai buni medici specializaţi în chirurgie abdominală”, a continuat reprezentantul ONG-ului pe nume Lorenzo, „suntem obişnuiţi să lucrăm în condiţii de frontieră, iar voi toţi trăiţi deja la frontieră, oricum. Aşa că ajutorul vostru va fi fundamental”.
Greta nu mai pusese niciodată piciorul acolo, pentru că era un loc interzis tuturor, cu excepţia personalului medical, în timp ce ea lucra la cantină ca bucătăreasă, iar faptul că se afla acolo şi putea asculta toate aceste fantezii de evadare se datora amabilităţii unei asistente medicale care îi era prietenă. Din când în când, îşi petrecea noaptea în casa prietenei sale, infirmiera, pentru a avea grijă de tatăl ei. Napoli, se gândea Greta, chiar semăna cu una dintre acele ţări în război despre care vorbea Lorenzo. Napoli o învăţase să gătească. Îi dăduse un nume care nu avea nimic napolitan în el, o slujbă (de fapt, două, dacă puneam la socoteală munca ei de îngrijitoare), dar îi dăduse şi un soţ împuşcat şi ucis în timpul unui jaf armat, trei copii şi provocarea nesfârşită de a-i ţine în siguranţă, de a se asigura că supravieţuiesc. Cocioaba de la parter, sau basso, în care locuia, însă, nu i se datora decât ei însăşi şi curajului de a părăsi un apartament pe care îl iubea profund, dar pe care acum îl închiria studenţilor universitari. Găsise un basso pentru trei sute de euro pe lună, pe care reuşise să îl smulgă din ghearele nenumăratelor familii din

Bangladesh şi Sri Lanka, singurele care mai erau dispuse să locuiască acolo. Dar nu se simţea ruşinată, ba dimpotrivă. Basmaua ei era mai demnă în felul ei decât apartamentele de la etajele doi, trei şi patru unde locuiau surorile ei. Îl amenajase, încet, selectând cu grijă mobila şi accesoriile. Simţea apartamentul acela pe pielea ei, îl simţea ca pe o formă de prestigiu care la început o ajutase să treacă peste zi, dar care în cele din urmă se epuizase, până când se transformase în frustrare la început şi apoi în poftă de izbăvire, la plinirea vremii. Dar ce putea face un bucătar?
„Cu toţii puteţi face foarte mult", spunea bărbatul de la Medici fără Frontiere, iar Greta roşi pentru că, pentru o secundă, crezu că poate gândea cu voce tare.
Războiul nu o înspăimânta, pentru că era un alt lucru pe care îl primise, practic, ca drept din naştere, iar a merge să caute un război în partea îndepărtată a planetei i-ar fi permis cel puţin să ajute o mulţime de oameni.
„I' nun so' nisciuno, i' saccio sulo cucinà", îşi spuse ea în dialect. Eu nu sunt nimeni şi tot ce ştiu să fac este să gătesc, iar de data aceasta cuvintele chiar au ieşit.
„Căutăm oameni, iar fiecare dintre ei oferă ceea ce poate face", a spus bărbatul, vorbindu-i Gretei. Toţi s-au întors să o privească, iar ea şi-a plecat capul stânjenită. „Ai fi de folos. Cum ai putea să nu fii! Ştii, o chemare este ceva care se află în interiorul unei persoane, nu în exterior. Dacă o persoană vrea, ea poate deveni orice îşi doreşte. Şi totul apare atunci când nu există examene, nu există acreditări. Când trebuie să faci ceva pentru că supravieţuirea ta depinde de asta. Când trebuie să faci ceva pentru altcineva pentru că supravieţuirea lui depinde de asta."
„Dar eu am trei copii."
„Cu toţii avem copii ... Dar nu simţim că le luăm ceva de la ei. Dimpotrivă. Când trăieşti, dând viaţă, atunci pur şi simplu adaugi la ecuaţie, nu iei din ea. Am petrecut trei luni şi jumătate în Alep şi v-am spus câteva dintre poveştile mele: nu cele mai teribile, altfel nu aţi fi putut dormi în seara asta."
O mulţime de zâmbete s-au răspândit prin cameră, dar Greta avea o altă întrebare: „Şi eu ce aş face? Să fac paste cu ragù?".
„Asta ţi se pare neimportant?"
Zâmbetele s-au transformat în râsete, iar apoi într-o rundă de aplauze care a marcat sfârşitul întâlnirii şi începutul răcoritoarelor. Greta şi-a scos telefonul şi şi-a dat seama că avea treizeci de mesaje în grupul WhatsApp pentru şcoala unde mergeau copiii ei mai mici. Erau cu siguranţă prea multe pentru a le ignora.
Greta, te caută ...
Greta, ce s-a întâmplat?
Greta, i s-a întâmplat ceva lui Eduardo?
Greta, i s-a întâmplat ceva lui Susy?
Michelino, Susy şi Eduardo sunt bine?
A întrerupt acest flux constant de întrebări cu un simplu „Ce se întâmplă?", la care a răspuns una dintre mamele din chat:
O doamnă, în faţa şcolii, ne-a întrebat pe toţi despre tine.
A spus că este urgent.
Dar cine era ea?
A lăsat vreun mesaj?
Da, a spus că va fi acolo mâine.
Te va aştepta.
Mâine, s-a gândit Greta, era o perioadă lungă de aşteptare. Dar îşi spuse asta doar ca un gând trecător, pentru că mama ei o învăţase că o ştire banală apare în grabă, împinsă de oamenii care o transmit mai departe ca un baston într-o cursă de ştafetă. Ştirile rele, întunecate, oribile sunt cele care se luptă să ajungă la tine, cele care te fac să aştepţi.
S-a dus la şcoală să-i ia pe Susy şi Michelino, care erau în clasa a treia. Eduardo era în clasa a şaptea şi nu avea să iasă decât peste câteva ore. A început să-i bată la cap cu întrebările obişnuite – Cum a fost ziua voastră? E totul în regulă? Totul e bine? Ea voia doar să-i audă răspunzând, dând răspunsurile obişnuite – Totul e bine! Totul este normal! Nu s-a întâmplat absolut nimic! – pentru a se asigura că banalitatea vieţii de zi cu zi ar putea îndepărta semnul rău care o chinuia.

„Greta! Greta! Gre'!”
O femeie de vârsta ei veni în fugă spre ea, strângându-şi poşeta la piept cu ambele braţe.
„Îţi aminteşti de mine? Sunt Emma”, a spus ea, fără să se uite măcar la cei mici.
„A, sigur”, a spus Greta. „Azi trebuie să duc copiii la masă”. Cu siguranţă îşi amintea de ea, chiar dacă nu schimbaseră niciodată o vorbă. Fiul ei cel mic era unul dintre copiii care bâzâiau în jurul lui Eduardo. Care era numele lui? A, da, Pisciazziello...
„Nu, e urgent”, a spus cealaltă femeie. Ea continua să strângă poşeta, ca şi cum ar fi fost gata să pornească într-un alt sprint.
„În regulă”, a spus Greta cu un oftat şi şi-a scos telefonul mobil. „Dă-mi numărul tău. O să te sun eu.”
„Nu, nu, nu. Trebuie să vorbesc cu tine, pe bune, şi imediat. Trebuie să vin la tine acasă.” Vorbea atât de repede încât Greta abia o putea înţelege.
„Atunci spune-mi acum, chiar aici, ja'.”
„Nu, nu, sunt prea mulţi oameni în jur.”
„În regulă.” Şi i-a făcut semn femeii să o urmeze. Ea a plecat spre casă într-un ritm alert, iar cei doi copii ai ei se chinuiau să o ajungă din urmă. Susy a tras de mâneca mamei sale şi a întrebat: „Cine este această doamnă de aici?”
„O prietenă de-a mamei”, a răspuns Greta pe un ton care, în mod clar, nu mai admitea alte întrebări. Mai întâi trebuia să privească în jos sentimentul de premoniţie care îi răsucea mereu măruntaiele.
Basul era o fereastră de ordine în haosul de ziduri care îl înconjurau. Etichetele unui scriitor de graffiti se terminau chiar lângă uşa de mahon pe care Greta o lustruia în fiecare weekend şi apoi începeau din nou chiar după zăbrelele ferestrei. A deschis uşa şi a trecut pe lângă copiii ei, apoi a rămas în prag şi a aşteptat ca Emma să intre pe uşă. Michelino şi Susy s-au aşezat la masa deja pusă, care marca graniţa dintre bucătărie şi restul casei, în timp ce ea, după ce a încuiat de trei ori uşa şi a închis obloanele singurei ferestre, a pornit aragazul pentru a încălzi pastele cu sos de roşii şi chiftelele. Emma a găsit televizorul, l-a pornit şi a răsfoit canalele până când a găsit o emisiune de desene animate. După care a dat volumul mai tare până când vocea personajului de desene animate Masha a înecat sunetul maşinilor care treceau pe stradă, iar apoi s-a apropiat de Greta.
„Nu există niciun mod bun de a spune asta”, i-a spus ea, ridicând volumul vocii doar cât să se facă auzită.
„Spune-o, haide!” i-a răspuns Greta, amestecând roşiile în oală cu lingura de lemn în tot acest timp.
„Eduardo a dat-o în bară pe bune de data asta.”
„Ce a făcut?” a întrebat Greta. Lingura de lemn se învârtea, din ce în ce mai repede, câteva stropi roşii păturaseră deja gresia de ceramică.
„A omorât un tip”, a spus Emma. Hohotul unui urs la televizor a stârnit un hohot de râs care pentru o clipă a înecat acele cuvinte.
„Nu, nu se poate”, a spus Greta, ţinându-şi ochii pe tigaie.
„Nu, este adevărat, este adevărul absolut”.
„Dar ce, când? Despre ce vorbeşti? Pleacă de aici, chiar în secunda asta.” În doi paşi repezi, Greta a stat nas în nas cu cealaltă femeie. Copiii nu păreau să observe nimic, ochii lor fixaţi pe televizor; acum era şi un panda.
„El l-a ucis pe tipul ăla. L-a ucis pe Roipnol”, a continuat Emma, „tipul pe care l-au trimis să se ocupe de Forcella. El a fost.”
„Asta nu are niciun sens! Nu am auzit nimic despre asta, nu ştiu nimic despre numele astea!” Greta o împinse pe Emma spre uşă, şi-i păru rău că o încuiase când intrase.
„Ştii foarte bine că e membru al unei paranteze, nu te mai preface”. Chiar dacă Greta îşi ridicase vocea, Emma a continuat să şoptească.
„Vrei doar să transferi vina pentru că fiul tău nu a făcut ceea ce trebuia să facă.”
„Ah, deci vezi că tu ştii totul despre asta?”, o certase ea, fără să-şi piardă calmul. Din ziua în care îl torturaseră pe fiul ei cel mare, ea avea un singur obiectiv, să împiedice ca un lucru atât de oribil să se mai întâmple, altcuiva. Îşi împinse piciorul în uşă, împotriva Gretei, care făcu un pas înapoi. „Vezi că tu ştii totul despre lucrurile astea?” Încă un pas. „Ştii despre ele, la fel ca toată lumea: ştii interiorul, doar că nu ştii exteriorul.”

„Bineînţeles că le ştiu: Le aud pe stradă în fiecare zi.”
„A fost Eduardo.”
„Imposibil, e doar un copil.”
„Da, vă spun că el a făcut-o. Fiul meu Rinuccio era pe scări, a văzut totul: Eduardo a intrat şi Eduardo a făcut-o. Pentru că fiul meu intra şi ieşea tot timpul din casa lui Roipnol. Îl tratau ca pe un nepot”.
S-au apucat de păr, ca două fete care se bat, dar în tăcere, ca să nu atragă atenţia tinerilor gemeni. S-au ţinut la distanţă, reciproc, iar apoi impasul a fost întrerupt de trei bătăi în uşă. Femeile şi-au dat drumul la strânsoare deodată, iar Greta s-a repezit să răspundă, îngrijorată că cineva de afară le-ar fi putut auzi cearta. Era gata şi nerăbdătoare să asigure pe oricine s-ar fi putut prezenta că copiii ei vor învăţa lecţia, că acel volum asurzitor era intolerabil, aşa că scuze, o mie de scuze.
În schimb, ceea ce a spus a fost „Rinuccio”. Pisciazziello trebuie să o fi urmărit până la bas. Şi eu sunt o proastă, s-a gândit ea. L-a apucat de guler şi l-a târât pe uşă. Apoi s-a prăbuşit pe podea, izbucnind în lacrimi, cu genunchii strânşi la corp: „O spui doar...”, a plâns ea, „o spui doar pentru că fiul tău nu a ştiut cum să păzească locul cum trebuie. O spui doar pentru că i-au smuls fiului tău dinţii din gură.”
„Deci văd că ştii lucrurile astea”, a spus Emma din nou, dar de data asta nu era nicio urmă de acuzaţie în vocea ei, ci doar înţelegerea unei mame în prezenţa alteia. S-a pus în genunchi, ca şi cum ar fi vrut să o consoleze. Trecuse şi ea prin asta.
„Le ştiu, pentru că oamenii vorbesc despre ele”, a spus Greta, adulmecând. „Dar atunci de unde să ştiu dacă sunt chiar adevărate? Nu mai înţeleg nimic, nu mai ştiu nimic. Cine mai ştie ceva?”
„Îţi spun eu, totul e adevărat. Şi trebuie să ne spunem aceste lucruri unul altuia. Dacă nu le putem spune, atunci cine ne va spune vreodată? Trebuie să ne salvăm copiii, să-i salvăm. Nu-i putem lăsa să ajungă ca soţul tău. Şi soţul meu, ca să nu sfârşească mort pe o alee, împuşcat în găuri, l-am convins să lucreze pe nave. L-au pus să lucreze şi ca paznic. Noaptea, nu putea dormi deloc pentru că ştia că poliţiştii ar putea veni în orice moment să-l aresteze sau să-l împuşte. Numai cu el în largul mării mă simt în siguranţă.”
„Mammà?” Susy şi Michelino se uitau la ea cu ochi înspăimântaţi.
Greta s-a ridicat încet în picioare şi s-a întins să îi mângâie pe obraz pe cei mici. „Totul este în regulă, Mamma şi-a pierdut cumpătul pentru un minut, dar acum este bine. Acum doamna de aici o să mă ajute, voi mergeţi afară şi jucaţi-vă, ja', în felul ăsta pot să mă aşez frumos şi liniştită în scaunul meu.”
Abia după ce i-a văzut jucându-se fericiţi, Greta a închis uşa, s-a uitat în jos la Pisciazziello şi l-a întrebat: „Dar chiar l-ai văzut? L-ai văzut cu ochii tăi pe Eduardo trăgând cu arma?” Dar puştiul continua să se uite în jos, într-un punct de-a lungul liniei de plăci ceramice. „Priveşte-mă în faţă!”, a strigat ea.
Emmei nu-i plăcea deloc acest interogatoriu, dar ştia că era preţul de plătit pentru a câştiga încrederea Gretei.
Pisciazziello a încuviinţat din cap.
„Vorbeşte!”
„Da”, a spus el.
„Da, ce? Da, l-ai văzut?”
„L-am văzut ieşind cu pistolul.”
„Ah, deci l-ai văzut ieşind cu pistolul, dar nu l-ai văzut trăgând!”
„Nu, dar a intrat şi apoi a tras.”
„Trebuie să rezolvăm asta”, a intervenit Emma. Apoi a luat-o pe Greta de mână şi a aşezat-o jos. Greta era palidă. Ea i-a adus un pahar cu apă, apoi a continuat: „Ştii de ce nu m-au ucis? Pentru că dacă ar fi făcut-o, Micione ar fi arătat ca un prost. Băiatul meu cel mare nici măcar nu ştie asta. Rinuccio a venit să mă vadă şi mi-a spus pentru că îi este frică. Pentru că ei încearcă să afle cine a fost: încearcă să afle cine l-a ucis pe Roipnol. Aşa că fiul meu cel mare continuă să trăiască. Să spună mereu şi mereu că nu a fost el, că nu a fost paranza lui, că nu au fost Longhairs. Asta e soarta lui. Atâta timp cât e nevoie, trebuie să precizez că nu a fost ceva intern în structura lui, ci că a fost ceva făcut de duşmani. Pentru a trece peste asta, trebuie să rămânem uniţi”.
Până acum, Greta nici măcar nu mai asculta: pur şi simplu se închisese. Nu-i păsa că Emma ştia totul, fiecare detaliu, lucruri care nu erau în rapoartele poliţiei, lucruri care nu erau în articolele din ziare. Emma

cernuise informaţiile prin reţeaua densă, plasa bine ţesută a propriei ei experienţe, şi separase deja poveştile reale de cele inventate, ipotezele de legende. Ceea ce tocmai îi spusese ea era adevărul. Biscottino îl ucisese pe Roipnol.
„Greta, trebuie să facem un singur lucru. Amândouă trebuie să înţelegem că destinul unei mame de aici este să fie mama unui soldat. Să îi ai, să îi creşti şi apoi să îi trimiţi să moară. Doar că în războiul ăsta nu există medalii, doar ruşine şi dispreţ."
Din nou război, se gândi Greta, întotdeauna război. Apoi ea a spus: „Nu dau doi bani pe ce cred oamenii."
„Nu, nu vorbesc despre ruşinea şi dispreţul pe care le-ar putea simţi oamenii, vorbesc despre ale mele, lo scuorno mio, faptul că trăiesc din banii pe care fiul meu îi câştigă din paranza, asta e adevărata mea ruşine. 'O vero scuorno. Am blestemat în fiecare zi de când mi-am născut copiii, pentru că i-am adus într-o lume ca asta".
Pentru prima dată de când intrase, Pisciazziello şi-a ridicat privirea de pe podea şi şi-a îndreptat ochii spre faţa mamei sale, în timp ce aceasta continua: „Dacă aş putea", a continuat ea, „i-aş lua şi i-aş pune înapoi în mine. Dar nu pot face asta. Cum poţi avea copii în această stare de război? Greta, tu şi cu mine, aici şi acum, trebuie să rezolvăm chestia asta. Du copiii la mama ta. Vorbeşte cu fiul tău, trebuie să cerem ajutorul poliţiei."
„Dar ce poliţie, ce naiba spui?" a strigat Greta în timp ce se ridica în picioare. Vederea i s-a înceţoşat pentru o secundă, picioarele au început să-i tremure, a încercat să o împingă pe cealaltă femeie spre uşă. Acel cuvânt – poliţie – a împins-o încă o dată să nege evidenţa indubitabilă a faptelor. Adică, faptul că ea şi fiul ei aveau nevoie de ajutor.
„Un asistent social vine să mă vadă", a spus Emma, „vorbim, ea mă ajută. Este o persoană bună. Lucrează chiar şi pentru biserică".
Braţele Gretei şi-au pierdut toată puterea, le-a lăsat să se odihnească pe cele ale Emmei, aproape ca şi cum s-ar fi agăţat de ea. „Bine, să facem cum spui tu, o să vorbesc cu Eduardo, o să vorbesc cu acest asistent social."
„Este decizia corectă, Greta", a spus Emma. A luat mâinile Gretei în ale ei şi le-a strâns pentru o secundă. Apoi, fără un alt cuvânt, a plecat cu fiul ei.
Greta a făcut aşa cum i se spusese. După prânz, i-a dus pe gemeni la mama ei, i-a spus că în după-amiaza aceea se va duce să-l ia pe Eduardo de la şcoală, pentru că îi schimbaseră tura de după-amiază la cantină. În faţa şcolii, se plimba ca toate celelalte mame care îşi aşteptau copiii, ignorând salutările lor, cu capul plin doar de gânduri despre fiul ei care o trădase. Şi dacă o trădase o dată, o putea face din nou, nu-i aşa? Poate că în acel moment se ascunsese în toaleta şcolii şi plănuia deja altceva pe telefonul mobil cu ceilalţi membri ai parangheliei. O altă crimă? se întreabă Greta.
Biscottino a fost unul dintre primii care au ieşit şi şi-a văzut imediat mama. S-a îndreptat spre ea, dar în loc să-l îmbrăţişeze, ea i-a plesnit rucsacul, însoţind lovitura cu un „Să mergem!"
„Ce este, mamă?"
„Să mergem", a spus ea din nou, şi au parcurs distanţa înapoi acasă în tăcere. Din când în când, el încerca să prindă privirea mamei sale, dar Greta se uita drept în faţa ei şi, de fiecare dată când îşi dădea seama că fiul ei nu ţine pasul, îi mai dădea o palmă puternică peste rucsac.
Biscottino a intrat în grabă în basso şi şi-a aruncat rucsacul pe podea, la picioarele canapelei mici.
„Unde sunt Susy şi Michelino?"
Mama lui nu spuse nimic.
„Unde sunt?", i-a repetat ea, plimbându-se prin basso, de parcă în acel apartament strâmt de trei sute de metri pătraţi era posibil să se găsească o ascunzătoare pentru doi copii de opt ani.
„I-am dus să stea cu bunica".
„Pentru ce?"
Greta a pornit televizorul şi a dat volumul mai tare. În bas, vocile cristaline ale vrăjitorilor şi vrăjitoarelor răsunau în timp ce se angajau într-o scenă de urmărire pe mături zburătoare. Biscottino nu a dat atenţie acelor sunete; a decis că mama lui era furioasă pe el pentru unul dintre acele lucruri obişnuite – întreruperea orei, note proaste – dar totuşi, acea întorsătură în rutina lor zilnică mirosea a ceva ce nu era în

regulă, excesiv pentru ceva ce avea de-a face cu o banală problemă de disciplină şcolară. În plus, ea nici măcar nu-i oferise o gustare. Asta era ciudat, fără îndoială.
„Ce este, mamă? De ce i-ai luat pe Susy şi Michele să stea cu Nonno şi Nonna? E ceva în neregulă? Ei sunt bine?" Şi şi-a amintit de momentul în care, în clasa a doua, prinsese oreionul şi fusese nevoit să stea singur în camera lui timp de zece zile, fără ca altcineva să-i ţină companie.
Greta doar se uita la el. Nemişcat.
„Atunci de ce nu-mi răspunzi, de ce te uiţi la mine ca şi cum ţi-ai fi pierdut limba?"
„Mă uit la tine pentru că încerc să-mi dau seama dacă te mai cunosc. Vreau să mă uit bine şi tare, la ochii ăştia, la nasul ăsta..."
Biscottino a izbucnit în râs. „De ce nu mă mai cunoşti, Mammà! Tu m-ai făcut, am ieşit din burta ta! Ja', închide televizorul".
„Nu înseamnă nimic că ai ieşit din burta mea". L-a privit de sus în jos, din cap până în picioare.
„Oh, ja'„ a spus Biscottino, „doar te joci cu mine..."
„Vreau să înţeleg", l-a întrerupt ea, „dacă există o zgârietură, un rid, dacă culoarea ochilor s-a schimbat."
„Ce vrei să spui, mamă, sunt eu, sunt la fel!"
„Nu, lasă-mă să mă uit mai atent." A început să-l atingă peste tot, scrupulos, ca o mamă cimpanzeu care caută purici în blana puiului ei. Biscottino a întredeschis ochii, a scuturat din cap, a râs şi a pufnit enervat, toate în acelaşi timp, amuzat şi iritat, aşa cum era până de curând, când mama lui insista să-i dea un sărut cu orice preţ, plantându-şi buzele pe obrajii lui dolofani. Iar el le respingea, săruturile alea, pentru că de-acum era prea mare pentru pupăturile alea lipicioase, genul de atenţie pe care i-ai acorda-o unui nou-născut.
„Lasă-mă în pace, ja'!"
„Dar nu cred că s-a schimbat nimic, şi poate de aceea nu am observat."
„Ce credeai că se va schimba?" întrebă Biscottino. Era pe punctul de a o întreba dacă îşi pierduse minţile, dar ochii aceia care îl scrutau erau hotărâţi, încrezători, opusul nebuniei. „Ce trebuia să se schimbe?", a întrebat el din nou încet, cu zâmbetul încă persistent, care nu se stinsese încă.
„Chipul se schimbă atunci când omori o persoană".
Biscottino a făcut singurul lucru pe care îl putea face. S-a prefăcut.
I-a întors spatele în tăcere, a deschis frigiderul, l-a închis, apoi a scos borcanul de Nutella şi a plecat în căutarea unei bucăţi de pâine. „Despre ce naiba vorbeşti, mamă?", a întrebat el, pe tonul cel mai relaxat şi imperturbabil posibil, şi şi-a înfipt degetul direct în ciocolata tartinabilă. „Ce se întâmplă?", a întrebat din nou, cu buzele mânjite de crema maro. „Ţi-a spus cineva vreo poveste de rahat inventată?" Dar el nu se uita la ea.
În cele din urmă, a început să se plesnească peste faţă, cu mâinile deschise, şi să vorbească singură în tot acest timp: „Asta e ceea ce ai fost în stare să aduci pe lume: un fiu criminal. Un soţ asasin şi un fiu asasin. Acesta este darul pe care l-ai putut oferi acestui frumos oraş."
„Mamă, stai nemişcată! Termină!" Biscottino a scăpat borcanul cu Nutella şi a apucat-o pe mama sa de braţe. „Stai nemişcată!"
„Acesta este singurul dar pe care l-aş putea oferi acestei ţări", a continuat ea. Vocea ei era constantă, dar atentă să nu depăşească volumul televizorului. „Şi sunt mai rea decât acest oraş şi mai rea decât această ţară."
„Ce se întâmplă?"
„Ce se întâmplă este că ai devenit un criminal, Edua'." Faţa ei era roşie ca flacăra, dar ochii ei erau la fel ca înainte.
„Despre ce naiba vorbeşti?!" a răbufnit Biscottino, retrăgându-se din privirea ei şi trântind pumnii pe masă.
„Ştiu totul, Edua', ştiu totul". Îi tot repeta numele ca pe un rozariu, ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească cine era persoana pe care o avea în faţa ei.
„De fapt, tu nu ştii nimic, mamă, nu ştii nimic. De aceea i-ai luat pe Susy şi pe Michelino să stea cu Nonno şi Nonna, ca să poţi face spectacolul ăsta?"

„Edua', acum cum o să ieşim din situaţia asta? Cum o să ieşim din situaţia asta, Edua'?” Şi-a sprijinit ambele coate pe masă şi şi-a luat capul în mâini.
„Mă, nu ştiu ce s-a întâmplat”, a spus Biscottino. „Cine ţi-a spus prostia asta, ce gospodină a început să vorbească?”
Aceste cuvinte au lovit-o ca o lovitură de bici: şi ea negase atâta timp cât fusese în stare. Acum, ajunge, îşi spuse ea, nu mai e momentul pentru asta. S-a ridicat deasupra lui, cu câţiva centimetri mai înaltă decât el, şi i-a dat o palmă peste gură: „Nu mai minţi!”
„Oh, du-te dracului”, a strigat Biscottino şi a fugit pe uşă, urmărit de mama sa, care striga ameninţări: „Să nu îndrăzneşti, Edua'! Să nu îndrăzneşti!”
Biscottino a sărit uşor pe mini-quad-ul său. Trebuie să plec de aici, se gândi el, trebuie să plec de aici. Vocea mamei lui continua să se apropie, dar până acum băgase cheia în contact, avea o mână pe acceleraţie, iar motorul trosnea la viaţă, eliberat de limitatorul de viteză.
„Eduardo! Edua'!... Biscottino!”
Biscottino stătea acolo, cu degetul în aer, deasupra butonului electric de pornire. Mama lui nu-l mai strigase niciodată după porecla lui, după porecla lui. S-a întors să se uite la ea.
„Biscottino”, a spus ea din nou. Ea s-a repezit la el şi, dacă iniţial plănuise să-l pocnească cu braţul, acum a întins mâna şi l-a mângâiat. „Aşa ţi se spune în paranteză, nu-i aşa? Chiar şi numele ăsta vine de la mine, pentru că eu îţi aduceam mereu biscuiţi, îţi aduceam mereu prăjituri.”
„Nu”, a spus el, zâmbind, „e pentru că atunci când jucam fotbal, tu strigai: „Edua”, vienet'a piglià 'o biscottino”, dar eu nu voiam să vin să iau o prăjitură.”
„Vino înăuntru.”
Biscottino a coborât din mini-quad şi s-a întors înăuntru cu mama lui. Mână în mână.
„E adevărat că tu l-ai omorât?” l-a întrebat ea, după ce s-au întors amândoi în basso. S-a pus în genunchi, astfel încât faţa ei s-a lipit de cea a fiului ei, cu ochii aţintiţi asupra lui. Dar Biscottino se holba la podea şi nu voia să vorbească.
„Poţi să-mi spui, nu-i aşa?”
Biscottino a clătinat din cap că nu, dar era un gest slab, incapabil să submineze o acuzaţie atât de gravă. Dar, pentru a spune da, ar fi trebuit să aibă o forţă mult mai mare şi, acolo şi atunci, în prezenţa mamei sale, nu a putut să o găsească.
Ea i-a ridicat bărbia astfel încât el a trebuit să se uite la ea. Şi mâna ei tremura în timp ce făcea asta; speranţa ei era nulă, o licărire îndepărtată în care nu-ţi mai poţi pune încrederea.
„Hai să facem asta: exact ca atunci când erai micuţ. Dacă e adevărat, dă-mi un sărut, bine?”
Şi obrazul ei a primit sărutul umed, un sărut copilăresc.
EXCURSIE LA MILAN
În capul lui Nicolas, toate punctele erau legate cu o precizie extremă. În curând avea să poată vedea imaginea de ansamblu, care, misiune după misiune, începea să devină clară. După eliminarea lui Mojo, primise punctual telefonul de la avocatul Caiazzo, furnizându-i informaţiile pe care i le ceruse drept plată: venise timpul pentru o mică excursie la Milano.
Niciunul dintre ei nu mai fusese vreodată acolo, iar ideea acelei excursii stârnea un fel de fascinaţie amestecată cu repulsie. Drone avusese grijă să facă rezervările şi să cumpere biletele. Şase locuri în vagonul numărul 8 al trenului Napoli-Milano pentru bărbaţii din paranza şi şase pentru prietenele lor, trei vagoane mai în spate. Destul de departe, dar la care se putea ajunge în cel mult câteva minute.
Drone lua parte la plan de la distanţă: aveau nevoie de fete, iar el avea două sau trei, dar absolut virtuale, voci şi chipuri, şoapte şi trupuri care se legau de el prin intermediul ecranului. Nu, în acest caz era nevoie de o prezenţă fizică. Biscottino a rămas şi el acasă; la vârsta lui, se gândea încă mult mai mult la fotbal decât la femei. Era pentru prima dată când nu-şi dădea coate pentru a lua parte la o operaţiune. De fapt, nu, se gândi Maraja: şi la debarcader, Biscottino acceptase să fie ţinut deoparte fără o obiecţie prea puternică. Poate că nu avea ce-i trebuie pentru a fi un ucigaş profesionist; uciderea lui Roipnol trebuie să-l fi tulburat mult mai mult decât părea în perioada imediat următoare. În orice caz, îşi va face griji pentru asta mai târziu, ceea ce conta acum era să lege punctele, şi repede. „Dacă vrei să iei totul pentru tine, bine, ia totul, dar mă refer la tot”, îi spusese mama lui.

Letizia abia aştepta să plece: Milano, capitala cumpărăturilor, Valentino, Prada, Dolce & Gabbana, Versace, Armani! Dar voia să călătorească cu Nicolas. „Arătăm de parcă am purta arme”, îi explicase Nicolas. „În tren trebuie să ţii genţile cu arme”. Şi o trăsese aproape, sărutând-o. Ea se speriase puţin, îi repetase că nu vrea să ştie nimic, că nu vrea să se bage în treburile lui, dar apoi el îi lăsase asul de pică: odată ajunşi la Milano, o va duce pe Via Montenapoleone, pe Via della Spiga. Cumpărături nelimitate. O va însoţi fără să se plângă, toate dorinţele ei vor fi ordinele lui. „Îţi cumpăr Madonnina din vârful Domului”, îi spusese Nicolas, iar ea bătuse din palme ca o fetiţă.
În acelaşi timp în care Nicolas o convingea pe Letizia, ceilalţi membri ai paranza îşi asigurau cooperarea iubitelor lor. Cea mai entuziastă dintre toate era Sveva, singura căreia îi păsa prea puţin de bâzâitul de la un magazin la altul. O atrăgea în special perspectiva de a ascunde arme şi de a se expune riscurilor aferente. La fel cum îl găsise atrăgător pe Pesce Moscio însuşi, pentru că viaţa alături de el era o aventură periculoasă.
În afară de valizele cu roţi pline cu arme, fetele aveau să poarte cu ele telefoanele mobile ale iubiţilor lor pe drumul de întoarcere cu trenul, în aceeaşi după-amiază. Până la întoarcerea lor la Napoli, ele vor folosi telefoanele pentru a-şi trimite un flux constant de mesaje text.
„Alibiul perfect”, a rezumat Drone, când a explicat această parte a planului.
Au plecat la timp şi au ajuns la Gara Centrală din Milano exact la timp.
„Nico'„, a spus Briato' de la celălalt capăt al trenului, în timp ce îşi verifica Rolexul nou-nouţ, „vezi cum trenul ajunge acolo tot punctual acum. I-am scutit de problema întârzierilor”.
Au luat metroul – „Guagliu', metroul nostru din Napoli nu pute aşa” – au coborât la Montenapoleone şi au început să se plimbe fără ţintă pe străzile din centru – „Guagliu', aici sus nimeni nu se uită la tine în faţă, toţi sunt prea speriaţi tot timpul”. Fetele fluturau la câţiva metri în faţa lor, radiante, superbe, pline de viaţă. Intrau şi ieşeau din fiecare magazin şi butic, fiecare vitrină nouă fiind şi mai irezistibilă decât precedenta. Băieţii aşteptau, sprijiniţi de geam, şi se uitau în jur ca şi cum ar fi nimerit pe un tărâm în care obiceiurile şi uzurile erau absolut originale.
„Aici sus, toată lumea are fugă, toţi par să fugă de ceva”, spuse Pesce Moscio, urmărind în spate un bărbat care purta o servietă şi imitându-i pasul frenetic.
Lollipop se uita drept în sus la cerul care cobora peste faţadele strălucitoare şi sumbre.
„Soarele chiar refuză să iasă”.
Nicolas, pe de altă parte, se uita la oameni. Orice detaliu, el voia să-l măsoare. Cât de mult câştigaţi? Cât de mult valorezi? Pe cine plăteşti? Totul avea o valoare care putea fi însumată. Totul. Îşi îndrepta ochii spre oameni, lucruri, citea numele magazinelor, mărcile şi modelele maşinilor. Cât câştigă acel vânzător? Cât valorează magazinul în care lucrează? Cât câştigau ei pe lună? Aveau ipoteci? Iubitele sau soţiile îi înşelau? Ce muncă făceau cu mâinile acelea? Pentru el, totul se reducea la o ierarhie a banilor şi a puterii. A făcut o evaluare rapidă a lui însuşi. Adidaşi Golden Goose: 350 de euro; tatuaje: 4.000 de euro; brăţară Damiani: 2.000 de euro. A zâmbit cu satisfacţie. Apoi s-a uitat la ceasul său Ulysse Nardin Caprice (3.000 de euro); era timpul să îşi ia rămas bun de la fete.
Le-a însoţit până la staţia de taxiuri, ţinându-le bine în mână valizele cu roţi şi telefoanele mobile cu cartele SIM noi, pe care avea apoi grijă să le distrugă. Fetele, pe de altă parte, plecau cu braţe pline de genţi şi pachete, o beţie de pantofi, rochii, cercei şi brăţări, pentru ele şi pentru prietenele, surorile şi mamele lor. În noile lor genţi, smartphone-urile iubiţilor respectivi. „Scrie-mi în curând”, au spus băieţii râzând, în timp ce priveau taxiul care le transporta pe fete îndreptându-se spre gară.
Tucano şi-a întins braţul în jurul lui Nicolas, apucându-l de umăr cu aceeaşi mână care, cu câteva secunde înainte, fluturase o bandană în semn de adio: „Deci ăsta e singurul lucru bun din Milano: trenul spre Napoli!” Şi, cu un râs pe buze, l-a pălmuit pe Nicolas pe spate.
„N-am crezut niciodată că eşti atât de sentimental, Tuca'. Ştii ce zic eu? Să mergem să facem o vizită unui vechi prieten”.
Niciodată nu poţi lăsa cu adevărat Napoli în urma ta. Poţi să emigrezi în Australia, să devii crescător de canguri şi să înveţi cum să arunci un lariat, dar dacă te-ai născut în Napoli îţi porţi originea ca pe o insignă. Chiar dacă ai plecat cu frica în suflet şi cu binecuvântarea familiei tale, chiar dacă te numeşti Stavodicendo şi i-ai abandonat pe Piranha. Nicolas vorbise cu mama lui, era atât de mândră de fiul ei şi de

felul în care îşi construia o nouă viaţă. „Acum lucrează în domeniul restaurantelor din Milano”, terminase ea, cu mândrie în glas. Aflase adresa de la unul dintre fratocucini, verii-fraţi ai lui Stavodicendo, un tip căruia îi vindea ocazional haşiş, pentru că mama îi spusese clar că considera o binecuvântare faptul că fiul ei se afla la sute de kilometri distanţă de oraş şi mai ales de Nicolas şi banda lui. Din când în când ţineau legătura, Stavodicendo şi paranza, dar Maraja nu voia să-l anunţe că vor trece pe la el: urma să fie o surpriză.
L-au văzut venind de la mare distanţă. Mergea pe o bicicletă. Purta o cască şi un rucsac care arăta ca un cub. Şi era îmbrăcat aproape complet în roz. Cască, pulover, rucsac. Totul era roz. Şi totuşi era chiar el, fără nicio îndoială. Picioarele îi erau subţiri ca nişte beţe, braţele îi erau lungi, pieptul îi era scufundat. Lollipop, care se retrăsese în uşa unui apartament, avea lacrimi în ochi, atât de tare râsese. Stavodicendo mergea în opt în mijlocul străzii pustii, ca un copil mic. Era aproape de sfârşitul turei de livrare, iar în ziua aceea parcursese treizeci de kilometri; abia aştepta să facă un duş şi să se întindă pe canapea, cu atât mai mult cu cât colegul său de cameră dormea în altă parte în acea noapte.
Primul pe care l-a văzut a fost Nicolas. Ieşise cine ştie de unde şi se îndrepta spre el în mijlocul străzii, cu braţele desfăcute, ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze în semn de salut. Apoi i-a văzut pe toţi ceilalţi, la dreapta şi la stânga, pe Briato' ieşind din spatele capotei unui Fiat Multipla. A apăsat pe mânerele frânelor, şi-a sprijinit ambele picioare de trotuar şi a ridicat instinctiv motocicleta, gata să facă o întoarcere rapidă în U, dar, în decurs de o secundă, erau toţi peste el.
„Madonna, ce faceţi toţi aici?”, a întrebat Stavodicendo, cu mai multă teamă decât surprindere în voce. Şi-a mutat privirea de la o faţă la alta a membrilor paranza şi a găsit doar priviri amuzate. În cele din urmă, a coborât de pe bicicletă şi i-a îmbrăţişat, unul câte unul. Se gândea că trecuseră doar câteva săptămâni de când plecase, dar ei erau deja foarte schimbaţi. Îl priveau cu ochi care văzuseră lucruri pe care el le ratase, lucruri importante, iar el a simţit un strop de invidie. La fel cum le invidia hainele, pantofii, ceasurile, orice obiect care oferea o mărturie mută a bogăţiei unei afaceri uşoare, fără sudoare.
„O facchino!” exclamă Drago', deschizând cubul de transport al alimentelor şi uitându-se înăuntru. „Un curier!”
„'A Pantera Rosa”, a adăugat Pesce Moscio, numind pizzeria pentru care livra Stavodicendo. Pantera Roz. Stavodicendo i-a lăsat să-şi bată joc de ei; s-a simţit puţin umilit şi totuşi, în acelaşi timp, pentru prima dată de când părăsise Napoli, a avut şi senzaţia că se află acasă; şi-a dat seama că încă face parte din grup şi că jurământul de sânge este mai puternic decât distanţa fizică.
Când ironiile şi jignirile s-au potolit, a luat bicicleta de ghidon şi a pornit la drum: „Haideţi, sunteţi toţi oaspeţi la mine acasă”.
„La naiba, ai şi o casă a ta. Deci locuieşti singur?”, a întrebat Briato'.
Stavodicendo a dat din cap, apoi a pus o întrebare proprie, în dialect: „Che site venuti a fà ccà?”
„Ce vrei să spui, ce facem aici?” a spus Nicolas. „Am venit să te vedem”.
„Nu spune prostii. De ce ai adus valizele alea cu tine?”
„Ai un ochi ager, Stavodice'„, a spus Nicolas, „ceaţa nu ţi-a afectat vederea”.
„Apropo”, a întrebat Pesce Moscio, „de ce nu e ceaţă?”
„Oh”, a spus Briato', „oamenii ăştia de aici de sus nici măcar nu mai au ceaţă. Nu au nimic, de fapt. Milano ăsta e o groapă de rahat”.
„Nu, nu-i adevărat”, a ripostat Nicolas. „Nu mă deranjează, de fapt.”
Stavodicendo i-a condus în apartamentul său înghesuit cu două camere, iar paranza a pus stăpânire pe spaţiu aşa cum făcea întotdeauna totul: invadându-l, stăpânindu-l. S-au uitat peste tot, curioşi să vadă cum trăiesc oamenii într-un apartament milanez. Apoi, Stavodicendo a lăsat să se înţeleagă că împărţea apartamentul cu un tânăr care făcea o şcoală de afaceri.
„Ah, deci vezi, până la urmă nu e casa ta numai pentru tine, nu-i aşa?”
„Nu, e adevărat, dar el nu e niciodată aici, acest guaglione. Am casa numai pentru mine.”
Aruncară hainele colegului de cameră pe pat – „La naiba, chiar poartă veste la costum aici sus. Ua', ce costum gay din trei piese” – au răscolit şi au inspectat tot ce era în cameră. Nicolas a stat, fascinat, răsfoind un manual de economie politică timp de câteva minute, în timp ce Pesce Moscio a tras cu ochiul în sertarul cu lenjerie intimă pentru că „Uite aici, de parcă uniforma nu era de ajuns, ai început să porţi şi

chiloţi roz, Stavodice'!" Stavodicendo nici măcar nu a încercat să-i oprească, doar s-a aşezat în faţa măsuţei de cafea pentru a rula un joint, a cărui materie primă i-o oferise Nicolas.
Pentru a-şi completa cercetările asupra obiceiurilor din nordul Italiei, au golit frigiderul – „Ce sunt toate algele astea, Stavodicendo? Oare pentru că nu aveţi marea în apropiere mâncaţi gunoaiele astea?" – apoi Briato' şi Pesce Moscio s-au trântit pe canapea, Drago' şi Lollipop pe scaune de plastic, iar Tucano s-a aşezat pe podea, cu spatele sprijinit de perete.
Pe de altă parte, Nicolas continua să se plimbe prin apartament, interesat, dar nu neliniştit, ca şi cum şi-ar fi liniştit gândurile. „Mama ta e atât de mândră de cum trăieşte fiul ei în Germania" – au chicotit discret ceilalţi – „dar oare chiar ştie cum trăieşti tu?" l-a întrebat el. „Nici nu am de gând să te întreb câţi bani faci livrând mâncarea asta de rahat milanezilor. Dar dacă eşti fericit să livrezi aici sus, ai putea la fel de bine să te întorci şi să faci livrări pentru propria ta paranza, pentru că ai câştiga mai mult şi ai transpira mult mai puţin."
Stavodicendo a dat din cap, trăgând o duşcă lungă din jointul său. În ultimele câteva săptămâni, nu făcuse altceva decât să se gândească la banii pe care îi pierduse, în fiecare zi binecuvântată şi în fiecare noapte binecuvântată se culca cu convingerea neclintită că, la răsăritul soarelui, se va ridica din pat, va transforma nenorocita aia de bicicletă în fier vechi şi se va îndrepta spre gară pentru a prinde primul tren spre casă. Dar nu a avut puterea să o facă, iar când a venit dimineaţa, în loc să distrugă bicicleta, s-a ridicat pe pedale şi a început să facă kilometri, livrând mese calde pentru mizeria de bani pe care i-o dădeau. Dar acum se simţea în siguranţă, cel puţin, fără focuri de armă, fără duşmănii sângeroase. Acum că muntele ajunsese la Mahomed – aşa cum îi plăcea bunicului său să spună întotdeauna –, paranza îi dăduse în sfârşit curajul să se debaraseze de el. „Ce ar trebui să facem?" întrebă el, prin urmare, deşi nu se adresa nimănui în mod special.
„'O Tigrotto", spuse Nicolas. „Trebuie să îi facem o vizită".
Stavodicendo a dat din cap. „De ce avem nevoie de el?"
„Pentru un schimb. Când era duşmănia Striano-Grimaldi, înţelegerea era următoarea: L'Arcangelo în cuşcă şi 'o Tigrotto în exil".
„Nico'„, a intervenit Tucano. „Spune-i unde e 'o Tigrotto."
„A devenit şi el german, 'o Tigrotto. Ticălosul ăla trăieşte în Rho."
„Ce naiba de nume de oraş e Rho?"
„Rho e ca, nu ştiu, să zicem, Cardito, sau Cicciano."
„Nu, dar astea sunt nume, cel puţin. Ce naiba de nume e Rho?"
Îşi bugetaseră patru zile pentru filajele lor. Ar fi făcut cu rândul, plecând în perechi din apartamentul lui Stavodicendo dimineaţa devreme, mergând cu metroul până la staţia Rho Fiera şi întorcându-se după-amiaza târziu pentru a raporta. Îl evacuaseră pe colegul de cameră, forţându-l să se mute înapoi cu părinţii săi. În seara celei de-a patra zile, s-au întâlnit cu toţii în sufrageria burlacilor, mâncând sushi la pachet, pe care Stavodicendo, care oricum era pe punctul de a-şi da demisia, nu se deranjase să îl livreze. Au analizat situaţia. 'O Tigrotto era imobilizat într-un scaun cu rotile şi părăsea apartamentul de două ori pe zi, dimineaţa şi la patru după-amiaza, iar când o făcea, scaunul său cu rotile era invariabil împins de o blondă înaltă, cu umerii laţi ai unui înotător, fără îndoială din Europa de Est. Urma întotdeauna acelaşi traseu. Un chioşc de ziare – o cafenea numită Al Posto Giusto – un pahar de vin alb – din nou acasă. Îngrijitoarea îl însoţea până la apartamentul de la etajul patru, apoi mergea acasă pentru prânz. „Locuieşte cu un milanez cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea", descoperise Lollipop. „Îşi reia îndatoririle la 'o Tigrotto la două fix. E ca un cronometru."
„'O Tigrotto s-a transformat într-un bătrânel", comentase Briato'. Din bărbatul ferm şi impasibil, omul de oţel, pe care îl admirase cândva la proces, nu mai rămăsese decât grosimea, înghesuit în acel scaun cu rotile pe jumătate ruginit. Îşi ciupi piciorul amorţit şi se hotărî că, decât să sfârşească ca el, mai bine se va asigura că se va împuşca.
„Ce naiba", a spus Nicolas, „tipul ăsta nu e doar pe fugă. Tipul ăsta e îngrozit, are fantoma clanului Grimaldi călare pe el".
Să-l prinzi pe stradă ar fi fost imposibil. Era mereu înconjurat de alţi oameni, iar ei nu operau pe teritoriul paranza, nu puteau conta pe observatori sau aliaţi. Nu aveau nicio structură aici. A continua să-l

pândească pe 'o Tigrotto în speranţa de a găsi o breşă în rutina lui zilnică nu ar fi decât o pierdere de timp. Iar pentru Nicolas era întotdeauna o chestiune de timp.
„Clădirea de apartamente”, a întrebat Nicolas, „cum e clădirea de apartamente?”
Tucano intrase pe furiş şi cutreierase fiecare etaj. Opt etaje, patru scări, două apartamente pe fiecare palier, opt apartamente pe etaj.
„Şi cine locuieşte acolo?”
Tucano a scuturat din cap. „Vin şi pleacă şi nu vorbesc niciodată între ei. Nimeni nu vorbeşte aici, Maraja. Milanezii ăştia au gura constipată”.
„Guagliu', acolo e un lift îngust. Scaunul cu rotile al lui 'O Tigrotto şi târfa abia încap amândoi în el.”
Nu existau alternative. Îl prindeau acasă, când îngrijitoarea era cu bărbatul ei. Aveau nevoie doar de o momeală în cârlig, de cineva care să poată urca în apartamentul lui 'o Tigrotto, fără să fie deranjat, să-i sune la sonerie, să-l atragă la vizor şi să-l facă să deschidă uşa blindată.
„Stavodice', fii gata să-ţi faci ultima livrare”, spuse Nicolas, punând pe masă căruciorul roz de alimente pe care Stavodicendo visa deja să-l arunce într-un tomberon.
Stavodicendo nu era pregătit.
„Dar ... Tocmai spuneam, ce ar trebui să fac? Spuneam doar că...”
„Nimic”, a spus Nicolas, „nimic din ce nu ai mai făcut până acum”.
„Da, dar, spuneam doar...”
„Tocmai spuneai că tu chiar eşti doar un „eu doar spuneam”. Un Stavodicendo. Dă-mi cinci, haide”, a intervenit Pesce Moscio.
Stavodicendo a părut să se calmeze şi le-a oferit celorlalţi din paranza un joint.
„Gustaţi doar cum e iarba în Milano”.
„Dar iarba aia e bună pentru că vine din Napoli. Evident. Tot ce e bun vine din Napoli.”
Stavodicendo îşi făcuse deja o reputaţie de cel care fugea mereu de responsabilităţile sale; acum depindea de el şi avea de gând să demonstreze că era la înălţimea provocărilor de a se întoarce în bandă. Îşi vârî pistoalele în cub şi porni la drum, urcând în metrou cu bicicleta la staţia Lambrate, cu cincisprezece minute înaintea restului parangheliei. La fel cum făcuseră cu fetele, ceilalţi îl urmau cu câteva trenuri mai în spate.
Stavodicendo simţea cum ochii celorlalţi călători se concentrează asupra lui. De ce acea studentă care se aşezase lângă el se ridicase brusc şi se mutase pe alt scaun? Dar acel domn cu ziarul care se prefăcea că citeşte, dar de fapt se tot uita la el?
Imediat ce a coborât la staţia de metrou Rho, a pornit Google Maps şi a introdus adresa lui 'o Tigrotto. Stavodicendo era singurul care nu ieşise la nicio pândă, ca să nu-i devină faţa prea familiară în acel cartier. Cu cubul în spate, a parcurs cei 495 de metri indicaţi de hartă pentru a ajunge la destinaţia aleasă. Mergea încet, aşa cum i se spusese să facă, un pic pentru a da consistenţă imaginii băiatului de la livrări care nu ştia să se orienteze la periferia oraşului şi un pic pentru a da paranza timp să-l ajungă din urmă. Au luat în primire armele cu câteva străzi înainte ca el să ajungă la destinaţie, lăsând două pistoale în interiorul cubului pentru siguranţă. Stavodicendo, pe de altă parte, trebuia să-şi continue drumul până la destinaţie neînarmat, pentru a nu trezi suspiciuni; la urma urmei, ei ar fi fost chiar în spatele lui şi l-ar fi acoperit.
O doamnă în vârstă tocmai ieşea pe uşa din faţă a clădirii lui 'o Tigrotto, iar Stavodicendo îşi prelungi pasul pentru a-i ţine uşa şi a o întreba dacă nu o deranjează să-l lase să intre, pentru că avea o livrare pentru Signor Onorato. „E o persoană atât de minunată, ştii asta? Chiar e păcat că e într-un scaun cu rotile, dar, slavă Domnului, o are pe Svetlana.” Târfa, se gândi Stavodicendo. „Are grijă de toate şi mereu are un zâmbet pe faţă.” Stavodicendo dădu din cap cu mare convingere, chiar dacă nu reuşise să înţeleagă nimic din ultima frază. Din când în când, bătrânii vorbeau o limbă care le aparţinea doar lor, iar când mureau, acea limbă dispărea. I-a mulţumit bătrânei, a aşteptat-o să dea colţul, apoi a lăsat uşa întredeschisă pentru paranza şi a început să urce scările.
Când a ajuns la etajul corespunzător, şi-a luat un minut să-şi tragă sufletul şi apoi a sunat la uşă.
„Cine este?” a venit o voce. A sosit împreună cu sunetul metalului scârţâind şi avea tonul batjocoritor pe care l-ai aştepta de la cineva ca el, nu de la o relicvă antică într-un scaun cu rotile.

„O livrare pentru dumneavoastră, domnule”. Stavodicendo se forţă să-l imite pe fostul său coleg de cameră, pentru a da accentului său cea mai neutră cadenţă posibilă.
„Nu am comandat nimic.”
„Văd numele Svetlana scris pe această comandă. Ea nu locuieşte aici?”
Tăcere. Apoi: „Nu, ea nu locuieşte aici. E menajera mea.”
„Spuneam doar că pe comandă scrie şi că e o livrare specială: Svetlana ţi-a comandat un bol de paste cu sardine.”
Nicolas îi spusese că ştia punctul slab al lui 'o Tigrotto, şi anume mâncarea, iar mâncarea de acasă, din sud, trebuie să fie cu siguranţă ceva ce-i lipsea foarte mult, trăind în preajma tuturor acelor mâncători de polenta, cum se spunea în argou din sud pentru italienii din nord.
Stavodicendo auzi un zgomot de chei care căzdeau pe podea, apoi scârţâitul metalic al încuietorii – informaţia lui Nicolas se dovedise corectă, pisica aceea mare nu putuse rezista cântecului de sirenă al mărilor din sud în bolul său de mâncare. După patru rotiri ale cheii în zăbrele, uşa se deschise încet şi 'o Tigrotto apăru, în obişnuitul său scaun cu rotile. Nu ieşise niciodată din personaj cu pantomima aia?
Stavodicendo a făcut un pas înainte pentru a umple uşa şi a împiedica uşa să se închidă. Şi când s-a aplecat să-şi ia căruciorul cu mâncare de pe spate, Nicolas a apărut în spatele lui. Şi la fel au făcut şi ceilalţi cinci. Atunci 'o Tigrotto, ca şi cum ar fi auzit întrebarea pe care Stavodicendo o încadrase doar în mintea lui, a sărit în picioare ca un tânăr sprinten. Faţa îi era palidă, astfel că el însuşi părea una dintre acele fantome care îi ocupaseră trupul.
„San Gennaro a făcut un miracol, s-a ridicat şi merge!” a strigat Nicolas, ridicând ambele braţe şi punând astfel pistolul într-o linie clară de vedere. A coborât imediat pistolul, îndreptându-l direct spre el.
Mâinile lui 'O Tigrotto au sărit la pantalonii lui scurţi. Reflexul condiţionat îl determinase să se întindă după pistol, acolo unde îl purtase toată viaţa, dar Nicolas şi-a izbit imediat capul de faţa bărbatului. 'O Tigrotto s-a trântit înapoi în scaunul cu rotile, cu mâinile legănându-şi faţa, în timp ce sprânceana, tăiată de lovitura de cap, îi ţâşnea sânge.
„Ai ruginit, Tigro',,, spuse Drago', intrând în apartament cu ceilalţi şi închizând uşa în urma lui.
„Stai, ce faci? Cine te-a trimis aici?” 'o spuse Tigrotto iar şi iar, ameţit şi dezorientat. Lollipop pe de o parte şi Tucano pe de alta îl imobilizaseră la braţe. Drago' şi Stavodicendo s-au pus în spatele lui şi au apucat mânerele. L-au dus la bucătărie, în timp ce 'o Tigrotto îi tot implora, printre stropi de sânge: „Staţi, staţi, staţi, staţi, staţi!”
„E ca un copil mic căruia îi e frică să nu facă o injecţie”, a spus Briato'. „Hai să terminăm cu asta!” Apoi, întorcându-se spre 'o Tigrotto ca pentru a-l consola, dar de fapt pentru a răsuci cuţitul: „Nu-ţi face griji, nici n-o să simţi”.
Când a auzit aceste cuvinte, Nicolas a pus arma deoparte, şi-a băgat mâna dreaptă în buzunarul blugilor şi a scos cuţitul. „Ţine-l nemişcat, ja', tocmai mi-a venit o idee”.
ASISTENTUL SOCIAL
În timp ce membrii parangheliei se urcau în trenul care îi ducea acasă, iar Stavodicendo specula efectul pe care întoarcerea sa surpriză îl va avea asupra părinţilor săi, Biscottino era în spatele fagotului cu Pisciazziello.
În curtea aceea îşi petrecuseră zile întregi făcând atacuri pe două fronturi, alergând în paralel şi pasând mingea, din ce în ce mai strâns şi din ce în ce mai repede, înălţând-o înainte şi înapoi prin aer până când unul dintre ei lansa un şut fulgerător în poartă, iar celălalt se abătea pentru a-şi îmbrăţişa coechipierul. Gemenii stâlpului porţii. Biscottino era un jucător care nu acapara niciodată mingea: era întotdeauna dispus să paseze unui coechipier. Când jucau pe mini-teren, sau când jucau în clasă, făcând mingi din foi de hârtie şi lipindu-le cu scotch în mingi de fotbal rudimentare, şutând lovituri de pedeapsă între bănci, şi chiar şi când jucau în piaţa din faţa sanctuarului din Loreto Mare. Trăia pentru asistenţă. Cea mai mare bucurie a lui era atunci când reuşea să treacă de apărătorii şi portarul advers şi apoi să paseze uşor mingea atacantului, dar numai atunci când acesta era în poziţie perfectă, chiar în gura porţii.
Dar astăzi mingea părea lipită de piciorul lui Biscottino. Acesta a mângâiat mingea cu talpa pantofului şi apoi, cu o atingere uşoară, a ridicat-o în aer, amortizând căderea cu călcâiul.

Pisciazziello a început să dea din braţe, ca şi cum ar fi apărat pe stadionul San Paolo, dar Biscottino nici măcar nu s-a învrednicit să-l privească.
„Ce s-a întâmplat, Biscotti', nu mai suntem prieteni?”, a întrebat Pisciazziello. Se simţea vinovat pentru că lăsase să-i scape mamei sale povestea cu Roipnol şi, din acel moment, lucrurile începuseră să se mişte atât de repede încât nu mai era clar unde vor ajunge. Ştia că Biscottino încerca să o liniştească pe doamna Greta stând acasă, cuminte şi ascultător, şi având cât mai puţine de-a face cu Piranha: se simţea încolţit. Dar ceea ce Pisciazziello nu ştia era că mai devreme în acea dimineaţă, trezindu-se, prietenul său fusese confruntat cu o altă surpriză.
Din ziua în care fusese ucis, nu-l mai folosise niciodată, Desert Eagle-ul său, nu-l mai scosese nici măcar o dată din dormitor. Îşi golise suportul de cărţi Pokemon şi îşi ascunsese arma între coperţile rigide ale albumului. Apoi o băgase sub pat, suficient de departe de ochii lui pentru a nu fi observat, dar totuşi la îndemână, suficient de aproape pentru a o simţi acolo, în timp ce stătea în aşternuturi; nu trebuia decât să-şi mişte călcâiul şi putea să-şi dea seama că arma era acolo, disponibilă. Dar în acea dimineaţă, călcâiul nu întâmpinase nicio rezistenţă. Biscottino se lăsase jos, cu burta pe podea. Sub pat nu era decât praf. În acel moment, se îndreptase spre locul unde dormeau mama sa şi cei doi fraţi mai mici ai săi, pe canapea extensibilă, şi ascultase respiraţia profundă a celor trei, abia apoi începându-şi căutarea tăcută. S-a uitat peste tot, scotocind chiar şi prin sertarul cu lenjerie intimă al mamei sale. A respins valul de ruşine în timp ce ridica şi se uita la sutiene şi chiloţi, iar când a dat peste vechile cămăşi ale tatălui său în acelaşi sertar, cămăşi pe care Greta încă le păstra, a simţit un nod în gât. Apoi a căutat în baie. Nu găsise nimic. Pistolul nu fusese găsit nicăieri. Biscottino se întorsese în dormitor şi o găsise pe mama lui acolo, aşteptându-l. Nici măcar nu-l lăsase să deschidă gura. „Acum este momentul să depui un jurământ”, îi spusese Greta.
„Ce jurământ?” a întrebat-o Biscottino. Stătea acolo în chiloţi şi maiou, cu braţele ridicate în faţa lui, ca un jucător de fotbal în faţa unei lovituri de pedeapsă. Greta se ridicase şi îi dăduse braţele la o parte pentru a-l îmbrăţişa strâns, apoi îl obligase să jure: nu va mai trage niciodată în viaţa lui cu o armă, nici măcar direct în aer. Biscottino dăduse din cap, ce altceva putea să facă?
Pisciazziello a întrebat din nou: „Nu mai suntem prieteni?”
„Puteai să-ţi ţii gura închisă, Pisciazzie',,. Acesta a fost răspunsul, iar vocea lui Biscottino era atât de slabă şi de dură încât, practic, îi curgea sângele.
„Ce puteam să fac? I-au făcut lucruri nebuneşti fratelui meu, ştii asta...”
„Şi acum poţi vedea toate intrările şi ieşirile de acasă.” A ridicat mingea înapoi în aer şi a început să dribleze mingea de unul singur. Cu piciorul, cu coapsa, cu capul, jonglând cu ea şi n-o lăsa niciodată să atingă pământul. Şi nu o pasa niciodată.
„Iar asistentul social?”, a întrebat el. În ultima săptămână, sau aproape, femeia aceea îşi făcuse apariţia în fiecare zi la basul lui Biscottino şi, de câteva ori, şi Pisciazziello se încrucişase cu ea. Îşi făcea apariţia din când în când şi acasă la Pisciazziello. O femeie mare şi bronzată care însoţea fiecare frază pe care o spunea cu un zâmbet care mirosea a batjocură, iar în ocaziile în care le vorbise celor doi, explicându-le că trebuie să vorbească cu „Mammà” despre „chestiuni importante” şi „singuri”, rostise cuvintele clar şi tare.
„Nu suntem copii”, îi spusese Pisciazziello, iar ca răspuns ea îi dăduse un zâmbet.
„Da, din nou ea, mă tem”, replicase Biscottino. „Începe să-mi fie frică, Pisciazzie'. Dacă acum mama încearcă să mă trimită la internat? În acest caz, aş prefera să ajung după gratii, adda murì mammà. Şi ce naiba are de spus femeia asta? De fiecare dată când vine, vorbesc două-trei ore. E bine că ne aduce mâncare”.
„Ua',,, a spus Pisciazziello, „nu e ca şi cum ne-ar aduce mâncare gratis”.
„Eh, poate de asta e şi maică-ta aici, vorbeşte cu ea, poate vrea să primească mâncare gratis.”
Picior, coapsă, cap. Mingea încă nu atinsese pământul.
„Şi eu încep să mă sperii”, a spus Pisciazziello. Se apropiase de Biscottino ca să fure mingea, dar celălalt băiat a alunecat-o pe partea lui şi a apărat-o cu corpul. „În următoarele şase luni, fratele meu va trăi doar cu smoothie-uri, îţi dai seama? E mereu pe muchie de cuţit, şi nu doar din cauza bătăii pe care a luat-o. El intră şi iese din casă la fiecare oră din zi şi din noapte, iar Mammà iese mult mai des, şi vorbeşte mereu şi cu mama ta.”

Scoase piciorul stâng pentru a-l dezechilibra pe Biscottino şi apoi îl surprinse pe cel drept, aşa că celălalt băiat îşi folosi cotul pentru a-l feri. A tras de timp.
„Nu i-ai spus nimic fratelui tău, nu-i aşa?" întrebă Biscottino. Îi pusese deja întrebarea asta lui Pisciazziello de o mie de ori, şi de fiecare dată Pisciazziello răspunsese exact cu aceleaşi cuvinte: „Adda murì mammà, nici măcar un cuvânt, şi nici măcar atât!"
S-au luptat pentru controlul mingii o vreme, până când Pisciazziello s-a retras brusc, dar Biscottino a rămas plantat pe loc, bine echilibrat, şi a început din nou să jongleze cu mingea. „Dar eşti sigur", îl întrebă el din nou, pentru a doua oară de când începuse toată chestia aia cu mamele lor, „că Carlito's Way nu ştie nimic? Uite, nu e în interesul tău ca fratele tău să ştie, pentru că o să dea vina şi pe tine, dacă află că l-am ucis pe Roipnol. Mama ta ştie asta, nu?"
„Nu-ţi face griji. Mamă înţelege că asta e o problemă uriaşă pentru toată lumea. Nu suntem nebuni, să ştii". Pisciazziello şi-a balansat piciorul spre un castron plin cu mâncare pentru pisici. „Biscotti', în toată mizeria asta, dacă există o persoană care se poate simţi bine cu lucrurile, aceea eşti tu, pentru că măcar ai avut curajul să omori un şef. Chiar dacă mie de fapt îmi plăceau Roipnol şi 'a Culona. Mă lăsau să mă joc pe calculator, mă scoteau la cumpărături." A alunecat în dialectul gros: „Dar acum sunt prieten cu un tip care are o pereche de ouă uriaşe".
Biscottino a zâmbit; poate că va reuşi să-l ierte pentru buzele lui libere.
„Sunt prieten cu cineva care a ucis o persoană", a adăugat Pisciazziello.
„Dacă o persoană se lasă ucisă, înseamnă că a meritat-o, nu?"
Biscottino a ridicat mingea în aer suficient cât să se pună în poziţie şi să se pregătească pentru o lovitură de foarfecă împotriva lui Pisciazziello. Impactul a fost ascuţit şi dur, un pocnet perfect, iar prietenul său a strâns ambii pumni pentru a se apăra de acea lovitură de tun. Mingea a sărit înalt şi şi-a încheiat arcul chiar la intrarea în curte. Cei doi au sprintat pentru a intra în posesia mingii. Pisciazziello a ajuns primul şi i-a pasat imediat mingea lui Biscottino, care a luat-o la fugă, frecându-se de pereţi, apoi a şutat o centrare uşoară pe care celălalt băiat a trimis-o cu capul puternic în poartă. Făcuseră pace.
S-au oprit să-şi tragă sufletul, stând pe trotuar. „Adda murì mammà", a spus Pisciazziello, „înăuntru, vorbesc despre noi".
Biscottino a arătat spre o fereastră lungă şi îngustă, la un metru de pământ. A târât un coş de gunoi până acolo, l-a pus pe o parte şi s-a urcat pe el.
„Ce faci!" a exclamat Pisciazziello, uitându-se în jur.
„Ai spus-o chiar tu, Pisciazzie'. Se vorbeşte despre noi înăuntru", a spus Biscottino. S-a agăţat de geamurile laterale ale ferestrei înguste şi, făcând pârghie cu un picior, s-a ridicat pe un metru de pervaz. A rămas acolo câteva secunde, studiind ce parte a corpului ar trebui să încerce să introducă mai întâi în acea deschidere. Arăta ca o păsărică cocoţată pe o creangă.
Biscottino şi-a strecurat picioarele prin fereastra îngustă, s-a sprijinit de vasul de toaletă şi a sărit pe covorul de cauciuc fără să scoată un sunet. S-a uitat în curtea în mijlocul căreia Pisciazziello stătea încă în picioare, nemişcat.
„Pisciazzie'„, a şoptit el, „eşti băgat până la gât în acelaşi rahat. Merită să vii să asculţi".
Într-o clipită, Pisciazziello era în baie, cu urechile lipite de uşă.
„Chiar a dat-o în bară, şi nu e de râs!"
Vocea îi aparţinea mamei lui Pisciazziello, iar el a încercat să se aplece de uşă, ca şi cum, aderând cât mai aproape de panou, sunetul ar fi ajuns la el mai clar. Nu înţelegea de ce se afla în centrul discuţiei; la urma urmei, nu el fusese cel care apăsase pe trăgaci.
„Da, chiar a dat-o în bară, băiatul meu Eduardo", a spus mama lui Biscottino. Pisciazziello nu s-a putut abţine să nu scoată un oftat de uşurare şi s-a îndepărtat uşor de uşă. Lângă el, a simţit trupul prietenului său rigidizându-se şi a simţit un val de ruşine pentru reacţia sa. A pus o mână pe umărul lui Biscottino, care s-a uitat la el cu teroare în ochi.
„Singurul lucru de făcut este să cooperezi cu poliţia", a spus Emma. Sunetul pantofilor care răzbat pe podea. Mama nu e fericită, s-a gândit Biscottino; îi cunoştea prea bine obiceiul acela al ei, felul în care îşi zgâria picioarele pe podea, ca un animal care îşi caută adăpost.

„Chiar crezi asta?” spuse Greta. „Dă-mi timp, lasă-mă să mă gândesc la asta.” Alte zgârieturi, urmate de scârţâitul arcurilor canapelei. Se ridicase în picioare şi acum traversa camera. Pisciazziello şi Biscottino s-au ridicat în picioare şi s-au întors spre fereastră, singura cale de ieşire. Apoi au auzit sunetul robinetului din bucătărie şi un pahar golit dintr-o singură lovitură. S-au împins înapoi împotriva uşii.
„Dacă ne gândim prea mult şi prea mult, o vom da în bară”, a spus Emma.
„Ştiu că asta e ceea ce trebuie să facem, dar am trei copii. Unde m-aş duce eu?”
Mica jumătate de baie bătea odată cu cele două inimi ale lui Biscottino şi Pisciazziello, bătând cu putere, şi fiecare bătaie a inimii, pe care o simţeau în piept, dar şi în gură, în gât, în încheieturi, nu făcea decât să puncteze acel du-te-vino dintre mamele lor. Părea muzica de fundal a unuia dintre acele thrillere pe care le plăcea atât de mult să le urmărească împreună la televizor.
Biscottino simţea o gaură deschizându-se în stomac. În ultimele zile, se gândise la toate variantele posibile, cu excepţia posibilităţii de a părăsi oraşul. Nu-i va mai vedea niciodată pe Pisciazziello şi pe ceilalţi, nu va mai juca niciodată fotbal în curte. Simţea un val de frică mult mai puternic decât cel care îl cuprinsese când pornise să-l ucidă pe Roipnol. S-a retras la fereastra îngustă pentru a lua o gură de aer proaspăt, dar gaura din stomac continua să se mărească. Şi au venit crampele. S-a aşezat pe capacul vasului de toaletă şi şi-a tras picioarele până la piept. Durerea s-a potolit puţin.
„Nu poţi face lucrurile astea pe jumătate: ori le faci, ori nu le faci”. Asistenta socială luase cuvântul, întrerupând conversaţia dintre cele două mame. Vocea ascuţită a femeii ajungea clar la Biscottino, care îşi sprijinea capul pe genunchi. „Şi ar trebui să fii fericită să le faci, pentru că salvezi vieţile copiilor tăi”.
Pisciazziello şi-a înfăşurat mâna în jurul unui penis imaginar în erecţie şi s-a prefăcut că se masturbează cu el, zâmbind în direcţia lui Biscottino, care în schimb i-a răspuns cu o grimasă: încă o crampă.
„Voi lua legătura cu poliţia şi voi începe o conversaţie cu ei, îi voi informa despre cum stau lucrurile, despre situaţie... dar nu trebuie să vă faceţi griji, pentru că nu voi menţiona niciun nume. Dar le voi spune, de asemenea, că trebuie să fii convins şi că, în mod natural, ceri anumite condiţii”, a continuat asistenta socială. Îşi articula cuvintele foarte clar, la fel ca atunci când le vorbea direct lui Pisciazziello şi Biscottino. Ăsta nu era un semn bun, s-a gândit Biscottino. „Unde aţi dori să locuiţi, doamnă Greta? O să mă ocup eu de tot.”
Dacă nu ar fi fost o linişte perfectă în baie, nu ar fi putut auzi răspunsul şoptit: „Veneţia”.
Biscottino şi-a simţit intestinele coborând în jos şi, instinctiv, şi-a strâns sfincterul, şi-a strâns fesele. Un şuvoi de transpiraţie rece îi curgea pe spate, sfârşindu-i în chiloţi. Cum se putea ca mama lui să cadă în plasa argumentelor acelei târfe de asistent social? Ce ştia ea despre ei?
„Eduardo trebuie să fie ţinut departe de toată povestea asta”, spuse Greta. Biscottino se simţea renăscut.
„Şi el va fi ţinut departe de această poveste, ţi-am spus: fără nume”. Asistentul social a insistat. „Şi la fel şi pentru fiul dumneavoastră, Signora Emma. Şi dumneavoastră trebuie să fiţi atentă.”
Pisciazziello s-a aşezat pe marginea bidetului şi s-a uitat la Biscottino. „Şi tu”, a şoptit prietenul său, arătând cu degetul arătător direct spre el. „O să sfârşeşti la fel ca mine, nici mai bine, nici mai rău”.
„Dar este mai greu pentru mine”, i-a spus mama lui Pisciazziello asistentei sociale. „Probabil că e mai bine, Signora Lucia, dacă îi lăsăm pe băieţii mei în pace...”
„Nu uitaţi că sunt de partea dumneavoastră şi de partea copiilor dumneavoastră”, a spus asistentul social pe tonul vocii cuiva care a repetat conceptul de nenumărate ori. „Vreau să ieşim cu toţii din această situaţie împreună, ca o echipă”.
Apoi vocea Gretei: „Îl vom transforma în informator, pentito...”
Inimile lui Biscottino şi Pisciazziello au plonjat în apă rece, în timp ce îşi ţineau respiraţia colectivă: „Niciodată”, îşi spuneau unul altuia, răsuflare în răsuflare.
Acel cuvânt mortal, pentito, a trecut pe lângă uşă ca o avalanşă care a măturat totul în calea sa: în golul rămas, a răsunat pârţâitul lui Biscottino.
Crampele reîncepuseră. „Nu mai rezist”, a spus Biscottino în sinea lui. Mirosul a umplut imediat baia, iar Pisciazziello şi-a ridicat cotul pentru a-şi acoperi nasul.
„Este cineva în baie, Signora Greta?”, a întrebat asistentul social.
„Astea sunt doar zgomote din curtea din spate, acolo fac tot ce vă puteţi gândi”, a răspuns prompt mama lui Biscottino. Uitându-se pe fereastră, ea observase că geamul de la baie era întredeschis.

„Greta”, a reluat femeia, „este datoria mea să protejez oamenii, mai ales minorii ca Eduardo şi Rinuccio. Dar trebuie să înţelegi că depinde de ei să ne lase să-i ajutăm. Dacă îi lăsaţi să vorbească cu poliţia, nimeni nu le va răni un fir de păr din cap”.
O a doua băşină a fost acoperită de vuietul unui scuter care trecea. Biscottino făcu semn cu mâna în direcţia lui Pisciazziello: era timpul să iasă din baia aceea, auziseră tot ce aveau nevoie să audă.
De cealaltă parte a uşii, cele trei femei vorbeau toate în acelaşi timp, întrerupându-se şi înecându-se reciproc.
Pisciazziello s-a urcat pe pervazul îngust al ferestrei, în timp ce Biscottino i-a dat un impuls, împingându-l din spate.
„Niciodată!” şi-a spus din nou Biscottino. A ieşit pe fereastră şi a început să alerge prin alei şi vicoli, urmat de Pisciazziello.
CADOUL
Ca toţi locuitorii oraşului, Nicolas simţea un fior în clipa în care se îndepărta de străzile lui, dar nu suferise în Milano şi nu suferea nici acum, când el şi paranza lui se întorseseră din nord. De dimineaţă se treziseră cu toţii în faţa unor averse de ploaie intermitente, ca şi cum o gaşcă de nori rău intenţionaţi s-ar fi distrat învârtindu-se înainte şi înapoi deasupra oraşului, şi de fiecare dată când îşi goleau apa de ploaie temperatura scădea vertiginos, făcându-ţi părul să se ridice pe antebraţ. Apoi soarele reuşea insolent să se înfigă din nou, tocmai pentru a clarifica o dată pentru totdeauna că acesta era teritoriul său personal, iar temperatura se ridica din nou, aducând cu ea mirosul de gudron, al condensului care încă nu avusese timp să iasă la iveală, degajând acea aromă de asfalt fierbinte, un miros care îţi bloca nările.
Suvenirul trebuia să fie livrat rapid lui L'Arcangelo. De fapt, cadoul era format din două obiecte separate. O cutie de mozzarella – un recipient din spumă pe care îl îndesaseră cu cuburi de gheaţă – şi un panettone pe care îl cumpăraseră în Milano de la o patiserie din centrul oraşului, în timp ce fetele făceau cumpărături în buticuri.
Când se întorseseră, oraşul îi întâmpinase cu ploaie, iar în acea dimineaţă, de asemenea, ploaia continua să împingă intermitent soarele deoparte.
Nicolas smulsese mânerul făcut cu bandă adezivă de ambalaj de pe cutia de mozzarella şi făcuse la fel cu cordonul de pe pachetul de panettone. Apoi le trăsese în cot, ca să aibă ambele mâini libere pentru a conduce scuterul, şi îşi cumpărase un poncho de ploaie ca să ţină la uscat cadourile pentru L'Arcangelo. S-a urcat la bordul TMAX-ului, având grijă să nu lovească prea tare cutiile, iar după ce a fost bine aşezat, Briato' i-a pus poncho-ul de sus, coborându-l peste cap.
Maraja a mers direct la parcarea industrială de pe autostrada A3. Arăta ca o sperietoare pe care un noroc al vântului o învăluise într-un sac de gunoi de ocazie. Aucelluzzo îl aştepta la cimitirul de rulote. A preferat să îndure ploaia torenţială ca un bărbat, spusese Aucelluzzo, după care începuse să se plângă de cât de sătul era să fie poştaş. Nicolas nici măcar nu comentase. Cinci minute mai târziu, urca scările către apartamentul Professoressei Cicatello. Cu un braţ ţeapăn, ţinând cutia de mozzarella de jos, şi cu celălalt braţ în spatele lui, ţinând panettone-ul. Aşează cu grijă ambele cutii pe podeaua de marmură a palierului şi sună la uşă. Nu răspunse nimeni. A încercat din nou. Nimic. Şi totuşi ştia că trebuie să fie cineva acasă, pentru că, dacă îşi lipise urechea de uşă, putea auzi zgomotul papucilor alunecând pe podea. A sunat a treia oară, sprijinindu-se îndelung pe buton, astfel încât să ştie că L'Arcangelo îl putea auzi de la etaj. Apoi şi-a dat seama că trebuia doar să se resemneze cu faptul că va trebui să aştepte acolo o vreme, cine ştie cât, executând penitenţa pe care i-o ordonase L'Arcangelo.
Între timp, soarele ieşise din nou, iar creşterea bruscă a temperaturii îi ameninţa suvenirul. Nicolas a început să bată în uşă: „Signo', cadoul meu pentru Don Vitto' se va strica, aceasta este cea mai bună mozzarella, te rog, te implor, lasă-mă să intru” Sunetul papucilor pe podea, de data aceasta un sunet mai persistent, şi în cele din urmă uşa s-a deschis, cu patru rotiri bruşte ale cheii cu zăvorul mort.
Professoressa Cicatello purta mănuşi galbene de bucătărie şi le ridică spre Nicolas, ca pentru a-l îndepărta, dar el nu-i dădu nicio şansă, pentru că scoase o bancnotă de o sută de euro şi i-o puse pe obraz.
„Signo', mâinile mele sunt pline”, a spus el, în timp ce fugea deja în bucătărie. Înclinat, precar, cu ochii fixaţi pe treptele înguste, a urcat scara ca un acrobat, atent să nu răstoarne prea brusc cutia cu mozzarella. Gheaţa din cutie trebuie să se fi topit până acum. Când a ajuns la trapă, nu a mai putut face nimic altceva

decât să înceapă să strige: „Cicogno', sunt eu, Nicolas! Cicogno'!” Încă o pedeapsă, s-a gândit el, apoi a încercat: „Cicogno', te rog deschide, surpriza mea pentru Don Vitto' o să iasă prost”.
'O Cicognone a deschis trapa, apoi a stat să savureze scena unui Nicolas transpirat şi gâfâind, iar în cele din urmă l-a informat că poate urca, dar apoi va trebui să aştepte o vreme pentru că Don Vittorio era pe acoperiş, alegând curve.
Nicolas a reuşit să urce ultimele două trepte, obiectând că îşi plătise penitenţa: era de ajuns.
„E pe acoperiş, ţi-am spus, pune-ţi lucrurile pe masă”.
„Nu, trebuie să urc... o să fie rău!”.
'O Cicognone ridică din umeri şi dispăru în bucătărie.
Nicolas urcă scara în spirală ascunsă într-un dulap încorporat la capătul holului. Aşa ajunsese Don Vittorio pe acoperiş, urcând pe un tunel vertical care pătrundea prin şase metri de beton armat. Don Vittorio era mândru de acele puţuri înguste pe care le făcuse să treacă prin toată clădirea, permiţându-i să se mişte liber. „Sistemul circulator”, îi spunea el. Lui Nicolas nu i-a trecut prin cap că ar putea pune cutiile jos, pentru că ştia că 'o Cicognone îşi va băga cu siguranţă ciocul în ele.
Odată ajuns pe acoperiş, a văzut un Don Vittorio foarte diferit faţă de data trecută. Pantaloni gri şi o cămaşă albastru deschis, mocasini şi un Rolex la încheietura mâinii. Era proaspăt bărbierit, şi nu numai pentru că urma să se întâlnească cu fetele sale, cum le numea el. Exista încă un sentiment de neglijenţă neglijentă, cum ar fi o pată întunecată la genunchiul pantalonilor sau părul prea lung la ceafă, dar, per ansamblu, arăta ca un alt om.
În faţa lui, cinci prostituate se protejau de soare la umbra antenelor parabolice pe care Don Vittorio le pusese pentru toţi locatarii. Norii negri se îndepărtau în formaţie compactă, iar Nicolas se retrase sub un jgheab de ploaie care picura.
Cele cinci femei păreau surori. Probabil sud-americane, scunde, cu pielea închisă la culoare, cu sâni enormi. Uită-te la asta, lui L'Arcangelo chiar îi plac femeile, s-a gândit Nicolas. Don Vittorio nu-l băga în seamă, pur şi simplu le făcea semn prostituatelor să înainteze una câte una strâmbându-şi degetul arătător al mâinii drepte, apoi învârtea degetul în aer, iar prostituatele făceau paradă de o piruetă, iar când le îndoia primele două degete la încheietură, ele se aplecau la brâu şi, în sfârşit, le spunea să meargă înainte şi înapoi cu o mişcare care putea fi uşor confundată cu o strângere de cap de respingere. De cinci ori la rând, fiecare la fel ca ultima, până când ultima prostituată i-a suflat un sărut, iar el i-a spus, fără să-şi ia măcar o dată ochii de la ea „Nico', lasă-mă s-o fut pe asta şi apoi sunt numai al tău.”
„Don Vitto', am venit să-mi cer scuze”, a spus Nicolas. A luat cele două cutii şi le-a ridicat de pe podea.
„Ah, deci este unul dintre cei Trei Magi, care aduce daruri”, a spus L'Arcangelo fără să se obosească să se întoarcă. „Ai aşteptat o vreme, nu-i aşa? Ei bine, aşteaptă până mi-o trag”.
„Nu, nu, e important”, a obiectat Nicolas. Atâta efort pentru a ajunge în acel punct, iar cadoul pentru L'Arcangelo urma să fie distrus pentru o partidă stupidă de sex cu o curvă. „Don Vitto',,, a încercat el din nou, dar acum a fost întrerupt de prostituata care fusese aleasă de L'Arcangelo. Ea şi-a strecurat mâna printre nasturii cămăşii lui în timp ce îşi freca şoldul de poalele lui. „Vitto',,, a şoptit ea cu vocea cuiva care promite miere, „o să te aştept, între timp o să mănânc ceva”.
„Maria Magdalena a venit în ajutorul înţeleptului aducând daruri”, a spus L'Arcangelo, plantând un sărut pe fruntea prostituatei.
„Grazie, signori',,, a spus Nicolas.
Au coborât scara în spirală. Bătrânul a mers primul, mişcându-se cu o prudenţă lentă, exasperantă, punând un picior pe o treaptă înainte de a se angaja pe următoarea, aşteptând să se asigure că celălalt picior era aliniat corect. În spatele lui, tânărul clocotea de nerăbdare, sigur că L'Arcangelo avea să-i întâmpine surpriza. Şi cum.
Don Vittorio se aşează în fotoliul său şi îşi aprinse o ţigară Toscano. Se holba la un punct aflat chiar deasupra capului lui Nicolas, cam la un centimetru, nu mai mult, având grijă să nu-l privească în ochi. Dacă Nicolas se mişca, L'Arcangelo îl urmărea, dar întotdeauna privind doar puţin în sus.
Primul cadou a fost panettone-ul.
„Am fost la Milano, Don Vitto', aţi fost vreodată acolo?”

„Bineînţeles că am fost”, a spus el. „Am deţinut Vi.Ga Construction. Odată am fost chiar să văd un meci la San Siro. Am dat trei goluri împotriva Milanului. Ce noapte.”
„Ăsta e singurul lucru bun pe care îl au”, a spus Nicolas, arătând spre panettone.
„Şi ce legătură are mozzarella?” a întrebat L'Arcangelo, lăsând panettone-ul deoparte. Refuzase întotdeauna să mănânce panettone atunci când mergea în misiunile sale printre magaziile industriale din Brianza şi nu avea de gând să înceapă acum.
„Asta nu e mozzarella. E un tort pentru sărbătoare.”
„Ce avem noi de sărbătorit?”
Nicolas a deschis cutia cu mozzarella de pe masă. Tock, a mers un cub de gheaţă. E un semn bun, s-a gândit Nicolas, şi l-a sunat pe 'o Cicognone.
'O Cicognone văzuse în viaţa lui zeci de cutii ca aceea şi pregătise alte zeci. Ştia că trebuia să ai mare grijă la deschiderea cutiei, altfel riscai să verşi laptele de mozzarella, lăsând mozzarella sus şi uscată în nimic mai mult decât o baltă tristă de lichid. A tras de capătul inferior al lungimii de bandă adezivă şi a început să tragă, constant şi fără smucituri. După ce a îndepărtat banda verticală, 'o Cicognone a trecut la cea orizontală, care lega capacul de cutia propriu-zisă. Pe măsură ce îndepărta acea bandă, un miros din ce în ce mai înţepător îi urca la nări. A scos ultima lungime şi... „Ce naiba!” a strigat el, împiedicându-se înapoi până când s-a izbit de o credenţă.
„Nu va mai muşca”, a spus Nicolas, cu ochii aţintiţi asupra lui L'Arcangelo şi zâmbetul cuiva gata să savureze scena. „Îl recunoaşteţi, don Vitto'?”
L'Arcangelo era nemişcat, cu faţa albă; 'o Cicognone, acoperindu-şi gura şi nasul cu partea de jos a tricoului, se apropie din nou de cutie. Într-un lichid verzui, străbătut de vene negre, presărat cu deodorante de pin magic uzate, plutea un cap de om.
„Măi să fie, e 'o Tigrotto, Don Vitto”, spuse 'o Cicognone cu vocea pătrunzătoare a unui băieţel de ziua lui.
„Acum fiul tău Gabriele se poate odihni în pace”, a spus Nicolas.
L'Arcangelo s-a ridicat de unde stătea, a făcut un pas, apropiindu-se suficient cât să arunce o privire în cutie, şi apoi s-a prăbuşit înapoi în fotoliu. Nicolas privea acum uluit, cu gura căscată, un bătrân decrepit, acelaşi om care cu doar câteva săptămâni înainte îl dăduse afară din casă. Îşi lăsase ţigara Toscano pe jos, în timp ce 'o Cicognone continua să strige: „'O Tigrotto! 'O Tigrotto! 'O Tigrotto!”, extrem de emoţionat, până într-acolo încât chiar băgase ambele mâini în acea apă purulentă şi scotea capul ucigaşului lui Gabriele Grimaldi.
„Pune jos capul acestui mort”, a ordonat L'Arcangelo, apoi s-a dus să-l îmbrăţişeze pe Nicolas. L-a ţinut strâns în braţe şi au stat o vreme aşa, piept la piept, cu braţele încrucişate pe spatele lui Nicolas, ca doi îndrăgostiţi care nu se mai văzuseră de prea mult timp. În cele din urmă, Don Vittorio s-a îndreptat, a pus ambele mâini pe urechile lui Nicolas şi l-a tras aproape. Un sărut cu buzele încleştate. Nicolas a fost copleşit de apa de colonie a lui L'Arcangelo. Şi-a simţit stomacul contractându-se, dar doar pentru o secundă, pentru că, de fapt, se simţea bine. Pe limba lui, simţea liniştea care se creează între tată şi fiu atunci când fac pace.
Totul era iertat şi acum o puteau lua de la capăt. Erau chiar acum – dar din două poziţii diferite; tatăl care pedepseşte şi absolvă, fiul care învaţă şi creşte, depăşindu-l pe părinte.
'o Cicognone se întorsese în bucătărie să aducă Chivas Regal ca să poată ţine un toast, prins undeva între o nevoie reprimată de a vomita şi o proliferare de cuvinte dulci în memoria lui Gabriele şi insulte calomnioase la adresa lui 'o Tigrotto.
Nicolas voia să-i povestească despre generalul Hasdrubal Barca care a pierdut în faţa lui Scipio, care apoi i-a tăiat capul, aşa cum fac învingătorii. Urmărise documentarul pe History Channel, nici el nu ar fi putut spune de câte ori stătuse la el, şi pregătise cuvinte foarte precise pe care să i le spună lui L'Arcangelo. Dar impulsul de care Don Vittorio dăduse dovadă şi felul în care îl ţinea încă strâns în braţe îi încurcaseră în cap micul discurs, aşa că tot ce-i ieşea era întrebarea: „Don Vitto', este această loialitate suficientă pentru a te face să ai încredere în paranza?” Şi, în timp ce o spunea, îşi dădu seama că tânjea după încă unul dintre acele săruturi părinteşti. „Suntem aliaţi”, se forţa el să continue, „suntem un singur lucru, uniţi” şi, între timp, se întreba dacă aşa se simţea să fii fiu.

L'Arcangelo îl privea mulţumit, clătinând din cap aproape imperceptibil, mângâind obrazul lui Nicolas. Sunetul clinchetului îi chemă din acea îmbrăţişare. 'O Cicognone se întorsese cu trei cupe de şampanie pline până la refuz. Pentru acea ocazie foarte specială, whisky-ul trebuia consumat din pahare de petrecere.
„Cicogno'„, a spus Don Vittorio, lovind cu degetul mare în capul lui 'o Tigrotto, „du-te şi aruncă gunoiul ăsta la gunoi. Şi fereşte-te de camerele video”.
Erau din nou singuri. „Cine răzbună un fiu devine un fiu”, spuse L'Arcangelo, însoţindu-l pe Nicolas afară, pe balcon. Aerul era cald, sufocant, dar totuşi mai bun decât aerul din apartament: 'o Cicognone avea să aibă nevoie de ceva timp ca să scape de duhoarea aceea. Unul lângă altul, cu mâinile prinse de balustradă, priveau în tăcere întinderea aceea de clădiri şi străzi, iar mai departe era inima oraşului, invizibilă, dar perceptibilă. Până jos era marea. Nicolas ştia că depinde de Don Vittorio să rupă acea tăcere. El îi adusese capul duşmanului său; acum L'Arcangelo avea să-i întoarcă gestul dezvăluindu-i un secret. Prin împărtăşirea secretelor distingi o relaţie adevărată de una falsă.
„Maraja”, spuse Don Vittorio, şi apoi se opri. Îşi folosise titlul şi era corect să îl lase să planeze între ei pentru o vreme.
„Maraja”, a continuat el, „un contact este ca apa, toată lumea o bea, dar nu ştie de unde vine. Doar o singură persoană poate cunoaşte contactul. Dar nici măcar toată acea persoană: urechile nu pot auzi, stomacul nu-l poate digera, gura nici măcar nu poate şti cine este. Doar inima ta îl poate cunoaşte. Cu cât mai mulţi oameni îţi cunosc contactul, cu atât mai mult contactul tău este ars o dată pentru totdeauna”.
Nicolas ştia toate aceste lucruri, iar L'Arcangelo ştia că el le ştie, dar aşa trebuia să fie.
„Îţi dau cheile de la seif, Maraja.”
Nicolas dădu din cap. Ştia şi asta.
„Contactul e în Albania”, a spus el, privind din nou în depărtare, „îl cheamă Malen Duda, alias Mario 'o Bross. Îl voi suna eu. Începând de mâine, tu eşti eu în ceea ce-l priveşte. 'O Bross face afaceri de la patru la şase dimineaţa, dar el decide în ce zile. Acum voi aranja o dată la care să pleci”.
Nicolas s-a întors să se uite la L'Arcangelo. „Don Vitto'...” începu el, dar se opri imediat. Totul mersese mai bine decât se aşteptase. Câştigase iertarea, recâştigase încrederea şi obţinuse acces la cocaină, haşiş şi marjiuana. Avea totul. Ce să fac, se întrebă el, să mulţumesc şi să plec?
„Porţi lenjerie proaspătă?” l-a întrebat L'Arcangelo, surprinzându-l.
„Da, don Vitto'„.
„Atunci asta e tot ce-ţi trebuie”.
„De ce mă întrebaţi asta?”
„Pentru că pleci chiar acum.”
CONTACTUL
În zborul Napoli-Tirana, Nicolas Maraja avusese impresia că zboară direct în inima regatului său şi adormise printre fantezii cu elefanţi, plantaţii cât vezi cu ochii şi covoare zburătoare. O să-mi iau sceptrul, a fost primul său gând la trezire, în timp ce avionul cobora în capitala albaneză.
Primul său zbor decursese foarte bine, iar atunci când roţile atinseseră pista, îşi arătase aprobarea pentru încheierea călătoriei cu o explozie de aplauze solitare. Acum se uita pe geamul maşinii care îl luase de la aeroport. Se urcase în ea cu bănuiala că era Range Rover-ul pe care i-l descrisese Aucelluzzo când îi dăduse biletele de avion. Interiorul maşinii era auster şi gol, parcă era într-un autobuz turistic; uşile nu aveau mânere pe interior, iar acest detaliu, în loc să-l neliniştească, îl liniştea: era în locul potrivit, aceea trebuia să fie cu siguranţă maşina pe care Mario 'o Bross o folosea pentru a transporta oameni. Şoferul, ascuns în spatele unui panou de sticlă fumurie, încă nu scosese o vorbă. Conducea Range Rover-ul prin trafic, împingând în viteză şi cu aroganţă, şi în scurt timp Nicolas văzu Tirana întinzându-se în faţa ochilor lui extaziaţi. Clădiri mari, pătrate, maiestuoase, pe care şi le imagina la fel de pline de oameni ca şi cele din propriul său oraş – deşi aceste clădiri purtau diferit urmele trecerii timpului. Se putea vedea clar un înainte şi un după: cenuşiul aspru al faţadelor îşi schimba brusc culoarea, iar apoi redevenea gri după doar câţiva metri. „Arată ca opera unui pictor nebun!”, spuse el cu voce tare, ca şi cum şoferul ar fi fost într-adevăr cineva cu care puteai sta de vorbă.

Maşina a încetinit, acum traficul era intens; pe geam, Nicolas a auzit o muzică pe care nu o remarcase până atunci. Cântecul de succes din anii '80, popular printre italienii care trăiau în străinătate, „L'italiano" de Toto Cutugno.
„La naiba, avem un adevărat cunoscător de muzică pe scaunul din faţă", a comentat el sarcastic. Volumul a scăzut până când muzica nu s-a mai putut distinge de zgomotul motorului, care rula la turaţie mică.
„Aproape am ajuns", a spus o voce în italiană perfectă, cu un uşor accent pugliese. Venea de la un difuzor ascuns undeva în maşină, iar Nicolas a răspuns cu voce tare: „Acesta este drumul spre Lazarat?"
O explozie de râs dur, metalic, a umplut interiorul vehiculului, urmată de tuse şuierătoare, tusea unui fumător şi a cuiva care nu mai râsese atât de tare de ceva vreme. „Fiule" – vocea şoferului căpătase de această dată o notă de căldură – „Lazarat este doar un vis dulce. Înainte să ajungi acolo, trebuie să mergi la birou".
Range Rover-ul a plonjat înainte şi Nicolas s-a agăţat de tetieră ca să nu fie trântit de geamul maşinii. Afară, marile blocuri anonime făcuseră loc unor clădiri de apartamente moderne, care se înălţau pe cer. Fântâni, străzi bine îngrijite, oameni ocupaţi, bine îmbrăcaţi. Dezamăgirea faţă de Lazarat i-a trecut repede: în aceste clădiri se iau deciziile, şi-a spus el, plantaţiile sunt cărţi poştale pentru turişti.
„Am ajuns", a spus în cele din urmă şoferul, coborând rampa către o parcare subterană.
Livello -2. Panoul metalic era scris în italiană, la fel şi indicaţiile către lift. Şoferul apăsase un buton pentru a deschide uşa: „Urcaţi la etajul şase, cineva vă va aştepta acolo". Apoi, din nou fără să pună piciorul în afara Range Rover-ului, adăugase un „Buona fortuna, ragazzo", o frază care suna cumva spectral. Nicolas se grăbi spre lift, patru pereţi acoperiţi cu scânduri false de lemn.
Totul este un fals, se gândi Nicolas. Se simţea ciudat de bine în acel oraş, îi amintea de timpul – un timp care părea mult prea îndepărtat – în care pusese la punct paranza. Fără mijloace, fără resurse, doar o ambiţie arzătoare de a ajunge în vârf, de a deveni numărul unu. Tirana era mică, nu încă puternică, dar îndrăznea să pozeze în centru financiar, ca acea clădire cu un vechi lift de marfă care cobora pentru a-şi lua vizitatorii direct în parcare. Ideea era să producă afaceri şi cui naiba îi păsa dacă podelele nu erau lustruite până la strălucire sau dacă mocheta de la perete la perete ieşea pe la colţuri.
Uşile liftului se deschiseră într-o zonă de recepţie.
„Dumneavoastră sunteţi Signor Fiorillo?" a întrebat o femeie de vârstă nedeterminată, care părea să fi aşteptat toată viaţa sosirea lui.
„Da, eu sunt Signor Fiorillo", a spus Nicolas. Nimeni nu-i mai spusese vreodată signore.
„Vă rog să intraţi". Şi i-a arătat drumul pe holul din dreapta lui Nicolas.
În sala de conferinţe, scaunele de conducere erau încă învelite în plastic. Plantele de ficus şi automatele de cafea, tabla albă luminoasă şi masa de conferinţă neagră cu prize pentru laptopuri – totul acolo era gata să fie inaugurat. O fereastră din colţ dădea spre cartierul de dedesubt, dar înainte ca Nicolas să aibă ocazia să arunce mai mult decât o privire superficială, o voce de bărbat din spatele lui i-a atras atenţia: „Signor Fiorillo." Doi bărbaţi la costum şi cravată, ambii chelioşi şi cu căşti cu fir care le treceau pe sub gulerele cămăşii, stăteau şi se uitau la el, cu braţele încrucişate pe piept, aşa cum s-ar fi putut vedea în vreun film despre agenţii CIA.
Fie costumele lor sunt prea mici, s-a gândit imediat Nicolas, fie petrec prea mult timp făcând sport.
„Vino cu noi", a spus unul dintre cei doi bărbaţi, în timp ce celălalt s-a apropiat de Nicolas şi, împreună, l-au escortat până la biroul de vizavi de sala de conferinţe.
Nicolas nu-l putea vedea pe Mario 'o Bross pentru că era înconjurat de lumină. Lumina pătrundea printr-un luminator deasupra uşii, ricoşând dintr-un tablou pe care contactul lui L'Arcangelo aranjase să fie agăţat în spatele lui (un cub roşu conţinut într-un cub galben). Acest potop de lumină l-a copleşit pe vizitator, care, pentru o clipă, s-a trezit orbit. Încet-încet, Nicolas a reuşit să se concentreze asupra biroului din aluminiu, a iMac-ului de 27 de inci, a scaunului de birou alb sinusoidal. Şi, în cele din urmă, contactul însuşi, brokerul. Mustaţă de ghidon, păr negru despărţit într-o parte, cămaşă albă fără cravată, sacou cu un pătrat de buzunar albastru. Pentru o clipă, Nicolas s-a simţit ca şi cum ar fi nimerit pe platoul de filmare al unui vechi film porno, doar că, de fapt, omul era o copie perfectă a instalatorului de la Nintendo. Mario. Imagine fidelă, se gândi Nicolas.
Mario 'o Bross îi făcu semn să ia loc.

„De ce nu m-ai legat la ochi când m-ai adus aici?” a întrebat Nicolas, trăgând nepoliticos scaunul mai aproape de birou. „Asta ar fi făcut Pablo.”
„Signor Fiorillo, acesta nu este un episod din Narcos”, a răspuns celălalt bărbat cu un zâmbet. „În zilele noastre, lucrurile sunt decise de contabili, birocraţi şi consultanţi în afaceri. Noi facem cifrele să funcţioneze, iar cifrele fac lucrurile să funcţioneze. Pablo nu mai există.” Şi el vorbea o italiană pasabilă, dar câteva cuvinte din când în când se chinuia să le scoată corect. A făcut dublu clic pe mouse-ul Bluetooth, apoi a făcut-o din nou: găsise fişierul pe care îl căuta şi acum îl scana.
Nicolas se gândea la pantele blânde ale Lazaratului, se vedea aşa cum îşi imaginase scena în timpul zborului: mângâind cu atenţie vârfurile plantelor de marjiuana care se întindeau cât vedeai cu ochii, discutând despre proprietăţile solului, despre cantitatea de apă necesară pentru irigare. Cu toate acestea, trebuia să mărturisească că acele cuvinte – signore, business, partener – îl făceau să se simtă cumva mai mare, mai mare.
În Napoli, termenul de adresare signore ar fi fost considerat efeminat de către paranza. Dar peste ocean, era primul pas spre visul său, care era să se numească Don Nicolas Maraja.
„Vabbuo', Marietto”, a spus Nicolas, dar celălalt bărbat nu părea să ia în nume de rău porecla care îi fusese atribuită. „Şi acum ce facem?”
„Şi acum ce facem?” îi răspunse papagaliceşte 'o Bross. „Signor Fiorillo, asta e ceva ce trebuie să-mi spuneţi. În opinia dumneavoastră, credeţi că am construit această afacere de import-export de deşeuri punând întrebări de acest gen?” Nicolas a înţeles că, în ciuda calmului său exterior, bărbatul începea să-şi piardă răbdarea.
„Cât este miza?” a întrebat Mario 'o Bross. O mişcare rapidă a mouse-ului, doar un click, ca şi cum ar fi închis dosarul pe care îl deschisese înainte.
„Ante...?” Nicolas s-a bâlbâit.
„Administratorul sistemului. Cine e administratorul sistemului?”
Nicolas a ezitat şi 'o Bross l-a inundat cu noi întrebări: „Cine se ocupă de vamă? Şi de transporturile de acoperire. Ce transporturi de acoperire ai aranjat? Trebuie să ai un om la fiecare oprire pe drum. Aveţi destui oameni?”
Se ridicase în picioare şi acum punea ambii pumni pe birou. „Nu ştii că postul de administrator de sistem este cel mai bine plătit post din toată afacerea asta?” Îşi pierduse complet calmul şi, în vehemenţa sa, scuipa picături de salivă odată cu cuvintele. „Nu ştii că fără un administrator de sistem, orice broker sau unul dintre narcoticele de care eşti atât de înnebunit ar fi obligat să facă afaceri din uşă în uşă fără să poată pune piciorul în afara cartierului său? Nu ştii că un administrator de sistem ar putea să nu vadă marfa nici măcar o dată în toată viaţa lui nenorocită?”
„Bineînţeles că ştiu toate astea”, blufase Nicolas. Se ridicase şi el în picioare, iar acum se holba direct în ochii lui Mario 'o Bross.
„Deci, unde îl situăm, nu? Unde îl aşezăm?” 'o Bross îl atacă. Nici măcar profesorii de şcoală nu-l plictiseau atât de tare în timpul examenelor orale. Dar apoi şi-a coborât vocea: „Dar de ce îmi trimit mie copii mici? Maturizează-te, Fiorillo, şi apoi vom vorbi”. Mario 'o Bross s-a îndreptat spre uşă şi, într-o clipită, a trecut prin ea, închizând-o în urma lui. Nicolas a alergat după el, strigând: „Hei, ce naiba!”, a deschis uşa şi l-a apucat pe Mario 'o Bross de la spate, dar cele două gărzi de corp l-au ridicat fizic şi l-au dus înapoi în birou. L-au aşezat pe scaun şi apoi au stat de o parte şi de alta a lui, ca o pereche de jandarmi. După câteva minute, Mario 'o Bross s-a întors la locul său de la birou, mai calm acum:
„Singurul motiv pentru care nu te elimin pur şi simplu este respectul pentru L'Arcangelo.”
„Nu L'Arcangelo m-a salvat”, a spus Nicolas, „ci faptul că ai nevoie de banii pe care ţi-i pot aduce Piranha”.
„O să folosim banii din paranza ta pentru suporturile de sub paharele noastre de bere. Arată puţin respect. Să o luăm de la început, Fiorillo. Cine este administratorul tău de sistem?”
Mario 'o Bross voia pur şi simplu să-şi facă propriile câştiguri cât mai mari şi să le coboare pe cele ale paranzilor la minim. Nicolas şi-a încrucişat picioarele şi şi-a împletit degetele de la ambele mâini pe genunchi.
„Nu avem un administrator de sistem”, a răspuns el.

„Vezi, tu ştii deja răspunsurile, Fiorillo! Aşa că hai să facem aşa. Voi plăti administratorul de sistem în avans şi vom deduce asta din partea ta”.
În cele două ore care au urmat, şi-au rezolvat toate problemele. Cantităţi şi calităţi diferite pentru iarbă, haşiş şi cocaină, transporturi de acoperire, număr de containere, metode de recuperare, planuri de urgenţă, procente, sisteme de comunicare. Totul.
La sfârşitul acestui curs intensiv despre cum să devii un narco complet, Nicolas se simţea epuizat şi înfometat. Se simţea fericit şi a simţit impulsul de a-i spune asta lui Mario 'o Bross, dar s-a stăpânit.
„Grazie” a fost tot ce a spus.
„Grazie a lei, Signor Fiorillo”, a replicat Mario 'o Bross, încadrându-şi „mulţumesc” în formalitatea cu care începuseră, acum că întâlnirea era pe cale să se încheie. „Un ultim lucru”, a adăugat el în timp ce îşi încheia haina. „Înţelegeţi că acum sunteţi în posesia unor informaţii extrem de sensibile şi nu vă pot lăsa să vă plimbaţi prin Tirana. Avionul dumneavoastră decolează în treizeci şi şase de ore şi trebuie să vă petreceţi timpul aici, în biroul meu. Dar nu vă faceţi griji: oamenii mei vă vor aduce provizii, suficiente pentru a ţine lupul departe de uşă. Pe curând, Fiorillo, a fost o plăcere.”
„La naiba, treizeci şi şase de ore. Dar unde dorm?”
„Covorul de la perete la perete este foarte confortabil.”
Nicolas fu tentat să spună: „Asta nu se întâmplă.” Dar îşi înghiţi cuvintele şi îl privi pe Mario 'o Bross părăsind biroul, urmat de gărzile sale de corp, care încuiau uşa în urma lor.
LUMÂNAREA ANIVERSARĂ
Când s-a întors la Forcella, cartierul dormea adânc, chiar dacă niciodată nu părea să doarmă complet, ca şi cum somnul era întotdeauna provizoriu, cu o alertă vigilentă pentru orice eventualitate. Toată lumea era gata să sară în picioare, oameni şi pietre, şi chiar şi pietrele nu dormeau niciodată complet.
Imediat ce a deschis uşa, a fost practic doborât de Sconcs. Câinele îl iubea, iar Nicolas se ataşase de ea; la recomandarea lui Lollipop, îi cumpărase o bandă de alergat ca să poată galopa şi să se menţină în formă în timp ce el, întins pe canapea, citea şi se uita pe YouTube la videoclipuri despre împăraţi decadenţi şi armate victorioase. Îşi mângâia câinele, palpându-i carnea fermă, muşchii puternici gata să se avânte şi să lovească – ştia deja unde avea de gând să o ducă pentru prima ei luptă. „Eşti aproape gata pentru botezul tău prin foc, ja'!” i-a spus el, zgâriindu-i blana chiar în spatele omoplaţilor; apoi i-a aşezat labele, încă ancorate de blugii lui, pe podea. Abia când îşi îndrepta spatele, a observat o lumină slabă venind din interiorul apartamentului, dincolo de holul din faţă. „Mammà”, s-a aventurat el, ezitant. Mena rămăsese tăcută. Când el se întorsese acasă şi ea venise să-l întâmpine, părea că-şi ţine respiraţia până îl vedea, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat de la o zi la alta să se trezească faţă în faţă cu o fantomă.
Dar din întuneric a apărut o siluetă încântătoare: „Te aşteptam sus, iubirea mea”, a venit vocea Letiziei. „Vino cu mine”. L-a luat de mână, apoi s-a oprit pentru a-l îmbrăţişa, i-a dat un sărut şi l-a aşezat pe canapea. I-a înfăşurat ambele braţe în jurul gâtului şi i-a încălecat picioarele. Acum că putea să o privească în faţă, atât de aproape, Nicolas observă gura radiantă şi obrajii izbucniţi de bucurie şi, de fapt, întreaga ei persoană deborda atât de elocvent de acea emoţie, încât aceasta începea deja să îl contamineze. Aproape că-i venea să râdă: „Scumpo, ce este, ce te-a apucat?”
„Închide ochii.”
„Ce-i asta, o petrecere surpriză?” a întrebat el, plimbându-şi ochii în jur în căutarea altor forme ascunse în spatele mobilei, în afara uşilor. „Nu e ziua mea...”
„O petrecere, sigur, dar doar pentru mine şi pentru tine. Chiar am alungat-o pe mama ta în seara asta.” Şi apoi, cu o voce care se prefăcea a fi severă, a spus din nou: „Acum închide ochii ăia ai tăi!”
El se simţea confuz, aşa cum te simţi atunci când nu poţi să înţelegi ceva cu mintea ta raţională, dar corpul tău a intuit deja răspunsul şi îl ştie, chiar dacă nu vrea să ţi-l explice.
A auzit-o ridicându-se şi făcând câteva mişcări prin cameră, un chicotit, apoi în urechile lui primele note ale cântecului de leagăn „Go to Sleep, Little Baby”, şi apoi: „Acum poţi să deschizi ochii”.
În faţa lui era un mic tort de ciocolată şi, în centrul lui, ca o lumânare aniversară, un fel de termometru. S-a întors să se uite la Letizia.
Ea a dat din cap că da şi şi-a aruncat braţele în jurul lui. Îmbrăţişarea a durat cât o clipire, apoi ea s-a tras înapoi pentru a vedea mai bine, zâmbetul ei dispărând deja: „Nico', dar tu eşti fericit, sau nu eşti?”

Incapabil să răspundă, practic incapabil să tragă o singură suflare, Nicolas a luat testul de sarcină şi a rămas acolo, fermecat, privind cele două mici linii roşii, fosforescente în lumina slabă. Pentru o clipă s-a întrebat, având în vedere culoarea aceea, ce sex ar putea avea copilul... Apoi s-a uitat la Letizia şi i s-a părut şi mai frumoasă decât înainte, o femeie atât de mare în comparaţie cu el şi atât de perfectă pentru miracolul pe care îl făcea chiar acum. Arăta ca Mama Dragonilor.
Privirea lui trebuie să i se fi părut însă mai dopantă decât visătoare, pentru că Letiţia se mişcă neliniştită pe perna canapelei: „Nico', ce s-a întâmplat? Am aşteptat un pic înainte să-ţi spun, dar acum situaţia este reală. Am făcut eu ceva rău? Spune-mi ceva, măcar... ar trebui să fiu îngrijorat? Nu eşti fericită?"
Nicolas se simţea ruşinat pentru că în mintea lui auzea cuvintele pe care alţii le rostiseră de un milion de ori până atunci: „A avea un copil îţi schimbă viaţa", iar el se jurase că nu le va spune niciodată, alături de toate celelalte prostii pe care adulţii nu obosesc niciodată să le debiteze. Şi totuşi...
A devenit serios, scoţându-şi gândul din minte.
„Dacă va fi băiat, îl vom numi Christian. Iar dacă va fi fată, Cristiana", i-a spus el şi a început să o mângâie peste tot, uşor, delicat, cu o grijă pe care nu o mai manifestase până atunci. Iar pe chipul Letiziei a reapărut zâmbetul, la fel ca şi tandreţea din ochii ei pentru acel bărbat al ei, pe care nu-l mai văzuse niciodată atât de fragil. Şi în timp ce el îi săruta burta, buzele abia atingându-i pielea, şi îi spunea cum va fi viaţa lor împreună, a celor trei, toate lucrurile pe care le va cumpăra pentru a-i face fericiţi, felul în care toată lumea îi va trata ca pe micul prinţ George şi prinţesa Kate, sau chiar mai bine, ca pe familia Beckham – aşa îi vor trata ei; şi în timp ce ea râdea şi plângea şi el râdea şi se topea şi se transforma într-un copil şi apoi, câteva secunde mai târziu, se simţea ca un tată, căutându-i mângâierile şi mângâind-o el însuşi, Skunk sărbătorea după moda ei, cu faţa cufundată în tort.
REVENDICARE DE RESPONSABILITATE
CAMORRA: DECLINUL ŞI CĂDEREA VECHILOR CLANURI
PARANZA COPIILOR DĂ JOS DE PE TRON VECHILE FAMILII
DOUĂ CRIME ÎNGENUNCHEAZĂ CLANUL FAELLA
După ce a devenit orbitor de clar că crima din Rho, în ciuda decapitării barbare, nu avea nimic de-a face cu ISIS, ziarele locale, şi chiar câteva publicaţii naţionale, au adăugat doi şi doi şi au ajuns la patru: au aliniat crima lui Roipnol şi crima lui 'o Tigrotto şi au socotit că puterea lui Diego Faella, 'o Micione, slăbeşte. Din cauza Piranha.
Micione, aşezat la masa din bucătărie, părea îmbălsămat în timp ce ignora espresso-ul care se răcea în demitasse şi titlurile care, chiar şi în presa regională, îi proclamau declinul şi căderea. 'O Pagliaccio încerca în zadar să-l scoată din tăcerea sa catatonică, când soneria telefonului mobil a reuşit să o facă: pe ecranul telefonului se putea citi numele avocatului Caiazzo.
„Domnule avocat", a început Micione, „ar trebui să dăm în judecată Il Mattino?" Şi apoi a izbucnit într-un hohot de râs foarte tensionat. Vocea lui Caiazzo a cârâit numele unui restaurant şi o dată pentru prânz, una urgentă. Micione a fost de acord cu ora, a încheiat convorbirea şi, în sfârşit, părea să fi ieşit din depresie.
'O Pagliaccio şi-a permis să pună o întrebare pe care voia să i-o adreseze şefului său de ceva vreme: „Dar de ce să nu le ştergem odată pentru totdeauna toţi mucoşii ăştia mici şi să terminăm cu asta? De ce să omorâm doar unul? Să-i omorâm pe toţi! Avem numele şi prenumele tuturor celor din paranteză. Putem să mergem după ei unul câte unul. Şi apoi să-i frecăm unul câte unul."
„Paglia', atunci trebuie să cred că n-ai înţeles nimic până acum! Nu-ţi intră în cap că, dacă încep să mă războiesc cu o gaşcă de copii, atunci aş putea la fel de bine să spânzur totul, să-mi pun cel mai bun costum şi să mă instalez confortabil în mormânt şi să aştept sfârşitul? Nu este posibil!" Micione a luat un scaun şi l-a aruncat prin uşa deschisă, pe hol, până când a zgâriat sticla acvariului. „Nu e posibil!" spuse el din nou, în timp ce se aşeza la loc. „Uciderea copiilor înseamnă că eşti deja mort în ochii celorlalte familii. Napolitane, calabreze şi siciliene. Înseamnă că nu suntem nimic, mai puţin decât nimic, că nu suntem suficient de buni ca să speriem nişte copii, sau chiar ca să îi punem pe statul nostru de plată. Noi împuşcăm copii, şi toţi ceilalţi vor începe să ne împuşte pe noi."
„Ua'„, a spus 'o Pagliaccio. „E minunat să fii copil în oraşul ăsta. Oricine te atinge devine un pic mai slab. Cine te răneşte se răneşte. Este cel mai grozav. Vreau să redevin şi eu un copil".

Între timp, temperamentul lui Micione se potolise. „Mâine du-o pe 'a Ranfona la Forcella”, a ordonat el. „Dă-i magazinul pe care i-l datorăm. Să ştie toată lumea că noi l-am ucis pe Roipnol”.
„Cum adică?”, a întrebat 'o Pagliaccio.
„Că am decis să îl eliminăm”.
„Ca şi cu 'o Mellone?”
„Exact. O să le furăm morţii. Şi dacă cineva îţi fură morţii, îţi fură şi vieţile.”
„Ceea ce înseamnă că...”
„Exact.”
În adâncul sufletului, 'o Pagliaccio trase un oftat de uşurare: nu se pricepea să mângâie oamenii cu vorbe, dar cu pistolul său restabilise dreptatea de multe ori. În timp ce Micione mototolea paginile ziarelor şi le arunca pe jos, metodic şi foaie cu foaie, adăugând detalii la misiunea pe care i-o încredinţase, 'o Pagliaccio simţea că îşi recapătă teritoriul: în sfârşit, aveau să treacă la acţiune.
Oricine îi vedea venind de la distanţă nu putea să nu se gândească la o glumă. El era scund şi avea o căpăţână nebună de păr care ieşea în toate direcţiile, în timp ce ea era practic cu un metru şi jumătate mai înaltă şi avea o căpăţână de păr demnă de Morticia Addams. Pentru fiecare din paşii ei cu picioare lungi, el trebuia să facă doi. 'A Ranfona gesticula peste tot. Arăta spre clădiri de apartamente, străzi şi chiar maşini, spunând: „Toate acestea erau pe vremuri teritoriul nostru!”.
'O Pagliaccio s-a oprit în faţa porţii metalice cu role a reprezentanţei sale auto. Aceasta fusese vopsită recent, iar mirosul de vopsea proaspătă plutea în aer. Totul era pregătit pentru inaugurarea programată pentru a doua zi. Cu un gest de gentleman, 'o Pagliaccio a aşteptat ca 'a Ranfona să păşească înăuntru şi apoi, zâmbetul său neobosindu-se nicio clipă, s-a întors şi a coborât din nou poarta rulantă în spatele lor. Se uită prin interior, mulţumită; îi plăcea spaţiul, adâncimea vitrinei. „Aceasta este o locaţie bună, este destul trafic pietonal. Acolo jos” – şi în timp ce spunea asta îşi învârtea degetul în aer – „vreau să agăţ tabloul fratelui meu”.
'O Pagliaccio a lăsat-o să termine şi apoi a apăsat pe trăgaci de trei ori. Două focuri de armă în succesiune rapidă, iar al treilea după câteva secunde. Sunetul a răsunat, amplificat de placa de rezonanţă a garajului gol, rezonând clar prin vicoliile din jur.
Poarta metalică cu role s-a ridicat rapid şi 'o Pagliaccio a apărut, cu un zâmbet larg încă pe faţă. Se uită repede în dreapta şi în stânga, apoi porni în direcţia opusă drumului pe care venise cu 'a Ranfona. Mesajul fusese trimis întregului cartier. Ziarele de seară şi cele care urmau să apară a doua zi dimineaţă aveau să demonteze toate titlurile banner de la începutul zilei: Micione îşi asuma responsabilitatea pentru uciderea lui Roipnol. Micione era încă la putere.
Între timp, Micione a lăsat furculiţa jos după ce a înghiţit ultima îmbucătură de crème brûleé, rostogolind-o în gură pentru a o savura la maximum. Îi venea să sărbătorească acum.
„Ce doreaţi să-mi spuneţi, domnule consilier?”, a întrebat el, clătinându-şi palatul cu spumante.
Caiazzo a refuzat cu politeţe să-i umple paharul. „Am o veste importantă. Poliţia a emis un mandat de arestare pentru ucigaşul colegului dumneavoastră.”
„Coleg?” Micione a înţepenit.
„'O Tigrotto”, s-a grăbit Caiazzo să clarifice.
Gura lui Micione s-a despicat într-un zâmbet radios. Şi-a îngustat ochii şi s-a aplecat spre avocat, sprijinindu-se cu ambele palme pe blatul mesei: „Şi cum îl cheamă pe acest trădător?”
„Vincenzo Esposito.”
„Şi cine este el? Unde este acum?”
„Toată lumea îi spune Stavodicendo... face parte din paranza lui Maraja.”
Micione s-a aşezat din nou pe scaun. A, da, se gândi el, zâmbind satisfăcut pentru sine, acum încerci să i-o tragi lui Diego Faella? Va trebui să mai omori câţiva oameni înainte să reuşeşti şmecheria asta. „Unde este acum?” întrebă el din nou.
„Nu ştiu”, a răspuns avocatul, aruncând ambele braţe larg, ca şi cum ar fi recitat Tatăl Nostru.
„Ei bine, o să aflăm repede”, a spus Micione şi şi-a luat telefonul mobil pentru a-l chema pe 'o Pagliaccio.
Acum Caiazzo se simţea liniştit că reuşise să evite trădarea Faellas. Îşi scurse restul de espresso şi îşi luă rămas bun în mod politicos, făcându-i loc lui 'o Pagliaccio, care tocmai intrase în grabă.

Trebuia să-l depisteze cât mai repede pe Stavodicendo, pentru a închide gura celor care spuneau că în zilele noastre Micione nu mai era la conducere.
„Dar nu e un Bambino, nu e de neatins?”, a întrebat 'o Pagliaccio, după ce Micione i-a spus despre pont.
„Sigur, dar acum a ucis unul dintre oamenii mei, aşa că acest Stavofacendo... sau cum îl cheamă... trebuie să moară. Dar fără să fie clar că eu sunt cel care trage sforile. Şi oricine ar trebui să înţeleagă va înţelege, doar aşteptaţi şi veţi vedea.”
„În primul rând, trebuie să-l găsim”, conchise'o Pagliaccio.
În acea dimineaţă, avocatul îl trezise pe Nicolas cu telefonul său: sursele sale îl informaseră că telefonul mobil al lui Stavodicendo dăduse un ping la turnul de telefonie mobilă din cartierul care includea casa lui 'o Tigrotto. Un mandat de arestare urma să fie emis pe numele lui, mai aveau câteva ore până când poliţia putea ieşi să-l ridice.
Stavodicendo era singurul care nu primise un telefon mobil de schimb, acesta era un detaliu al planului de care Drone nu ţinuse cont. Nicolas depusese un jurământ: „Mannaggi' 'a maronna, cum se face că, chiar şi atunci când organizăm până la ultimul detaliu, cineva ne trage mereu ţeapă?”
Avocatul recomandase ascunderea lui Stavodicendo pentru o vreme în cartierul De Gasperi: „Este soluţia cea mai sigură... şi, la urma urmei, el este în Ponticelli”.
La finalul convorbirii, Caiazzo simţea că lucrurile fuseseră rezolvate, că datoriile trebuiau întotdeauna plătite şi că îşi achitase datoria faţă de Nicolas pentru ajutorul pe care i-l acordase în cazul furturilor de cupru. A verificat numele în anuarul său şi a sunat.
Toată lumea cunoştea cartierul De Gasperi şi toată lumea îi făcuse cel puţin o dată o vizită, o ieşire distractivă, pentru a vedea uşile şi ferestrele zidite de guvern în încercarea de a ţine departe imigranţii şi drogaţii care ocupau clădirile. Astfel, un cartier deteriorat care se destrăma a fost transformat într-un refugiu pentru nelegiuiţi şi oameni căutaţi, care preferau să se închidă în viaţă decât să părăsească oraşul. Trăiau acolo, în spatele unor ziduri de cărămidă rudimentare, cu o singură deschidere către lumea exterioară: o cărămidă care, atunci când era îndepărtată, lăsa să intre puţină lumină, aer şi mesele zilnice. Viaţa unui vampir. Dar pentru mulţi devenise prea provocatoare şi dezagreabilă, iar renovările ar fi atras atenţia nedorită, aşa că devenise ultimul refugiu al ucigaşilor profesionişti. Ei îşi împuşcau victimele şi apoi dispăreau aici.
Nicolas coborâse cu scuterul să îl vadă pe Stavodicendo şi îi explicase totul personal – telefonul mobil îi fusese fără îndoială ascultat. Stavodicendo trebuia să-şi facă bagajele în grabă şi apoi, în şi mai puţin timp, să-şi ia rămas bun de la părinţi. Îl aştepta jos cinci minute şi nici un minut în plus.
„Mammà, trebuie să mă întorc imediat la Milano”, i-a spus Stavodicendo mamei sale.
Ea practic a izbucnit de bucurie: „Problema este când se întorc copiii tăi, nu când pleacă”.
Tatăl său, pe de altă parte, a înţeles imediat că noua plecare ascundea altceva.
„Este totul în regulă, Vincie'? De ce atâta grabă?”
„Nu, doar că spuneam, nu mă simt bine aici...”
„De vină sunt guaglioni cu care stai?”, îl întreabă mama lui.
„Paranza lui Nicolas funcţionează bine”, a spus tatăl său, lăsând masca jos. „Totuşi, ar fi mai bine să vă îndreptaţi spre nord.”
„Spuneam doar...”
„Şi de aceea i se spune aşa, pentru că mereu spune doar atât.”
Mama lui şi-a îmbrăţişat puternic fiul. „Nu-ţi face griji, Vince', în ceea ce mă priveşte, poţi să-l spui cât de des vrei, acest „spuneam şi eu”, dacă te face să te simţi bine.”
Când a coborât scările, Nicolas l-a liniştit.
„Vei sta o vreme acolo, cuminte şi ascultător, nu vei ieşi, nu te vei lăsa văzut, apoi vom rezolva situaţia şi vei putea fi liber.”
„Şi când vom rezolva situaţia?” a întrebat Stavodicendo, cu faţa albă ca un cearşaf. Pentru prima dată, îi trecu prin minte că poate mama lui avusese dreptate să plângă când se întorsese.
„Curând, curând”, răspunse Nicolas şi îl îmbrăţişase pe Stavodicendo, ţinându-se de el un pic prea mult, ca şi cum ar fi trădat cu trupul asigurările pe care i le oferise cu vocea. Stavodicendo nu primise niciodată în viaţa lui atâtea îmbrăţişări ca în acea zi.

Au ajuns în cartierul De Gasperi cu un târnăcop şi un mortar. Au dărâmat un perete şi au intrat în apartamentul în care urma să stea Stavodicendo.
Mirosul de mucegai din aer i-a obligat să îşi acopere nasul cu ambele mâini. Au inspectat rapid suprafaţa, de două sute de metri pătraţi, ignorându-l pe Stavodicendo în timp ce acesta trăncănea despre un videoclip de pe YouTube care arăta cele mai periculoase închisori de pe pământ şi cum exista una în care deţinuţii erau ţinuţi în izolare 24/7/365, iar mulţi dintre ei sfârşeau prin a se sinucide aruncându-se, ca o greutate moartă, împotriva vasului de toaletă.
„Spuneam doar că nu vreau să ajung aşa", i-a spus Stavodicendo lui Nicolas, care l-a îmbrăţişat încă o dată.
„Dar nu eşti singur, ai o mulţime de fraţi". Apoi, sărutându-l pe ambii obraji, a adăugat: „Pe curând, Stavodice'„. A ieşit din nou afară şi, cu mortarul şi cărămizile, a reconstruit zidul.
Curând avusese întotdeauna şi numai un singur înţeles pentru Nicolas: „imediat". Dar de data aceasta, chiar nu ar fi fost în stare să atribuie un sens cuvântului.
În autobuzul care o ducea la cantină dis-de-dimineaţă, Greta făcea de obicei catrafuse pentru a obţine acele fărâme suplimentare de somn sau pur şi simplu închidea ochii şi se lăsa să viseze puţin. Dar, de când Biscottino făcuse acea tâmpenie urâtă, era mereu în alertă şi singurele momente în care îşi permitea să închidă ochii erau atunci când se afla în siguranţă în patul ei de acasă. Privea oraşul care trecea pe lângă ferestre şi îşi lua rămas bun de la el, blestemându-l pentru că i-a distrus viaţa, dar şi mulţumindu-i pentru că i-a dat ceva bun. Apoi şi-a îndreptat privirea spre bărbatul care stătea lângă ea şi de la el a coborât până la paginile ziarului pe care îl citea cu nesaţ. Atunci l-a văzut. Un articol lung cât un cearşaf, cu titlul acela care-i clama nevinovăţia lui Eduardo. O halucinaţie, a crezut ea la început. A clipit rapid şi puternic, apoi şi-a întors privirea spre ziar. Încă o dată şi încă o dată. Cuvintele erau încă acolo, identice, afişate îngrijit. Şi cu cât le citea mai mult, cu atât îi spuneau mai multe lucruri: Eduardo nu mai este obligat să devină martor al statului, programul de protecţie nu mai este necesar, nu mai există pericol, nu mai există riscuri. A citit şi a recitit, iar în capul ei o voce binecuvântată îi tot spunea: „Toată vinovăţia a fost spălată, o poţi lua de la capăt. Dar tu, Greta, acum trebuie să-l ţii departe de necazuri, trebuie să-ţi păstrezi fiul în siguranţă, ai fost avertizată, de acum înainte, Eduardo trebuie să se poarte frumos". Ea a continuat, dând din cap, promiţând totul, cu orice preţ. Cu siguranţă, a dat ea din cap. Voi avea grijă de el, a promis ea, voi veghea asupra lui. Îţi jur, nu voi pierde nimic. Nici măcar nu-i păsa că ştia că fiecare cuvânt era o minciună, că era sigură că fiul ei era în continuare un criminal, nici măcar nu-i păsa să ştie de ce cineva îşi asumase responsabilitatea pentru crimă.
Ea ştia adevăratul motiv: era harul de sus. Îşi împreunase mâinile şi se ruga mental Madonei, se ruga lui Dumnezeu care coborâse de sus pentru a-i oferi ei şi fiului ei o a doua şansă, în timp ce pasagerul de lângă ea întorcea deja pagina, acoperind titlul care îi atribuia lui Micione uciderea lui Crescenzio Roipnol:
ŞEFUL LOCAL FAELLA CARE ÎI TRĂDASE
UCIS DE CLAN PENTRU CĂ ÎI SPRIJINISE PE PIRANHA
REVOLUŢIA IPOTECARĂ
„A sunat papà al tău".
Nicolas stătea într-un fotoliu, cu faţa îngropată în telefonul mobil.
„Ah, deci e încă în viaţă? Şi ce caută?" Răspunsul i-a ieşit instinctiv, mânat de furia pe care i-o provocau cuvintele pe care le citea. Îşi trecu degetul pe ştiri şi fiecare articol avea aceeaşi versiune a evenimentelor. Se întâmplase din nou. Micione revendicase şi el asasinarea lui Roipnol, la fel cum făcuse şi cu 'o Mellone, şeful pieţei pe care Nicolas îl ucisese pentru a transmite un mesaj oamenilor din cartier. Atunci fusese în stare să strige: „Asta e opera mea, eu am făcut treaba asta!" Şi acum putea să o strige din nou – „Asta e munca noastră, noi am făcut treaba asta!" – dar trebuia să găsească un mod mai bun de a o spune, un mod care să producă cele mai mari daune.
Mena a lăsat să treacă câteva clipe de tăcere, pentru ca fiului ei să îi intre în cap că, în ciuda tuturor lucrurilor, încă trebuia să îi arate puţin respect tatălui său. În cele din urmă, i-a spus lui Nicolas că tatăl său a ţinut-o la telefon timp de un sfert de oră.

„A întârziat cu plata ipotecii, dar directorul băncii i-a spus că aceste probleme pot fi rezolvate”. Ea s-a aşezat pe braţul fotoliului lui. „Managerul vrea să se întâlnească cu tine. Poate că e un lucru bun pentru noi.”
„Cu mine?”
„Da, pe tine.”
„Dar despre ce ar putea vrea să vorbească?”
„De unde să ştiu eu? Poate despre bani”, spuse Mena, frecând sugestiv degetele arătător şi mare.
„Bine, Mammà, spune-i lui tata că mă duc, dar nu mă duc singură. Toţi fraţii mei trebuie să vină cu mine.”
Au ajuns la bancă arătând ca opt miri pregătiţi pentru altar. Unii dintre ei aveau costume bleumarin, alţii negre şi toţi purtau cravată. Biscottino se înfofolise în costumul de la prima comuniune, în timp ce Briato' mersese până acolo încât îşi pusese o pereche de lentile de contact albastre pentru a-şi face privirea şi mai fascinantă. Doar Drago' purta hainele lui obişnuite, o pereche de blugi strâmţi şi un tricou decolorat cu artă. La discuţia din paranza, Nicolas explicase că fuseseră chemaţi de o persoană importantă, că s-ar putea să iasă lucruri bune din asta. Nici măcar pentru o clipă nu-i trecuse prin minte ideea de a merge singur. Erau toţi sau niciunul dintre ei. Era vorba de bani, iar banii parangheliei erau un subiect de discuţie pentru toţi la un loc, chiar dacă unii dintre ei – şi aici Nicolas îi aruncă lui Drago' o privire prelungită, din cap până în picioare – nu prea păreau să împărtăşească această opinie.
Un agent de pază, în mod evident pe punctul de a-şi lua pensia, privea prin geam şi, când primul dintre ei a declanşat detectorul de metale, s-a gândit că ar putea fi nevoit să folosească pistolul cu care nu se trăgea niciodată de când fusese fabricat.
„Nu-ţi fie teamă”, a spus Nicolas cu un clinchet de ochi, „am totul sub control. Face ping pentru că pula mea este din oţel”. Copiii au izbucnit într-un râs zgomotos care a atenuat tensiunea de a se afla într-un cadru în care nu cunoşteau regulile: niciunul dintre ei nu şi-ar fi putut imagina vreodată că prima lor experienţă într-o bancă va fi să intre pe uşa principală, dezbrăcaţi de „prietenele” lor. Nicolas a făcut un pas înainte şi a scos cheile de la TMAX. Unul după altul, membrii parangheliei au scăpat de obiectele lor metalice – lanţuri, brăţări, brichete, ţigări electronice, monede. În sfârşit, li s-a permis să intre. Oamenii aşteptau la coadă, în timp ce casierii numărau bancnotele şi scriau rapid pe tastaturi. Curăţenie şi ordine, de asta mirosea banca.
„Şi acum”, a spus Drago', enervat şi cu voce tare, „trebuie să stăm la coadă?”
„S-a rezolvat totul. Haideţi, veniţi pe aici”.
Managerul, se gândi Nicolas. Drago' a fost primul care a plecat după el. Era curios să afle ce plănuia Nicolas să facă cu banii lui. L-a verificat cu umărul pe agentul de pază şi a luat-o pe un coridor, urmat de ceilalţi, care au trecut pe lângă el, făcând cu mâna în faţa camerelor video.
„Aveţi cu toţii peste optsprezece ani, nu-i aşa?”, a întrebat managerul în timp ce se aşeza pe un scaun de birou care, de fapt, arăta mai degrabă ca un fotoliu. Nu părea deranjat de faptul că Nicolas Fiorillo apăruse cu toată gaşca lui.
„Sigur”, a spus Briato', iar toţi ceilalţi i-au urmat exemplul, afirmându-şi vârsta în cor.
„Nu”, mormăi Biscottino, singurul care răspunse negativ.
„Bine, bine, ajunge”, a spus managerul, fără să-l ia în seamă pe tipul ăla cu părul în mohawk, apoi şi-a trecut degetele peste mustaţa pe care nu o avea. Era atât de bronzat încât carnea lui practic strălucea, iar Nicolas a simţit imediat un val intens de antipatie pentru bancherul ăla gras, chiattillo.
„Iartă-mă dacă te-am ademenit aici sub pretexte false, ca să zic aşa. Ştii, eşti destul de faimos în oraş şi eu sunt mereu cu ochii pe jucătorii în devenire din teritoriu.”
„Jucători?” a întrebat Pesce Moscio.
Managerul l-a ignorat. „Lasă-mă să trec la subiect, Nicolas Fiorillo, sau ar trebui să-ţi spun Maraja, că aşa te ştie toată lumea. Lichiditatea dumneavoastră considerabilă riscă să fie contraproductivă. Am o soluţie care poate mulţumi pe toată lumea. Câştig-câştig”. A accentuat fraza necunoscută în engleză.
„Ua', ascultă naibii cum vorbeşte tipul ăsta!”, a spus Pesce Moscio.
„Lasă-l să vorbească”, a spus Nicolas, încurajându-l pe bărbat să continue.

„Foarte bine. După cum ştiţi, lichiditatea este adevărata problemă în zilele noastre. Cei care au prea mult şi cei care au prea puţin. Instituţia noastră de creditare are destul, Dumnezeu ştie, suntem perfect solvabili, dar în weekend bancomatele noastre au probleme; cum să spun, rămân fără oxigen."
Poate că tipul ăsta nu era chiar atât de rău, se gândi Nicolas; la urma urmei, nu vorbea chiar atât de diferit de ei.
„Iată oferta noastră: vă păstrăm banii, pe care îi vom folosi pentru a ne alimenta bancomatele, iar în schimb vom subscrie ipoteci pentru familiile voastre. Voi îmi daţi o sută douăzeci, iar eu vă returnez o sută, bancnote noi, proaspăt ieşite de la monetărie. Cei douăzeci rămaşi sunt comisionul nostru, costul curăţătoriei."
„Dar eu vreau să am propriul meu cont!" a spus Lollipop instinctiv. Ceilalţi au dat din cap într-un zumzet de voci.
„Vreau American Express", a spus Tucano.
„Vreau Visa", a spus Briato'.
„Dar de ce aţi vrea să faceţi un cadou Fiscului?", a spus managerul, încercând să-i facă să asculte de raţiune.
„Dar cu banii pe care vi-i aducem, nu vă umpleţi bancomatele doar sâmbăta. Mai umpleţi cel puţin încă patru. Şi?"
„Deci părinţii tăi vin aici şi le înfiinţăm un credit ipotecar. Banii intră pe o parte, iar apoi îi dăm înapoi familiilor voastre."
„Maraja, nu am încredere în el", a spus Biscottino, iar ceilalţi membri ai paranza au mormăit de acord.
„Guagliu',,, a spus Nicolas, „ne oferă spălare de bani".
Managerul a aruncat ambele mâini în aer, ca şi cum s-ar fi apărat. „Ce chestie spui, Maraja!" Apoi se întoarse spre Biscottino: „Închide uşa, te rog. Mai mult decât orice altceva, e vorba de a-ţi ajuta părinţii. Banii rămân ai tăi".
„Mă bag", a spus Nicolas. Era o oportunitate avantajoasă pentru toţi, managerul avea dreptate.
„Şi eu", a spus Drone.
„Şi eu", a spus Briato'.
Toţi păreau de acord. „Deci, practic, suntem de acord", a rezumat Nicolas.
„Foarte bine", a spus managerul, „procedura este destul de simplă, în primul rând..."
„Dar de ce am vrea să le dăm banii noştri părinţilor noştri?" Vocea lui Drago îl întrerupse, după ce rămăsese tăcut până în acel moment. „Fără lipsă de respect, şefu', dar familia mea nu va face nimic cu o ipotecă".
El era singurul dintre ei care locuia într-o casă plătită, iar mama lui nu avea nicio problemă în a se descurca. Trăiau destul de confortabil, luând în considerare toate lucrurile, chiar dacă, cu siguranţă, nu aşa cum trăiseră în zilele de dinainte ca tatăl său, 'o Viceré, să-şi fi văzut reputaţia ruinată de un unchi informator mizerabil de-al său; de ce ar fi trebuit să renunţe la ceva din banii pe care îi câştiga?
„Domnilor", explică managerul, „aceasta este doar o propunere. Dacă nu vă interesează, nici o problemă. Prieteni ca şi înainte".
„Foarte bine, prieteni ca înainte", a spus Drago', şi s-a întors şi a părăsit biroul.
Nicolas s-a dus imediat după el, iar cei doi au început să se certe, impasibili, în faţa celorlalţi clienţi.
„Nico', dar îşi bat joc de noi aici. Tu chiar crezi că ne fac o favoare? Ăştia nu fac decât să ne ia banii şi ar trebui chiar să le dăm un procent. Şi apoi vin cu prostia asta de a le da banii părinţilor noştri."
Nicolas s-a aplecat, nas în nas. „Nu, nu ai înţeles? Intrăm într-o bancă. Bineînţeles că o să ne-o tragă, nu-i aşa? Aşa merg lucrurile, Drago'. Ori eşti futut, ori tu eşti fututul. Şi chiar aici şi acum, ei ne-o trag, dar e în regulă. Ne iau banii murdari din piaţete de pe mâini şi apoi ni-i dau înapoi, frumoşi şi curaţi, ca să ni-i punem în portofele."
„De ce ne doare în cot dacă banii sunt curaţi sau murdari, legali sau ilegali? Nu e ca şi cum cineva se uită la o bancnotă de 50 de euro şi întreabă: „Este o bancnotă legală de 50 de euro?". Este doar o bancnotă de 50 de euro. Ei ne fură banii cu scuza că îi fac legali."

„Eh, nu, Drago', dacă gândeşti aşa, rămânem să fim o paranghelie de doi bani, iar peştii mici îi pot pescui cu undiţa şi mulineta. Nu vom ajunge niciodată nicăieri. Trebuie să fim capabili să mergem în bănci. Asta e calea de urmat. Să ne facem banii să lucreze pentru noi".
Drago' nu părea pe deplin convins, dar a decis să încerce şi s-a întors cu Nicolas.
Au convenit să aducă banii a doua zi, apoi a venit momentul să îşi ia rămas bun.
„Arrivederci", a spus Nicolas, întinzând o mână.
„Cine eşti tu?", a răspuns celălalt bărbat. „Mă tem că nu am avut plăcerea..."
„Cum adică, cine sunt eu?" Apoi a văzut zâmbetul de pe faţa bronzată. „A, da, desigur, nu ne-am întâlnit niciodată." Apoi s-a uitat la camera video. „Ce-i cu asta?"
„Nu vă faceţi griji, nu funcţionează astăzi", a spus managerul. „Ne dă bătăi de cap de ceva vreme..."
Câteva zile mai târziu, Tucano a apărut la bancă, însoţit de părinţii săi. Directorul a venit să îi întâmpine şi i-a condus în biroul obişnuit. Pregătise deja toate documentele, marcate cu X-uri acolo unde părinţii lui Tucano trebuiau să semneze, cu feţele dezorientate şi cenuşii de neîncredere, ca cineva care a câştigat la loterie, dar nu reuşeşte să înţeleagă. Imediat ce au ajuns acasă, cei doi au golit dormitorul principal şi i l-au dat lui Tucano, ca să se simtă mai confortabil, cu orele pe care le avea. S-au mutat în dormitorul lui mic, sancţionând astfel pe bază de profit o schimbare de roluri şi statut în ierarhia familiei.
După ei, a fost rândul părinţilor lui Briato şi Drone şi al mamei lui Drago. Pesce Moscio a adus acasă documentele bancare, fluturându-le în aer, cu cuvintele: „Mammà, ne-au dat o ipotecă!". Reacţiile au fost toate la fel. Lacrimi şi îmbrăţişări, mulţumiri sincere şi alte lacrimi. Acasă la Stavodicendo a sosit o scrisoare prin poştă certificată: tatăl său a înnebunit de bucurie şi şi-a strâns în braţe soţia incredulă, uluită de darul care a făcut ca faptul că băieţelul lor era căutat de lege să nu mai fie o pastilă amară de înghiţit.
„Fiul meu", continua să repete mama lui Lollipop, acum că puteau cumpăra clădirea care adăpostea sala de sport şi să-şi extindă afacerea, „fiul meu, fiul meu, fiul meu..."
Biscottino se întorsese acasă cu rucsacul plin de broşuri de la bancă, broşuri care ofereau o serie de posibilităţi de investiţii. Documentele pentru creditul ipotecar, în schimb, le lăsase într-un dosar pe masă, deschis la pagina cu suma finanţată. Optzeci de mii de euro.
Greta observase imediat dosarul şi înţelesese totul chiar înainte ca Eduardo să înceapă să trăncănească confuz despre bani, ipoteci şi bănci. Închise dosarul şi îi spusese lui Biscottino că nu mai suporta să fie luată de proastă.
„Mamă, totul e adevărat, crede-mă. Acum putem cumpăra un apartament adevărat!"
Îi dăduse o palmă peste faţă. „Acesta este un apartament adevărat!"
Din ziua în care a simţit că a fost graţiată, a devenit mult mai strictă cu el. Renunţase la programul de protecţie, dar asistenta socială nu obosea niciodată să-i spună că era periculos să se întoarcă şi că discutase deja cazul cu poliţia (deşi nu-i recunoştea, îi spusese şi numele), strigând că nu se mai putea răzgândi acum.
În schimb, cu siguranţă putea, îşi spunea ea: în primul rând, aceasta era singura cale, iar acum nu mai era necesară. Şi Emma a tot sunat-o, cerându-i să se mai gândească, altfel ar fi trecut pe acasă să o vadă, dar ea era sigură. Era atât de sigură de decizia ei încât într-o seară, în drum spre spital pentru a-şi începe tura, a ocolit spre port. S-a apropiat cât a putut de mare, s-a asigurat că nimeni, în afară de pescăruşi, nu era acolo să vadă ce face, a băgat mâna în geantă, a scos un pachet de cârpe şi l-a aruncat în apă. Înfăşurase acel mănunchi de cârpe aspre pentru a se asigura că putea uita că în el se afla pistolul pe care fiul ei îl folosise pentru a comite crima. Mingea plutise la suprafaţă câteva secunde, apoi se desfăcuse, lăsând pistolul să cadă pe fundul mării. Acum Eduardo nu mai era în pericol, atâta timp cât se comporta cum trebuie. În schimb, în loc să se poarte ca un mieluşel şi să stea departe de necazuri, îi adusese acea fraudă patentată a unei ipoteci, care îi implica în mod clar pe Piranha, şi numai acest lucru era un ultraj în faţa Providenţei însăşi.
Nicolas, în schimb, în loc să se ducă direct la Mena, trecuse pe la magazinul de haine de peste drum de atelierul ei de curăţenie şi călcătorie, cu enumeraţii proprietari în decurs de doar câteva luni. A intrat cu o geantă plină de bani.
Noii proprietari erau un cuplu de tineri căsătoriţi cu un chihuahua care îşi petrecea toată ziua în pragul uşii. I-a găsit în spatele unui tejghea de sticlă, împăturind obiectele care urmau să fie expuse.

„Poftiţi”, a spus Nicolas, punând geanta pe tejghea. „Asta e pentru tine”.
„Cum adică, ce se întâmplă aici?”, a întrebat proprietarul, mutându-şi privirea de la Nicolas la soţia sa.
„Cum adică, ce se întâmplă? Deschide geanta, de ce nu?”
O masă neîngrijită de bani ieşea din fermoarul deschis. Până şi ultima bancnotă era de o sută de euro.
„Ei bine?”, a spus Nicolas. „La urma urmei, acest magazin îşi încetează activitatea, nu-i aşa?”
„Nu”, a spus patronul şi, înainte să mai poată adăuga un cuvânt, soţia sa l-a apucat de încheietura mâinii. Nicolas a observat şi a spus: „Ascult-o pe soţia ta. Magazinul ăsta se duce de râpă. Ia banii şi taci”.
„Dar magazinul valorează mai mult.”
„Eh, ştiu că valorează mai mult. Dar ce se întâmplă dacă arde? Atunci nu mai valorează prea mult şi devine fără valoare.” Lui Nicolas îi plăcea să facă lucrurile singur, fără să aibă nevoie de fraţii lui în jurul lui.
Proprietarul a luat banii, s-a întors şi s-a dus în spatele magazinului.
Nicolas pleca, iar doamna a mers atât de departe încât a făcut aluzie la un mulţumesc: „Atâta timp cât te asiguri că nu vom avea probleme, Nico',.
„Aveţi cuvântul meu”.
Nicolas a traversat strada în fugă, ţopăind ca un copil mic, pe vremea când auzise că tatăl său venise acasă şi că părinţii lui se pregăteau să plece spre campingul din Minturno. La fel ca atunci când abia aştepta să se urce în maşină, el, Christian şi părinţii lui.
A intrat în magazinul de călcat, practic râzând: „Mammà, iată-te aici, spălând şi călcând haine, iar acolo” – şi a arătat spre magazinul de haine – „le vei vinde”.
Mena era radiantă. Fiul ei nu greşea niciodată, era cu adevărat special.
Mena ştia unde se ascundea soţul ei. Cumpărase un apartament cu un dormitor în Vasto. Era pe Via da Forcella şi suficient de aproape de gară pentru ca el să se poată amăgi crezând că într-una din zilele astea se va urca într-un tren spre o nouă viaţă, sau cel puţin asta credea Mena. L-a găsit aşteptând-o în pragul uşii. Mena şi-a stăpânit un zâmbet; arătau ca un cuplu care încearcă să pună lucrurile cap la cap după un episod de înşelăciune. În schimb, ceea ce plutea între ei era un deces în familie, urmat de actul lui de laşitate, iar acum ruşinea acelor rate ipotecare neplătite.
După un schimb de saluturi oarecum stânjenitor, ea s-a aşezat şi i-a arătat actele de la bancă: „Vezi?”, a spus ea. „Totul este rezolvat. Plătită în întregime. Chiar şi partea din ipotecă care nu a fost plătită, tot ceea ce este necesar aici sunt câteva semnături.”
S-a trântit pe canapea şi şi-a desfăcut un nasture de la cămaşă. Mena, pe de altă parte, era fioros de mândră de fiul ei, aşa cum ai purta un sfânt într-o procesiune.
„Nu”, a spus el, după ce şi-a construit o rezervă suficientă de oxigen în plămâni. „Nu voi accepta niciodată”.
Buzele Menei s-au răsucit. S-a îndreptat spre uşă, fără un cuvânt de adio, apoi s-a întors şi a spus: „Uite, i-au acceptat pe toţi, până la ultimul. Tu eşti singura care lipseşte, tu şi cealaltă femeie idioată care locuieşte în basso. Gândeşte-te bine la asta”. Şi a trântit uşa în urma ei, violent.
Agentul de pază avea o directivă foarte simplă – „să nu pui niciodată piciorul în afara băncii” – dar era ceva în legătură cu tipul care se plimba înainte şi înapoi de aproape o oră care nu i se părea în regulă. La început crezuse că tipul era nebun, cu mâna mereu în păr, ca şi cum ar fi încercat să-şi reprime un gând, şi cu gura aceea care nu se închidea niciodată în tăcere. Vorbea singur şi părea prins într-un raţionament complicat. Din când în când se uita în bancă, mergând până acolo încât îşi ascundea ochii de lumină cu palmele ambelor mâini. Dar era prea inept pentru a fi paznicul unei bande de spărgători de bănci, îşi spunea agentul de pază, şi şi-a recăpătat calmul când a văzut că bărbatul pleca în cele din urmă.
La doar o jumătate de oră după plecarea Menei, tatăl lui Nicolas şi-a scos telefonul mobil şi a stat cu ochii pe el o bună bucată de vreme, nehotărât dacă ar trebui să-şi sune fiul, cu care nu mai vorbise de luni de zile, sau chiar pe Mena însăşi, pentru a-i spune că s-a răzgândit. Dar chiar se răzgândise? Venise până la bancă şi stătea afară, descoperind în sfârşit că nu, nimic nu avea să-l întoarcă din acel refuz, din acea respingere a condiţiilor. Îşi ridică privirea, recăpătându-şi mândria feroce care îl ţinuse unit – din ziua în care pierduse totul, pe Christian şi orice altceva din viaţa lui – şi se trezi uitându-se la o femeie bine

îmbrăcată, elegant aranjată, care se îndrepta spre bancă cu acelaşi pas ezitant care tocmai îl dusese şi pe el acolo. Era ca şi cum aştepta pe cineva şi, în acelaşi timp, se temea de o surpriză neplăcută.
Tatăl lui Nicolas îşi trecu repede o mână peste păr, fericit de acea apariţie: o mai văzuse pe Greta o singură dată, nici nu-şi mai amintea unde, şi i se păruse diferită de celelalte.
Era o singură cale de a afla: „Aţi venit să ridicaţi câştigurile de la loto pentru care copiii noştri au cumpărat bilete?", a întrebat el.
Greta a zâmbit şi apoi a redevenit serioasă. „Sunteţi tatăl lui..."
„Aşa este, sunt tatăl lui Nicolas Fiorillo... tatăl lui Maraja."
„Eu sunt mama lui Eduardo", spuse Greta şi nu adăugă nimic altceva, pentru că o costa prea mult să rostească celălalt nume, era legat prea strâns de pistolul pe care îl găsise sub pat. „Ştii, eu nici nu credeam în povestea asta cu ipotecile. Am venit doar să verific. Şi aşa ai aflat şi tu că e adevărat." Şi-a răsucit mâinile, apoi l-a privit ca pe un doctor care urma să-i pună un diagnostic: „Ce ar trebui să facem, Professo'?" Erau acolo, la nici treizeci de metri de o semnătură care ar fi avut grijă de ei pentru tot restul vieţii lor. Iar Greta îi cerea sfatul ca tată şi familist, în locul acelui soţ mort cu care nu mai putea discuta, dar şi ca o persoană mai instruită decât ea.
„Culegem ceea ce am semănat", a răspuns el.
„Deci crezi că ar trebui să luăm aceşti bani?"
„Nu, nu cred, nu putem deveni şi noi o paranghelie", a spus el, cuvintele ieşind în grabă. Şi-a dat seama că trebuie să fie clar cu femeia asta şi a revenit la tonul hotărât pe care îl folosise cu Mena. „Dacă am ajuns în acest punct, este pentru că am semănat seminţele răului."
„Sigur, dar aceşti bani... Am trei copii, Professo'. Şi nu poţi creşte copii doar cu bune maniere, educaţie şi vorbe goale. Ai nevoie şi de banii ăştia nenorociţi." Greta îşi potrivi cureaua poşetei pe umăr şi apoi făcu un pas spre intrarea în bancă.
„Aveam doi fii, doi copii, ai mei, şi tocmai pentru că nu i-am putut convinge să stea departe de aceşti bani, acum am doar unul, sau poate nici nu-l mai am." Făcu şi el un pas, dar numai pentru a reduce distanţa dintre el şi Greta.
„E adevărat", a spus ea şi a renunţat la încercarea de a se îndepărta mai mult de el. „Dar acum, cu banii ăştia, îi voi lua de aici. O să mă mut, departe de oraşul ăsta. Vom pleca, dar nu vom fugi, vom pleca la lumina zilei."
„Doamnă, ştiţi cum au făcut aceşti bani..."
„'O ssaccio buono", îl întrerupse ea: Ştiu foarte bine. Ridicându-şi puţin vocea, ea a continuat: „Dar mai ştiu ceva. Dacă îi îmbrac călduros şi decent, dacă mă asigur că mănâncă destul la fiecare masă, dacă îi las să călătorească, dacă îi ţin în siguranţă, dacă mă asigur că învaţă, atunci aceşti bani de la diavol? Îi cheltuiesc aşa cum i-ar cheltui Dumnezeu Atotputernic".
Tatăl lui Nicolas s-a oprit scurt – încă câţiva paşi şi ar fi intrat cu ea pe uşa din faţă a băncii. „Ce pot să-ţi spun, signo'?" Greta îşi scotocea deja prin geantă după obiecte metalice pe care să le pună în tavă înainte de a intra şi, fără curajul de a-l privi măcar în ochi, a întrebat: „Deci eşti sigur că nu vrei să intri?". O încercare de a împărţi vina şi de a-i simţi povara puţin mai puţin. Sau poate chiar o ultimă încercare de a se lăsa convinsă să nu intre.
El nu a spus nimic, doar i-a întors spatele ei şi băncii şi a plecat.
CHICCHIRICHÌ
„L-am prins".
Nici un „Pot să vorbesc cu tine?" şi nici măcar un „Vin în pace, Maraja". Chicchirichì nici măcar nu-l privise în ochi, pur şi simplu rostise acele cuvinte: „L-am prins", iar Nicolas îşi lungise pasul, lăsându-l în urma lui, acolo, în faţa casei sale. Nu avea timp de pierdut cu tâmpitul ăla, îşi spuse el. Chicchirichì făcea parte din Longhairs de o veşnicie, putea fi chiar mai bătrân decât 'o White, şi încă servea practic ca un guaglione, un soldat de rând. În trecut, ar fi luat apariţia neanunţată a omului de bagaj al Longhairs drept o încercare stângace de ambuscadă, dar armistiţiul care pusese capăt ostilităţilor din Forcella era extrem de necesar pentru paranghelii: un om mort pe stradă, în centrul oraşului, ar fi declanşat un haos total.
A doua zi, l-a găsit din nou acolo şi i-a repetat aceleaşi cuvinte, dar cu un adaos care l-a convins să îi acorde o audienţă.

„L-am prins pe Agostino”, a spus el.
Agostino 'o Cerino. Cât timp trecuse de când fusese dat afară din paranza? Din ziua în care fusese ejectat, îl ştersese pur şi simplu.
Se aplecă aproape de Chicchirichì: „L-au prins făcând ce?”
„Îi ducea mesaje lui Micione... Mesajele pe care Copacabana le scoate clandestin din închisoarea Poggioreale? Nenorocitul ăsta le duce la Micione.”
Chicchirichì îşi ţinea capul plecat, iar Nicolas îl apucă de creastă. „Priveşte-mă în faţă când vorbeşti cu mine”, a spus el, ridicându-i capul cu violenţă. Ochii lui Chicchirichì vorbeau elocvent de nopţi nedormite, de gânduri chinuite. „Ai citit ce îşi scriu unul altuia?”
„Nu, abia am înţeles”. Apoi, scormonind cu privirea în toate direcţiile pentru a se asigura că nu era nimeni la îndemână, a adăugat: „'O White nu ştie nimic, nici măcar nu ştie că sunt aici acum.”
Nicolas a cântărit acea mărturisire fără să-i elibereze moaca lui Chicchirichì, apoi a decis că îşi poate permite să-i acorde zece minute.
L-a dus în apartamentul său şi l-a aşezat confortabil într-un fotoliu. Apoi a rulat un joint şi i l-a oferit oaspetelui său. Arăta ca un zombie. După trei prize, însă, limba i s-a dezlegat.
„Deci sunt chiar vizavi unul de celălalt, nu?” a început Chicchirichì, iar Nicolas a dat din cap în semn de confirmare, deşi de fapt habar nu avea.
„Deci nu i-au dat lui Copacabana cei patruzeci şi unu de bis”, aşa-numitul regim de închisoare grea, un fel de izolare extremă. „Ticălosul ăla. Sunt prieteni ai lui Copacabana care îşi pun prietenele să le pună mâna pe sculă, nu? Şi, practic, în momentul în care gardianul vede asta, zice „Mâinile pe masă, mâinile pe masă”, iar în acel moment exact, sub masă, fac schimb de pantofi. Agostino îi dă pantofii lui Copacabana, iar Copacabana îi dă pantofii lui Agostino. Iar ticălosul de Copacabana îi pune scrisoarea în pantofi”.
Doar câteva secunde de distracţie, dar suficient timp pentru ca Copacabana să-şi scoată pizzino-ul, scrisoarea mafiotă, din închisoare. Odată vizita încheiată, Agostino se îndepărta în pantofii mărimea 10 ai lui Copacabana spre ieşire, în timp ce deţinutul se întorcea în celula sa în pantofii mărimea 71⁄2 ai lui Agostino.
„Ah, deci Agostino' o Cerino este practic un sac poştal”, a spus Nicolas, care a tăvălit vârful jointului în cocaină şi apoi i l-a oferit lui Chicchirichì. „Dar eşti sigur?”
„Îţi spun eu. Îi duce mesajele lui Micione”.
„Care mesaje?” A întrebat Nicolas. Încerca să-şi dea seama dacă parşivul de la Longhairs îl trimisese pe Chicchirichì să se prefacă că-l vinde.
„Ţi-am spus, nu le-am citit. Dar l-am urmărit şi ştiu că se pregătesc să ne tragă pe sfoară... au de gând să vândă din nou Forcella străinilor.”
„Deci chiar crezi că Copacabana este atât de ticălos?”
„Dacă mă întrebi pe mine, da, este!”
„Şi atunci de ce ai început să-l urmăreşti pe Cerino?”
Chicchirichì şi-a ridicat încheieturile la ochi şi a început să sape. Cu furie. Când s-a întors să-l privească din nou pe Nicolas, sub capilarele sparte, se putea întrevedea un văl strălucitor de umezeală, iar vocea lui semăna acum cu cea a unui tânăr care înţelesese că nu avea niciun viitor. Se aşteptase la bani, la Chicchirichì: la o fărâmă de putere, dar în schimb nu primise nimic. Rămăsese sclavul personal al lui 'o White, în timp ce toţi ceilalţi îşi continuau cariera. Aşa că se dusese la şeful său cu povestea lui Agostino şi acesta îi sugerase să-l sune pe Maraja, să-i ceară ajutorul. „O White” îl scuipase pe pantofi şi apoi îi spusese să se ducă să facă o plimbare. Şi să se întoarcă când va avea mai puţine tâmpenii de spus.
„Maraja, am făcut acea plimbare şi ea m-a condus la tine”, a spus Chicchirichì. „Forcella este proprietatea noastră.”
„Forcella este proprietatea voastră sau a noastră?”
„Maraja, Forcella aparţine oricui o poate lua. Dar acum e rândul nostru. M-am săturat să-mi tot spargă ouăle. Piaţetele trebuie să ne aparţină. Acum vreau să trec în prima ligă. M-am săturat să fiu lăsat în urmă.”
„Deci tu şi cu mine împreună, un fel de reciclare.”

„Am fost blocat în ligile inferioare pentru prea mult timp. Acum Copacabana trebuie să înţeleagă că e rândul nostru.”
„Adică trebuie să ne vină rândul să jucăm?”
„Tu şi noi amândoi. În niciun caz nu-l vor concesiona. Centrul oraşului Napoli aparţine oamenilor care s-au născut acolo. Acum voi aveţi piaţetele. Dar pentru cât timp? Dacă Micione şi Copacabana decid să instaleze un alt om de-al lor, după Roipnol?”
„Să văd dacă am înţeles bine”, a spus Nicolas. Se ridicase pentru a reaprinde jointul lui Chicchirichì, care nu scotea fum până acum. „Eu ar trebui să rezolv problema lui Agostino pentru 'o White, pentru că el nu are curajul să şi-o rezolve singur? Şi apoi ce? E un pachet cadou, un serviciu de curtoazie pe care îl oferim? Sau, de fapt, un cadou direct, pentru tine”.
„Maraja, vrei să fii sub comanda lui Micione?”
„Micione poate să mi-o sugă”, a răspuns Nicolas. „Dar care este obiectivul tău aici? Tu nu eşti un fel de Luca Brasi, nu-i aşa, trimis de familia Corleone să te vinzi turcilor?”
„Care Luca? Cine dracu' îl cunoaşte?” spuse Chicchirichì, care nu era un mare fan al Naşului.
Chicchirichì a ridicat mâna şi şi-a atins moaca, îndreptându-şi vârful, care atârna şubred într-o parte, apoi şi-a expus cererea: „Vreau piaţa de la gară. Am vândut acolo ani de zile. Puteţi să-l întrebaţi chiar şi pe Stavodicendo, care lucra acolo cu mine, când era doar un copil. Aşa că toţi cei care vând acolo, eu îi gestionez. Rahatul care se vinde acolo, eu îl cumpăr. Asta devine piaţa mea.”
„Bună treabă, Chicchirichì, acum ai scos la iveală ceea ce te rodea”, a spus Nicolas, cu un zâmbet fugar care s-a stins la fel de repede cum apăruse. „Şi ce naiba mă interesează pe mine dacă tu vrei staţia? Nu eşti în paranza mea. Nu-mi aparţii. Aparţii celor de la Longhairs.”
„Eu îi raportez lui 'o White. Dar dacă 'o White pierde bătălia asta, tu o pierzi la fel de mult.”
„Eu nu pierd, Chicchirichì. Noi avem rahatul, noi avem piaţetele, noi deţinem Forcella. Avem inima oraşului Napoli în mâinile noastre. Cine e sus acum va fi jos mai târziu. Game over.”
„Dar dacă mă întrebaţi pe mine, pierdem meciul dacă jucăm împotriva Braziliei.”
Nicolas nu mai urmărea ce spunea.
Chicchirichì băgase o mână în buzunarul din spate al blugilor şi scoase o bucată de hârtie mototolită, pe care i-o întinse apoi lui Nicolas. Maraja stătea şi se uita la bucăţica albă care atârna din mâna lui şi, pentru o clipă, a avut impresia că jucau Capture the Flag. Apoi Nicolas a luat bucata de hârtie şi a aşezat-o pe un genunchi pentru a o netezi. Era concluzia unui lung şir de raţionamente care începuse cu cine ştie cât timp în urmă. Aceasta sancţiona un nou rege pentru Forcella, de fapt, o regină. Soţia lui Copacabana, Fernanda.
Chicchirichì minţise, citise biletul, doar că nu o recunoscuse imediat.
„E adevărat, Maraja, ceea ce ţi-am spus a fost o prostie, am citit mesajul!” Nicolas a continuat să pufăie din jointul său, făcut dintr-o ţigară golită de tutun, apoi umplută cu haşiş şi o parte din umplutura originală de tutun.
„Vezi cum ne-o bagă în fund?” a continuat Chicchirichì.
Nicolas a strâns din nou biletul şi l-a azvârlit spre Chicchirichì, lovindu-l drept în frunte. „Şi ce dacă? Deci vor să o pună la comandă pe nevasta lui Copacabana, târfa braziliană? Cui îi pasă? O să-i tăiem capul şi ei”. Dar a spus-o fără convingere. „Şi de unde ai biletul ăsta? Ai devenit magician? De unde ştiu eu că nu l-ai scris tu, dobitocule?! Pleacă de aici.”
„Maraja, doar ascultă-mă.”
„Cum ai făcut rost de biletul ăsta?”
„Tipul era acasă la Micione”, a explicat el, „îşi petrece mult timp acolo futându-se cu prietena lui. În timp ce-i scoteau dinţii lui Carlito's Way, şi toată lumea era acolo, 'o Micione, 'o Pagliaccio, 'o Ranfona, am reuşit să bag mâna în buzunarul jachetei care zăcea acolo, pe masă, şi am furat scrisoarea. Asta am făcut, în timp ce Carlito's Way scuipa sânge şi ţipa cum nu am mai auzit niciodată, Maraja. Între timp, 'o Cerino stătea acolo şi râdea şi spunea: „Ce frumos cântă Carlito”.”
Chicchirichì şi-a ridicat privirea; ochii îi curgeau, amintirea îl zguduise profund.
„Mulţumesc pentru vizită şi pentru mesaj, Chicchirichì”, a spus Nicolas ridicându-se în picioare. „Acum vom decide... ce trebuie să facem în continuare.”
VIDEO

Înregistrarea video pe care Nicolas o primise de la Scignacane dura doar două minute şi cincizeci şi opt de secunde. Unul dintre oamenii săi îl filmase la Şcoala Reformată Nisida cu un Samsung vechi pe care Scignacane i-l dăduse personal.
La început, Nicolas a crezut că videoclipul era o farsă, un fel de flash mob într-un cadru carceral. Se putea vedea un coridor, căptuşit cu vopsea scorojită, şi un şir dublu de băieţi care se îndreptau spre camera video. Apoi, un alt băiat a intrat în cadru, cu spatele la cameră, purtând un tricou fără mâneci care îi lăsa descoperiţi omoplaţii scheletici şi o pereche de pantaloni scurţi de baschet care îi ajungeau până la mijlocul gambelor. Când a trecut pe lângă el, toţi ceilalţi şi-au întors faţa spre perete; abia după ce a trecut el, şi-au reluat marşul.
Fade to black pentru câteva secunde şi se trece la următoarea scenă, care începe într-o celulă. Tipul de pe pat, întins pe spate şi uitându-se la arcurile patului de deasupra lui, fără îndoială, era Dentino. Slăbise, barba îi crescuse, avea cearcăne sub ochi, dar era el, nu se puteau confunda incisivii ăia de iepure. Era îmbrăcat ca băiatul care, la începutul videoclipului, mergea împotriva curentului de deţinuţi de pe holul închisorii.
Nicolas a dat volumul până la capăt, dar filmarea fusese înregistrată fără audio. În filmare, Dentino s-a ridicat din pat şi a părăsit celula, îndreptându-se spre alţi doi deţinuţi care vorbeau împreună şi încercând să se alăture conversaţiei. Cei doi deţinuţi au continuat să vorbească fără măcar să se uite la el. Dentino a trecut pe lângă ei, dar a început să fie verificat corporal de toţi cei care îi ieşeau în cale, iar ceilalţi continuau să meargă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dentino s-a apropiat de un alt deţinut şi a încercat să vorbească şi cu el, dar tot ce a primit în schimb a fost o privire care i-a pătruns în corp. Era o fantomă înconjurată de fiinţe umane în carne şi oase care nu-l puteau vedea. El nu exista pentru nimeni de acolo.
Încă un gol, încă două secunde, şi apoi un duş public. Dentino se săpunea cu mişcări lente, visătoare, mereu în aceeaşi zonă a pieptului, ameţit, şi atunci un puşcăriaş corpolent i-a luat săpunul din mână, la fel de natural ca şi cum l-ar fi luat dintr-o săpunieră. Şi-a frecat scula cu el, îndelung şi temeinic, apoi a pus săpunul înapoi unde îl găsise, în mâna lui Dentino.
Punctul roşu care marca evoluţia videoclipului ajunsese aproape în extrema dreaptă. Încă o tăietură şi apoi scena finală, de cinci secunde. Dentino, dezbrăcat în celulă, lovindu-se cu capul de perete. Corpul rigid, mâinile pe laterale, nicio mişcare în afară de legănarea gâtului, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.
Sfârşitul.
Nicolas se uită din nou la film, apoi îi scrise înapoi lui Scignacane:
Maraja
Ai avut dreptate. Asta e mai rău decât moartea.
„Cei care ne-au rănit o dată nu pot fi lăsaţi să ne rănească din nou", spusese mama lui. Dorinţa ei fusese îndeplinită. Christian nu se va întoarce la viaţă, nu-l vor mai vedea niciodată şi nu-l vor mai strânge în braţe, dar măcar acum se putea odihni în pace. Şi acum Mena, de asemenea, ar fi în cele din urmă în măsură să pună inima ei la odihnă.
El îi arătase videoclipul şi ea îl urmărise în tăcere. Acea vendetă fără un cadavru avea nevoie de ceva mai mult timp pentru a fi asimilată.
„Mammà, a devenit o fantomă vie. Suferă în fiecare zi binecuvântată. Dar destul despre el. Am o veste bună să-ţi dau. Nu am vrut să ţi-o spun imediat, pentru că înainte de luna a treia, aduce ghinion să vorbeşti despre asta, dar acum suntem aproape acolo, şi aşa..."
Mena a înţeles instantaneu.
„O să te fac bunică", a concluzionat Nicolas cu mândrie.
Mena l-a îmbrăţişat strâns: „Fiul meu, băiatul meu. Eşti singurul şi unicul meu, adevărata mea iubire".
O creatură inocentă se pregătea să intre în viaţa lor. Iar mâine, în sfârşit, Nicolas urma să o vadă pentru prima dată. Adormi uşor şi aerisit, ca cineva care a îndeplinit o sarcină grea şi care acum se poate dedica în întregime viitorului, dar în schimb noaptea îi fu tulburată de un coşmar macabru din care nu-şi amintea nimic la trezire.

Dar, oricum, nu l-a lăsat să-i strice ziua. A coborât să o ia pe Letizia, în faţa clădirii ei, şi când a văzut-o ieşind pe uşa din faţă, a fost ca şi cum ar fi fost martorul unei apariţii. Arăta ca Primăvara lui Botticelli, exact aşa cum o văzuse el la Uffizi: mergea înainte ca şi cum ar fi călărit un val, iar totul în ea şi în jurul ei înflorea şi înflorea. Aşa a văzut-o Nicolas, mâncând-o cu privirea, flămând, şi apoi a mers lângă ea, lăsând lumea să vadă cât de frumoasă era şi cât de norocos era el. Uitându-se la ea şi atingându-i burta atât de uşor rotunjită, a simţit plinătatea fericirii. Se plimbau prin Forcella mână în mână, invincibili, îndreptându-se spre prima lor întâlnire cu acel bob mic care era produsul unirii celor doi, singuri. Aceasta a fost prima ecografie.
La parterul cabinetului ginecologului, însă, Letizia şi-a pierdut încrederea, iar pielea i s-a înroşit. „Dacă e ceva în neregulă? Dacă acestui bebeluş îi lipseşte o bucată?" Şi a început să plângă, pur şi simplu, din senin.
Nicolas nu se aştepta la asta, chiar nu-i trecuse prin cap că exista măcar o şansă trecătoare ca ei doi să poată produce ceva mai puţin decât o creatură minusculă de cea mai mare perfecţiune. „Despre ce vorbeşti, Leti', cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? E ghinion să o spui!" Şi a întins arătătorul şi degetul mic pentru a alunga ochiul rău. „Nu-ţi face griji, vei vedea, totul va fi bine. Acesta este fiul lui Maraja."
„Ce naiba are de-a face fiul lui Maraja cu asta?" a spus ea, ca şi cum nu ar fi putut suporta acele cuvinte, balivernele arogante ale unui membru al paranza. Nicolas i-a luat faţa în mâini.
„Letizia, uită-te la mine acum: nu-ţi face griji, sau creatura care creşte în tine va simţi că ai unele îndoieli. Nu poate exista nicio îndoială. Lucrurile sunt în regulă".
Nici el nu ştia cum făcuse, dar găsise cuvintele potrivite. Ea a apăsat pe butonul liftului şi au urcat, lăsând în urmă orice ezitare.
Nicolas a filmat examinarea pe telefonul mobil, iar când medicul l-a întrebat: „Am putea evita asta?", el i-a răspuns cu: „Nu, nu putem evita asta. E copilul meu, copilul meu e acolo".
Videoclipul era o mizerie: nu se putea distinge nimic, iar acolo unde ginecologul lua măsurători şi Letizia se topea de încântare, el nu vedea decât câteva pete indistincte. Şi când te gândeşti că se aşteptase să întrevadă chipul micuţei creaturi. Sau măcar să-i determine sexul. Nici o şansă, nici măcar nu-şi putea da seama încotro era îndreptată.
Dar putea auzi bătăile inimii. Bătea tare, umplând tot biroul cu bătăile ei rapide. Cum putea acea creatură minusculă să aibă o inimă atât de puternică? Chiar era copilul lui!
Dar mai presus de toate, cum putea Letizia să aibă acea viaţă închisă în ea? Era prima dată când vedea pe viu ceva asemănător cu minunatele documentare pe care le urmărea ore în şir, fermecat, captivat, pe YouTube. Dar era enorm mai palpitant decât toate acestea. Chiar dacă el nu făcea nimic; chiar dacă nu era nici pe departe în centrul atenţiei în acea scenă. Nu şi-a putut reţine respiraţia pentru câteva secunde când Letizia, care părea perfect în largul ei întinsă pe patul medicului, cu mânerul sonogramei trecând peste burta ei, i-a luat mâna şi i-a pus-o chiar acolo, unde îi bătea a doua inimă. Era radiantă. În ea, avea cea mai mare putere de pe pământ. O putere, a înţeles el, care nu avea nimic de-a face cu faptul că cineva comanda sau nu. Îşi lăsă mâna pe burta ei cât de mult putu.
CONFEDERAŢIA
O White şi oamenii săi se aflau în clubul lor, absorbiţi de o partidă de biliard. Afară era una dintre acele zile tipice de iarnă, învăluită într-un nor de vată; înăuntru, nimic în afară de clicul bilelor de biliard şi de înjurăturile ocazionale.
În mijlocul acelei tăceri, un şuvoi de apă, ca şi cum o ploaie torenţială ar fi inundat jgheaburile de pe acoperiş, i-a răsunat în urechi ca o vrajă înşelătoare. Prin ferestre, un covor alb de nori, dar nici măcar o picătură de ploaie.
„Ce se întâmplă?", a întrebat'o White şi s-a amestecat printre clienţii cafenelei care ieşeau în aer liber să afle singuri. Stropişorii de picături se reduseseră acum la un râuleţ.
Aliniaţi în faţa barului/tabacului ca un şir de şcolari, Piranha. Maraja, Tucano, Lollipop, Drone şi Biscottino îşi înveliseră din nou penisurile după ce le scuturaseră cu grijă, şi doar Drago' mai emitea ultimele picături. Briato' şi Pesce Moscio rămăseseră în bârlog, pentru că nu voiau să vorbească cu Longhairs după ce aceştia îşi rupseseră picioarele cu doar câteva luni în urmă, din cauza camionului cu combustibil pe care îl deturnaseră de la benzinăria lui Roipnol.

Pe asfalt, o baltă de urină se întindea, lingându-i vârfurile pantofilor lui 'o White, unde stătea neîncrezător. Se uită în jur după oamenii din paranza lui şi îi văzu amestecaţi printre puţinii cauciucari care avuseseră curajul să mai rămână, spre deosebire de ceilalţi, care îşi luaseră tălpăşiţa la vederea acelei declaraţii de război.
„Haideţi să le tăiem pula nenorociţilor ăstora”, i-a incitat el.
„Hei, ce naiba credeţi că faceţi!”, a strigat el la Piranha.
'O Selvaggio, Carlito's Way, Orso Ted şi alţi doi Longhairs au înaintat, umăr la umăr, fiecare cu o mână la spate sau înfiptă în pantaloni. Doar Chicchirichì rămăsese în urmă, pentru că nu se aşteptase la acea mişcare din partea lui Nicolas.
Acum nu mai era nimeni în vicolo; obloanele, care fuseseră lăsate deschise până acum câteva secunde pentru a prinde orice adiere de aer răcoros, erau acum bine închise. Câmpul de luptă aparţinea în întregime parangheliilor.
„Nu te-am omorât până acum”, spuse 'o White, adresându-se lui Nicolas. „Şi tu vii şi te pişi în faţa casei mele, în faţa clubului meu. Dar acum am de gând să vă pun sângele pe asfalt. Aşa, mamele voastre vor putea aduce o coroană de flori pentru voi toţi cei de aici, pe deasupra pişatului pe care l-aţi vărsat.”'O White îşi strânse Beretta cu putere, sperând să învingă tremurul mâinii. „O să vă bag un glonţ în gură!”, a strigat el. „O să vă împuşc pe toţi, până la ultimul dintre voi!” Dar braţul care ţinea arma rămăsese lipit de coasta lui, o simţea împovărată, ca şi cum ar fi avut o halteră de patruzeci de kilograme ataşată de acea mână. Longhairs îşi scoseseră armele din toc, dar, fără să-i audă aprobarea, toţi ezitară.
Nicolas apucă calm încheietura mâinii cu care 'o White îşi ţinea Beretta: „Ne-au tras-o din nou, ştii asta, nu-i aşa?”
Maraja simţea cum tendoanele lui 'o White se relaxează. Prima persoană la plural pe care o folosise Nicolas lămurise lucrurile: afrontul Piranha se înscria într-un raţionament mai larg pe care acum îl înţelesese chiar şi 'o White. „Să mergem sus”, spuse el.
Maraja şi-a deschis mâna, Longhairs şi-au pus armele deoparte, Piranhas şi-au recăpătat controlul.
L-au urmat pe 'o White în sala de jocuri şi apoi prin bucătăria de bucătărie, în spatele tejghelei barului, până au ajuns la o scară metalică care, în două etaje, îi ducea pe acoperiş, un dreptunghi de smoală pe care Longhairs îl foloseau ca sală de conferinţe. De acolo, era ca şi cum te uitai în jos la o pădure, iar coroanele copacilor erau acoperişurile. Piatră tufa şi ciment, structuri ilegale, ţigle ceramice superbe, magazii şi solarii. Parcă se mişcau în adierea vântului, la fel ca vârfurile copacilor. Napoli dinspre mare, Napoli dinspre uscat, Napoli subteran şi apoi acoperişurile din Napoli, unde îi vei găsi pe toţi locuitorii oraşului.
Nicolas fu nevoit să ridice vocea pentru a se face auzit de 'o White, care se poziţionase cu oamenii săi la câţiva metri de margine.
„Uite aici”, a spus Maraja şi a aruncat o bucată de hârtie mototolită, care a aterizat pe pământ. 'O Selvaggio a sărit să o apuce, dar Nicolas şi-a pus piciorul peste ea. 'O Selvaggio s-a întors în rânduri.
„Ştiţi ce am găsit în pantofii acelui rahat de 'o Cerino?” Tăcere. „Ştii ce scrie pe bucata aia de hârtie, 'o White? Scrie că nu ne vor lăsa să avem Forcella. Nu vi-l vor da nici vouă, nici mie. Copacabana ne-o bagă iar în fund”. Îşi mişcă piciorul şi îi făcu semn lui 'o White să se apropie; luă biletul şi începu să-l citească cu voce tare.
„Cel mai bine pentru Forcella este să fie condusă de o persoană în care putem avea încredere. O recomand pe soţia mea, Fernanda...'„ A scanat restul, citind, dar tăcut, apoi a mototolit pizzino-ul şi l-a aruncat pe alee.
„În regulă, atunci, Maraja, ce înseamnă asta pentru mine? El e îngropat după gratii la Poggi Poggi. Noi suntem aici, liberi ca păsările.”
Nicolas a început să aplaude.
„Bravo ţie, 'o Albă. Văd că de fapt ai înţeles toată treaba. Nu că aş fi surprins, eh! Sunteţi cu toţii foarte buni la supt pula lui Micione. 'O Selvaggio a reuşit să conducă piaţetele familiei Faella, eh? Micione, fratele lui Micione, unchiul lui Micione, toţi verişori. L-ai transformat pe Carlito's Way în Freddy Kruger, Chicchirichì este şoferul, iar în momentul în care Don Diego îţi spune o vorbă, te apleci imediat şi...”
Nicolas scoase un fluierat scăzut şi îşi împinse mâna înainte şi înapoi ca un piston.

Pentru prima dată, faţa lui 'o White se coloră uşor. „Ce ştii tu despre asta? Ce ştii tu despre noi?” Nicolas se limitase să ridice o sprânceană şi să-i facă semn să se uite în jur. Carlito's Way îşi dusese o mână la gură pentru a-şi acoperi cioturile zimţate ale dinţilor, iar în colţul opus, Chicchirichì îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, cu ochii aţintiţi asupra lui Nicolas. 'O Selvaggio şi Orso Ted purtau expresiile celor care nu prea înţeleg, dar pot ghici că se întâmplă ceva cu totul nou.
„Aceasta este paranza ta, 'o White. Ţi-am luat totul. Noi avem drogurile. Noi deţinem piaţetele. Nu mai vezi banii, doar câteva monede pe ici pe colo, iar tu umbli cu un Beretta vechi şi ponosit. Mai ştii cum să tragi cu ea?”
De pe alee se auzeau strigătele unei mame care îşi certa fiul, apoi o voce tânără şi slabă care înjura: „Nu voi mai lăsa să se întâmple asta, Mammà”.
„Eşti exact ca băieţelul ăla”, a spus Nicolas, scoţându-şi bărbia. „Micione te plesneşte, iar tu spui că-ţi pare rău”.
'O White nu a spus nimic.
„Întotdeauna te-ai căcat în pantaloni”, a continuat Nicolas, „dar n-ai tras niciodată un foc de armă. Şi ştii de ce nu?” A lăsat să se împrăştie în aer vuietul unui scuter supraalimentat. „Pentru că e un singur lucru pe care îl vreţi şi voi toţi. Napoli. Doar că noi muncim din greu să-l luăm, în timp ce bătrânii care dau ordine, bătrânii ăia de rahat, ei stau în casele lor, în spatele obloanelor. Ei vor să-şi apere familia, regulile. Le e frică de moarte”.
Drago' tresări; nu că dezaproba cuvintele lui Nicolas, luate fiecare pentru fiecare; mai mult decât orice era un reflex involuntar, pentru că provenea dintr-o familie nobilă din aceea. Amintirea bunicului său, 'o Sovrano, şi gândul la tatăl său, 'o Viceré, îl făceau să simtă că avea o miză în acea conversaţie.
'O Selvaggio se apropiase şi stătea acum lângă 'o White. „Maraja are dreptate”, a spus el.
„Să ducem o singură bătălie”, a continuat Nicolas, „cu un singur inamic. Doar unul singur.”
„La naiba, cine e Juventus”, a adăugat Tucano. „Juventus sunt toate familiile alea vechi de rahat din Napoli. Familiile din Marano, familiile din Secondigliano, familiile din San Giovanni a Teduccio. Toţi acei oameni care au treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani. Toţi acei rahaţi antici”. Apoi s-a adresat acoperişurilor oraşului: „Străzile ne aparţin nouă, guagliu'„.
Longhairs, care până atunci stătuseră într-o parte, de capul lor, făceau acum un pas în faţă, convergând, atraşi de propunere: de ceva vreme, se săturaseră să lenevească la marginea acţiunii, iar Maraja se oferea să-i aducă înăuntru, să-şi unească forţele împotriva unui duşman comun şi împărtăşit, vechile clanuri. Dar 'o White rămase tăcut. Se gândea la după ce îl învinseseră pe Micione. Se gândea la Nicolas, care ar fi luat apoi puţinele piaţete rămase pe care Longhairs le mai controlau, pentru că, dacă nu se temea să se prezinte în felul acela în propria lor sală de şedinţe, în clubul lor, atunci ce l-ar fi oprit, odată ce ar fi obţinut ceea ce voia, ce l-ar fi împiedicat să scape pur şi simplu şi de ei?
„Cu ceea ce îmi spui”, a fost tot ce a spus în replică, „tot ce trebuie să fac este să spun un cuvânt şi Micione va veni la tine acasă şi te va împuşca pe tine şi pe mama ta, având în vedere că deja s-a ocupat să scape de fratele tău. Iar în schimb, aş putea să-ţi iau toate piaţetele, simplu ca bună ziua”.
Nicolas i-a întrerupt argumentaţia. „Să nu pierdem timpul cu prostiile astea, 'o White. Dacă mă omori pe mine, te va omorî şi el pe tine. Îţi ofer oxigenul de care tu şi paranza ta aveţi nevoie.”
Chicchirichì dădu din cap ca şi cum ar fi depins de el să accepte propunerea lui Maraja.
„Deci, de unde ai scrisoarea asta?” întrebă 'o White. Se terminase. Oferta fusese acceptată. Acea schimbare de subiect valora mai mult decât orice simplu da.
Nicolas scoase un pachet de Marlboro pentru a-l împărţi între cele două paranteze, ca şi cum ar fi pecetluit confederaţia lor, dar când fu rândul lui Chicchirichì, Nicolas îşi aprinse personal ţigara.
„E cineva în paranza ta care a fost mai deştept decât tine şi care a ştiut cui trebuie să i-o ducă”.
Chicchirichì a rămas nemişcat, încremenit pe loc, cu ţigara atârnându-i de buze.
„Şi acum?”, a întrebat 'o White.
„Şi acum?” a răspuns Nicolas, trăgând două fumuri lungi.
„Şi acum trebuie să îi spunem clar lui Copacabana că trebuie să îşi ţină gura. Îi vom trimite mesajul prin 'o Cerino, îl vom pune să facă un tur-retur, să facem ca informaţia să circule în sens invers.”
Nicolas şi-a întins pumnul şi 'o White a făcut la fel. Lovitura de pumni. Knuckles împotriva knuckles.

„Acum suntem împăcaţi”, a spus 'o White.
„Acum suntem împăcaţi”, a spus Nicolas.
„Aşa că acum o poţi lăsa în pace pe 'o Koala şi pe puiul ei.”
„Suntem în pace”, a reiterat Nicolas.
„Sărutul căsătoriei”, a spus Tucano, şi s-au sărutat pe obraji.
Acum chiar se terminase totul şi erau liberi să rupă rândurile. Membrii paranghelilor, Copiii şi Părul Lung, şi-au scos smartphone-urile: cine putea spune ce se întâmplase între timp, pe străzile îndepărtate de acel acoperiş? 'O White şi-a aprins o ţigară şi a luat-o la fugă, îndreptându-se direct spre marginea acoperişului, ca şi cum ar fi vrut să se arunce în aer, dar, în schimb, s-a izbit cu umărul de Chicchirichì, care a încercat o piruetă timidă, dar mâinile lui au prins doar aerul gol, iar acum Chicchirichì a plonjat în vicolo de dedesubt. O cădere de trei secunde, apoi o simfonie extraordinară de strigăte de alarmă şi claxoane de maşini. Linişte pe acoperiş.
'O White trase adânc aer în piept. „Trădătorul ăla s-a sinucis, pentru că a dat-o în bară rău de tot”.
Nicolas scoase capul afară şi-l trase imediat înapoi. Trupul întins al lui Chicchirichì zăcea în dezordine, înconjurat de buni samariteni din prima şansă, dar era clar că nimeni nu mai putea face nimic acum pentru a-l ajuta. Acţiunea fusese prea spectaculoasă, prea teatrală, o demonstraţie a ceva ce el încă nu înţelesese pe deplin. „Şi ce ar trebui să însemne asta?” a întrebat el.
„Pentru că nu putem avea trădători în rândurile noastre. L-am eliminat pe trădătorul meu, Maraja. Tu ce ai de gând să faci cu trădătorul pe care îl ai în paranza ta?”
PARTEA A DOUA
BĂIEŢII REGI DIN NAPLES
Un copil nu este un copil, în Napoli. Un copil nu este un bambino, un copil este un criaturo. „Teng'a creatura”, am un copil, o creatură, spune o mamă şi se bagă la coadă la bancă sau îşi lasă maşina parcată în dublu rând în faţa grădiniţei, strigând aceste cuvinte la poliţistul rutier de serviciu. Creatura dictează o lege proprie, profită de drepturile care îi aparţin, necontestate, mai mult decât orice lege adoptată de stat. Se sparge un geam pentru că un portar din fundul sălii nu a reuşit să blocheze un şut? Ch'amma a fà, so' creaturo: ce putem face, copiii vor fi copii – aceasta este justificarea atotcuprinzătoare a portarului, a supraveghetorului de sală, a învăţătoarei, a mamei unui copil care tocmai l-a bătut pe altul.
Aceste creaturi sunt foarte apropiate de întreaga creaţie. Ele îi aparţin, precum cerul albastru neruşinat care planează deasupra antenelor de televiziune ieşite din comun de pe acoperişuri, vântul care fluieră la intersecţiile dintre alei şi vicoli, tuful găurit al parcărilor şi depozitelor care, nu cu mulţi ani în urmă, erau de fapt case particulare.
Acesta este motivul pentru care, în Napoli, creaturile sunt sacre, mai sacre decât în altă parte. Sacru este ceea ce aduce darul vieţii, în termeni absoluţi, fără să ştie de moartea pe care o poartă în sine. Ca animalele, ca plantele, ca pământul fertil al grădinilor de legume de la poalele vulcanului care, dacă s-ar trezi, ar devora totul şi pe toţi.
Tot ceea ce are substanţă şi sens ia formă în jurul copiilor: familiile, cartierele de la Forcella la Vomero, de la Chiaia la Secondigliano.
De aceea, copilul este regele Neapolelui, singurul rege pe care nimeni nu a încercat vreodată să-l arunce de pe tron. Dar, asemenea unui tânăr delfin de odinioară, copilul, creatura – 'o criaturo – nu se bucură de niciunul dintre drepturile copilăriei.
Creaţia nu face nimic pentru a educa, nu face nimic pentru a proteja, nu învaţă nicio distincţie între bine şi rău. Creaţia nu cunoaşte decât potenţialul sacru al existenţei şi al transformării, rămânând veşnic nemuritoare. Creatura vine în lume imitând-o. Creatura creşte. Învaţă să îşi facă loc sau să se supună. Învaţă jucându-se, aşa cum fac toţi căţeii care, pentru a-i împiedica să se rătăcească într-un pericol de moarte, trebuie să fie prinşi de gât şi ţinuţi înapoi. Dar unii se pierd mereu. Unii sfârşesc invariabil în fălcile unui prădător.
Toţi copiii din lume cred că sunt nemuritori. Orice nou-născut apare părinţilor săi ca o carte cu pagini albe pe care lumea va scrie o istorie pe care ei visează că va fi mai bună decât a lor. Creaturile din Napoli, însă, nu au acest timp în faţa lor.

Ele definesc în fiecare clipă a acestei existenţe ceea ce sunt şi ceea ce vor fi, la fel cum creaţia însăşi decide fără să decidă, în ceea ce priveşte un copac doborât de un fulger, o sămânţă care dă naştere unei flori în mijlocul unui strat de flori arid şi aspru.
Puii de pisică sunt orbi şi fără dinţi, dar în curând vor deveni vânători. Puii de şobolan se nasc fără păr şi roz, dar cei care supravieţuiesc vor deveni lungi, graşi şi păroşi, învăţând de mici să iasă noaptea, singuri, la adăpostul întunericului. Doar micile creaturi umane trebuie să stabilească care dintre ele vor deveni pradă şi care vor deveni prădători.
Copiii din Napoli nu fură, nu trag şi, ocazional, nu ucid doar din cauza foamei negre de ieri sau pentru un iPhone astăzi. Mai degrabă, pentru că viaţa fiecărui criaturo sfidează moartea, aşa cum ar trebui să fie: până când moartea vine şi îi găseşte şi îi ia în gheare.
VIZITA
Forcella la ora cinei este făcută din plută, ca orice scenă de iesle, şi, ca o scenă de iesle, luminile se aprind toate odată. În interiorul apartamentelor, una după alta, ca şi cum ar fi torţe care iau foc din scânteile purtate de vânt.
Drago' era în dormitorul său, întins pe pat, captivat de poveştile acelor personaje americane care licitează pentru depozitele abandonate şi scoase la licitaţie. Ultimul sezon din Storage Hunters promitea mari surprize, dar totuşi nu părea să răspundă la întrebarea pe care Drago' şi-o punea mereu: Cum a putut cineva să uite toate acele obiecte de valoare în şi printre bibelourile fără valoare?
Mama lui, în bucătărie, pregătea cina şi, în timp ce o făcea, îşi ţinea ochii pe Renato în telenovela Un Posto al sole, în timp ce în fotoliu sora lui, Antonietta, în vârstă de doisprezece ani, cu o uşoară umflătură a sânilor etalată cu mândrie, se juca cu smartphone-ul ei.
Bubuitul unui motor îl distrage de la ecran. Era prea puternic pentru a fi o maşină din cartier. S-a aşezat şi a ridicat gâtul pentru a vedea dacă poate ghici modelul. „Audi S8", a spus el. S-a aplecat pe geam şi a zâmbit; ghicise bine.
„Ce naiba caută o maşină ca asta în Forcella?" Şi a plonjat înapoi pe pat, alarmat. Şi-a luat telefonul.
Drago'
Guagliù, e o maşină ciudată.
Maraja
Poliţia?
Drago'
Imposibil. Arată serios.
Lollipop
Deci, cine este?
Nu avu timp să formuleze o ipoteză înainte ca soneria să sune, anunţând un vizitator: Audi-ul era acolo pentru el. „Ştiam eu".
Şi-a băgat telefonul mobil în buzunar, şapca în pantaloni şi s-a repezit spre uşa din faţă. Mama lui tocmai se îndepărtase de vizor, îşi şterse mâinile deja curate pe şorţ şi deschise uşa.
Viola a păşit pe uşă, ceremonioasă şi impecabilă, de la permanentul din părul ei până la unghiile bine îngrijite. S-a aplecat s-o sărute pe mama lui Drago, cu borul pălăriei în faţă. Apoi a făcut la fel cu Antonietta.
„Uite ce feţe fericite şi strălucitoare aveţi!", a spus ea, prefăcându-se că sentimentele ei fuseseră rănite.
„Şi când te gândeşti că întotdeauna am intrat în casa asta lovind uşa cu picioarele".
„Ce înseamnă că întotdeauna a intrat cu picioarele?" a întrebat-o Antonietta pe mama ei.
„Verişoara ta îţi va explica". Viola i-a periat părul verişoarei sale după urechi. „Gata, acum arăţi ca o adevărată prinţesă. Nu-ţi aminteşti cadourile pe care ţi le-am adus?"
Antonietta a dat decisiv din cap.
„Şi cum crezi că am putut intra în apartamentul tău cu toate pachetele alea în braţe?" I-a plantat un sărut pe frunte.
„S-a întâmplat ceva, Viola?" Mama lui Drago era neliniştită; Viola cu siguranţă nu trecuse pe aici doar pentru a o saluta.

Viola a continuat, vorbind cu mătuşa ei. „La asta am ajuns, că atunci când mă vezi, trebuie să fie din cauza unei veşti proaste? Nu pot veni pur şi simplu la mătuşa mea acasă, nu pot veni să-mi vizitez verii?”
„Spun doar”- începu Drago', sprijinindu-se de tocul uşii de la hol. Viola părea să observe că era acolo chiar în acea secundă, dar Antonietta era singura care putea să creadă expresia de surpriză pe care o afişa pe chipul ei – „dar ultima dată când te-am văzut, ultima dată când ai pus piciorul în acest apartament, a fost atunci când tatăl tău s-a transformat în martor al statului şi te-ai grăbit să juri în sus şi în jos pe un teanc de Biblii că nu ai fost implicată, dar nimeni din cartier nu te-a crezut o secundă.”
„Eh, vremurile s-au schimbat”, a spus Viola, fluturându-şi mâna în aer cu un gest de nonşalanţă. Ca şi cum ar fi fost invitată să se facă comodă, ea a făcut un pas înainte, privind în jur cu un amestec de curiozitate şi indiferenţă. „Ah, dar aici pot vedea că totul a rămas exact aşa cum a fost întotdeauna.”
Aici te înşeli, Viola, se gândi Drago'. Absolut nimic nu este aşa cum a fost. Acum noi suntem şefii aici în Forcella, se gândi el, iar soţul tău ne face sex oral. Vremurile s-au schimbat.
Viola a strecurat o geantă de mână din sacoşa de cumpărături care-i atârna de unul dintre umeri. „Vino aici, micuţo”, a spus ea. „Mamma mia, eşti deja o femeie. Şi o femeie are nevoie de o poşetă frumoasă.”
Antonietta s-a făcut roşie ca sfecla, surprinsă: „Ua', Viola, eşti serioasă acum?”
„Nimic mai puţin, iar când vei veni la Roma şi vei trece pe la magazinul meu, îţi voi da mai mult... toate poşetele pe care le doreşti!”
Antonietta a bătut din palme, a luat poşeta şi a strâns-o la piept. Era o Saint Laurent Kate! Era chiar geanta lui Kate Moss! Dacă nu ar fi fost privirea severă a mamei ei, şi-ar fi făcut deja un selfie şi l-ar fi împărtăşit cu prietenele ei.
Viola şi-a trecut o mână peste păr: „Antonietta, aceşti ochi frumoşi ai tăi nu se pot potrivi decât cu o geantă ca aceasta. Nu te mulţumi niciodată cu puţin, întotdeauna trebuie să vrei mai mult decât ai”.
„Grazie, grazie, grazie!” Antonietta i-a mulţumit într-un cântec ascuţit, îmbrăţişând-o pe Viola, care îi ciufulise părul de parcă ar fi fost o păpuşă.
Drago' a urmărit această scenă, enervat de această falsă viclenie de a cumpăra deschis simpatia celei mai mici din casă, dar şi de aspectul fizic al Violei. Toată acea grijă personală exagerată mirosea a aroganţă, din punctul lui de vedere. Între timp, mama lui se întorsese în bucătărie, urmată de Viola şi Antonietta, care mergeau de mână.
„Mătuşă, pot să te ajut?”, a întrebat Viola.
„Nu, ia loc acolo”, a spus mama lui Drago. „E totul gata de mâncat”.
Viola urma să rămână la cină, şi fără ca măcar să întrebe. Drago' a început să se simtă neliniştit.
„Mulţumesc, mătuşă. Ce frumoasă eşti”, a spus Viola. „Nu cred că ai îmbătrânit nici măcar o oră de când te-am văzut ultima oară. Chiar dacă ştiu cât de grea este viaţa ta. Doi copii, un soţ care s-a retras ca un leu bătrân...”
La aragaz, mama lui Drago nu spuse nimic şi Viola se duse să se aşeze în capul mesei, în faţa unei farfurii întoarse cu capul în jos, ca să nu se aşeze praful.
„Ăsta e locul lui tata, dă-te din el”, a răcnit Drago'. Şi-a luat farfuria şi a întors-o. A făcut la fel şi cu celelalte două. Ar fi preferat să îi împiedice pe toţi să mănânce.
„Eh, mamma mia, 'o Viceré nu s-ar fi simţit ofensată”, a răspuns Viola pe un ton dispreţuitor.
„Ce ştii tu despre asta?” a răbufnit Drago'. „De ce încerci să pui cuvinte în gura tatălui meu?”
„Pentru că am venit să te răsplătesc pentru toată durerea şi tristeţea pe care 'o Viceré le-a purtat în adâncul sufletului, şi pe care le-aţi purtat şi voi toţi.”
„Noi nu vorbim despre aceste lucruri la masă”, a intervenit mama lui Drago. „Masa aparţine Domnului, iar banii aparţin Diavolului. Haideţi, toată lumea, staţi jos şi mâncaţi”. Şi a întors bolurile de pe masă, inclusiv bolul lui 'o Viceré. Apoi a servit spaghetele.
„Părul tău arată bine aşa cum l-ai aranjat, Drago',,, a spus Viola, dar el a continuat să mănânce fără să mai aştepte pe nimeni şi fără să-i răspundă. Sosul de roşii i-a ars imediat stomacul, iar el a încercat să stingă focul cu un pahar de vin roşu.
Între timp, Viola îşi continua spectacolul. La fiecare îmbucătură de spaghete, era o zvârcolire şi o scuturare a buclelor în semn de aprobare: „Sunt cereşti, Zietta”, spunea Viola, „pur şi simplu cereşti”, iar

Viola continua să vorbească cu nepoata ei tot mai captivată. „Uite aici”, i-a spus verişoarei sale şi i-a arătat un selfie cu Chiara Ferragni pe care şi-l făcuse la aeroportul din Los Angeles.
„Ua', Chiara Ferragni! Viola, coafura ta arată exact ca a ei. Părul tău arată bine, nu al lui Luigi, care arată ca un pui de găină”.
„Mi-am făcut-o la Roma, picciri'.”
„Ua', aş vrea să pot petrece câteva săptămâni la Roma”, a spus Antonietta, visătoare.
„Când vei creşte mare, o să te iau să lucrezi în atelierul meu. E în Roma, pe Via Bargoni”, a spus Viola.
„Jură că o vei face!”
Drago” şi-a pus furculiţa în castron: „Nu-ţi face griji, când Antonietta va creşte, nu va fi nevoie să vină să lucreze ca femeie de serviciu la tine”.
Sora lui l-a privit cu pumnale, ochii strălucindu-i de furie şi disperare: în acea reuniune de familie improvizată, doar Antonietta se bucura de prezenţa musafirului, iar toţi ceilalţi aşteptau doar să se termine cina pentru a putea ajunge la adevăratul motiv al vizitei Violei.
Viola îşi pierduse deja interesul pentru ea; îşi trecu şerveţelul pe buze, întinzându-l cu rujul ei, apoi îl aşeză delicat pe faţa de masă. Apoi, privindu-l puternic în ochi, a spus: „Deci, Drago', pot să vorbesc cu tine, ca o soracucină cu un fratocucino?”
„Antonie', ja'„, a spus mama lui Drago, stivuind repede vasele. „Ajută-mă să spăl vasele şi apoi mergem la culcare. Spune-i noapte bună Violei”.
Înainte de a dispărea cu reticenţă în bucătărie, fata s-a dus să planteze un sărut pe obrazul Violei: „Dar, serios, vreau să vin la Roma”, i-a şoptit ea la ureche.
Când a auzit uşa bucătăriei închizându-se, Viola a fost în măsură să explice motivul acestei vizite: „Am venit să vă aduc un mesaj de la Micione”, a spus ea.
„Nu am nimic în comun cu soţul tău”, a replicat Drago', care s-a trezit nesurprins de ceea ce Viola avea de spus.
„Acest lucru este important, Luigi'. Trebuie să vii la San Giovanni a Teduccio să ne vezi”.
„Ce aveţi să-mi spuneţi?”
„Lucruri bune, Luigino!”
„Micione a strâmbat mereu din nas la noi. De ce naiba şi-a schimbat părerea acum?”
Viola şi-a atins bretonul cu o mână, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că ochii ei sunt liberi de interferenţe pentru a-l putea privi mai intens: „Ai acelaşi sânge ca şi mine, ca şi soţia lui, şi el nu a strâmbat niciodată din nas la tine.”
„Sângele meu este doar al meu. Nu este împărtăşit, nu este o postare pe Facebook.”
„Luigi, avem acelaşi sânge. Diego, 'o Micione, e sânge împrumutat”, a replicat Viola prompt, „dar familia e a noastră. Întotdeauna Strianos sunt cei care comandă”.
„Frumos – deci el e sânge împrumutat de la tine sau tu eşti sânge împrumutat de la el? Văzând că a vândut-o pe Forcella...”
Viola s-a ridicat în picioare, primul ei semn de nerăbdare de când intrase pe uşă.
„Ascultă-mă”, a spus ea, „mâine dimineaţă 'o Pagliaccio vine să te ia. Asigură-te că eşti pregătită pentru el!”
„Şi dacă nu sunt, atunci ce se întâmplă?”
„Poţi să-mi spui în altă zi şi venim noi să te luăm”, a încheiat ea, cu o flexibilitate care l-a privat pe Drago' de nevoia de a muşca. Viola şi-a recăpătat zâmbetul pentru despărţiri: „Mătuşă”, a spus ea, păşind pe uşa bucătăriei, „transmite-i salutările mele unchiului. Spune-i că el este mândria familiei noastre, că ne-a salvat onoarea”.
Drago' rămase aşezat la masă. Înăuntrul lui, era loc pentru curiozitate. Curiozitate faţă de ceea ce Micione voia să-i ofere.
LA PALATUL REGAL
În Hummer, stând lângă 'o Pagliaccio, Drago' se simţea calm, chiar relaxat. Micul discurs al Violei despre afiliere şi loialitate nu avusese un efect atât de mare asupra lui. Luigi Striano simţea că poartă în carne şi oase ambele feţe ale oraşului, şi trăia asta, îl întărea: purta semnele naşterii şi renaşterii ca pe două

insigne, sângele său nobil şi aripile înflăcărate tatuate pe spate. Era un Striano, dar era şi un membru al Piranha. Şi, mai presus de toate, era fratele lui Nicolas.
„Ei sunt vechi, noi suntem noi". În această frază simplă, pe care o tot repeta în minte, era rezumată în câteva cuvinte întreaga filozofie a parandărătului. Micione îi păcălise cu şmecheria uciderii lui Roipnol, dar aveau să găsească o cale de a recupera acel cadavru, la fel cum aveau să găsească o cale de a recupera toate piaţetele. Între timp, accesul la reşedinţa privată a lui Micione era un privilegiu, aşa că savura excursia. A coborât din Hummer şi şi-a admirat reflexia în geamurile fumurii, îndreptându-şi părul, care se ofilise puţin în timpul drumului. În timp ce 'o Pagliaccio îl cerceta atent din cap până în picioare, Viola îl aştepta deja, zâmbind în uşă. Era impecabilă, ca întotdeauna. Arăta ca şi cum abia ieşise din salonul de înfrumuseţare.
„Eşti chipeş, exact ca bunicul, Luigi'„, i-a spus ea, iar zâmbetul i s-a lărgit. Drago' s-a întrebat de când devenise Viola atât de siropoasă şi molipsitoare: era de vină trădarea tatălui ei, sau era rezultatul amestecului sângelui ei cu sângele diabetic al Faellas? A urmat-o înăuntru, cu ochii pe fundul ei, care, în orice caz, se îmbunătăţise cu vârsta. Captivat de acel sashay legănat, el nu a observat la început sunetul gol pe care călcâiele Violei îl făceau pe podea. Dar când a coborât ochii, s-a trezit că privea o rază uriaşă înotând sub picioarele lui, urmată de un banc de peşti albastru electric. Drago' a sărit, aruncându-se cu spatele la perete, cu picioarele tremurându-i de frică.
„Ce naiba e asta?" reuşi să bâiguiască atunci când, în sfârşit, îşi dădu seama că nu plonja în gol.
Viola a emis un râs ascuţit şi nepăsător: „Haide, ja', Diego ne aşteaptă".
Micione era înfăşurat într-un halat roşu cardinal, dar o privire mai atentă a arătat că era unul pe care l-ar fi putut purta un boxer, nu un om al bisericii. Mobilierul era sobru, discret, probabil rezultatul mâinii lui Viola. Şi apoi era sticlă peste tot, şi oglinzi. Se plăceau între ei şi se plăceau pe ei înşişi, şi le plăcea să se privească.
„Luigino bello", a început Micione, dându-i mâna. „Sau cum îţi spui acum? Drago'. Arăţi exact ca personajul din desene animate." Drago' nu a reacţionat. „Ştii că odată, când erai mic, ai mai venit aici? Erai micuţ, până la genunchi cu un căţel, erai un scignatella..."
„Nu-mi amintesc..." răspunse Drago' cu o voce plată.
Micione îi dăduse în sfârşit drumul la mână, iar acum îl împingea spre Viola. „Desigur, e de înţeles, erai prea mic", a intervenit ea.
„Tatăl meu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, Antonio Faella", a continuat Micione, „când a făcut prima comuniune a fratelui meu, ştii tu, 'o Gialluto, i-a invitat pe toţi Strianos. Atunci m-am îndrăgostit de Viola mea". I-a arătat lui Drago' un scaun în formă de ou şi a ales pentru el un fotoliu din piele care nu avea nimic de-a face cu restul mobilierului – preferatul lui. „Am fost întotdeauna o familie", a continuat Micione.
„Nu-mi amintesc nimic", spuse din nou Drago', încă în picioare şi fără să facă nimic pentru a-şi ascunde neîncrederea. „Cât o să mai dureze pălăvrăgeala asta?"
Micione a încasat cuvintele grosolane fără să clipească. „Dar de ce", a întrebat el, „vă aşteaptă cineva?"
„Haide", a intervenit Viola, trăgându-şi scaunul mai aproape, „stai jos, Luigi'„.
„Viola, fă-mi o favoare, adu fotografiile, vrei?"
Ea s-a ridicat în picioare şi a luat câteva rame de argint expuse pe un raft din spatele ei. Le-a aşezat pe măsuţa de cafea din faţa lui Drago'. Erau două fotografii de grup, în alb şi negru: bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi elegant, sărbătorind cine ştie ce, cu braţele în jurul celorlalţi; feţe cunoscute, feţe uitate, unele dintre ele complet anonime.
Până în acel moment, Drago' fusese acolo, dar nu fusese deloc acolo; lăsase o parte substanţială din el însuşi afară, stând de santinelă, menţinând o distanţă sigură faţă de această invitaţie care mirosea a capcană. Dar apoi, într-unul dintre chipurile din acele fotografii, îşi recunoscu bunicul şi decise că da, era chipeş, era fioros şi mândru; îşi văzu mama, foarte zveltă, şi un bărbat care râdea şi o cuprindea cu braţele şi care încerca, în cealaltă fotografie, să o sărute pe gât în timp ce ea se prefăcea ofensată: acela era tatăl său.
„Ua', uită-te ce tânăr e tata acolo", spuse Drago', simţindu-se pentru o clipă ca şi cum ar fi fost cu adevărat într-o familie.

„Ah, cât de mult ne-am distrat...”, a spus Micione, troznind-o. „Apoi Feliciano a făcut mişcarea aia nasoală pe care a făcut-o”. Şi şi-a strâns şnurul de la halat, clătinând din cap în timp ce o făcea. „Dar chiar dacă petrecerea s-a terminat, tot binele pe care l-a făcut bunicul tău 'o Sovrano, boaşele pe care le are 'o Viceré, tatăl tău, toate astea nu pot fi şterse de un trădător, nu pot fi şterse de un trădător care a stricat totul, Luigi'„, spuse Micione. Îşi băgase o mână în buzunarul halatului şi scoase un obiect dreptunghiular din plastic. Îl frecă de câteva ori peste satinul roşu şi apoi spuse: „Lui', îţi aminteşti de bunicul tău?”
„Nu prea mult...” a răspuns Drago'.
Micione a rupt dreptunghiul de plastic pe care îl ţinea şi i l-a întins chiar în faţa ochilor. „Uită-te aici. Pe cine vezi?”
Drago' a tăcut. În acea mică oglindă de mână a văzut o reflexie a tatălui său, a bunicului său, a văzut chipurile pe care le admirase în fotografii.
„Vezi?” a întrebat Micione, dând din cap la acea tăcere ca şi cum ar fi fost o recunoaştere. „Nu trebuie decât să arunci o privire în oglindă ca să vezi”. A trântit oglinda de mână şi a pus-o deoparte în buzunarul halatului său. „Acum lasă-mă să-ţi arăt o altă creatură care avea mult suflet şi nu se teme de nimic, la fel ca bunicul tău, un alt rege al pământului.”
Se îndreptă spre o uşă dublă de sticlă şi îi făcu semn lui Drago' să-l urmeze în lift.
Au ieşit în ceea ce odinioară fusese garajul. Micione curăţase locul. Au dispărut boxele individuale, au dispărut pereţii despărţitori, a dispărut acoperişul care le separa de o mică grădină. În locul lor erau acum cuşti pentru animale şi un tavan din plexiglas care lăsa soarele să treacă. Aerul duhnea a excremente. Se simţeau ca şi cum s-ar fi aflat într-o grădină zoologică subterană. Micione şi-a pus braţul în jurul umerilor lui Drago şi l-a condus pe lângă câteva cuşti goale, în timp ce Drago' se întreba dacă omul ţinea cai de curse acolo jos sau ce.
„Uite aici”, a spus Micione, luându-i braţul înapoi. Drago' s-a agăţat de gratii şi şi-a băgat capul prin ele, dar a putut vedea doar baloţi de fân îngrămădiţi şi un castron uriaş de mâncare, încă murdar. Era pe punctul de a întreba cât timp va trebui să aştepte pentru a-l cunoaşte pe acest alt rege al pământului, când un leu a ieşit din spatele zidului de baloţi de fân, îndreptându-se spre cada pe care o folosea ca adăpător. Drago' a sărit înapoi, izbindu-se de burta lui Micione.
„Ua', ce tare e!”, a spus el, emoţionat şi speriat în acelaşi timp.
„Lasă-mă să ţi-l prezint pe Genghis Khan, leul alb. Acesta este fiul meu”.
Drago' s-a aplecat spre gratii.
„Ştii cum îl cheamă? Ştii cine este Genghis Khan?” l-a întrebat Micione.
„Ştiu”, a răspuns Drago'. „Ştiu. Un rege, cel mai bun rege dintre toţi. Regele Mongoliei.” Se molipsise de pasiunea lui Nicolas pentru History Channel, pentru că, spunea mereu Nicolas, dacă vrei să înveţi ceva, ai putea la fel de bine să înveţi de la cei mai mari. Şi cine a fost vreodată mai mare decât Genghis Khan? Nici măcar vechii romani nu construiseră un imperiu atât de vast ca al lui. El, fără îndoială, fusese regele lumii.
„Şi ai tupeul să intri acolo?” a întrebat Micione.
„Dacă-mi dai o bâtă, sigur”, a spus el, începând să râdă.
Dar şi-a dat seama imediat că nu fusese o glumă.
„De ce, leul are o bâtă?” l-a întrebat Micione, de fapt. „Cu ce s-a născut el, asta foloseşte pentru a se apăra. Deci cu ce te-ai născut tu, foloseşte-l ca să te aperi. Trebuie să lupţi de la egal la egal.”
Drago' s-a întors să se uite la leu, care acum începuse să meargă în cerc. Cuşca era largă şi adâncă, dar era clar că Genghis Khan se simţea înghesuit acolo. Mergea cu pasul până la un capăt al cuştii, apoi se întorcea şi tot aşa. Cu siguranţă ar fi apreciat un pic de divertisment neprogramat.
„Ei bine, deci, ai sau nu ai curajul să-l cunoşti de aproape pe împărat?”
„Încerci să mă faci să fiu mâncat de Genghis Khan?” Drago' se străduia să păstreze puţină glumă lejeră în vocea lui, dar în adâncul sufletului făcea pe el.
„Nu fi ridicol! Genghis poate face diferenţa între oamenii pe care ar trebui să-i mănânce şi oamenii pe care ar trebui să-i lingă. Haide, intră, să nu-ţi uzi chiloţii.”
A băgat cheia în încuietoare şi a tras uşa spre cuşcă. Genghis făcu un pas înapoi, încercând să determine dacă Drago' constituia o ameninţare. Drago', de asemenea, a făcut un pas înapoi, îngheţat de frică. Între

timp, Micione intrase în cuşcă şi mângâia spatele lui Genghis. Îşi trecu mâna cu blana şi apoi împotriva ei, asprind mantia albă a leului. I-a apucat capul şi l-a apropiat de al său, ca şi cum l-ar fi implorat să înceapă să toarcă. Micione pisoiul şi micione – pisoiul lui, se gândi Drago', şi se simţi puţin mai în siguranţă.
„Ja', doar mângâie-l", l-a ademenit celălalt bărbat.
În acel moment, Drago' s-a apropiat de leu aşa cum te-ai apropia de un câine dacă ţi-ar fi frică de el. A periat posteriorul leului şi apoi şi-a mutat mâna până la mijlocul spatelui, urmând curbura măduvei spinării. Putea să simtă tensiunea reprimată, puterea gata să atace. Şi să ucidă. A crescut presiunea; acum mângâia leul aşa cum ai mângâia un Labrador îmblânzit şi bine crescut. „Genghis", şopti el fără suflare.
„Deci îţi place cuceritorul?" l-a întrebat Micione.
Drago' a dat din cap: „E frumos. Pot să fac un selfie?"
Şi-a scos iPhone-ul şi l-a ridicat pentru a încadra cât mai mult în poză. A inhalat mirosurile pe care şi le amintea când, copil fiind, tatăl său îl ducea la circ şi şi-a înfăşurat braţele în jurul capului leului. Capul era atât de mare încât, pentru a-l îmbrăţişa pe deplin, a fost nevoit să îşi preseze faţa de mustăţile lui Genghis, obraz lângă obraz. Îi mirosea respiraţia rară, iar braţul său din jurul gâtului leului urca şi cobora odată cu bătăile inimii animalului. A întins braţul liber pentru a face un selfie, dar tremura prea tare, avea să iasă neclar, aşa că, în schimb, a început să înregistreze un video. „Leii din San Giovanni", a spus el, apoi s-a oprit din înregistrare pentru că Genghis începea să dea semne de iritabilitate.
„Este un leu pentru că s-a născut leu", a spus Micione. „Tu te-ai născut leu, iar acum eşti doar un câine ciobănesc. Dacă te-ai născut leu, nu te poţi transforma în câine ciobănesc".
Faţa lui Drago s-a strâmbat, iar ochii i s-au umplut de suspiciune. „Acum trebuie să plec", a spus el şi a ieşit repede din cuşcă, ca şi cum ar fi scăpat dintr-o capcană. „Ciao, Genghis, îmi pare rău că trebuie să te închidă în acvariul ăsta."
Au urcat înapoi în tăcere, iar 'o Pagliaccio şi Viola plecaseră acum. Micione îşi scoase halatul pe care îl purta peste haine, îl împături cu grijă şi îl puse deoparte. Acesta era semnalul că vizita era pe cale să se încheie şi, de fapt, nici expresia lui nu mai era veselă.
„Trebuie să iei Piranha în mână", i-a spus Micione, fără menajamente, în timp ce îşi lua locul în spatele biroului. „Napoli este sub controlul guaglioni, iar guaglioni nu vor să fie sub controlul meu. Paranza lui Longhairs nu are curaj pentru asta. Iar Copacabana, tot ce l-a preocupat vreodată a fost să conducă la bonne bonne vie, să meargă la bowling... cum poate un şef care se respectă să-şi petreacă timpul într-o sală de bowling? Să arunci o bilă la o grămadă de popice. Înseamnă că eşti gay sau copil, nu?"
Drago' nu spuse nimic; conversaţia nu se terminase.
„Acum este închis la Poggi Poggi", a spus el, referindu-se la închisoarea Poggioreale, „aşa că nu mai este bun pentru nimeni. Copiii vor să fie comandaţi de copii. Iar tu ai sânge pentru a comanda".
„În Piranha suntem toţi la comandă, suntem toţi fraţi", a spus Drago'.
„Drago', Forcella este a ta prin drept de sânge!" El a trântit un pumn pe birou.
„Micio',„, răspunse Drago', „Forcella aparţine paranza: trebuie doar să te retragi din centrul oraşului Napoli. Străzile acelea ne aparţin nouă, le-am preluat una câte una".
„Aici vă înşelaţi: străzile acelea îi aparţin lui Nicolas Maraja. Tu doar îi aduci produse de patiserie, el le ia şi le mănâncă."
„Nu e adevărat", a replicat Drago', ridicând vocea. „Noi nu suntem ca vechea Camorra. Fiecare dintre noi are o piaţetă numai a lui şi tot ce câştigăm împărţim în mod egal. Noi nu suntem ca tine. Suntem fraţi adevăraţi".
„Şi tu crezi asta?", a întrebat Micione, recăpătându-şi tonul de voce confortabil cu care îl întâmpinase prima dată la sosire.
„Nu, nu e vorba că eu cred asta, chiar aşa este. Aşa stau lucrurile", a spus din nou Drago'. Familia lui locuia pe Vicolo dei Carbonari, nu în San Giovanni a Teduccio.
„Există doar două poziţii într-o paranza", a spus Micione. „Sunt cei care dau ordinele şi cei care le primesc. Vedeţi scaunul acela de acolo?" Şi a arătat spre un tron auriu din colţul îndepărtat al camerei.
„Acela este tronul lui Francisc al II-lea de Bourbon, ultimul rege al Neapolelui, şi are un singur loc. Dumnezeu l-a chemat la acel tron. Acum familia te-a chemat pe tine. Gândeşte-te la asta".

Apoi Micione şi-a luat telefonul: „'O Pagliaccio, coboară”.
Excursia se încheiase.

UN BĂRBIERIT PERFECT

Erau două lucruri în viaţă pe care Copacabana le iubea fără rezerve: fundul unei brazilience şi bărbieritul la frizerie. Se căsătorise cu un fund brazilian frumos şi, după zece ani de căsnicie, nu mai găsise altul la fel, şi asta având în vedere că în tot timpul petrecut la Rio, în timp ce îşi conducea hotelurile, se bucurase de partea lui.
Nu ar fi renunţat niciodată la bărbieritul cu spumă fierbinte şi lamă dreaptă, nici măcar în închisoare, şi mai ales înainte de orice întâlnire cu avocatul său. Era un fel de tradiţie de familie pentru el: tatăl său fusese frizer, la fel şi bunicul său înaintea lui. Amândoi, când era tânăr şi se hotărâse să-şi lase primul cioc, îl luaseră deoparte şi se certau cu el: „Pasqua', ce crezi, faţa ta e ca mădularul tău, de ai lăsa să crească păr pe ea?”
Copacabana a râs la această amintire, în timp ce stătea în celula sa din închisoarea Poggioreale, în timp ce frizerul său de încredere, Peppe, un alt deţinut în vârstă de 50 de ani, îşi termina o perciunii. Peppe era celebru în toată casa de detenţie. Furase un tablou de Luca Giordano dintr-un muzeu şi împuşcase doi gardieni. Voise doar să-i îngenuncheze, dar gloanţele secţionaseră arterele femurale ale ambilor bărbaţi.
„Ce zici, îţi place, signo'?”
Copacabana s-a privit în oglindă. Peppe ştia ce face, trebuia să recunoască.
„Dar nu l-am mai văzut pe vărul tău în ultima vreme”, a continuat Peppe, „puştiul cu părul roşcat”.
„Eh, nu, nu mai poate veni. Probleme de sănătate.”
„Ce fel de probleme?”
„Probleme cu picioarele...” a spus Copacabana. „Acum fă cealaltă perciuniţă”. Şi a dat înapoi oglinda şi s-a întors la bărbierit şi la gândurile lui personale. Îl prinseseră pe Agostino 'o Cerino, şi încă nu fusese înlocuit. Se mai întâmplase, curierii fuseseră ridicaţi sau eliminaţi, dar de obicei în cel mult douăzeci şi patru de ore erau înlocuiţi prompt, ca semn al încrederii nealterate. Nu şi de data asta, însă. Mesajul lui Micione era inconfundabil: Soţia lui Copacabana, Fernanda, nu avea să devină regina Forcella, iar el, Don Pasquale Sarnataro alias Copacabana, avea să putrezească în celula sa din Poggioreale. Sfârşitul relaţiei.
De aceea ceruse o întâlnire urgentă cu avocatul său. Nu avusese timp să se pregătească pentru întâlnire, ceea ce însemna că va trebui să improvizeze. Copacabana nu prea ştia cum să improvizeze, însă.
„Domnule avocat, lucrurile nu merg bine”, a spus Copacabana. „Trebuie să ies. Încă o dată, jumătate din oraş trage în cealaltă jumătate, iar dacă nu scăpăm de paranghelii, vom sfârşi ca o petardă cu fitilul ud. Toţi sunt animale turbate, trebuie doar să le curmăm suferinţa, unul după altul.” Era pentru prima dată când îi spunea avocatului său cum stau lucrurile, fără să-şi camufleze sensul sau să-şi îmbrace termenii în deghizări şi jumătăţi de măsură.
Avocatul nu a apreciat sinceritatea: „Signor Sarnataro, mă tem că trebuie să vă avertizez că, dacă veţi continua să îmi vorbiţi în aceşti termeni, voi fi nevoit să îmi retrag serviciile de consilier juridic. Îmi dau seama pe deplin cât de grea poate fi viaţa în spatele gratiilor, dar nu subscriu la niciun cuvânt din ceea ce mi-aţi spus. Dacă aţi fi vrut un avocat Camorrista, aţi fi putut găsi o sută de mii. Eu lucrez strict la aspectele juridice ale procesului tău. Şi permiteţi-mi să subliniez, dacă tot am ajuns la acest subiect, că faptul că nu aţi fost supus regimului de patruzeci şi unu de bis nu este doar o victorie: este un triumf absolut al profesiei de avocat. Dacă reuşeşti să-ţi impui doar o măsură de autodisciplină, atunci vom putea să ne ocupăm şi de acest proces şi nu vei mai fi obligat să stai în această celulă până când vei fi un bătrân îndoit şi slab.”
Copacabana a sărit de pe scaun, puţinele fire de păr care-i mai împânzeau craniul chel fiind îndreptate în toate direcţiile. A început să ţipe la avocat, explicându-i că jumătate din judecătorii din ţară intrau şi ieşeau din hotelurile sale, împreună cu toţi regii politici de dreapta, de stânga, de sus, de jos, care îngenuncheau în faţa lui pentru a-i cere voturi. Toţi erau prieteni de-ai lui, toţi figurau, cu numerele lor de telefon, în agenda lui de adrese şi, dacă datora vreun strop de recunoştinţă cuiva sau ceva pentru că fusese scutit de tortura regimului de patruzeci şi unu de ani bis, cel căruia îi datora era propria lui afurisită de agendă. Era gata să-l mănânce de viu pe acel avocat, să-l înghită cu totul, dar un gardian intervenise să-l ducă înapoi în celula lui. „Instanţele de judecată sunt doar atât de mult teatru”, a spus Copacabana în timp

ce era condus prin uşa forţată cu oţel către aripa sa din închisoare, „dar scenariul este scris în altă parte. Trebuie să crezi asta, dacă vrei să fii un actor bun!”
S-a întors în celula sa şi mai disperat şi mai îngrozit decât înainte. A început să pocnească pereţii cu lovituri cu mâna deschisă, ca şi cum ar fi bătut întreaga închisoare din Poggioreale. Nimeni nu s-a uitat afară din niciuna dintre celulele învecinate, nici măcar atunci când Copacabana a început să strige că este un mare om de afaceri care a transformat un sat din Brazilia în Napoli-ul Americii de Sud. „M-am născut să apreciez frumuseţea”, a răcnit el. „Există măcelari care să se ocupe de afacerea de a ucide.”
Peppe. Avea nevoie de Peppe. Trecuseră doar câteva ore de când se bărbierise, dar când îşi trecu mâna peste obraz, simţea deja cum începea să răsară un puf uşor. În plus, Peppe îi apreciase întotdeauna gândurile despre frumuseţe.
„Pielea ta pare iritată, Don Pasqua',„ îi spuse Peppe, înainte de a-i arunca pelerina peste piept şi de a i-o prinde în jurul gâtului.
„Vrei să-mi pui un prosop fierbinte pe faţă?”, l-a întrebat Copacabana, iar tânărul i-a răspuns că ar fi bucuros. „Eşti prea bun la suflet, signo', n-ai omorât niciodată pe nimeni, iar oamenii ăştia profită. Don Pasquale, pur şi simplu zbori prea sus, prea aproape de soare.”
„Cuvinte mai adevărate nu s-au spus niciodată”, spuse Copacabana, apoi închise ochii şi se lăsă pe spate pentru a se bucura de căldura de pe obraji. „Câţi ani mai ai aici?”, a întrebat el.
„Încă douăzeci, signo', drumul e lung”, a răspuns Peppe.
„Cel puţin eşti după gratii pentru că ai căutat frumuseţea.”
„Ce frumuseţe? Mi-ar fi dat patru milioane pentru un Luca Giordano...”
Şi cu briciul său drept, i-a tăiat carotida lui Copacabana. Omul care îi ghidase mâna lui Peppe în ziua furtului din muzeu îşi ghidase astăzi mâna direct pe gâtul lui Copacabana. Şi acel om era Micione.
ŞCOALA DE ŞOFERI
Noile maşini ale Paranza făceau cursa inaugurală, un botez cu cauciuc pe Via Posillipo până la Marechiaro şi înapoi. Nu au mers niciodată mai departe, pentru că ar fi însemnat să deranjeze bancurile de Nisida. „Căţeaua aia de Nisida nu a cedat niciodată în faţa lui Posillipo, în schimb a sărit în mare”, după cum povestise Nicolas povestea înrădăcinată în mitologia antică.
Briato' a apărut la New Maharaja într-un Porsche Cayenne roşu ca motorul de foc, nou-nouţ de la reprezentanţă.
„Ua', hai să încercăm maşina asta!” a sugerat imediat Lollipop.
Înainte şi înapoi, membrii parangheliei au îmblânzit pe rând Cayenne-ul; chiar şi Susamiello şi-a revendicat cursa, dar acest privilegiu le era încă refuzat celor mici. „V-aţi spălat pe mâini?” îi întrebă Briato'.
Nicolas singur stătea într-o parte, tastând cuvinte în smartphone-ul său, indiferent la tot ce se întâmpla în parcarea de la New Maharaja.
„Nico',„ a strigat Briato', „e rândul tău. Nico'!”
Nicolas a clătinat din cap şi a arătat spre Rolexul său. Nu mai avea timp, încă trebuia să împartă salariile lunare şi apoi să treacă să o ia pe Letizia. „Curs de maternitate”, a explicat el, îndreptându-şi un pistol imaginar spre tâmplă şi apăsând pe trăgaciul imaginar.
În aproximativ o jumătate de oră, Nicolas a împărţit banii şi şi-a luat la revedere de la oamenii săi, dar înainte să se urce în TMAX, Drago' a venit la el: „Stai puţin, Nico', hai să conducem o parte din drum împreună”.
Au mers cu scuterele unul lângă altul, în tăcere, până când Drago' a întrebat: „Deci, ai condus vreodată o maşină?” Nicolas a accelerat, punând cincizeci de metri buni între ei, dar apoi l-a lăsat pe Drago' să-l ajungă din urmă. Nu i-ar fi folosit la nimic să mintă.
„Atunci hai să înfiinţăm această şcoală de şoferi, ja',„ a spus Drago' pe un ton atât de primitor, încât Nicolas s-a văzut nevoit să accepte.
Prima oprire a fost la un magazin de hardware; aveau nevoie de un burghiu şi de o rolă de bandă adezivă. Era fizică simplă: dacă foloseau capătul unui pistol pentru a sparge geamul lateral al unei maşini, ar fi făcut un zgomot imens. Dacă au lipit burghiul cu bandă adezivă de fundul pistolului şi apoi au lovit geamul cu acesta, sticla a implodat pur şi simplu. O lucrare frumoasă şi curată.

„Maraja, alege maşina!”
Au bâzâit pe Via Nuova Marina şi au oprit lângă maşini pentru a le lua în considerare. Se simţeau de parcă erau în Grand Theft Auto. Drago' a bătut la geamul şoferului unui sedan mare şi i-a făcut semn tipului să îl deschidă. Tipul era atât de gras încât transmisia era complet ascunsă.
„Este o cutie automată?”, l-a întrebat el.
Tipul a încercat să accelereze, dar cei doi au fost pe el într-o clipită, iar Drago' şi-a repetat cererea, după care tipul a dat din cap. „Ciudat”, a comentat Drago'.
În sfârşit, au pus ochii pe o maşină perfectă. Un Mercedes SLC pe care şoferul îl parcase, folosind stick shift-ul. Au închis strada, Nicolas a coborât de pe scuter, a spart geamul şoferului cu o lovitură rapidă din fundul pistolului, a deschis portiera şi l-a târât pe nefericit pe trotuar.
De îndată ce Nicolas a pornit, s-a achitat admirabil de sarcini. Maşina tremura un pic şi atingea bordurile din când în când, dar conducea destul de bine. Drago' a mers lângă el şi i-a dat instrucţiuni prin geamul spart – „Schimbă, frânează, redu” – dar nu l-a putut împiedica pe Nicolas să ia o curbă prea strânsă şi să zgârie partea laterală a Mercedesului şi, mai important, să o înfunde iremediabil în aleile înguste, sau vicoli. Pur şi simplu au aruncat maşina acolo: Nicolas a coborât şi s-a pus în spatele lui Drago' pe scuter; acesta s-a oprit la scurt timp.
Au ales o altă maşină blocată în trafic, un Fiat Panda, mai uşor de manevrat. Au spart geamul şoferului, au scos-o pe proprietară afară, terorizând-o complet, şi au pornit din nou, înapoi la şcoala de şoferi. Nicolas a măcinat treptele de viteză când a trecut de la a doua la a treia şi a dat un pic în faţă, dar pentru un şofer nou-nouţ nu se descurca rău deloc. Drago' a claxonat de câteva ori pentru a sărbători progresul elevului său, iar Nicolas a răspuns lovind cu pumnul în acoperişul maşinii. Vicoloul s-a lărgit uşor, permiţându-i lui Drago' să tureze TMAX-ul şi să meargă cu el pe partea şoferului. De acolo se putea bucura de o privelişte mai bună a lui Nicolas la lucru.
Ceva nu era în regulă. Motorul tura prea tare, ar fi trebuit să fie în treapta a treia până acum, dar Nicolas avea ochii lipiţi de oglinda retrovizoare. Drago' se întoarse să se uite în spatele lui şi văzu ce văzuse şi Nicolas: motociclete aparţinând echipei Falchi a poliţiei. Trebuie să facem ceva, s-a gândit Drago', iar Nicolas trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru, pentru că îşi scosese pistolul. Drago' a lovit cu piciorul portiera Fiat-ului Panda: „Nico', lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Tu ieşi din vicoliile astea şi ieşi în trafic”. Panda a accelerat şi Drago' a tras patru focuri în aer, astfel încât Falchi a venit după el. Era o bifurcaţie pe banda îngustă, iar Nicolas a virat la stânga, în timp ce Drago' a virat la dreapta, conducând poliţia.
Dacă reuşesc să ajung doar în Piazza Mercato, apoi de acolo pot tăia spre gară şi sunt în siguranţă, se gândi Drago'. Viza pietonii şi se îndepărta doar în ultima secundă, forţându-i să sară în stradă şi sperând că asta îi va încetini pe urmăritori. Între timp, Nicolas conducea prin vicoli, încercând să găsească drumul spre Via Nuova Marina şi, în timp ce conducea, tasta în chat-ul paranza:
Maraja
Urgenţă poliţist. Veniţi cu bicicletele.
Vin şi copiii, haideţi, guagliunciell!
Şi a trimis coordonatele Google Map.
Aici e portul de agrement şi acolo e scuterul meu, s-a gândit Nicolas. A sărit din Fiat Panda fără să se deranjeze să oprească motorul, a sărit pe TMAX şi a plecat în direcţia Corso Garibaldi. Cunoscându-l pe Drago', ar fi virat în labirintul dezordonat al cartierului din jurul gării pentru a-şi eluda urmăritorii. Trebuia doar să stea departe de ei suficient timp pentru ca reţeaua de protecţie a Paranza să intre în acţiune. Era o strategie pe care o foloseau de când erau în viaţă: să dezorienteze, să deruteze şi să facă cât mai multă zarvă şi agitaţie.
Drago' ajunsese practic la gară. În timp ce trecea în trombă prin Piazza del Mercato, şi-a dat seama că motocicletele care îl urmăreau trecuseră de la două la trei. Alerga cât de repede putea, înclinându-se în curbe la unghiuri apropiate de patruzeci şi cinci de grade şi, în cele din urmă, ieşise pe ultima porţiune a Corso Garibaldi. Falchi erau încă pe urmele lui. În buzunar, telefonul mobil îi sfârâia pe coapsă, bâzâind din cauza teancului tot mai mare de mesaje text şi notificări.

Drago' s-a ridicat pe puntea scuterului pentru a arunca o privire asupra drumului din faţă, dincolo de maşini: în capătul îndepărtat al pieţei se aflau două maşini de poliţie de stat, iar din dreapta, lângă gară, sosea o maşină plină cu poliţişti rutieri. Era înconjurat. Drago' se gândea dacă să renunţe la scuter şi să-şi continue fuga pe jos. Era un mic grup de africani care bivuacau lângă monument; cu puţin noroc, poate îi va putea folosi ca scuturi umane. A dat drumul la acceleraţie, hotărât să facă o ultimă încercare disperată, dar a văzut un scuter de 50 cc care venea în direcţia opusă, făcând roată în timp ce ajungea. La volan era Susamiello. Da, nimeni altul decât Susamiello, iar chiar în spatele lui se afla un alt scuter, condus de unul dintre tineri, unul dintre ceilalţi doi guagliuncielli, nici măcar nu-şi amintea cum îl cheamă. Aceştia au sărit brusc într-o parte, intrând pe banda pe care o ocupa Drago', şi s-au îndreptat direct spre maşina plină cu poliţişti de la circulaţie, ca şi cum i-ar fi provocat la un duel nesăbuit.
Anti-poliţia sosise. Şi cu cât Drago' privea mai mult în jur, cu atât mai multe scutere îşi făceau apariţia; de fapt, era chiar şi un puşti pe un BMX care a virat aproape de una dintre maşinile de poliţie şi, cu o lovitură bine ţintită, i-a spart unul dintre stopuri. Drago' se simţea ca şi cum ar fi căzut într-unul dintre acele westernuri vechi de care tatăl său nu se sătura niciodată: poliţia era armata regulată, organizată, metodică, previzibilă; guaglioni din Napoli erau indienii, curajoşi, pricepuţi în exploatarea teritoriului, profund anarhici. Aici era haosul, aici era salvarea. Drago' a accelerat şi a trecut pe lângă cele două maşini de poliţie care încercau acum să-şi croiască drum printre roiul zumzăitor de scutere, şi a părăsit piaţa, în sfârşit liber.
În seara aceea, la New Maharaja, şi-au sărbătorit isprava. Drago' se apropiase de Nicolas, şoptindu-i: „Felicitări pentru noul tău permis de conducere” şi au ciocnit împreună flautele lor de Moët & Chandon, vărsând cel puţin jumătate din şampanie pe podeaua camerei private. Cu puţin timp înainte, Drago' le acordase premiul lui Susamiello şi camarazilor săi. Ieşise din club şi îi găsise aşteptând acolo, ca de obicei în şir indian, înfruntându-l pe impasibilul şi imperturbabilul bodyguard. Drago' îşi înfăşurase braţul în jurul umărului frigiderului uman şi apoi arătă spre cei trei, care izbucniră în exaltare când văzură gestul, pentru ca apoi să se întoarcă şi să transmită acelaşi semnal unui mic grup de tinere care aşteptau în spatele lor. Paznicul le-a făcut semn celor trei tineri să intre cu domnişoarele alese şi au dispărut în lunga noapte a Noului Maharaja.
Nicolas, de asemenea, avea un cadou pentru Drago': i-a înmânat un set de chei.
„Maşina vine de la dealerul nostru”, a spus Nicolas. „N-au fost destul de rapizi s-o livreze, măgarii ăştia”.
Drago' s-a uitat în jos la setul de chei din mâna lui: un SUV Maserati.
„De când ai cumpărat o reprezentanţă?” a întrebat Drago'. Nicolas îl luase în braţe şi îl conduse spre parcare. Se făcea ziuă.
„De când am început să-i oferim protecţie, proprietarul continuă să ne dea maşini. Spune că dacă noi le conducem, atunci toată lumea va dori să cumpere una, acelaşi model. Îţi vine să crezi, noi stabilim moda”.
Nicolas vorbea cu ochii îngustaţi până la tăieturi. Prea mult Moët, prea multă cocaină, prea mult New Maharaja.
„Toată lumea vrea să fie ca tine”, a spus Drago'. „Nico',„, a continuat el, „trebuie să-ţi spun ceva” şi a început să-şi povestească istoria, începând cu incursiunea Violei. „Dacă ar fi fost după mine, aş fi întins-o moartă în faţa uşii de la intrare, dar ea este încă sânge din sângele tatălui meu.”
„Drago', băieţii ăştia se sperie, nu înţelegi asta? Vor un armistiţiu. Noi reuşim! Am spart toaletele!”
Şi-au dat cinci palme, apoi Drago' i-a povestit despre dimineaţa aceea cu Micione, începând cu Genghis Khan şi arătându-i lui Nicolas selfie-urile lui în cuşcă.
„Are un leu adevărat?”, a întrebat Maraja.
„Cât se poate de real”.
„La naiba, după Dogo Argentino, ce-mi trebuie acum e un tigru, adda murì mammà”, iar ideea i-a făcut pe toţi să râdă.
Drago' a descris încercările repetate ale Violei şi ale soţului ei de a-l aduce în familia lor: „„Ai mai fost aici”, „Suntem cu toţii o familie”, „Tot binele pe care bunicul tău l-a făcut în viaţă nu poate fi şters de un singur trădător”, tot felul de tâmpenii, Nico”.
Vorbea şi gesticula, o rotire a mâinilor ca şi cum ar fi vrut să rezume ideea că întâlnirea fusese un măcinător de carne copleşitor, dar că el fusese capabil să iasă intact din ea.

„Şi apoi mi-a spus că trebuie să preiau paranza”. A spus-o cu sentimentul de imediateţe cu care i-o spusese Micione. Acasă la Faellas, reacţionase contestând fiecare punct: Dar cum ar fi reacţionat Nicolas?
„Şi ce i-ai spus?” a întrebat Nicolas, fără să-şi ia ochii de la faţa lui.
„I-am spus că paranza ne aparţine tuturor, că suntem fraţi, că paranza ne aparţine şi că suntem toţi fraţi.”
„Şi ce ţi-a spus?” Confesiunea se transformase într-un interogatoriu, dar Drago' simţea în întrebarea lui Nicolas mai mult curiozitate decât îngrijorare, ca şi cum Nicolas şi-ar fi dorit să fie în locul lui, să aibă acces la sediul clanului Faella.
„Mi-a spus că acum toată lumea din oraş vrea să lucreze sub comanda noastră şi că eu am sângele să comand, nu ca Copacabana, nu ca 'o Albă”. Drago' a făcut o pauză: „Nu ca tine”, a spus el, şi s-a oprit înainte de a adăuga că, după cum îl vedea Micione, el nu era nimic mai mult decât omul de casă al lui Maraja.
„Nu ca mine”, a spus Nicolas, cu o urmă de zâmbet, şi s-a gândit că tocmai acesta era punctul lui forte: nu şi-a revendicat niciodată regatul în virtutea vreunui drept de naştere, ci l-a cucerit prin propriile merite.
„Tipii ăştia chiar sunt bătrâni. Încă îşi fac griji pentru sânge. Nobilime nenorocită, pe naiba.”
„Maraja”, spuse Drago', cu privirea dreaptă, „sângele meu este sângele fraţilor mei.”
„Ştiu asta, Drago', ştiu asta”, răspunse Nicolas. Învăţase că orice se întâmpla, mai mult decât o interpretare, ceea ce era necesar era o reacţie. Întotdeauna trebuia să răspunzi. El a spus: „Într-una din zilele astea, hai să facem o plimbare până la Roma şi să-l vizităm pe vărul tău”.
Drago' s-a întors acasă în dimineaţa zilei următoare. Nicolas hotărâse că vor părăsi Noul Maharaja doar după ce vor fi golit toate frigiderele. Odată ajuns pe Via Nuova Marina, a virat brusc spre Portul Interior, a trecut în trombă pe lângă câteva şantiere navale şi s-a oprit la un chei.
„Apă murdară”, a spus el cu voce tare şi a împins scuterul în valuri.
TURIŞTI ÎN ROMA
Tucano era practic în lacrimi când i-a spus lui Nicolas că nu poate merge la Roma cu el şi cu ceilalţi pentru că trebuie să aibă grijă de sora lui de şase ani şi să o hrănească.
„Vine acasă din tabăra de vară a bisericii parohiale şi mănâncă ca Pesce Moscio”. Tucano s-a scuzat în faţa rundei de batjocură din partea membrilor parangheliei, care nu au făcut decât să-şi dubleze batjocura când au auzit această declaraţie. În cele din urmă, Tucano le-a spus exact ce se întâmplase. Tatăl său îşi pierduse cumpătul cu mama sa pentru ultima ei achiziţie: un televizor inteligent de şase sute de euro. „Mă mănânci din casă şi din casă”, spusese tatăl lui Tucano, „e doar ghinionul meu! Ce am făcut eu ca să merit familia asta?”. După care soţia lui i se ridicase în picioare sfidătoare: „Şi când te gândeşti că dacă avem o ipotecă plătită şi un acoperiş deasupra capului, cu siguranţă nu este datorită ţie”. Iar venele gâtului i se umflaseră şi se umflaseră: „Nu-ţi voi permite să spui aceste lucruri în prezenţa copiilor noştri”, şi tot aşa mai departe. În cele din urmă, tatăl său a lovit-o pe mama sa, iar ea a ripostat cu un pumn puternic, iar Tucano s-a băgat în mijloc, a fost împins înainte şi înapoi, dar asta nu l-a mişcat nici un centimetru din poziţia în care se afla, pentru că tatăl său încă se gândea la el ca la un copil, dar cu picioarele bine înfipte, era de neclintit. Tucano se dusese în dormitor şi se întorsese cu revolverul Colt Trooper de pe noptiera lui şi îl ţintise direct în faţa părinţilor lui: „Acum faceţi-vă bagajele şi plecaţi de aici, voi doi. De acum înainte, eu sunt şeful pe aici, eu sunt capul familiei, eu sunt cel care aduce banii”. Şi s-a uitat la tatăl său. „Acum ieşi afară şi să nu mai pui niciodată piciorul aici! Nu mai locuieşti aici, m-ai făcut praf o dată pentru totdeauna!”
Evident, nu-l crezuseră şi-l aşteptaseră jos, dar el îşi pusese mâna pe umflătura Colt-ului Trooper de pe şold şi ei plecaseră, docili şi ascultători.
„Deci acum trebuie să fii babysitter?” a întrebat Lollipop.
„Ce altceva ar trebui să fac?” a răspuns Tucano.
Niciunul dintre ei nu fusese vreodată la Roma, iar ideea lui Nicolas fusese primită cu urale entuziaste: „Du-ne la Roma / Maraja, du-ne la Roma”, împreună cu alte mişcări la adresa lui Tucano: „Ua', nu uita de masa de seară, Tuca'!”
Drago' şi Briato' aveau să se ocupe de mijloacele de transport. Nicolas urma să ocupe locul pasagerului din faţă al SUV-ului lui Drago', cu atribuţii de navigator, în timp ce toţi ceilalţi mergeau în Cayenne-ul lui Briato'. Nu ar fi fost nicio problemă cu parcarea în centrul Romei; la urma urmei, maşinile erau

înmatriculate pe numele unor necunoscuţi. Drone, bucuros că în sfârşit făcea parte dintr-o misiune în deplasare, trasase un itinerar turistic personalizat pentru paranza. Chiar şi Biscottino fusese de bunăvoie de acord să vină şi el; mama lui îşi căuta o slujbă în afara oraşului şi avea mai puţin timp să-şi facă griji în legătură cu locul în care s-ar putea afla şi era mai puţin un părinte elicopter în aceste zile.
În cartierul din jurul gării Termini, s-au oprit pentru prima achiziţie a zilei. Şi Nicolas a fost cel care a insistat să plătească. Şapte perechi de coarne de diavol luminoase şi şapte perechi de ochelari cu LED-uri intermitente la un magazin chinezesc de cadouri şi noutăţi. Apoi a cumpărat şi o sabie scurtă de centurion, dar a păstrat-o pentru el, promiţând că o va acorda celui mai loial soldat al său. Mergeau în turmă, ca nişte turişti dornici să consume tot ce avea Roma de oferit, fără să le pese dacă era vorba de Fântâna Trevi – în care Lollipop a aruncat o bancnotă de cincizeci de euro – sau de toate magazinele în care nici nu visau să pună piciorul în oraşul lor natal: dar aici totul era pitoresc, totul era „romano”.
Drone i-a făcut să se plimbe pe Via del Corso şi Via Condotti, unde, cu câte o geantă de cumpărături supradimensionată, au jefuit Valentino şi Armani. De asemenea, Louis Vuitton, Tiffany şi Chanel, dar şi standurile din piaţă care vindeau tripe, pizza albă şi prăjituri pangiall'oro. Înghiţiţi totul şi apoi aruncaţi resturile: paranza a trăit întotdeauna conform acestei reguli simple a capitalismului.
Turul s-a încheiat cu Colosseumul. L-au convins pe unul dintre gladiatorii care stăteau în faţa monumentului să-l lase pe toţi şapte să-l ţină în aer şi au reuşit să se amestece cu un tur ghidat. După ce au abandonat grupul de turişti japonezi, Nicolas a scos sabia scurtă şi a fluturat-o în faţa oamenilor săi, care au izbucnit într-o ovaţie ritmată, cu mâinile strânse pe faţă – „Spaniol! Spaniol! Spaniard!”- reenactând scena lor preferată din Gladiatorul.
„Cum se numeşte magazinul lui Viola, Drago'?”, a întrebat Drone, bătând pe iPad-ul său.
„Celeste. Ştii tu, albastru ca cerul. Ca ochii ei şi ca ochii tatălui ei.”
„Dar de ce magazinul se numeşte după altă culoare dacă ea se numeşte Viola?”, a întrebat Pesce Moscio.
„Pentru că Viola are ochii albaştri, nu?”
„Despre ce vorbeşti? Viola are ochi albastru deschis, nu albastru ca cerul”, a spus Lollipop.
„Da, dar nu e nicio diferenţă. Albastru ca cerul... albastru pal... e tot la fel”.
„Ce vrei să spui? Pale blue este tricoul lui Napoli, în timp ce tricoul lui Lazio este sky blue, nu vezi că este o culoare mai decolorată?”
Magazinul Viola, Celeste, se afla la 4.000 de metri de poziţia lor actuală, conform Google Maps, la un sfert de oră bune de mers pe jos, hoardele de turişti permiţându-le. Paranza avea tot timpul de care avea nevoie pentru a se strecura undeva, a mânca ceva şi a-şi revizui planul. Au ales o mică trattoria locală („Dal Principe, Prince's, mi se pare corect”, comentase Nicolas), pe cât de mică pe dinafară, pe atât de îngustă şi înghesuită pe dinăuntru şi, de fapt, paranza a umplut întregul restaurant după ce a forţat un cuplu german să iasă: Briato' s-a plantat, cu picioarele întinse, şi s-a holbat la ei, impasibil în faţa „gibt es ein Problem?” lor, până când cei doi s-au ridicat şi s-au dus la casa de marcat pentru a-şi plăti masa şi a pleca.
Aveau să folosească maşina lui Drago pentru a sparge vitrina cu plăci de sticlă a magazinului Violei. „Dar de ce tocmai maşina mea, e nou-nouţă!”, se plânsese el tot drumul, dar asta decretase Maraja: „Aşa e corect, Drago', numai aşa putem face incursiunea asta”, spusese el, iar Drago' intrase în panică, bosumflându-se mizerabil. Drone se ocupase deja de alarma magazinului şi de camerele video din cartier, acţionând de la distanţă. În acea noapte, nici alarma, nici camerele nu aveau să fie în funcţiune. Mai era de rezolvat un singur detaliu, pe care Lollipop l-a identificat după ce a dat la o parte perdelele în carouri din Dal Principe. Un vânzător indian aranja răbdător şi metodic florile care erau expuse în partea din spate a dubiţei sale Fiat Scudo. La început, Pesce Moscio a încercat să cumpere vehiculul de la el, dar nicio afacere: nu era de vânzare. Apoi a fost rândul lui Lollipop să încerce, apoi al lui Drone, dar indianul continua să dea din cap. În acel moment, Briato' i-a aruncat o privire lui Nicolas, întinzând mâna spre talia pantalonilor săi, dar Nicolas a dat din cap. Împuşcarea bărbatului nu era în cărţi în seara aceea. Înainte ca Lollipop şi Drone să renunţe în cele din urmă, Drago' s-a repezit afară şi a început să liciteze împotriva lor, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unei licitaţii pentru un depozit în Las Vegas, iar indianul ar fi fost adjudecatarul.
„Două mii”, a oferit Drago'.

„Trei mii, nenorocit mizerabil”, a replicat Lollipop, care prinsese imediat ideea: nu exista membru al parangheliei care să nu se uite la Storage Hunters.
„Patru mii”, a strigat Drone, curbându-şi degetul arătător într-o virgulă.
Indianul asculta fiecare ofertă succesivă cu mâna în păr. Tipii ăia îi tot atingeau lucrurile, florile, ca şi cum ar fi fost de vânzare, aşa că el a făcut tot ce a putut pentru a-şi reitera dreptul de proprietate asupra fiecărui obiect. Dar în cele din urmă a renunţat, cifrele pe care i le ofereau se ridicau la mai mult decât ar fi putut câştiga el într-un an. Scoase cheile din contact şi i le înmână lui Lollipop, împreunându-şi mâinile într-un gest de respect.
Paranza tocmai plătise zece mii de euro pentru o camionetă de livrări care, în mod optimist, putea valora jumătate, dar cinci mii de euro în plus era un bacşiş pe care şi-l putea permite cu uşurinţă. Briato' a luat volanul, în timp ce ceilalţi împărţeau trandafiri şi lalele fetelor pe care le întâlneau pe stradă: „Eşti o floare printre flori”, „Un trandafir pentru un trandafir”.
Magazinul lui Viola avea trei geamuri din tablă pe un colţ: SUV-ul lui Drago ar fi spart vitrina cu un impact lateral şi apoi şi-ar fi putut continua drumul. Treaba ar fi fost mai simplă în acest fel şi nu ar fi trebuit să cureţe maşina pentru a jefui magazinul. Drago' clătină din cap: „Să-mi distrugi Maserati-ul nou-nouţ e o idee dată naibii”.
„Doar vârful capotei maşinii, Drago'.”
„Du-te dracului, Nico'. Hai să folosim camionul de livrări, nu?” Drago' a încercat din nou.
„Şi cum o să luăm marfa de aici?”
„Există întotdeauna Cayenne-ul lui Briato.”
„Nu, merge prea jos. Avem nevoie de maşina ta. Adda murì mammà, mi-ai spart ouăle o dată pentru totdeauna, Drago', ţi-o cumpăr”, a răbufnit Nicolas, iar Drago' şi-a dat seama că nu are de ales decât să cedeze.
Semnul „Celeste” era violet. O ciocnire de culori enervantă, dar se pare că proprietara magazinului decisese să o revendice deschis şi cu hotărâre, având în vedere că într-un colţ îşi pusese iniţialele cu înfloriturişi curbe: VSF, Viola Striano Faella.
Lollipop se duse să ia SUV-ul; avea de gând să-l conducă ca pe un berbec. Drago' urma să conducă Fiat Scudo. Acum trebuiau doar să aştepte ca Roma să se golească puţin, astfel încât să fie mai puţin trafic, mai puţini oameni.
Pe la miezul nopţii, zgomotul de pe străzi s-a potolit şi, ca într-un basm, oraşul părea că îşi pune papucii.
„Ieşim în şaizeci de secunde, suntem gata, guagliu'?” a întrebat Nicolas, dar nu era o întrebare.
Niciunul dintre ei nu încerca să-şi ascundă prezenţa: pur şi simplu stăteau acolo, unii fumând ţigări, alţii cu braţele încrucişate ca şi cum ar fi aşteptat un autobuz, la fel de netulburaţi ca nişte profesionişti în spargeri de seifuri. SUV-ul cu Lollipop la volan şi-a făcut apariţia, mişcându-se încet – dacă ar fi izbit vitrina magazinului Celeste cu 60 km/h, existau şanse mari ca şoferul să scape de sub control şi să se izbească de clădirea de vizavi. În schimb, planul era de a limita acceleraţia bruscă şi rapidă la un sprint final pe ultimii câţiva metri. Lollipop a rulat până la o distanţă de aproximativ o sută cincizeci de metri de întinderea de sticlă şi a trecut în prima viteză. Scârţâitul transmisiei manuale a răsunat în noaptea romană.
Mai întâi a venit zgomotul, ca o cascadă care se prăbuşeşte pe bolovani. Era aproape un sunet liniştit, liniştitor, iar în cele din urmă cioburile de sticlă s-au transformat treptat într-un vuiet terifiant. Drone a filmat întreaga scenă cu smartphone-ul său de înaltă definiţie: silueta puternică a SUV-ului trecând prin haosul de sticlă spartă şi metal ţipător, iar în jur, o ploaie de cioburi de cristal. El a încheiat filmarea cu o panoramă pe roţi, pentru a înregistra pentru posteritate aprinderea luminilor în apartamente şi deschiderea timidă a obloanelor.
La aproximativ zece secunde după ce a intrat prin geamul din faţă, Lollipop a ieşit din Maserati nevătămat şi triumfător, făcând twerking aşa cum văzuse pe YouTube că fac fetele jamaicane. Între timp, ceilalţi intraseră în magazin, în timp ce de pe aceeaşi stradă pe care coborâse SUV-ul, Drago' se apropia la volanul Fiat-ului Scudo, cu uşile laterale deja deschise.
„Cincizeci de secunde”, a spus Nicolas.
Paranza a înşfăcat tot pe ce a putut pune mâna. Pantofi, cizme, genţi, dar şi tablourile de pe pereţi, covoarele, fotoliile.

„Treizeci de secunde”.
Viola avea să fie nevoită să răspundă „Totul” când carabinierii au întrebat: „Ce au luat, signora?”
„Zece secunde: ieşiţi de aici!”
Paranza s-a îngrămădit în Cayenne, în timp ce Nicolas a sărit mai întâi pe capota şi apoi pe acoperişul Fiat-ului Scudo. A scos cuţitul pe care i-l dăduse L'Arcangelo şi, lângă logo-ul plin de bucle fluturânde pe care Viola îl pusese sub numele atelierului – VSF –, a gravat litera şi cifrele F12. A sărit jos şi s-a urcat la volanul Scudo-ului, care pleca placid din capitala Italiei. Pe scaunul de lângă el. Drago' privea pe fereastră, afundat în arcuri şi tapiţerie, cu ochii pe Maserati-ul abandonat.
Paranza îşi sărbătorea knock-out-ul la restaurantul de pe marginea drumului Casilina Ovest când Viola l-a trezit pe Micione, scuturându-l de braţ.
„M-au jefuit, Diego! Trădătorii ăia! Copiii ăia mucoşi! Familia nu mai contează pentru nimic, Diego? Răspunde-mi! Fă ceva!”
Micione s-a ridicat şi a încercat să se concentreze asupra soţiei sale, care era deja complet îmbrăcată şi machiată. Cât e ceasul? se întrebă el, dar ceea ce a spus a fost: „Ce s-a întâmplat, iubirea mea?”
„Sunt Piranha. Au distrus-o pe Celeste. Au luat totul. Trebuie să facem ceva, Diego!”
„Eşti sigur că au fost ei, iubirea mea?”
„Rahaţii ăia practic şi-au semnat opera.”
Micione s-a aşezat la loc, sprijinindu-şi confortabil perna în spatele spatelui. Copiii ăia exagerau acum. Mai întâi piaţetele şi acum afacerile lui legale. Unde voiau să ajungă? Apoi s-a ridicat şi el în picioare şi s-a dus să o îmbrăţişeze. Viola are dreptate, s-a gândit Micione, trebuie să fac ceva.
În timp ce Nicolas şi oamenii lui se jucau de-a turiştii, Stavodicendo stătea întins pe patul său, repetând mantra pe care o folosise în copilărie pentru a face timpul să treacă: „Garella, Bruscolotti, Ferrara, Bagni, Ferrario, Renica, Caffarelli, De Napoli, Giordano, Maradona, Carnevale, Romano, Marino, Volpecina, Sola, Muro, Bigliardi, Di Fusco. Antrenor: Ottavio Bianchi”.
Acel mânuitor de urmăriţi pe fugă, pe care Nicolas îl angajase să-i treacă mesele printr-o gaură în perete, împreună cu frânturi de informaţii, îi adusese şi o tavă cu prăjituri, ca o trataţie suplimentară. Ştia că în noaptea aceea paranghelia avea să intre cu forţa în magazinul Violei şi că apoi aveau să le dea vânzătoarelor genţile autentice împreună cu cele contrafăcute. Pentru a o insulta. Pentru a o mortifica.
Planul îl amuza şi era fericit că paranza îi trimisese acele produse de patiserie crocante ca să-l atragă în sărbătoare, dar faptul că avea o scuză valabilă pentru a nu lua parte la operaţiune îl relaxa şi pe el. Nimeni nu avea să se aştepte ca Stavodicendo să dea dovadă de curajul care îi lipsea de multe ori: ţinând cont de toate, a fi pe fugă avea avantajele sale.
Era atât de sătul să fie pe fugă, încât acel mic apartament mizerabil i se păruse, după doar câteva zile, un cuib confortabil şi primitor. Când fusese în Milano, îi luase ceva timp să nu mai tresară de frică la fiecare sunet, la fiecare privire insistentă, dar aici, unde nici măcar lumina zilei nu pătrundea, se simţea protejat. Temerile pe care i le exprimase lui Nicolas se evaporaseră, pentru că acum înţelegea că era doar o chestiune de răbdare.
Pentru a-şi omorî timpul, se gândi la fotbal: se gândise la asta, la drept vorbind, dar aici era o pasiune pe care o putea cultiva cu uşurinţă. Le ceruse mâinilor care îi asigurau hrana să îi aducă un calendar al campionatului şi de atunci îl studiase obsesiv zile întregi. Aştepta cu nerăbdare meciul Napoli-Juventus. Nu mai era mult până atunci. Din cartierul împrejmuit de ziduri, ecoul oraşului îi ajungea, înăbuşit, şi i se părea că nu ar fi prea foarte periculos să se furişeze afară pentru cele nouăzeci de minute ale meciului. Studiase uşa care îl închidea de ceva vreme şi observase că cărămizile nu erau solid legate între ele, păreau grămezi de Lego stivuite de un copil apatic. Dacă le împingea tare, le putea dărâma. Sau cel puţin ar fi încercat; ar fi meritat. Între timp, a aşteptat ziua şi şi-a mâncat prăjiturile.
A doua zi, Micione i-a convocat pe 'o Pagliaccio şi pe 'o Gialluto şi a început să-i interogheze.
„Bine, câte magazine şi cafenele plătesc lunar protecţie la paranza?”
„De unde să ştiu eu?”, a răspuns 'o Gialluto.
„Pagliaccio, care dintre ele?”
„De unde să ştiu eu?”„o răspunse Pagliaccio, urmându-i exemplul.

Micione a explodat: „Tu nu ştii niciodată nimic, cum se poate? Cât câştigi pe an, tu? Două milioane de euro. Şi tu? Patru milioane. Şi asta fără să punem la socoteală magazinele, afacerile, tot ce faci. Tu exişti pentru că eu exist. Şi tu nu ştii nimic."
„Dă-mi ordinele şi le voi executa."
Centrul istoric se umplu de feţe noi, ca şi cum o armată străină ar fi ieşit din San Giovanni a Teduccio pentru a semăna teroarea. Un bărbat a intrat în delicatesele lui Zi' Pe şi a tras un foc de armă în tejghea – glonţul s-a oprit într-o mortadella. „Data viitoare, glonţul va ajunge în mijlocul frunţii tale, dacă vei continua să-i plăteşti pe Piranha". Un alt bărbat din banda lui Faellas a tras o rafală de gloanţe dintr-un AK-47 în magazinul de haine şi, înainte de a se întoarce să plece, a strigat că nu trebuie să mai plătească niciodată nici măcar un penny lui Maraja. Au înfipt cuţite în cauciucurile unei camionete de livrări care descărca marfă şi l-au avertizat pe şofer că, începând din acea zi, acest teritoriu îi va fi interzis, dacă îndrăzneşte să continue să plătească Piranha.
Comercianţii îngroziţi s-au conformat, unii dintre ei s-au simţit uşuraţi, ca şi cum ar fi fost eliberaţi de o taxă. „Şi acum pe cine plătim?", au întrebat ei, dar nu au primit niciun răspuns, deoarece Micione nu dăduse nicio instrucţiune în acest sens. 'O Pagliaccio şi 'o Gialluto şi-au coordonat soldaţii, mustrându-i cu bunăvoinţă când au exagerat puţin, iar în cele din urmă au intrat şi ei într-o patiserie, comandând produse de patiserie din abundenţă, dar când a venit momentul să plătească, scoţând pistoalele: „Dacă veţi continua să plătiţi Piranha, aceştia sunt banii în care veţi fi plătiţi, plumb pur".
Când i-au spus lui Micione despre asta, el nu i-a băgat în seamă. Fusese demascat; acum recunoscuse public puterea Piranha, care fusese în stare să cumpere magazinele pe care el tocmai le smulsese din gheare. Ce puteam să fac? se justifica el. Când pun mâna pe soţia ta, strategia nu există, trebuie doar să ataci orbeşte.
Drone a fost cel care l-a informat pe Nicolas, care ştia deja totul.
„Nimeni nu ne mai plăteşte, ne iau magazinele. Chiar şi restaurantele pe care le protejăm au revenit la vechile recenzii online de rahat."
„Ei bine, asta înseamnă că restaurantele pe care le protejăm servesc mâncare proastă", răspunse Nicolas sarcastic. Îşi descărcase deja furia distrugând câteva dintre mesele din camera lor privată.
„Despre ce vorbeşti, Nico'?" a întrebat Drago'. „Când pe pământ? Parcă ai trăi pe altă planetă – aici ne iau totul. Dacă nu ştii cum să te protejezi, nu eşti protejat. Şi tu ştii asta foarte bine".
„Şi unde naiba eraţi voi toţi? Când vreţi să vă pişaţi şi să vă plângeţi, veniţi toţi aici", a spus Nicolas. Simţea cum violenţa de dinainte începe să răsară din nou în el şi i-a dat afară pe toţi, cu excepţia lui Tucano.
„Trebuie să ne impunem voinţa", a spus el, „trebuie să trimitem un semnal, trebuie să ne arătăm puterea. Mergeţi să-l provocaţi pe câinele lui Gialluto".
„Dar Skunk nu este pregătit", a spus Nicolas.
„Dar câinele lui 'o Gialluto e un rahat, e un ciobănesc german complet negru, ei se asigură că el câştigă doar pentru că e al lui 'o Gialluto."
Nicolas dădu din cap, neconvins şi îngrijorat pentru Skunk. Dar şi ea făcea parte din paranza. O femeie soldat din paranza.
„Oamenii lui O Pagliaccio lucrau cu normă întreagă. Au intrat şi au ieşit din Forcella, lăsând să se înţeleagă că Piranha nu mai era la comandă, apoi au început să-l vâneze pe Stavodicendo. Micione fusese foarte clar. Voia capul lui Vincenzo Esposito, alias Stavodicendo, voia să pună mâna pe puştiul care îl făcuse să pară un prost în ziare, adăugând moartea lui 'o Tigrotto la asasinarea lui Roipnol.
'O Pagliaccio se îndrepta spre un restaurant şi club al organizaţiei ARCI din Forcella. Dar mai întâi avea de gând să vadă meciul Napoli-Juventus, iar apoi avea să joace jocul său obişnuit cu patronul. Maraja era terminat. Piranha erau gata.
Şi acolo l-a văzut.
Singur, aşezat la o masă, cu un Red Bull în mână. Pe televizorul agăţat într-un colţ, meciul era în desfăşurare. Nu-i venea să creadă că tocmai dăduse peste el, că îl avea la mila lui, aici şi acum. 'O Pagliaccio a intrat, indiferent la puţinii martori; aceasta era o ocazie pe care nu o putea trece cu vederea. S-a apropiat puţin şi a tras.

Glonţul a intrat în craniul lui Stavodicendo şi a ieşit pe partea cealaltă, lovindu-se în perete. O gaură perfectă, cauterizată instantaneu. Abia atunci capetele celorlalţi clienţi s-au rotit în acea direcţie, dar 'o Pagliaccio îşi luase deja tălpăşiţa.

PIRE

Era o iarnă călduroasă. Şcoala era soporiferă, pentru cei care încă mai frecventau, iar după-amiezele se înecau în lassitudine. Proviziile care trebuiau să sosească de la Mario 'o Bross nu se vedeau nicăieri, iar paranza nu avea nimic de făcut: se plictiseau, ca pe vremuri. Maraja, pe de altă parte, era din ce în ce mai nervos, dădea mereu telefoane pentru a vorbi cu administratorii sistemului, albanezii însărcinaţi cu transportul cocainei. Părea adesea distras, absent.

„Asta e normal", spusese Briato'. „Acum e pe cale să devină tată, are o mulţime de responsabilităţi".

„Şi vrea o ipotecă pentru casa din Vomero", adăugase Pesce Moscio, întrucât Nicolas îi ceruse câteva sfaturi despre cartier. „Şi mai e 'o White, care-şi aşteaptă sfârşitul, îţi dai seama cum îi bate ouăle..."

Lollipop a continuat. Toţi începuseră să râdă şi hotărâseră ca a doua zi să facă ceva diferit pentru a-i distrage atenţia. Tucano a sugerat: „Să facem un grătar la vizuină?"

Bârlogul suferise îmbunătăţiri progresive, upgrade-uri tehnologice pe care Drone le instalase personal. Lucrul de care Drone era cel mai mândru era sistemul audio Bluetooth pe care îl conectase la telefoanele paranzilor, astfel încât, atunci când erau încă pe scări, tot ce trebuiau să facă era să-şi atingă ecranele, iar în apartament wooferele celor patru boxe Marshall Stanmore pompau deja note grave. Se înţeleseseră în unanimitate asupra parolei de conectare la sistem: „Stavodicendo".

După un lung du-te-vino cu Drago', au dezmembrat vechiul televizor şi i-au folosit carcasa ca seif pentru narcotice pentru consumul lor personal. Pentru a-l înlocui, Drone optase pentru un televizor 3D Ultra-HD de 84 de inci.

Nicolas alesese să pună playlist-ul lui Enzo Dong şi se întinsese pe canapea, ocupând fiecare centimetru din lungimea ei, în timp ce ceilalţi se ocupau de grătar, pretinzând cunoştinţe superioare când venea vorba de fripturi la grătar. În ultima vreme, se gândea frecvent la acuzaţia lui 'o White, cum că ar fi existat un trădător în paranza lui. La început o luase drept una dintre tâmpeniile obişnuite, dar apoi observase o serie de detalii, cuvinte murmurate, şi începuse să facă câteva filaje.

Fumul de la grătar a umplut bârlogul, iar Briato', şchiopătând repede cu bastonul, a fugit în dormitor să deschidă fereastra pentru a crea un curent de aer. Un frigider Smeg roşu cu două uşi, care ocupa aproape jumătate din peretele dormitorului, fusese de ceva vreme pus deoparte ca unitate de răcire a lor, şi astfel berile începură să circule. Petrecerea putea începe.

Opt tineri îşi petreceau timpul mâncând fripturi şi bând bere, batjocorindu-se unul pe altul cu sălbăticie şi cultivându-şi cu tandreţe visele, stând cu picioarele încrucişate pe podea ca şi cum ar fi fost în pădure cu cortul. Asta erau în acea după-amiază. Bani, droguri, L'Arcangelo, confederaţia cu Longhairs – toate păreau puse între paranteze şi amânate pentru mâine. Răscumpărarea tinereţii.

Briato' a luat sticla de ketchup şi şi-a înecat friptura în sos roşu. „Adda murì mammà", spuse el după ce luă o îmbucătură. „Al naibii de dezgustător!"

Lollipop vorbea despre noua lui prietenă, a mia oară. Era la universitate şi îi plăceau sexul în trei cu o altă fată.

„Oh, du-te dracului, Lollipo',,, a spus Drago', „fata despre care vorbeşti este Rosie, prietena ta cu cinci degete". Şi i-a aruncat o bucată de cârnat care i-a pătat cămaşa albă. Toţi au izbucnit în râs, chiar şi Lollipop.

În fundal, Enzo Dong spunea că pe postul de televiziune Italia 1 se fac mai multe afaceri decât a făcut el vreodată, în timp ce Nicolas regla volumul cu telefonul mobil. Din când în când începea un refren: „'O Sicario! 'O Sicario! 'O Sicario!" şi Biscottino era nevoit să bea un pahar din doza lui de Heineken.

A fost un moment de distracţie, când descoperi că, mai mult decât membri ai parantezei, eşti doar prieteni.

Pesce Moscio a cântat împreună cu versurile lui Enzo Dong, adăugând câteva proprii, în timp ce ceilalţi dădeau din cap în sus şi în jos. Toţi în afară de Nicolas. Ceilalţi erau cu ochii pe el şi l-au observat imediat.

„Maraja”, a strigat Drone, „hai, taie provolonul ăsta!”. Şi i-a aruncat brânza. Nicolas, încă întins pe canapea, a prins-o în plin zbor, deşi a trebuit să-şi bage în gură friptura pe care o ronţăise pentru a-şi elibera mâinile. Apoi a desfăcut sfoara de la provolone şi şi-a înfăşurat-o în jurul încheieturii mâinii:
„Paranza provolone”, a spus el, iar ceilalţi au izbucnit în râs.
„Tuca'„, a spus Nicolas, „dă-mi cuţitul”. „Cleaver-ul” era un cuţit cu lama de 20 de centimetri pe care îl găsise în timp ce scotocea prin sertarele din bucătărie.
Nicolas a început să felieze brânza. Tăia o felie, apoi o aşeza pe lama cuţitului şi o întindea celorlalţi.
„Să ne împărtăşim, Maraja”, a spus Tucano, primind cu precauţie felia sa.
„Ua'„, a spus Briato', „acum Maraja împarte pâinea apostolilor”.
Unul câte unul, toţi s-au adunat în jurul lui Nicolas, care continua să taie provolonul. Lollipop a căzut în genunchi, cu mâinile împreunate în semn de rugăciune, şi l-a lăsat pe Nicolas să-i strecoare bucata de brânză direct în gură.
„Toată lumea să ia câte puţin”, a spus Nicolas.
„Amin”, au răspuns ei, printre hohote de râs.
„Binecuvântaţi-mă, părinte! Binecuvântaţi-mă!!!”, a strigat Pesce Moscio, prefăcându-se că vorbeşte în limbi străine, şi şi-a dus bucata de brânză pe grătar pentru a o prăji.
Drone s-a pus în genunchi şi şi-a ridicat braţele, ca şi cum ar fi venerat un om sfânt.
„Haide, Drone”, a spus Nicolas, „o să te las să te împărtăşeşti, chiar dacă eşti un infidel musulman”.
O rundă generală de râsete şi un sunet de tragere de pe cutii de bere.
Când a venit rândul lui Biscottino, Nicolas a cerut linişte, a pus mâinile, şi toată lumea s-a oprit din vorbit, fără niciun sunet în aer, cu excepţia zgomotului gurilor care mestecau provolone. Şi a muzicii care bătea.
„'O Sicario! 'O Sicario! 'O Sicario!” Lollipop a început să strige, sărind în sus şi în jos pe perne, iar ceilalţi l-au urmat în acel dans sălbatic.
„'O Sicario! 'O Sicario! 'O Sicario!” Biscottino a strigat împreună cu el, ridicându-şi sus doza de bere.
După toate acele săptămâni dificile, se simţea în sfârşit relativ lipsit de griji.
Nicolas a băgat cleştele în buzunarul din spate al blugilor şi şi-a etalat încă o dată palmele mâinilor.
„Maraja! Maraja! Maraja!”
Apoi s-a ridicat în picioare şi, începând să cânte împreună cu Enzo Dong, i-a invitat pe toţi să formeze un cerc, braţele fiecăruia pe umerii vecinilor săi. Au început să cânte şi să se învârtă din ce în ce mai repede, în fumul de la grătar pe care vântul îl împingea din nou înăuntru:
„Maraja! 'O Sicario! Maraja! 'O Sicario!”
Niciodată nu am fost atât de uniţi, se gândi Nicolas, în timp ce observa feţele transpirate ale paranzilor săi care se învârteau în jurul lui. Drago'. Drone. Lollipop. Tucano. Briato'. Pesce Moscio. Biscottino. Cât de frumoşi suntem, nu-i aşa? îşi spuse el. Un pas într-o direcţie, un pas în cealaltă, şi porniră într-o rotaţie completă ameţitor de rapidă, cu Drone căzând şi apoi fiind ridicat în picioare cu o tragere masivă din partea lui Drago', şi apoi porniră din nou, învârtindu-se în direcţia opusă, şi de data asta Briato' fu cel care îşi pierdu echilibrul, sărind pe piciorul lui bun, şi el tras înapoi la bord ca un om care căzuse în mare. În cele din urmă, se opriră cu toţii, strânşi unul lângă altul, gâfâind unul în faţa celuilalt.
Oooh, eu mă distrez doar dacă cel
care moare este un Higuain, un trădător.
Şi toată lumea:
Oooh, mă distrez doar dacă cel
Care moare este un Higuain, un trădător.
Când a venit următorul vers, Nicolas s-a întors şi i-a înfruntat pe toţi, înecându-le vocile: „Cea mai bună echipă este cea cu mine şi numai cu mine”.
S-a uitat la fiecare dintre ei, a scos cleştele din buzunar şi a tăiat cu suliţa ce a mai rămas din provolone.
„'O Sicario vrea să joace într-o echipă formată din el şi numai el”, a spus el.
Drago' a râs, iar ceilalţi au râs cu el. Vocea lui Nicolas era mortal de serioasă, dar, la urma urmei, era o după-amiază de carnaval, orice glumă era permisă.
Numai Biscottino nu râdea: „Eu nu joc singur”, a spus el. „Întotdeauna pasez mingea.”

„Ua', Maraja, 'o Sicario are dreptate aici”, a spus Lollipop, şi l-a pălmuit generos pe spate pe Biscottino.
„Cât de adevărat”, a spus Nicolas, „dar totuşi, el joacă singur”.
„Maraja”, s-a apărat Biscottino, „am îndeplinit ritualul împreună cu ceilalţi. Toţi facem parte din acelaşi sânge, toţi suntem fraţi”.
Nicolas a coborât volumul muzicii la zero: „Chiar eşti sigur, Biscotti', că suntem fraţi? Pentru că, dacă mă întrebi pe mine, jurământul ăla de sânge n-a meritat nimic, n-a folosit la nimic.”
„Ce vrei să spui?” a exclamat Tucano. „După aceea scula mea a crescut de două ori mai mare!”
Alte râsete şi voci care se suprapuneau, grăbindu-se să-l contrazică pe Maraja, ca într-un nou joc al fiesta din acea după-amiază: „La fel şi portofelul meu!”, a spus Drone.
„Şi eu mă duc unde mă duc, dar întotdeauna simt că sunt cu fraţii mei”, a spus Drago'.
Biscottino, pe de altă parte, stătea acolo, tăcut, cu ochii mari aţintiţi asupra lui Nicolas.
Totuşi, când Nicolas i-a strigat refrenul în faţă lui Biscottino, ceilalţi au înţeles în sfârşit că nu era o glumă.
„Tu nu eşti un sicario, nu eşti un ucigaş plătit”, a spus Nicolas. „Biscotti', tu eşti un Higuain”.
Euforia se evaporase. Zâmbetele erau uşor răsucite, ochii îngustaţi până la fante.
„Ne-am pus boaşele în mâinile lui, iar acum o să ne aresteze pe toţi”, a continuat Maraja.
„Nico'„, a încercat Lollipop să spună, „eu nu...”
„Există asistentul social care vine să vorbească cu mama ta în fiecare zi binecuvântată. Spune adevărul, ai luat bani şi ne-ai vândut la poliţie”, l-a acuzat, în sfârşit, Nicolas.
„Maraja, Biscottino este un frate, el este cel care i-a pus un capac în fund lui Roipnol...”, a spus Drone. Şi Biscottino a făcut singurul lucru pe care Maraja ar fi vrut să nu-l facă. A mărturisit totul.
„Nu am spus nimănui în afară de mama. Ea este singura care ştie”, a spus Biscottino. „Ea ştie că eu sunt cel care l-a împuşcat pe Roipnol şi 'a Culona, ea a găsit pistolul...” El a decis că ar fi mai bine să-l lase pe Pisciazziello complet pe dinafară, în parte pentru a limita pagubele provocate de cei care ştiau adevărul şi în parte pentru că Pisciazziello îi era prieten. „Dar i-am mărturisit doar mamei mele.” Expiră. Se simţea mai bine acum, cu o greutate pe spate. Gata, s-a gândit el, ce a fost mai rău a trecut.
„Hei, a vorbit cu mama lui!” a spus Nicolas, dar era clar că acest răspuns nu-l satisfăcea.
„Stai, stai puţin, să înţeleg, ce i-ai spus? Şi cu cine a vorbit mama ta?”, a întrebat Drago'. Era palid, cu vârfurile părului lipite de fruntea-i transpirată.
„Cu nimeni”, s-a bâlbâit Biscottino.
„Mama ta a vorbit cu poliţia?” Drago' a insistat.
„Adda murì mammà, nu!!!” Biscottino a strigat practic, dar vocea i-a ieşit subţire şi slabă.
„Dar asistenta socială, a vorbit cu asistenta socială?”
„Sigur, dar e în regulă...” a spus Biscottino.
Drago' a încercat o ultimă portiţă de scăpare: „Puteţi să vă retrageţi declaraţia?”
„Eh”, a intervenit Nicolas, „şi acum iată avocatul care ne va rezolva situaţia”.
„Maraja, e doar un asistent social”. Drago' a încercat să minimalizeze.
„Şi cu cine crezi că ar vorbi asistentul social? Ştii că au percheziţionat deja basso şi poate că au găsit deja pistolul cu care l-a ucis pe Roipnol.”
„Nu, asta nu e adevărat. Mama a aruncat pistolul în mare.”
„Exact, în marea de poliţişti. Există o maşină de poliţie în faţa şcolii tale şi o alta care o urmăreşte pe mama ta peste tot. Eşti deja sub protecţia poliţiei.”
Biscottino a făcut un pas înapoi, îngrozit, şi a scâncit: „Nu e adevărat, nu e aşa.” Nici măcar nu avea puterea să plângă, lacrimile nu veneau, nu putea decât să privească lama cuţitului îngropată în brânză. Dar rămăsese exact acolo unde era.
Lama aceea părea pivotul în jurul căruia se învârtea întreaga încăpere; toată lumea privea cuţitul de oţel, dar nimeni nu se mişca: rămânând nemişcaţi, poate credeau că pot face timpul să se oprească, sau chiar să-l facă să curgă înapoi, să iasă pe uşa aceea şi să nu se mai întoarcă niciodată prin ea, în schimb să meargă acasă şi să facă sex cu prietenele lor, să intre în New Maharaja şi să se îmbete, să şteargă toată această experienţă.

Pentru prima dată, Biscottino s-a simţit mic, extrem de tânăr şi mic în preajma lor. Nicolas se plimba prin spatele lui, desprinse rapid şnurul de la provolon pe care îl înfăşurase în jurul încheieturii mâinii, apucă ambele capete ale acestuia, îl întinse şi apoi îl înfăşură în jurul gâtului lui Biscottino. Se mişcase atât de repede, încât Biscottino a observat că Nicolas era în spatele lui abia când şi-a dat seama că nu mai putea respira. Şi ceilalţi fuseseră prinşi cu garda jos, câţiva începuseră să facă o mişcare sau alta, dar nimic mai mult de atât. Nicolas îl executa pe Biscottino.
Corpul compensează, e programat să facă asta. Ia energia dintr-o parte şi o canalizează acolo unde e mai mare nevoie de ea. Biscottino îşi răzuia gâtul crud în timp ce se străduia să introducă măcar un deget între cord şi carne. Pe măsură ce tot mai puţin oxigen îi ajungea la creier, cea mai evidentă apărare a intrat în funcţiune. În acea fracţiune de secundă, corpul te păcăleşte. Chiar dacă cântărea cu vreo 40-50 de kilograme mai puţin, dacă lui Biscottino i-ar fi trecut prin cap să se zbată, să-l lovească pe Nicolas în boaşe cu călcâiul, poate că s-ar fi putut elibera, sau măcar ar fi putut evita inevitabilul pentru încă puţin timp. Dar, în loc de asta, se concentrase pe cordon.
„Ce naiba faci!" a izbucnit Drone după câteva secunde. L-a apucat pe Nicolas de catarama centurii şi a tras de ea. Biscottino a reuşit să bage o gură de aer în plămâni, dar Nicolas l-a îndepărtat pe Drone cu un şut în tibie, ţipând: „Înapoi!
S-a întins şi a tras, şi a tras din nou, iar lui Biscottino i s-a înceţoşat vederea, picioarele i-au cedat sub el. A căzut în genunchi, cu mâinile încă pe frânghie, care acum îi tăia traheea, iar mirosul gras de provolone îi ajungea în nări. Apoi s-a prăbuşit cu capul înainte pe podea, picioarele tremurându-i în convulsii. Arăta ca şi cum s-ar fi căţărat pe un turn. Drone şi Briato' plecaseră; ceilalţi băieţi se strânseseră în jurul lui Biscottino, privind nemişcaţi, holbându-se la picioarele lor: să întâlneşti ochii oricăruia dintre ceilalţi ar fi însemnat să participi la indignarea scandalizată faţă de uciderea unuia dintre ei. Putea foarte bine să fie un trădător, un Higuain, dar era totuşi Biscottino.
„Ajunge", spuse Drago', dar nu făcu nici un pas spre acel corp micuţ, acum nemişcat.
Nicolas a relaxat tensiunea încordată din cordon. Degetele începeau să-l doară. Îşi trecu o mână peste fruntea îmbibată de sudoare, apoi întinse aceeaşi mână pentru a închide pleoapele celui care fusese întotdeauna căţelul parangheliei. Pentru o clipă i s-a părut că băiatul încă mai respira. A îngenuncheat şi i-a mângâiat părul băiatului mort.
S-a terminat, s-a gândit el, s-a terminat. Când s-a ridicat de pe trupul lui Biscottino, nu mai era nimeni în cameră în afară de Tucano.
„Acum ce facem, Maraja?", a întrebat el.
„Acum să aprindem un foc de tabără".
Au coborât în stradă, unde mini-quad-ul lui Biscottino era parcat între scuterele lor. Nicolas l-a apucat de mânere, iar Tucano de aripa din spate. Mai mult de o sută de kilograme, cărate de doi tipi pe trei etaje.
Au răsturnat mini-quad-ul în mijlocul camerei şi au desfăcut capacul de la rezervorul de benzină. Un val dens de benzină aproape transparentă s-a răspândit pe podea, lingând canapeaua, dulapul în care se afla televizorul 3D, măsuţa de cafea. Lins de Biscottino.
Apoi Nicolas a sărit peste balta de benzină şi s-a dus în dormitor. Trebuia să fie undeva acolo, poate deasupra patului, nu, lângă dulap, acolo era, chiar lângă oglinda mare. O fotografie înrămată. Paranza, toţi împreună, la ziua de naştere a cuiva. Fiecare dintre ei. Chiar şi Dentino. Şi Biscottino. Toţi erau cu braţele pe umerii celorlalţi, aşa cum fuseseră cu puţin timp în urmă, acolo, în vizuină. Nicolas a spart sticla de colţul patului, a scos tabloul şi l-a rulat. S-a întors la Tucano, care îl aştepta, cu Zippo-ul deschis şi aprins. A ţinut tabloul, ca pe un fitil, deasupra flăcării brichetei şi a aşteptat să se aprindă.
„Acum chiar s-a terminat", a spus el, şi a aruncat fotografia în gaz.
PRIETENII
Ceea ce trebuia să facă în primul rând era să-i liniştească pe şefii de la Piazza, să le explice clar că nu vor mai exista suişuri şi coborâşuri în lanţul de aprovizionare. De acum înainte, marfa va veni constant, cu o calitate excelentă şi livrări punctuale. A decis să îi convoace pe toţi la Noul Maharaja şi i-a cerut lui Oscar să pregătească clubul ca şi cum ar fi organizat o convenţie. Împingătorii au sosit unul câte unul sau în grupuri mici. Femeia care lucra în Vicaria Vecchia şi-a făcut apariţia, îmbrăcată la patru ace, ca şi cum ar fi mers la un bal după atâţia ani; un alt împingător, care conducea Piazza Cavour, a venit cu copiii săi;

tipul care conducea Piazza San Giorgio a intrat, cu braţele încrucişate pe piept, perplex, şi a preferat să rămână tot timpul în picioare. Afară, Drone filma totul de sus cu un Yuneec Tornado, asigurându-se că nu vor exista surprize neplăcute. Acea mică bijuterie de dronă îi dăduse numai satisfacţii şi o folosea şi pentru a supraveghea intrările şi ieşirile din diferitele piaţete.
Odată ajunşi cu toţii acolo, luminile s-au stins şi a început să se audă melodia principală a UEFA Champions League, care, la rândul ei, a declanşat maşina de fum. Bărbatul din Piazza San Giorgio a ridicat ambele braţe deasupra capului şi a strigat: „Ce v-am spus eu! 'O Maraja ne otrăveşte, asta e o cameră de gazare!"
Un val năprasnic de oameni s-a îndreptat spre uşă, dar de îndată ce au văzut laserele, au înţeles că totul făcea parte din teatru şi s-au relaxat.
„Prieteni", a început Nicolas, ieşind din spatele unei cortine în costumul său elegant tăiat. Prieteni? se gândi el într-o fracţiune de secundă. Pe cei mai mulţi dintre ei nu-i văzuse decât de câteva ori, în cel mai bun caz, iar din paranteză mai rămăseseră doar Tucano, Drone şi Pesce Moscio, iar apoi 'o White şi Carlito's Way. La naiba, îşi spuse Nicolas, unde sunt toţi ceilalţi?
Niciunul dintre şefii de piaţă nu se aventurase să ia loc, de parcă lipindu-ţi fundul de unul dintre scaunele alea de plastic ar fi însemnat cumva să-ţi dai implicit acordul. Desigur, băiatul ăla arătase că ştie ce face, şi toţi făcuseră bani, dar încă nu era pe deplin de încredere. La fel cum nici oamenii lui nu erau pe deplin de încredere.
Se întâmplase cu o săptămână în urmă. Pesce Moscio trecuse prin Piazza Bellini şi nu fusese deloc mulţumit de ceea ce văzuse: trei puşti de vreo doisprezece ani care vindeau droguri în plină zi. Piaţa care aparţinuse cândva lui Stavodicendo şi care acum aparţinea lui Pesce Moscio pur şi simplu nu se aproviziona corespunzător, era o penurie generală de droguri de ceva vreme, iar şeful pieţei se aştepta ca Micione să preia controlul în curând. Între timp, Piazza Bellini devenise un teritoriu de primă mărime în care se infiltrau traficanţii de droguri autopromovaţi. Aşa că Pesce Moscio s-a întors cu un Kalaşnikov şi, cu o rafală de foc automat, i-a pus la pământ pe toţi, inclusiv pe şeful pieţei. Dar asta era doar o soluţie temporară. Pesce Moscio ştia asta, la fel şi Nicolas, care urma acum să explice de ce nu mai era necesar să recurgă la astfel de măsuri extreme.
„Prieteni", a spus din nou Nicolas.
Un bărbat s-a ridicat în picioare, în vârstă de vreo şaizeci de ani. De când avea douăzeci de ani, lucra la Piazza Bellini.
„Înainte să începem, Maraja", a spus el, „am vrut să vorbesc cu tine, în numele nostru al tuturor".
Nicolas a fost deranjat de tuşa informală pe care o folosise bărbatul.
„Am venit aici", a continuat bărbatul, „şi am venit pe riscul nostru. Ne-aţi aprovizionat cu produse şi a fost întotdeauna un rahat de primă mână. Am început să o vindem şi, cu banii pe care îi făceam, reuşeam să plătim o taxă către Micione. Apoi am încetat să mai plătim acea taxă. Dar după aceea, produsul vostru nu a mai sosit, iar acum ne întoarcem să vindem produsul Micione. Nu vrem să fim împuşcaţi, nici de voi, nici de Micione".
A urmat o rundă de aplauze aprobatoare. Nicolas le-a lăsat să se stingă şi apoi a continuat: „Prieteni, regulile sunt aceleaşi ca întotdeauna. Sunt aceleaşi reguli care se aplicau înainte să mă nasc eu, înainte să se nască tatăl meu. Voi sunteţi şefii pieţei, ştiţi cum merge treaba. Ori vindeţi produsele clanului care vă comandă piaţa, ori plătiţi tribut clanului şi vindeţi produse pe care le cumpăraţi de la cine dracu' vreţi voi. Dar acum paranza stabileşte o altă regulă: în piaţetele noastre, puteţi vinde orice droguri doriţi. La urma urmei, noi avem cel mai bun produs la cel mai mic preţ".
Unul dintre patroni s-a ridicat în picioare: „Vreţi să spuneţi că pot vinde marfa altcuiva şi nu mă veţi împuşca?"
„Nu, nu te voi împuşca. Pentru că dacă vinzi rahatul altcuiva, înseamnă doar că eşti un prost." Nicolas s-a uitat la capetele fiecăruia dintre ei pentru a vedea dacă dau din cap. S-a concentrat asupra capetelor celor care nu dăduseră prompt din cap, privindu-i cu atenţie. Era o eliberare pentru cei care lucrau pe piaţete.
„Dacă vinzi produse bune, nu te temi de concurenţă. Acum ajunge, am vorbit prea mult".
Apoi a venit şampania, multă, multă şampanie.
„Libertate! Libertate! Libertate pentru toată lumea!"

„Trăiască paranza!”
Tocmai făcuseră cea mai bună afacere din viaţa lor. Atât timp cât paranza va supravieţui, vor fi liberi să vândă orice şi oricât de mult vor dori, oricând vor dori. Pentru fiecare şef de piaţă, visul de a deveni un mic om de afaceri devenise brusc la îndemână.
Unul câte unul, şefii de piaţă i-au strâns mâna. 'O Maraja le-a strâns înapoi cu putere. Acesta părea sfârşitul a tot, momentul în care se făcea schimb de complimente pentru rezultatele excepţionale obţinute – dar, de fapt, era începutul. Acum trebuia să organizeze transportul produsului, cu atenţie şi eficienţă, de la primul transport, care urma să ajungă în curând în portul Salerno, să distribuie stupefiantele în piaţete, să înarmeze şi să aprovizioneze 'o White şi paranza lui, care îl asaltau cu mesaje şi telefoane încă din ziua confederaţiei lor: simţea mirosul banilor care aşteptau să fie câştigaţi şi voia să recupereze timpul pierdut.
„Vă mulţumesc, prieteni”, spunea Nicolas, dar unde erau Drago', Lollipop şi Briato'? Unde erau prietenii lui, fraţii lui? Erau ei acasă, acum că bârlogul nu mai exista? Nicolas termină ultima strângere de mână şi se hotărî să meargă singur acasă, unde îl aştepta o prietenă, o prietenă despre care ştia că nu-l va trăda niciodată.
LUPTA CU CÂINII
Nicolas a căzut în genunchi pentru a o mângâia pe Skunk. Căţeaua continua să mănânce kilometri pe banda de alergat, iar ea îşi arcui uşor spatele, ca şi cum ar fi vrut să-i întoarcă mângâierea. Sub vârful degetelor, simţea benzile de muşchi mişcându-se în ritmul galopului. Skunk i-ar fi putut smulge mâna dintr-o singură muşcătură, fără avertisment, dar n-ar fi făcut-o niciodată, nu, Nicolas era sigur de asta, pentru că în ziua în care o prezentase la paranza cu acel nume, numele plantei femele de marijuana, planta fertilă care dădea naştere altora, scorpia îşi încleştase maxilarul. El văzuse. Era a lui.
„Eşti o frumuseţe”, îi spuse Nicolas, crescând presiunea vârfurilor degetelor pe spatele ei. Cu cât împingea mai tare, cu atât spatele ei devenea mai rigid, într-un schimb senzual de presiune şi eliberare a tensiunii.
Primul dogfight al lui Skunk a fost programat pentru seara următoare. Până în ultima clipă, Nicolas nu a fost sigur dacă să confirme prezenţa ei; la urma urmei, Skunk nu se confruntase niciodată cu un alt câine, ar fi putut fi rănită grav, ar fi putut fi chiar ucisă. Dar ea era pregătită: câinele lui nu putea fi unul dintre rataţii lumii, ea era cu siguranţă o învingătoare mondială. Le va tăbăci fundurile tuturor, a decis el în timp ce îi umplea bolul, va fi o campioană.
Lupta era programată să aibă loc în Marcianise. Ringul de lupte canine fusese amenajat într-o groapă de doi metri pătraţi, care cu ani în urmă fusese pregătită ca loc de odihnă pentru tone de gunoi, dar nu fusese niciodată folosită. Era unul dintre acele locuri care par să existe doar dacă crezi în ele, precum Hogwarts, şi doar atunci când devii proprietarul unui câine de luptă.
Nicolas a ajuns în timp ce soarele apunea, iar farurile maşinilor şi motocicletelor parcate în faţa gropii au început toate să se aprindă. A parcat într-o parte şi, cu Skunk în lesă, s-a îndreptat spre acea gaură în pământ. Pereţi netezi, abrupţi, imposibil de escaladat, atât de mult încât dresorii câinilor de luptă trebuiau să coboare şi să urce pe o scară, ca pictorii. Şi de fiecare dată când coborau acolo, batjocura începea să plouă dinspre publicul de sus – „Haide, dă-i o muşcătură!” – după care dresorii puteau urca afară din groapă şi adevărata luptă începea.
Oricine se putea ascunde printre spectatorii obişnuiţi şi stăpânii de câini, de la pensionari care îşi petreceau zilele acasă sau la biserică, dar care aveau o poftă intimă de a vedea un membru sfâşiat de altul, până la un membru al unei bande rivale, un duşman al lui Nicolas. În vârful bastionului care cu ani în urmă fusese un lan de grâu, oamenii erau toţi egali, toţi la fel, şi toţi aveau capul întors în jos, spre acea gaură în pământ. În orice alt loc din oraş, 'o Gialluto şi Nicolas ar fi scos armele şi ar fi început să tragă în momentul în care s-ar fi văzut, chiar dacă ar fi fost o întâlnire întâmplătoare la raionul unui supermarket. Dar aici, 'o Gialluto nu mai era un Faella, nu mai era fratele lui Micione, era doar proprietarul unui câine de luptă. Cu o mână pe gâtul puternic al lui Skunk, Nicolas a aşteptat ca 'o Gialluto să sosească şi, în timp ce aştepta, a urmărit prima luptă între câini.
Se înfruntau un rottweiler şi un Dogo Argentino, dar unul mai mare decât Skunk, cu siguranţă un mascul. Cele două animale nu au pierdut timpul studiindu-se reciproc, ci s-au aruncat în luptă. În jurul lui Nicolas, oamenii au început să strige şi să-i încurajeze: rottweilerul era mai agresiv, îl făcea hamburger pe Dogo,

nu, Dogo doar îşi pară adversarul, nu vezi cum stă pe labele din spate? Omoară-l. Accìrelo. Rupe-l membru cu membru. Staccace 'a faccia. Scoate-i faţa. Rupe-i gâtul. Rupe-i urechea. Nicolas se simţea ca şi cum ar fi stat în primul rând al unui amfiteatru roman antic, cântând laudele gladiatorilor în schimbul sudorii, sângelui şi murdăriei.
Apoi rottweilerul şi Dogo-ul s-au ciocnit, cu fălcile larg deschise, primul vertical, celălalt orizontal, formând o cruce violentă. Nicolas se pregătea să audă o explozie de colţi sfărâmaţi şi ţesuturi cărnoase sfâşiate; în schimb, ceea ce a auzit a fost un clac puternic, ca şi cum angrenajele s-ar fi angrenat şi apoi s-ar fi oprit.
Dresorii au coborât în groapă, înconjurând cu grijă cele două animale încleştate, căutând cel mai bun punct de acces, apoi s-au năpustit asupra animalelor, ridicându-le picioarele din spate în aer. Câinii s-au despărţit instinctiv, iar apoi au reluat lupta. Lupta furibundă nu a durat mult, doar până când cei doi challengeri au încetat să-şi mai înfingă dinţii unul în celălalt, epuizaţi ca o pereche de gladiatori care au decis să se cruţe unul pe celălalt, pentru a se cruţa pe ei înşişi. Niciun învingător. Huiduieli şi fluierături din partea publicului dezamăgit.
Următorul meci a fost anunţat de pălăvrăgeala spectatorilor.
Cicatricile de la cele mai recente răni sclipeau în lumina farurilor: aceştia erau o pereche de veterani, cei doi câini din ring, chiar şi Nicolas înţelesese asta. Au stat la colţurile gropii timp de cinci minute bune şi solide, indiferenţi la strigătele spectatorilor. Dar când s-au avântat împreună în centrul ringului, lupta nu a durat mult: cane corso s-a dus la gâtul bull terrierului, iar câinele a ezitat o clipă prea mult, neştiind dacă să se ferească de atac sau să atace ca răspuns, şi într-o secundă era pe spate. Câinele cane corso s-a năpustit asupra lui, reuşind câteva muşcături puternice, dar astfel şi-a expus gâtul, iar bull terrierul a profitat de ocazie pentru a-i smulge jugulara celuilalt câine.
Noaptea a continuat aşa, cu o serie de lupte, pariuri şi carne sfâşiată.
Nicolas se uita la câinii rămaşi şi începea să se simtă neliniştit, iar neliniştea îl contagiase rapid pe câine. Nu l-a văzut pe 'o Gialluto. Publicul a fost cel care i-a anunţat sosirea. Toată lumea a început să strige: „Totò! Totò! Totò!” Câinele lui'o Gialluto, ciobănescul belgian care urma să se confrunte cu Skunk, sosise în sfârşit. Le venise rândul.
Nicolas a zărit de departe pielea icterică a lui 'o Gialluto, care părea să strălucească într-un galben fosforescent. Niciunul dintre cei doi nu scotea un cuvânt, aveau ochi doar pentru câinii pe care îi coborau în groapă. De îndată ce labele i-au atins podeaua de pământ, Skunk a început să mârâie, încordându-şi fiecare muşchi din corp, ceafa, gâtul însuşi, coapsele, jigodiile, toată blana ei albă umflată de protuberanţe fibroase.
Sconcsul s-a năpustit asupra lui Totò, care a ocolit-o cu eleganţă, ferindu-se de fiecare atac, asigurându-se că Dogo se izbeşte de pereţii gropii. Nicolas urmărea fiecare mişcare, cu dinţii încleştaţi, şi de fiecare dată când Skunk se izbea de perete, mâinile i se duceau la cap, degetele îi smulgeau părul până îl dureau, dar de fiecare dată ea revenea imediat în luptă, fără să se descurajeze. La al cincilea atac, însă, în timp ce ciobănescul belgian se ferea spre stânga, Skunk s-a oprit brusc şi a virat într-o altă direcţie. Cei doi câini s-au încleştat într-o luptă turbionară între membre şi colţi, ridicând un nor de praf în care, pentru câteva secunde, au dispărut din raza vizuală a lui Nicolas. Când norul s-a liniştit, Skunk gâfâia şi îşi privea stăpânul, cu limba scoasă. Nicolas făcu un pas mai aproape pentru a se uita mai bine; bucata de carne care atârna de buzele lui Skunk nu putea fi a ei, era prea elastică. Apoi şi-a îndreptat privirea spre Totò, care se zvârcolea pe jos şi scuipa guri de sânge. Skunk îi smulsese limba.
„Skunk!” Nicolas îşi agita braţele în sus şi în jos, ca şi cum ar fi încercat să incite mulţimea. „Skunk! Skunk!” Dar câinele a rămas impasibil. După care Nicolas s-a aruncat pur şi simplu în groapă, fără să se obosească să folosească scara, şi s-a rostogolit pe pământ, cu braţele înfăşurate în jurul campioanei sale.
TREZIRE
„M-am săturat de toate”.
„Aşa merg lucrurile.”
„Chiar şi Nicolas. M-am săturat şi de el”, a continuat Drone.

„Lucrurile bune şi lucrurile pe care le facem prost, ei bine, trebuie doar să le facem şi să nu ne întrebăm de ce. Odată ce te-ai hotărât să trăieşti această viaţă, aşa stau lucrurile. Azi suntem aici, mâine am plecat. Aşa este, nu depinde de noi”.
„Şi cine decide asta?”
„Cine o decide... cine o decide...” Drago' şi-a băgat ambele mâini în buzunare. „Uh, nimeni. Lucrurile decid de la sine.”
Îşi lungise pasul; întârzia la priveghiul lui Biscottino.
Vocea Gretei se auzea deja, tare şi puternică, la zeci de metri de basso. Nu suna ca o femeie anihilată de pierderea suferită, aşa cum îşi imaginaseră Drone şi Drago'; în schimb, suna ca şi cum ar fi rostit un rezumat în sala de judecată. În orice caz, arăta şi suna ca unul dintre acei predicatori pe care îi vezi în filmele americane.
Drago' respiră adânc, îşi făcu curaj şi intră în basso, trăgându-l pe Drone după el – Drone care acum se răzgândise şi nu se mai putea hotărî să intre. Acesta fusese un prieten de-al lor. Nicolas îl omorâse şi, prin asta, omorâse paranza. Nu poţi privi în faţă o femeie care tocmai îşi pierduse fiul, mai ales dacă îl pierduse aşa cum Greta îl pierduse pe Biscottino.
„Aşa că nu o privi în faţă”, replicase Drago', dar nu era nimic obraznic în felul în care o spusese. Doar hotărârea de a-şi fortifica curajul şi de a-şi înăbuşi lacrimile care îi usturau obrajii înainte ca Drone să se uite la el. Nu ştia dacă Biscottino devenise sau nu cu adevărat un trădător, un Higuain, dar un lucru era sigur, fusese un prieten de-al lor, un membru al grupului.
În interiorul apartamentului, sicriul părea alb în lumina slabă: fusese deja sudat. Înăuntru erau rămăşiţele carbonizate ale lui Biscottino; nu puteau avea nici măcar un sicriu deschis pentru o ultimă mângâiere de adio. Greta a ţinut o mână pe ea, aproape ca şi cum ar fi fost un colac de salvare care o împiedica să alunece sub apă, şi între timp a vorbit cu femeile din cartier, mame ca ea.
„Să fii bărbat, să fii băiat, este un lucru teribil. Aceasta este soarta care îi aşteaptă pe bărbaţi. Mai întâi soţul meu, iar acum Eduardo. Această ţară este blestemată, la fel şi acest guvern, iar dacă vor să afle adevărul, trebuie să îl afle de la un copil de unsprezece ani. Nu au putut afla adevărul singuri!”
Mai multe femei continuau să sosească, să o îmbrăţişeze, apoi să îi mângâie pe gemeni, îmbrăcaţi în doliu, dar care nu erau încă conştienţi că fratele lor nu se va mai întoarce acasă; stăteau acolo, de mână, într-un colţ al camerei. Apoi femeile au aşezat mâncărurile pe care le pregătiseră pentru priveghi şi, cu mătăniile în mâini, au dat din cap la vorbele ei. Drago' îşi făcu curaj să intre în rând în spatele femeilor.
„Condoleanţele mele, signo',,, a început el, când a ajuns în sfârşit la ea. „Am venit să te anunţăm că poţi păstra ipoteca”.
Greta s-a uitat la el, fără expresie; îngheţase pe loc şi frigul acela i-a făcut părul să se ridice pe antebraţele lui Drago. Nu mai văzuse niciodată o faţă ca a ei, sau de fapt, da, semăna cu Uma Thurman, îi lipsea doar salopeta galbenă. Şi-a îndreptat degetul arătător drept spre el, ca şi cum ar fi fost o capcană, şi apoi, cu vocea aceea de predicator, a urlat: „Tu! Tu l-ai omorât! Sunteţi toţi nişte fiare, nişte animale sălbatice!” A înaintat ameninţător spre el şi pentru o clipă Drago' s-a temut că acel deget arătător ar putea fi chiar capabil să tragă cu plumb. „Şi ca nişte animale sălbatice ar trebui să muriţi, ucişi, singuri, îndureraţi, trădaţi de prietenii voştri aşa cum v-aţi trădat prietenul. Pentru că Eduardo, pentru că Eduardo, pentru că Biscottino, cum îi spuneai mereu, v-a iubit pe toţi.” Şi a întins mâna ca să îl zgârie.
Dar la acele cuvinte, Drago' făcuse deja doi paşi înapoi, iar acum se întorsese pe călcâie şi fugea, cu picioarele tremurând, cu Drone în faţa lui, alergând şi mai repede.
A doua zi, Drago' a trecut din nou pe lângă bas. Nu ştia de ce picioarele îl aduseseră acolo; se amăgise poate crezând că ar putea să-i mai spună ceva mamei lui Biscottino despre ipotecă, dar ceea ce căuta, dacă nu iertare, era puţină bunăvoinţă. Tot ce a găsit a fost un semn verde lipit de uşă şi numărul de telefon al unei agenţii imobiliare. Greta părăsise oraşul.
AICI SUNTEM, AICI RĂMÂNEM
Singurul lucru pe care îl ştiau despre jurnalista care urma să le ia interviu era că era femeie şi că lucra pentru un program local de ştiri.
„Cum credeţi că va fi? Sexy, crezi?”, a întrebat Briato'.

„La naiba, femeile astea de la televizor, nu ştii niciodată dacă te uiţi în faţă sau în spate, sunt al naibii de slabe”, a spus Pesce Moscio dezgustat şi, ca de obicei, răspunsul a fost un val de mişţouri despre fetele grase pe care părea să le aleagă mereu. După incendiu, se mai văzuseră la New Maharaja sau pe alei, dar niciodată toţi împreună. Nicolas ştia că aceasta era, în sfârşit, ocazia potrivită pentru a reuni din nou paranza: pentru prima dată, aveau să spună lumii că există, aveau să se facă auziţi. Şi, într-un fel sau altul, vor onora memoria lui Biscottino. Dar trebuiau să rămână concentraţi, să îşi măsoare cuvintele. „Trebuie să vorbim fără să spunem”. Clubul urma să servească drept platou pentru interviu şi, cu această ocazie, mesele de foosball şi aparatele de joc fuseseră mutate. Chiar şi posterul cu Stoya fusese împăturit cu grijă şi depozitat în siguranţă. Nimic altceva decât pereţi albi, anonimi, pentru a face locul de nerecunoscut. Şi pentru a se face şi ei de nerecunoscut, Drone îşi procurase un set de măşti de schi Mephisto.
„Ua', e prea mişto”, a spus Tucano, făcându-şi un selfie, apoi s-a întors spre Lollipop: „Eşti tot un cretin, nu e ca şi cum dacă acoperi o sculă nu se poate spune că e tot o sculă.”
„Guagliu', vreau să merg şi eu la televizor”, a spus 'o White, dar Nicolas a dat din cap că nu. „Maraja”, a insistat el, „acum suntem doar o paranza, am dreptul”. Moment în care Nicolas l-a scuipat practic în faţă că asta e o poveste veche, iar ei, Copiii, sunt cei care trebuie să o pună la punct. „E problema noastră nenorocită, 'o White”, a spus el, iar 'o White şi-a înghiţit mândria şi a renunţat la pretenţiile sale, decât să arunce în aer confederaţia pentru o apariţie la televizor.
Când Risvoltino l-a văzut pe jurnalist sosind cu un cameraman în urma lui, i-a lansat un semnal lui Nicolas: paranza, în întregime, aliniaţi la perete, cu feţele acoperite cu măşti de schi negre care lăsau la vedere doar ochii şi gura, Maraja în centru, iar Drago' şi Lollipop, cei doi mai înalţi, la fiecare capăt. În faţa tencuielii scorojite a peretelui, şirul de tineri mascaţi ar fi putut fi văzut la fel de uşor la periferia oricăruia dintre marile oraşe ale lumii. Acesta a fost primul gând care i-a trecut prin minte femeii când a intrat în cameră şi i-a găsit aşteptând, iar dacă a fost surprinsă sau speriată, cu siguranţă nu a dat niciun semn. Îşi întinse mâna spre figura mascată care o privea cu o privire magnetică, o pereche de ochi negri care străpungeau ecranul televizorului exact aşa cum dorea. Excelent, a decis ea. În timp ce cameramanul pregătea trepiedul, ea a explicat cum plănuia să realizeze interviul. „Simte-te liber să vorbeşti şi să foloseşti înjurături din când în când, dacă vrei. Cu cât pari mai în largul tău, cu atât mai bine. Vă înţeleg situaţia, pe bune, lucrez la acest subiect de mult timp, iar aceasta este în sfârşit o ocazie de a face puţină lumină la periferiile învechite ale oraşelor ţării noastre...”
„Signuri',„ a întrerupt-o Drago', „de fapt, suntem aici, în centrul oraşului.”
„Da, desigur, dar mediul tău social este cel care te marginalizează, te aruncă la o parte...”
„Ca dracu', signuri',„ a spus Nicolas, ochii devenindu-i sticloşi. „Forcella este casa noastră, iar noi suntem cei care dăm ordine aici.”
Jurnalista a făcut instinctiv un pas în spate. Corpul ei simţise pericolul chiar înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, câteva secunde mai târziu, că aceştia nu erau obişnuiţii „tineri defavorizaţi” pe care era obişnuită să îi intervieveze. Şi-a recompus faţa într-un zâmbet ferm, profesionist, dar a păstrat distanţa pe care o stabilise, apoi s-a întors spre cameramanul ei şi i-a spus că interviul poate începe.
„Tu eşti şeful aici?”, l-a întrebat ea pe Nicolas.
„Da”, a răspuns prompt Nicolas. Era pe punctul de a adăuga ceva, dar apoi privirea lui s-a îngropat adânc în dreptunghiul negru al camerei video şi şi-a dat seama că acel răspuns nu fusese corect. „Nu”, a încercat el să se corecteze, „siamo brò, suntem fraţi. Nimeni nu este superior altcuiva aici...” Şi aici a luat o pauză pentru a căuta cuvântul potrivit. „Aceasta este o democraţie”.
Jurnalistul a dat din cap şi a întins microfonul sub nasul unei alte măşti de schi.
„Ce vrei să te faci când vei fi mare?”
„Sunt deja mare”, a răspuns Tucano.
„Câţi ani ai?”
„Optsprezece.”
„Şi cu ce vă ocupaţi?”
„Suntem oameni de afaceri”, a răspuns Briato'.
„Ah, şi în ce fel de afaceri sunteţi implicaţi, mai exact?”
„Lucruri...”

„Pot să vă rog să fiţi un pic mai detaliaţi?”
„Logistică şi distribuţie pe scară largă”, a venit vocea lui Drone, promptă.
„Ce vreţi cu toţii să faceţi când veţi fi mari?”
„Ce facem acum”, a răspuns din nou Drone.
„Şi când veţi fi mai mari?”
„Nu vreau să îmbătrânesc”, a spus Lollipop. „Asta e scârbos!”
Jurnalistul a rămas nedumerit pentru câteva secunde, apoi s-a folosit de acest răspuns pentru a intra în miezul interviului: „Deci nu vă temeţi de violenţa de pe aceste străzi?”
„Nu ne temem de nimic”, a confirmat Lollipop, iar toate acele capete cu măşti de schi au dat din cap la unison. „Adda murì mammà”. Pesce Moscio a pus ştampila pe ea.
„Înţeleg...”, a spus ea şi s-a întors să se uite la cameraman. Doar un sfert de tură. Era semnalul ca el să strângă cadrul; ea urma să pună întrebarea-cheie.
„Traficaţi stupefiante?”
Zâmbete şi priviri întoarse în toate direcţiile. Unul dintre ei a spus ceva de neînţeles şi zâmbetele s-au transformat într-o explozie colectivă de râs.
„Nu suntem cultivatori de pământ”, a spus Nicolas după o scurtă pauză, trăgând frâiele înapoi în propriile mâini. „Signori', noi nu avem locuri de muncă. Dacă ar fi existat locuri de muncă pentru noi...”
„Adevărat”, a spus Drago', „ne-au abandonat...”
„Toată lumea se mută din centru...”
„Arme. Aveţi arme la voi?”, a întrebat jurnalistul, ignorând runda lor de plângeri.
„Signori', acestea sunt lucruri despre care nu vorbim...”
„Vă consideraţi vicioşi?”
„Nu vicioşi, luăm doar ce vrem.”
„Şi luaţi aceste lucruri pe care le doriţi ilegal, uneori?”
„Dottore'„, a spus Nicolas, „legal, ilegal ... Adică, haide, e la fel de vechi ca Cippus de Forcella. Legal este dacă îţi permiţi, ilegal este dacă nu îţi permiţi. Eşti ilegal până când poţi plăti pentru a deveni legal.”
Întreaga echipă a izbucnit în râs şi a strigat: „Wow, asta e uriaş, frate!”
„Drive-bys, schimburi de focuri, crime”, a continuat jurnalistul. „Am citit totul despre asta în ziare şi se spune că acest cartier s-a transformat într-o zonă de război. Tu ce crezi?”
„Eh, astea sunt lucruri care se întâmplă...”
„Deci asta înseamnă că tu eşti responsabil pentru toate crimele care au loc în Napoli?”
Toţi mascaţii de schi s-au întors spre tânărul care îşi retrăsese conducerea. Nicolas ştia că acest răspuns putea fi o sabie cu două tăişuri: pe de o parte, i-ar fi atras pe anchetatorii de la procuratură, iar pe de altă parte, ar fi arătat clar oricui altcuiva care privea că ei decideau vremea bună şi cea rea din acel oraş.
„Ce pot să vă spun? Dacă pui piciorul pe străzile noastre, ne vei găsi întotdeauna”, a spus Nicolas.
„Scuzaţi-mă, cum adică?”, a întrebat jurnalistul.
„Noi suntem aici. Dacă puneţi piciorul pe străzile noastre, ne veţi găsi întotdeauna”.
Cameramanul a îngustat cadru până când acei ochi negri au umplut cadrul. Interviul se încheiase. Jurnalistul plecase cu câteva minute înainte când Drone, purtând încă masca de schi Mephisto, s-a dus la Nicolas.
„Nico'„, spuse el pe un ton îngrijorat, „stai să vezi, acum toată lumea va veni după noi.”
„Guagliu'„, a cântărit Drago'. „Trebuie să ne punem gâturile în altă parte, acasă, oriunde altundeva, ca să nu fim prinşi cu ele.”
Nicolas spera într-o incursiune şi o percheziţie. Ar fi fost o reacţie, o dovadă că tuturor le era frică de paranza. Se săturase să vadă vechiul mit trăind în minţile judecătorilor, poliţiştilor, carabinierilor şi poliţiei financiare, legenda conform căreia copiii nu pot comanda lumea interlopă, că acest tip de putere revine exclusiv şefilor vechi, bărbaţilor maturi. Maturitatea, a decis Nicolas, duce la frică, iar frica duce la moarte. Ei erau Piranha, singurii capabili să gestioneze puterea în timpul lor, aici, imediat, fără să se gândească la ziua de mâine.
În aceeaşi noapte, toţi membrii paranza au primit telefoane la domiciliu de la poliţie.
„Vă rog, intraţi”, a spus mama lui Nicolas. „Şi toată agitaţia asta pentru ce? Pentru un băiat?”

„Mamma mia, ce sunt toate astea? Intraţi în casa unui terorist ISIS?”, a întrebat tatăl lui Drone.
Tatăl lui Pesce Moscio, pe de altă parte, s-a repezit direct la fiul său şi l-a pălmuit peste faţă. „Ce ai mai făcut acum?”
„Eu? Nimic!”, a replicat fiul său.
Ca răspuns la aceste întrebări, poliţia a oferit aceeaşi formulă obositoare: „Noi doar ne facem treaba. Staţi jos şi vom pleca imediat ce terminăm”.
Poliţiştii au întors locul cu susul în jos. Au căutat sub paturi, în dulapurile cu haine, în sertarele comodei, în interiorul aparatelor electrocasnice. Nu au găsit nimic, nici măcar o bucată de haşiş, şi au plecat cu un pumn de hârtii, scurtele lor rapoarte după acţiune.
Poliţiştii italieni au părăsit aceste locuinţe în mijlocul unei ploi de insulte din partea familiilor membrilor paranza şi s-au urcat în maşinile lor de poliţie, trecând pe lângă rastelurile de biciclete şi ghivecele de flori la câteva zeci de metri de clădirile de apartamente. Rasteluri de biciclete şi ghivece de flori în care Piranha îşi ascunseseră armele de zi cu zi.
PARANZA VINE DIN MARE
„Marţi mergem la pescuit în Salerno”.
Stăteau la masă într-un restaurant mexican deschis de curând cu mare succes: El Pueblo, cu sombreros şi ponchos agăţate pe pereţi, cu tablouri care ar fi putut evoca o atmosferă caldă, inclusiv fotografii cu ardei iuţi, tauri şi mări de un albastru cutremurător. Tucano insistase să meargă; la urma urmei, în acest moment exista o masă pregătită pentru ei în orice club sau restaurant din oraş, iar el voia să le încerce pe toate. În cele din urmă, Nicolas cedase: „În regulă, să ţinem acest summit la El Pueblo”.
Pe măsură ce sticlele de Moët începeau să îşi facă efectul („Dar se bea moetta în Mexic?”, se întrebase cu voce tare Pesce Moscio), restaurantul începuse şi el să se golească.
„Toate aceste lucruri au pe ele simbolul lui Arcangelo. Asta mi-a spus 'o Bross”, le-a spus Nicolas.
„Şi ce i-ai spus, Maraja?” a întrebat Briato', umplându-şi faţa cu o fajita. Era a patra oară când lui Nicolas i se punea această întrebare.
„I-am spus că voi schimba asta şi că voi pune un F pe tot.”
„Şi apoi?”
„Apoi m-a întrebat: „F de la Fiorillo?” „Nu”, i-am spus, „F de la Forcella”.”
Şi au plecat cu un alt toast: „Pentru Forcella!”, au strigat ei în sunetul cristalului. „The sky's the limit!”
„Ua', ştii cum i-ar fi plăcut lui Biscottino petrecerea asta?” a spus Drone, iar Tucano a ripostat prompt: „Dacă te uiţi la trecut, o să treci pe lângă tine”.
Drago' şi-a trântit paharul, zgomotos. „Nu, ăsta nu e trecutul”, a spus el, „nu e deloc trecutul. Biscottino ar fi trebuit să fie aici. N-am crezut niciodată că era un trădător”.
Nicolas a decis că era mai bine să nu treacă cu vederea acel comentariu: „Faptul că ne aflăm aici, faptul că avem totul sub control, se datorează faptului că măturăm toate suspiciunile. O singură suspiciune, şi suntem cu fundul în sus. Tipul ăla avea maşinile de poliţie după el, nu era potrivit pentru această paranteză. A fost fratele nostru, dar nu mai este.”
„E greu, dar aşa stau lucrurile”, a spus Drago', punând o mână pe umărul lui Drone.
„Aşa este, guagliu'„, a spus Tucano definitiv, în timp ce îşi ridica paharul: „Pentru Forcella”.
Primul transport urma să acosteze în portul Salerno peste cinci zile; în acea sâmbătă, pe un soare fierbinte care apusese cu o oră în urmă, dar încă mai revărsa cumva lumină, paranza era cocoţată în jurul pompelor de gaz petrolier lichefiat de la o benzinărie cu vedere la port. De sus, de pe dealuri, puteau supraveghea navele container care intrau şi ieşeau, cu ajutorul unui binoclu militar pe care Lollipop îl obţinuse de la un ucrainean de încredere pe care îl angajase în piaţa sa.
„Uite-o, asta e nava!” a strigat Briato'. Nicolas i-a luat binoclul din mâini, dar i l-a dat înapoi după o scurtă privire.
„Nzù”, a spus el, dispreţuitor. „Nu ştiu.” 'O Bross nu-i dăduse instrucţiuni despre cum să identifice încărcătura, îl asigurase doar că o va recunoaşte. „Chestia asta are şi vedere pe timp de noapte?” a întrebat Nicolas.
Lollipop s-a jucat cu el, întorcându-l în mâini ca şi cum ar fi fost un obiect extraterestru, şi apoi, în cele din urmă, a spus că totul era pregătit.

„Maraja”, a strigat Tucano, „este acela! Uită-te de aproape!”
„Nzù”, a spus Nicolas din nou, dubios, dar de data asta s-a agăţat de binoclu. Începuse să fie sătul de jocul ăsta. Dacă nava pe care i-o promisese 'o Bross nu ajungea niciodată în port, ar fi pierdut totul: credibilitate, bani, putere, oraşul însuşi. Proiectul de confederaţie cu Longhairs ar fi fost mort pe loc, iar bătrânii îngropaţi în casele lor, închişi în cartierele lor blindate, ar fi continuat să dea ordine şi să ia deciziile. Propria lui paranghelie, poate fără un loc unde să se ducă, ar putea foarte bine să se dezintegreze.
Nicolas strânse binoclul cât de tare îi puteau strânge mâinile. Proiectoarele se revărsau în lentile în rafale verzui, în timp ce de o parte şi de alta a lui îi auzea pe ceilalţi clocotind de nerăbdarea prelungită de imobilitatea impusă. Mario 'o Bross garantase că tripulanţii de la bordul cargobotului vor avea grijă să-i trimită un semnal. Şi ţinuse să precizeze: „Triplanţii sunt cei care transportă rahatul din punctul A în punctul B. Fără ei, tu nu valorezi nimic.”
„Deci nava asta, soseşte sau nu, Maraja?” întrebă Drago'.
Nzù, era gata să îi răspundă din nou, dar apoi îi văzu. Patru containere de transport pe o navă de marfă care tocmai intrase în port. Pe fiecare container, un F enorm. Acela era semnalul.
Nicolas i-a aruncat binoclul lui Lollipop şi le-a ordonat celorlalţi să se pună în mişcare. „E aici, guagliu', marfa noastră a intrat în port!”
Jos, în port, îi aştepta o barcă pneumatică, cu elicea învârtindu-se şi cu un magrebian de puţine vorbe şi multe grohăituri la cârmă.
„Stai, tu eşti scafista!” a exclamat Tucano cu entuziasm imediat ce l-a văzut, folosind termenul argotic pentru contrabandistul de oameni.
„Tu eşti tripulantes?” l-a întrebat Nicolas.
Singurul răspuns a fost sunetul elicei. Şi apoi, aproape imposibil de auzit peste bătaia apei, vocea lui: „Linişte”.
Îi ducea pe sub coca abruptă a containerului cu o viteză demenţială, cu luminile stinse, pentru a reduce şansele de a fi interceptaţi în acea întindere îngustă de apă. Motorul a făcut ca prova ambarcaţiunii să se ridice şi apoi, periodic, să se răstoarne pe burtă, împroşcând pasagerii cu spray. Nicolas a primit jetul în faţă şi a zâmbit, sorbindu-l; apa sărată îndulcea tot ceea ce fusese nevoit să suporte în ultimele săptămâni.
„Forcella! Forcella! Forcella!”, începu paranghelia să scandeze pe voci joase, în timbrul grav al unei urale clandestine. Maghrebiul a emis din nou ordinul de a păstra tăcerea, dar de acum Nicolas se simţea ca şi cum ar fi fost pe deplin şi legitim Maraja. Noi suntem Piranha, îşi spuse el, şi vom fi întotdeauna.
Magrebianul a redus motorul la tăcere şi a lăsat bărcuţa de cauciuc să se încline şi să se rostogolească până când a ajuns la câţiva metri de coca cargobotului. Lollipop s-a aplecat să o atingă, pipăind după o scară pe care să urce pe punte, dar Maghrebiul l-a tras de tricou, făcându-l să se prăbuşească înapoi printre scaune, şi i-a ridicat un deget la buze.
„Linişte”, a spus şi Maraja, care şi-a ridicat degetul şi i l-a îndreptat spre ureche.
În întunericul acela fără orizont, un sunet surd, înăbuşit. Splash. Şi barca pneumatică a început să se legene ceva mai puternic.
S-au întors cu toţii surprinşi; ceva căzuse în apă în spatele lor.
Splash, splash. La dreapta lor. Încă două lovituri puternice.
Splash, splash, splash, splash. Acum ploua în toate direcţiile.
Au început să caute cărămizile, plimbând razele lanternelor peste apa din jurul lor şi încercând să le pescuiască cu braţele. În entuziasmul acelei vânători de comori, Lollipop a fost primul care şi-a pierdut echilibrul, iar după el, Drone a plonjat cu capul înainte, urmat de Pesce Moscio şi Drago'. Au început să se stropească reciproc, să-şi rupă tricourile şi să se tragă unul pe altul sub suprafaţă, improvizând răsturnări şi curse. Apoi, când Tucano şi-a dat jos hainele şi chiar chiloţii, magrebianul, complet dezgustat, a renunţat la orice efort de a-i reduce la tăcere. I-a înjurat în limba lui şi a început să ţipe el însuşi, reproşându-le că sunt nişte nemernici, că sunt nişte simpli copii, iar ei i-au răspuns în cor că bineînţeles că asta erau, erau Piranha şi toată lumea ştia asta. În acel moment, bărbatul a ameninţat că pleacă, abandonându-i acolo, şi s-a întors la cârmă, dar s-a răzgândit când a văzut că cei de la bordul

bărcii pneumatice îi ajutau pe ceilalţi să revină la bord, chiar dacă în acest proces Briato' a împins-o pe Lollipop înapoi în apă, declanşând o explozie de ilaritate.
Odată ce ordinea a fost mai mult sau mai puţin restabilită, tripulantes a deschis o ladă cu gheaţă şi le-a dat fiecăruia câte o plasă de pescuit. „Pescuieşte pentru ei", a spus el.
Pachetele pe care le-au tras la bord arătau la fel ca cele pe care le văzuseră de multe ori înainte, dar acestea erau mai grele şi protejate de o învelitoare impermeabilă. Au pescuit vreo cincizeci, concurând să vadă cine prinde cea mai mare captură, ca şi cum ar fi fost într-un parc de distracţii. Maghrebianul era deja resemnat şi îi privea cu braţele încrucişate.
Nicolas, Drago', Pesce Moscio, Briato', Lollipop, Drone, Tucano. Regresaseră cu toţii la şcoala generală, când era suficientă orice prostie veche ca să-i amuze. Priveau în jur în căutarea altora care râdeau şi schimbau ilaritatea unul cu celălalt. Era bine să fie din nou fraţi, era bine să fie o paranza. De la incendierea bârlogului, de la moartea lui Biscottino, aceasta era prima dată când îşi aminteau să fi împărtăşit acest sentiment.
S-au întors în port, şi-au luat rămas bun de la pilot – „Allahu akbar" – şi s-au urcat în maşini, îndreptându-se spre carierele din apropiere, din Cernicchiara, unde aveau să depoziteze drogurile înainte de a le transporta în zilele următoare până în oraş. 'O Bross îi spusese lui Nicolas că, de fapt, cea mai periculoasă parte a întregii operaţiuni nu ar fi depozitarea, ci etapa finală. Trebuiau să se gândească la un loc sigur, nu departe de piaţete: suficient de aproape pentru a asigura o realimentare rapidă, dar suficient de departe pentru a nu trezi suspiciuni.
„O sală de sport", spusese Nicolas.
„O sală de sport?" întrebase 'o Bross, ridicând o sprânceană sceptică.
„O sală de sport într-o şcoală, noaptea, când nu e nimeni în jur."
„Înveţi repede, Fiorillo." Şi pentru prima dată dăduse din cap.
Membrii paranza au ascuns narcoticele într-un tunel secundar abandonat, sub o prelată, dar Nicolas a păstrat o cărămidă de cocaină pentru el. „Asta, fraţilor", a spus el, „e doar pentru noi". A tăiat-o transversal şi a împrăştiat praful alb pe un blat de oţel.
FULL METAL JACKET
Oxigen. Nicolas Fiorillo Maraja devenise maestrul oxigenului. Iar oxigenul este ca Google: gratuit şi vital necesar tuturor. Drogurile lui 'O Bross continuau să vină, punctual, aşa cum promiseseră administratorii piaţetelor. Acum Nicolas Fiorillo era Dumnezeu. El dădea viaţă. El dădea aer pentru ca fiecare fiinţă umană să respire. Şi primul act al lui Dumnezeu a fost gratuit. Exact ca Google, de fapt. Mai întâi la parantezele sale, infuzându-le cu sânge nou şi măturând îndoielile şi fragilităţile. Apoi la paranza Longhairs, pentru a cimenta alianţa cu cea mai puternică legătură care există, legătura de aer care îţi permite să trăieşti.
Nicolas dăduse droguri unora şi altora, iar ei le luaseră cu toţii, le dăduseră altora, ca şi cum ar fi fost cuvântul lui. Iar Susamiello, Risvoltino şi Pachi îl luaseră la cuvânt. Tipăriseră o fotografie a lui Nicolas şi, din ea, făcuseră o mie de reproduceri, o mie de cărţi de sfânt cu imaginea lui, pe care le distribuiau în timp ce îşi făceau livrările. La început, Nicolas îşi pierduse cumpătul, pentru că, odată cu acele cărţi de sfânt, se răspândise vestea că el acorda ipoteci oricui i le cerea, că găsea de lucru pentru cei care aveau nevoie şi chiar că dădea PlayStations celor care se rugau fratelui său, Christian, martirul. Atunci şi-a dat seama că sfinţenia şi sfinţenia i-ar putea fi de folos. Pentru că un sfânt are întotdeauna o turmă de urmaşi adoratori.
Apoi chiar împărţise cu mână liberă lui 'o White şi oamenilor săi câteva dintre armele din arsenal, pentru a-i proteja pe drogaţi şi pentru a-i lega şi mai strâns de el.
Fuseseră de o mie de ori pe plaja de la Bagnoli, în excursii şi excursii. Acum, Oraşul Ştiinţei din Napoli era reconstruit, dar plaja aceea mică şi pietruită era încă acolo.
'O White îi alinia în faţa lui. Iluminaţi doar de lumina lunii pline, păreau chiar mai palizi decât erau: un pluton de supravieţuitori şi drogaţi. Carlito's Way purta încă cicatricile sesiunii de tortură a lui Micione – o cicatrice la colţul gurii care îi lărgea zâmbetul ca al lui Joker şi un nas spart, împins într-o parte, ca al unui boxer căruia i s-a tras clopoţelul o dată prea des – dar nu părea prea îngrijorat de asta. De când înlocuise dinţii care îi fuseseră extraşi cu forţa cu dinţi noi de aur, îşi petrecea jumătate din timp trecându-

şi limba peste incisivi, ca şi cum ar fi încercat să-i lustruiască. 'O Selvaggio îşi exersase muşchii pe care îi folosea pentru a juca foosball, iar Orso Ted se îngrăşase şi mai mult, dacă se putea, şi cu capul ras în întregime era imaginea scuipată a lui Gomer Pyle din Full Metal Jacket.
Suntem o echipă de morţi care merg pe jos, îşi zise 'o White, dar gândul dispăru la fel de repede cum sosise. Încă de la discursul pe care Nicolas îl ţinuse pe acoperişul clubului, 'o White nu mai pusese la îndoială inevitabilitatea confederaţiei: „Mai bine să fii coada moluştei cenuşii decât capul hamsiei". Se vedea şef al confederaţiei peste doar câţiva ani, cu Nicolas umplându-i paharul cu Moët & Chandon.
Trebuia doar să aibă răbdare, să-l trimită pe Maraja mai departe, să-l lase să facă treaba murdară.
Între timp, trebuia să-şi pună paranza la punct. Trebuiau să reînceapă să tragă, să redevină periculoşi. Apoi avea să se caţere peste Nicolas, iar el, 'o White, avea să le arate tuturor că el era adevăratul şef, iar singurul moment când eşti un şef adevărat este atunci când nu ţi-e frică să mori.
Îşi revăzu Longhairs-ul. L-a bătut pe Orso Ted pe burta lui încordată şi i-a ordonat lui 'o Selvaggio să stea drept. Carlito's Way a revenit în atenţie şi a făcut un salut în tăietură în jos. 'O White şi-a netezit coada de cal de samurai în semn de aprobare.
Orso Ted avea încă rucsacul plin cu arme atârnat pe umăr. 'O White a tras fermoarul suficient de larg pentru a-şi băga un braţ înăuntru, apoi s-a întors şi a stat în faţa trupelor sale, ţinând o grenadă într-o mână. A aruncat-o în aer şi a prins-o în timp ce cădea, încrezător. A scos cuiul şi a aruncat grenada de mână în depărtare, asurzindu-şi oamenii pentru scurt timp. S-a dus şi a luat o altă grenadă: „Gândeşte-te repede", a spus el, şi a aruncat grenada de mână spre 'o Selvaggio, care a sărit neaşteptat în faţă şi a prins-o cu ambele mâini.
„Aproape că ţi-ai udat pantalonii, nu-i aşa, eh?", a spus 'o White. Dinţii lui rânjiţi se deschideau în lumina lunii. „În picioare! Am spus, sus în picioare!" Nu mormăia, vocea lui era plată şi vioaie şi marţială, iar 'o Selvaggio a decis că şeful lui devenise şef când altcineva îi spusese că nu va fi niciodată. Se ridică în picioare şi strânse grenada de mână la burtă, ca şi cum ar fi putut exploda de la un minut la altul.
„Să vedem câte minute o ţii", a spus 'o White. „Trage cuiul".
'O Selvaggio s-a uitat la Carlito's Way şi la Orso Ted, dar aceştia priveau spre orizont ca nişte soldaţi buni. Şi-a băgat degetul în inelul care ţinea cuiul şi a tras de el, fără să-l scoată de tot. Orso Ted şi Carlito's Way au căzut la pământ înjurând, în timp ce 'o Selvaggio a scăpat de grenada de mână aruncând-o în mare aşa cum ai scăpa de o meduză care ţi s-a înfăşurat în jurul gambei. Grenada de mână a făcut plop şi s-a scufundat în valurile negre.
„De data aia chiar ai făcut pe tine, Selva'." 'O White râse. S-a apropiat de Orso Ted şi şi-a băgat din nou braţul în rucsac. Încă o grenadă de mână.
„Uite aici, guagliu'," şi a intrat în apă. Citise pe internet că detonatorul acelei grenade de mână – o MK2 – se declanşa după şase secunde. A scos cuiul, a lăsat mânerul să zboare şi a început să numere cu voce tare.
„Unu". Şi a ţinut grenada sus deasupra capului.
„Doi." Şi şi-a întins braţul în spatele umerilor.
„Trei." Şi şi-a ridicat celălalt braţ, în postura unui aruncător de grenade.
„Patru."
'O Selvaggio a simţit cum un lichid dens şi cald îi stropeşte faţa. L-a scuipat şi şi-a şters ochii cu dosul palmei, la timp pentru a-l vedea pe 'o White în poziţia pe care şi-o amintea, dar acum îi lipsea cel puţin jumătate din corp. Orso Ted şi Carlito's Way strigau, dar pentru el păreau nişte mimi – unda de şoc îl lăsase pe 'o Selvaggio temporar surd.
'O White a mai stat acolo o secundă sau două, apoi ce mai rămăsese din el s-a prăbuşit în apă.
Şi uite aşa 'o White, şeful lui Longhairs, a părăsit această lume, trădat de o numărătoare inversă şi de o informaţie inexactă.
TENTATIVĂ DE ASASINAT
Lui Massimiliano îi plăcea viaţa lui cu susul în jos. Lucra noaptea, când nu era zgomot, şi mergea la culcare dimineaţa. Tura de noapte la atelierul de reparaţii fusese întotdeauna a lui, iar faptul că lucra pe scutere şi că i se promisese un contract de muncă ca ucenic nu-l deranja prea tare, chiar dacă avea o experienţă considerabilă ca mecanic la maşini de curse. Mergea cu paşi repezi pe Via dei Tribunali şi

încetini doar când se trezi faţă în faţă cu un tânăr de aceeaşi vârstă cu el, care trăgea de o lesă legată de zgarda unui câine oarecum recalcitrant.
„Haide, Skunk”, spunea celălalt tânăr, trăgând de frânghia marină pe care o folosea drept lesă.
Massimiliano trecu pe lângă om şi câine fără să-i recunoască; Nicolas, în schimb, se adâncise în arhiva sa mentală, unde avea un sistem de clasificare a tuturor chipurilor din cartier. Mecanicul, şi-a spus el, apoi s-a întors să-l certe pe Skunk, ale cărui urechi se ridicaseră: „Skunk, ce s-a întâmplat?”
Massimiliano şi-a continuat drumul şi a virat la stânga, pe Via Duomo. Nicolas l-a văzut dispărând după colţ şi, în aceeaşi clipă, a auzit trei împuşcături distincte, ca sunetul carburatorului unui scuter care accelerează. Instinctiv, şi-a scos pistolul şi a căzut la pământ, cu capul lipit de asfalt, trăgându-l pe Skunk aproape. Apoi a auzit şapte focuri de armă, în succesiune rapidă, sau poate au fost mai multe. Când a ridicat din nou capul, a văzut un bărbat cu o cască integrală pe un scuter, care se îndepărta în zgomot. O tentativă de asasinat, în inima oraşului Forcella.
Nicolas a ieşit pe stradă, cu Skunk lătrând la capătul lesei, şi s-a uitat în jur, dar ştia deja că nu avea să întâlnească alţi potenţiali trăgători. Oricine ar fi fost cel care încercase să-l omoare, îi fusese frică; altfel, nu exista nicio explicaţie pentru acele focuri în succesiune strânsă, trase practic la întâmplare. Îşi vârî capul după colţul de pe Via Duomo şi acolo era. Cadavrul lui Massimiliano, lovit de două gloanţe, unul în umăr, celălalt, glonţul fatal, în jugulară. Nicolas se apropie, cu respect. Bietul ticălos încasase gloanţele care îi erau destinate. Massimiliano îi salvase viaţa lui Nicolas: asasinul trebuie să fi luat mecanicul pentru el.
„Sconcsule, fii cuminte”, a spus Nicolas şi, în sfârşit, câinele s-a calmat. Apoi îşi învelise pistolul, îşi făcu cruce şi se întoarse să plece.
Forcella era un loc plin de ambulanţe şi maşini de poliţie, chiar dacă nu fusese decât o victimă. Nicolas reuşise să se întoarcă acasă înainte de sosirea forţelor de ordine, înainte ca diferitele puncte de control şi blocaje rutiere să fie instalate şi cartierul să fie militarizat. Vestea atentatului se răspândise cu viteza fulgerului, din gură în gură, dar detaliul crucial al persoanei ucise rămăsese neclar. Nicolas Maraja era într-adevăr mort?
În acel moment, Piranha s-au înghesuit în Cayenne-ul lui Briato şi s-au dus la apartamentul lui Nicolas, iar Nicolas însuşi s-a uitat pe fereastră.
„Vă iubesc pe toţi, vă iubesc atât de mult, prea mult”, a spus el, cu pumnul ridicat, ca un şef de stat care a supravieţuit miraculos unei tentative de lovitură de stat şi ale cărui prime gânduri au fost pentru poporul său şi viitorul lor, un viitor pe care câteva mere stricate nu l-au putut împiedica să fie strălucitor. Iar poporul său a răspuns, în cor: „Eşti un miracol, Nico', eşti un miracol. Trăiască Maraja!”
Cu Mena şi Letizia, totul nu avea cum să decurgă la fel de bine. Mama lui venise să-l întâmpine, ca întotdeauna, la uşa de la intrare. „Eşti aici”, spusese ea, apoi îl îmbrăţişase ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era carne şi sânge, şi nu fum albastru. Îl privise, cu mândrie în ochi, mândria unei mame care îşi vede mereu fiul ocupând primul loc. Îi întorsese palmele mâinilor, jupuite şi zgâriate de asfaltul aspru: „Astea sunt ca stigmatele, eşti în siguranţă pentru că aşa vrea Domnul nostru”, spuse ea şi îi mângâie mâinile. „Eşti special, Nico', să nu uiţi niciodată asta”.
Înainte ca el să se poată gândi să uite, a sosit Letizia: „Dragostea mea”, a spus ea, aruncându-şi braţele larg, mai mult pentru a fi îmbrăţişată decât pentru a-l îmbrăţişa pe el. „Eşti rănit?”, l-a întrebat ea o secundă mai târziu.
„Sunt bine, dragostea mea”, a spus Nicolas, plantându-i un sărut pe burtă. „Nimeni nu-mi poate face niciun rău.”
„Cine a fost?” Plânsese şi nu făcea nimic ca să ascundă rimelul care îi curgea pe faţă până la colţurile gurii.
„Un trădător, iubirea mea. Nu te gândi la asta acum, nu te supăra.” A ajutat-o să se aşeze, apoi a luat un scaun pentru el şi s-a aşezat vizavi de ea. L-a pus să povestească până la cel mai mic detaliu, spunându-i lui Skunk toate cuvintele dulci la care se putea gândi pentru ea. „Îţi dai seama că Skunk ţi-a salvat viaţa? Dacă ea nu ar fi fost acolo, Nico', ce s-ar fi putut întâmpla? Cum m-ar fi lăsat asta pe mine şi pe fetiţă?”
Aşa aflase el că va fi o fetiţă. „Serios?”, a întrebat el, şi a fost cuprins de o bucurie nestăpânită. A ridicat-o pe Letizia în aer şi a dansat cu ea într-un cerc, apoi a îmbrăţişat-o strâns.

„Serios, te bucuri de asta, Nico'? Nu am avut curajul să-ţi spun că va fi fată, că nu am de gând să-ţi dau un fiu.” Ochii ei s-au umplut de lacrimi. „Dar apoi m-am gândit că ai fi putut muri astăzi, că ai fi putut fi acel tânăr prăbuşit pe pământ şi nu ai fi ştiut niciodată că o fetiţă era pe cale să vină pe lume.” I-a luat mâinile şi i le-a pus pe burta ei, rotundă ca globul pământesc. „Nico', trebuie să-mi juri că vei fi mai atent: eşti tată acum, nu-ţi poţi permite să rişti să ne laşi singuri. Un tată trebuie să protejeze viitorul, un tată trebuie să-şi protejeze familia. Asta înseamnă că trebuie să se protejeze pe el însuşi”. Părea că repetase deja de multe ori acest discurs în minte. „Gândeşte-te la asta, Nico'. Nu încerc să mă amestec în treburile tale, ştii asta, dar acum e diferit.”
„Mă gândesc la asta, Leti', mă gândesc la tine tot timpul, tu eşti viaţa şi sufletul meu. Nu-ţi face griji, ţi-am spus deja. Voi avea grijă de tot, dar acum trebuie să pleci pentru o vreme, până când îl vom găsi pe trădător. Locul din Vomero este încă în construcţie, dar poţi sta acolo. E mai bine dacă oamenii cred că încă nu locuieşte nimeni acolo. Vor livra mobila săptămâna viitoare. Deocamdată, tot ce vă trebuie sunt saltelele, iar Mammà se va ocupa de asta.”
Letizia şi-a apăsat mâna peste gura lui, reducându-l la tăcere: „Ajunge acum. Aduce ghinion să vorbeşti despre aceste lucruri...” Şi i-a dat un sărut uşor pe buze.
Nicolas a dat înapoi: „Şi ce-i cu sărutul ăsta?”
„Cum adică, ce este sărutul ăsta? Un sărut de afecţiune, pentru că ţin la tine.”
„Nu vreau un sărut de afecţiune”, a spus Nicolas, şi a tras-o aproape.
„Ai grijă cu burta mea, Nico',„, a spus Letizia.
„Nu vreau sărutul pe obraz care merge cu grija. Nu vreau sărutul pe buze care merge cu dragostea. Vreau sărutul sălbatic care ia tot ce vrea. Care ia totul.”
COŞUL DE MERE
„Data trecută te-ai purtat urât cu suta aia de euro, chiar ai fost un mocofan.”
„Aveam acel cadou special pentru tine şi a trebuit să ţi-l dau în grabă, începea să pută.”
„Totuşi, ai fost nepoliticos.”
„De data asta părea mulţumită.”
„Ce i-ai adus?”
„Flori din Capodimonte.”
„Bravo, guaglio'.”
Se îmbrăţişaseră şi apoi schimbaseră câteva cuvinte standard, semne de politeţe.
Nicolas nu-i spusese lui L'Arcangelo că a călători pe străzile din Ponticelli era ca şi cum ai conduce o maşină în cursa Paris-Dakar. Gropi, denivelări, goluri bruşte în pavaj, benzi care înclinau de o parte şi de alta până când practic fuzionau cu trotuarele. O groapă, sau chiar un limitator de viteză care fusese sabotat, lăsând doar bucăţi discontinue de asfalt ucigaş, îl făcuse să vireze prea brusc, ciobind unul dintre trandafirii din aranjamentul floral. Nicolas nu-şi dăduse seama decât atunci când se afla efectiv în faţa profesoarei Cicatello, după care o rugase să aştepte doar o clipă; găsise petala de porţelan amestecată cu bancnotele, apoi sunase la o uşă oarecare şi ceruse să i se împrumute un tub de adeziv Attack. Rezultatul fusese discutabil, cicatricea era destul de vizibilă, dar Nicolas nu fusese niciodată un meşter deosebit de bun. Se grăbise să se întoarcă la uşa Professoressei Cicatello, îşi ceruse scuze, îi înmânase piesa centrală şi, în sfârşit, putuse să urce la etaj.
Se aşezaseră în bucătărie, pentru că sufrageria era interzisă, înţesată cu uneltele de lucru ale lui 'o Cicognone. Don Vittorio îi spusese să instaleze un sistem de aer condiţionat mai performant şi să nu cruţe nicio cheltuială. 'O Cicognone dezmembrase toate echipamentele vechi, care zăceau acum împrăştiate pe prelate de plastic, şi despacheta utilajele de ultimă generaţie care urmau să le înlocuiască.
L'Arcangelo îşi tăiase în sfârşit părul. Şuviţele nu i se mai revărsau peste urechi şi pe ceafă în bucle murdare; acum părul îi era periat îngrijit, cu o parte pe dreapta. Avea chiar şi un miros diferit, cu o aromă de cedru care emana din el.
Nicolas îşi desfăcuse rucsacul şi stivuia pe masă teancuri de bani: patru teancuri de bancnote de o sută de euro, pe care le stivuia una câte una. L'Arcangelo îl lăsa să lucreze. Îşi alterna privirea între bani şi Nicolas. Îşi aprindea o ţigară Toscano, se juca cu scrumiera, dar nu scotea o vorbă. De ce ar fi vrut să strice acel spectacol?

„Luna asta, vindem ca nebunii”, a spus Nicolas. A trecut un deget peste ultimul teanc de bancnote ca un crupier, producând sunetul unor bancnote care foşnesc. „Acesta este sfârşitul tău, patruzeci de mii de euro. Don Vitto', recunoaşteţi, nu vă pare rău că ne-aţi luat ca parteneri.”
Partener era cuvântul care plutea în aer de când se salutaseră. L'Arcangelo se gândise la el şi Nicolas se gândise la el. Partener însemna democraţie, drepturi egale şi responsabilităţi egale. Era un investitor şi era cineva care lucra pe teren, dar totuşi, fiecare juca un rol, fiecare avea o parte.
„Maraja, bineînţeles că nu-mi pare rău. Şi sunt şi mai fericit să ştiu că încă mai am un partener.”
„Deci ai auzit că încearcă să mă şteargă?” răspunse Nicolas prompt. Nu era surprins că L'Arcangelo ştia despre tentativa de asasinat. Cu o seară înainte, reportajul televiziunii locale începuse cu povestea. Încă o victimă nevinovată. Un alt om mort, o victimă colaterală în războiul bandelor. Cât timp va mai continua acest măcel? Pentru totdeauna, îşi răspunsese mental Nicolas în timp ce trecea pe lângă un chioşc de ziare unde titlurile ziarelor de dimineaţă se îngrămădeau pe trotuar. Când vor înţelege că acest oraş este în război? se întrebase el. Dacă ar recunoaşte asta, jurnaliştii ăştia şi-ar fi făcut deja jumătate din treabă.
„Paranza va afla cine a făcut-o, şi repede”, spuse Nicolas. Când a intrat în bucătărie, a identificat imediat locul în care 'o Cicognone ţinea whisky-ul de rezervă pentru când nivelul din sticla de pe bufetul din sufragerie scade la doar două degete. Se ridică pe vârfuri, se întinse spre raftul înalt, deasupra capetelor lor, şi alese o sticlă de Masterson's. „O să dezlănţuim un măcel”, a continuat el, „străzile vor fi roşii, sau chiar ar trebui să spun că vor fi maro, pentru că sângele trădătorului ăluia e maro ca naiba.”
Cu sticla în mână, s-a dus la suportul de vase şi a luat două pahare la întâmplare. Le-a umplut şi l-a ridicat pe al său, într-un gest energic de toast, apoi l-a golit până la ultima picătură.
„Dar ştii, Maraja, că dacă toţi ceilalţi se uită în sus, tu trebuie să te uiţi în jos. Dacă toţi ceilalţi se uită în afară, tu trebuie să te uiţi înăuntru. Întotdeauna trebuie să te uiţi acolo unde ceilalţi nu se uită”, spuse L'Arcangelo sorbindu-şi whisky-ul. „Şi când se întâmplă astfel de lucruri, trebuie să te uiţi mai mult în buzunarele prietenilor tăi decât în buzunarele duşmanilor tăi. Mai periculos decât coşul de vipere este coşul de mere. Problema nu este niciodată cu viperele.”
„Dacă te referi la coşul meu, suntem cu toţii fraţi în paranza mea.”
„Dacă tu spui aşa, atunci trebuie să fie adevărat.”
„Don Vitto'„, a spus Nicolas. Începuse să simtă o strălucire de căldură, şi nu doar din cauza lui Masterson, deşi asta cu siguranţă nu l-a împiedicat să-şi toarne încă un pahar. „Spui şi nu spui – de ce nu scuipi ce vrei să spui?”
„Îţi ştii meseria, e viaţa ta şi e paranza ta.”
„Ştiu cum să depistez trădătorii şi nu am niciunul în preajma mea, cel puţin deocamdată.”
„Când au încercat să te împuşte, unde te duceai?”
„Scoteam câinele la plimbare.”
„Şi cine ştie când faci asta, şi unde te duci când o faci?”
Don Vittorio îşi turna un al doilea pahar de whisky şi ridica teancurile de bancnote. „O bancnotă de o sută de euro cântăreşte încă un gram”, spuse el.
Nicolas, pe de altă parte, se gândea la întrebarea pe care i-o pusese L'Arcangelo. Cine ştia? Toată lumea ştia. El nu fusese atât de orb încât să nu-şi pună aceeaşi întrebare, în timp ce se uita la televizor, unde carabinierii se plimbau în jurul acelei pete roşii de pe trotuar, ţinându-i la distanţă pe şoferi. Hotărîse că nu merita moartea acelui prost, trebuia să moară ca un şef, împuşcat în faţă sau în ceafă. Îşi imaginase asta de multe ori înainte, dar să mori aşa, în timp ce scoţi un câine să facă pipi, după un colţ, în propriul tău cartier...
„Te aşteptau”, reluă L'Arcangelo. „Te-ai căcat pe tine, nu? Ţi-a ieşit o pată galbenă?”. Şi i-a dat lui Nicolas un sărut pe frunte.
„Dar cine a făcut-o, don Vitto'? Micione? Băieţii din Secondigliano?”
„De ce ar fi vrut să te împuşte?” a întrebat L'Arcangelo, încercând să-l facă să se gândească bine.
„Pentru că le rup ouăle”.
L'Arcangelo a început să mai toarne un pahar de whisky, dar apoi s-a hotărât să nu o facă. „Nzù”, a spus el, puţin mai mult decât sunetul unui clănţănit de limbă. „Nzù. Ăsta nu e un motiv suficient, doar pentru că cineva te bate la cap.”

„Micione mă vrea mort.”
„Atunci de ce nu te-au împuşcat până acum? Pentru că ai imunitate.”
„Imunitate?”
„Imunitatea vârstei tale, guaglio'. Dacă cineva împuşcă un copil, spune lumii că acel copil are puterea să i-o tragă. Gândeşte-te cât de prost l-ar face să pară. Problema e că tu creşti, aşa că acum imunitatea ta ... Ei bine, cine crezi că a fost?”
„Oricine vrea să-mi ia locul...”
L'Arcangelo dădu din cap: „Huh, şi cine crede că are dreptul să-ţi ia locul?”
Aceste cuvinte au făcut ca o suspiciune să răsune în mintea lui, o suspiciune care data de mult în timp, o îndoială care stătuse bine ascunsă până în clipa aceea, atât de ascunsă încât nici măcar nu crezuse că are acea îndoială. Şi acum că o văzuse, cu cât se uită mai tare ca să o minimalizeze şi să o ridiculizeze, cu atât creştea mai mult şi cu atât mai tare râdea de el, batjocorindu-l.
„Don Vittorio”, a spus Nicolas, „înţeleg ce încercaţi să-mi spuneţi”.
„De fapt, nu încerc să vă spun nimic.”
„Dar v-aţi referit la Luigi Striano.”
„Tu eşti cel care a spus acest nume.”
„Don Vitto', Drago' e un frate pentru mine. Când e în spatele meu, nu mă gândesc niciodată să mă întorc.”
„Ei bine, asta e greşeala ta. Un Striano este şi un Striano va fi întotdeauna.”
„Nu înţelegi, Don Vitto” – şi acum vorbea pentru a-l convinge atât pe celălalt bărbat, cât şi partea din el care se trezise brusc – „Drago' chiar a venit să-mi spună că Micione voia să-l întoarcă împotriva mea. Dacă ar fi fost un trădător, un Higuain, nu mi-ar fi spus niciodată”.
L'Arcangelo izbucni în râs. „Cel mai bun mod de a-ţi ucide duşmanul este să te căsătoreşti cu el”. Sufla cu putere asupra îndoielilor lui Nicolas, aprinzându-le în flăcări, iar acel foc mocnit scotea un nor de fum care îi întuneca amintirile şi certitudinile.
„Nu, Don Vitto', opreşte-te...”
Dar L'Arcangelo nu-l mai asculta. Se dusese la frigider; probabil că acolo rămăseseră nişte prăjituri de duminica trecută. „Întâi s-a căsătorit cu tine, iar acum are de gând să-i facă să-i dea Forcella, Maraja.”
Nicolas a simţit cum i se încreţeşte gura, cu dinţii pe muchie. A continuat să pocnească limba de palat, în acelaşi fel în care acel gând obsesiv îi tot bătea în cap.
„Oricum”, a spus L'Arcangelo, aşezând tava cu produse de patiserie pe masă. „Încearcă babele astea cu rom, să-ţi îndulcească puţin gura, de vreme ce acum a devenit prea amară.”
„Nu, don Vittorio, sunt bine, dar mulţumesc.” Se imagina într-o baltă de sânge. Sonograma împrăştiată pe asfalt, bliţurile fotografilor care făceau poze. Moartea unui prost.
„Haide, încearcă acest rum baba, ja'.” A aşteptat ca Nicolas să muşte din ea. „Nu-i aşa că-i bună? Cele mai bune babas au fost întotdeauna făcute la periferia oraşului. În centrul oraşului, nu găseşti decât babas pentru turişti. Maraja, când eşti la comandă, toată lumea îţi este frate şi nimeni nu îţi este frate. Modul în care tu comanzi este să-i faci pe toţi să creadă că ai încredere în ei, dar de fapt nu ai încredere în nimeni.”
L'Arcangelo umplu paharele încă o dată.
„Eşti sigur că nu Striano a tras în tine?”
„Sunt sigur că nu a fost el.”
„Numai Dumnezeu poate şti sigur, dar poate găsim dovezi.”
„Serios?”
„Lasă-mă să-ţi explic.”
DOVADA
„Chillo.” El. El.
În zilele care au urmat tentativei de asasinat, părea că toată lumea învăţase să pronunţe un singur cuvânt: „Chillo”.
Briato' l-a înecat într-o ploaie de mesaje. El a scris: „Fiţi cu ochii pe el”, definind întreaga chestiune în termenii protecţiei parantezei.
„Maraja”, a spus Tucano, „tipul ăsta trebuie să existe pentru că are un nume de familie”.
„Chillo”, continua să spună Drone, la fel şi Lollipop, şi chiar câţiva dintre tineri.

Nimeni, cu excepţia lui L'Arcangelo, nu rostea vreodată numele şi prenumele, ar fi fost inutil şi, la urma urmei, „Chillo” nu mai merita nici măcar minimul de respect oferit de faptul că fusese botezat.
Nicolas ajunsese chiar să creadă că erau cu toţii în cârdăşie pentru a-l da la o parte pe cel mai periculos pretendent la tron, cu toţii rutând, concurând, fiecare folosindu-se de abilităţile sale speciale. Nu dovedise el însuşi, la urma urmei, cât de fezabil era un astfel de lucru? Nimic nu este imposibil şi Just do it, motto-urile pe care şi le tatuase pe antebraţe, în engleză.
Timp de câteva zile, Nicolas stătuse liniştit în sala de sport a lui Lollipop, după ce îi convinsese pe ai lui să o ţină închisă publicului, trântind pe masă un teanc de bancnote, douăzeci de mii de euro: „Hai să punem o saună mai mare, va dura cel puţin o săptămână pentru construcţie”. Apoi, când s-a săturat să doarmă pe saltele de aerobic şi să mănânce pizza la pachet, a decis să urmeze sfatul lui L'Arcangelo. Şi-a luat telefonul: 50 de mesaje de la paranzini, dar nimic pe chat-ul paranzilor. Aşa că a scris un mesaj pentru toată lumea.
Maraja
Mâine. Depozitul.
Nu mai simţeau nevoia să se îmbrace duminica ca bunicii lor doar pentru a intra într-o bancă. Nicolas a apărut în pantalonii de trening de la trening şi un hanorac cu glugă, iar ceilalţi au ajuns şi ei îmbrăcaţi aşa cum o făceau de obicei, sau chiar mai jos pe tocuri şi mai cârpiţi. Până acum erau familiarizaţi cu procedura, la fel cum şi agentul de pază îi cunoştea deja pe ei: treceau unul câte unul prin detectorul de metale, în largul lor, ţinând ferm pungile de gunoi pline cu bani care urmau să fie depuşi. Acesta era motivul principal al acestei deplasări la bancă: urmau să fie nevoiţi cu toţii să se dezbrace de arme pentru a putea trece prin detectorul de metale. Tucano căra o valiză plină cu bani. „Data viitoare, ar fi de preferat ceva mai puţin ostentativ”, a spus managerul. „Deja a trebuit să le spun tuturor că sunteţi echipa de fotbal la care joacă fiul meu”. „Sigur, şefu', suntem echipa de fotbal a fiului dumneavoastră, v-am adus o geantă pe care a lăsat-o pe teren după meci”, a spus Nicolas. A aşezat geanta pe biroul directorului şi a cerut, conform metodei tradiţionale, o nouă linie de credit pentru mobilarea apartamentului din Vomero. Voia să se asigure că Letizia şi Cristiana nu vor duce lipsă de nimic; era dornic să le răsfeţe şi să le asigure viitorul. I-o spusese şi Menei: „Când nu voi mai fi prin preajmă, Mammà, ţi-am lăsat magazinul”, iar lacrimile îi veniseră în ochi.
Totul a mers bine pentru linia de credit şi noile depozite; directorul a ţinut să le acorde un tratament special. „Grazie, Diretto'„, îi mulţumise Tucano la final. „Mulţumită ţie, putem sări chiar şi peste coada de la banca ta”, iar el se lăsase cuprins de un râs complice.
Când au plecat, înainte de a se întoarce la claustrul său din sala de gimnastică, Nicolas a spus că vrea să treacă pe la el acasă pentru a-şi schimba hainele, iar toată lumea s-a oferit să-l însoţească.
„Nu am nevoie de escortă, am nevoie doar de Drago'„, a spus Nicolas.
Briato' l-a luat deoparte: „Asta nu e sigur, Maraja, doar el singur nu e suficient”.
„Vom fi gărzile tale de corp”, a spus Tucano.
„Abia am ieşit din bancă, nu avem gâturile noastre!” a replicat Nicolas. „Dacă tipii ăia trag, ce o să faceţi?” Acesta a fost sfârşitul discuţiei.
Au plecat în roi, fiecare luând o direcţie diferită. Pentru Nicolas arătau ca un banc de peştişori care se împrăştie la apropierea unui prădător.
„Să mergem, Lui'„, a spus Nicolas. „Noi doi nu am mai avut ocazia să vorbim de prea mult timp.
Drago' dădu serios din cap. Nimeni din paranza nu-i spusese vreodată Luigi, iar acel nume îl lovea acum ca şi cum ar fi fost rostit de Viola, făcând apel la o legătură de familie pe care Nicolas o dispreţuise întotdeauna. Era adevărat, nu mai vorbiseră de multă vreme, de când îi spusese prima oară lui Nicolas despre întâlnirea lui cu Micione. Apoi totul fusese măturat în graba evenimentelor, bani, morţi. Tentativa. Cu un an în urmă, abia aşteptau să crească, iar acum timpul nu se mai oprea să îi aştepte.
În ultimele zile, i se păruse că ceilalţi se străduiau să se distanţeze de el; simţea mai ales neîncrederea lui Briato' şi a lui Tucano. Tentativa tulburase orice echilibru. Chiar şi Nicolas, care nu arătase niciodată vreo îndoială faţă de el, se clătina. Ce a fost? se întreba el. Cine ar fi putut să-l arate cu degetul acuzator cu atâta vehemenţă încât să-l facă pe Maraja să se răzgândească? De ce îl rugase singur să meargă cu el şi de ce îl lăsa să urce scările şi să intre în casa lui?

Odată ajuns acasă, Nicolas îşi făcu rapid o geantă cu câteva haine de schimb; Drago' îl aştepta în bucătărie, aşezat în capul mesei.
„Mă duc la baie, apoi ne putem întoarce la sală.” Nicolas a aşezat geanta pe hol şi jacheta pe spătarul scaunului lui Drago', asigurându-se că Desert Eagle se loveşte de scaun. Pistolul ieşea din buzunar, bine vizibil.
Se spălă, cu grijă. Şi-a dat cu lapte pe mâini, împletindu-şi degetele în mod repetat, apoi le-a trecut pe faţă, pe urechi şi pe gât. Şi-a pus mâinile în cupă şi şi-a stropit faţa cu apă în mod repetat. A scos un prosop şi a şters picăturile de apă de pe oglindă, o sarcină în minus pentru mama sa. Înainte de a se întoarce la bucătărie, a păşit în dormitorul său pentru a lua o foaie de hârtie şi un stilou, apoi s-a întors să i se alăture lui Drago'. Acesta era în picioare, sprijinit de aragaz. Pistolul era încă acolo unde îl lăsase. S-a aşezat, întorcându-i spatele lui Drago'. Cu doar câteva zile în urmă, fusese în stare să spună: „Când Drago' e în spatele meu, nu mă gândesc niciodată să mă întorc.” În schimb, acum simţea toată teama pe care L'Arcangelo o lăudase ca fiind necesară în timpul primei lor întâlniri: „Pentru a comanda, pentru a fi un şef, trebuie să-ţi fie frică, în fiecare zi a vieţii tale, în fiecare moment. Pentru a învinge frica, pentru a-ţi da seama dacă mai eşti capabil...” Ar fi fost capabil, asta ştia, dar avea aceeaşi teamă: nu voia să mai piardă un frate.
„Lasă-mă să scriu un bilet pentru mama”, a spus el. S-a aplecat, concentrându-se, şi a început să mâzgălească textul mesajului. L-a auzit pe Drago' îndepărtându-se de sobă, l-a auzit ţinându-şi respiraţia, ca să facă cât mai puţin zgomot. S-a mişcat repede. A scos pistolul din buzunarul gecii. Nicolas a simţit ţeava apăsându-i pe ceafă când Drago' a apăsat de trei ori pe trăgaci. Trei clicuri inutile, Desert Eagle era descărcat, Nicolas scosese gloanţele din încărcător înainte de a strecura pistolul în buzunarul jachetei: „Dacă nu se atinge de pistol, e fratele tău; dacă e cel care a încercat deja o dată să te doboare, atunci va încerca din nou”, spusese L'Arcangelo. Şi iată dovada.
Nicolas a închis ochii şi l-a lăsat pe Drago' să scape.
Drago' a căutat siguranţa la marginea cartierului; a fugit fără să se întoarcă vreodată, de teamă să nu-l vadă pe Nicolas apărând la câţiva metri în spatele lui, cu pistolul îndreptat spre el, acel pistol cu care tocmai trăgea în gol de trei ori, auzind trei click-uri goale. Alergase până când picioarele i se simţeau tari ca lemnul şi flăcările îi bubuiau plămânii, dar descoperise că acea durere îl ajuta să gândească mai limpede, pentru că părea să mătură toate gândurile inutile şi, ca o sită, lăsa în urmă doar gândurile care se puteau dovedi cu adevărat utile.
Când Nicolas îl dusese în apartamentul său după vizita la bancă, doar ei doi singuri, Drago' fusese convins că Nicolas voia să-l omoare. Dar în schimb, înţelegea acum, fusese un test. Un test pe care îl picase. Îi venea să plângă, dar nu putea să cedeze acestui impuls, trebuia să fugă, să fugă cât de tare putea. Între timp, nu putea să nu se gândească la faptul că acum îi avea împotriva lui pe Nicolas şi pe ceilalţi din paranza. Prietenii mei, fraţii mei sunt toţi împotriva mea acum, se tot gândea Drago'. Şi cu mine cum rămâne? De partea cui sunt eu?
În afara Forcella, în teritoriile în care de obicei se simţea cel mai expus şi vulnerabil, se simţea liber pentru prima dată.
Şi chestia e că întotdeauna am fost credincios, întotdeauna un frate loial, chiar şi atunci când Micione m-a convocat, îşi spunea Drago', repetând-o obsesiv. Am îndreptat arma spre capul tău pentru că am crezut că tu eşti cel care vrea să mă omoare, asta voia să-i scrie lui Nicolas. Dar la ce l-ar fi ajutat asta? Acum nu mai sunt decât enunţul trădător pe care paranza e gata să-l şteargă – cu imaginea în faţa ochilor lui a lui Biscottino murind.
Şocurile care porniseră de la gambele lui urcară până la coapse şi apoi iradiară spre creier. Încă o explozie de adrenalină şi, kilometru după kilometru, nici nu mai era surprins că ajunsese la San Giovanni a Teduccio. S-a oprit să-şi tragă răsuflarea şi s-a întors să se uite în spatele lui. Nu era nimeni. Drago' a început să simtă o fărâmă de speranţă. Trecuse graniţa. El alesese de partea cui era. Familia îl chemase odată, iar el îşi scuipase carnea şi sângele, dar acum înţelegea că carnea şi sângele erau singurul lucru care îi mai rămăsese.
Sub clădirea lui Micione a început să strige: „Viola! Diego!” Încrederea şi familiaritatea care îi permiteau să îi cheme pe nume pe marii şefi i-au doborât pe gardieni. „Ce?”

„Trebuie să vorbesc cu Micione. Eu sunt ... Sunt fratocucino-ul lui”, spuse Drago', descriindu-se cu acest termen pentru prima dată.
„Carne şi sânge este tot ce mi-a mai rămas”, îi spuse el lui Micione. Diego Faella afişase expresia unui şef surprins de o asemenea nesăbuinţă neruşinată, dar apoi îl primise în casă. Aflat deja în liftul de marfă, Drago' se simţea ca acasă, la fel ca prima dată când intrase în bârlogul de pe Via dei Carbonari.
„Genghis se simte bine?”, îl întrebă el pe Micione, pentru a-l îngriji puţin şi a-l cuceri.
Micione şi-a netezit ciocurile: „Trăieşte ca un rege: mănâncă şi bea, e mai bine decât noi toţi, crede-mă!” Şi izbucni în râs. Revenise la tonul vesel de la prima lor întâlnire acolo. „Luigi',„ a spus el în timp ce-i punea o mână pe umăr, „nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu tine. Poate că ai avut o iluminare, nu-mi pasă. Eşti aici, şi asta e ceea ce contează. Eşti din familie. Şi împreună, îl vom prinde pe Maraja.”
Micione se gândi că tot ce avea de făcut era să se aşeze pe malul râului şi să aştepte ca cadavrul duşmanului său să vină ţopăind: după ce prostul ăla bun de nimic îi promisese că-i va aduce pielea lui Maraja şi apoi dispăruse după ce omorâse pe cine nu trebuia, acum iată-l pe Drago', care îşi revenise spontan. Prima dată mersese prost, dar Drago' avea ce-i trebuie, precum şi sângele potrivit: îi va şterge pe toţi ceilalţi Bambini, ceilalţi membri ai Piranha, şi-i va da înapoi centrul istoric al oraşului.
„Acum trebuie să-l prindem pe Maraja şi asta e tot ce trebuie să facem”, continuă Micione, „nu trebuie să te gândeşti la nimic altceva. Acum pleacă de aici”. Şi împreună au coborât cu liftul de marfă până la parter, dar în loc să-l scoată pe poartă, l-a condus pe un hol lung şi apoi pe o uşă care dădea în curtea din spate. „Ar fi bine să nu lase pe nimeni să vadă că ai fost aici. Trebuie să găsim o strategie”, i-a explicat Micione făcându-i cu ochiul.
Din spate, ieşind din întuneric, a apărut Viola, surprinzându-i pe amândoi.
„Ciao, Viola”, a spus Drago'.
„Vezi?”, a spus Micione. „A venit acasă. La familia lui.”
Viola şi-a ţinut ochii pe Drago', studiindu-l, scrutându-l.
„Mai bine mai târziu decât niciodată”, a spus ea în cele din urmă. Drago' s-a apropiat pentru a o îmbrăţişa, dar ea i-a făcut semn să o urmeze şi s-a îndreptat spre o poartă cu o cameră de supraveghere. A tastat un cod într-un panou luminos şi lacătul s-a deschis.
„Mă întreb cât de fericit e 'o Viceré că ţi-ai găsit în sfârşit drumul spre casă. I-ai spus deja?”
„Nu”, a răspuns el, şi atunci Viola a scos rapid din geantă un revolver compact şi a apăsat pe trăgaci. L-a împuşcat drept în frunte, chiar la linia de răsucire a acelui fir de păr care îi adusese porecla.
Micione a tresărit, speriată, scoţând un „Ce naiba!” şi aplecându-se imediat asupra cadavrului băiatului, care s-a prăbuşit fără viaţă pe podea. Viola, în schimb, a pus pur şi simplu revolverul deoparte fără să scoată un cuvânt şi, aşa cum venise, s-a întors pe călcâie şi a plecat.
„Viola, ua'„ a tunat Micione, ţipând după ea, „ce naiba ai făcut? Guaglione-ul ăsta ţi-ar fi putut fi de folos...”
Viola se întoarse parţial, regală ca o leoaică: de aceea Micione se îndrăgostise imediat de ea.
„Nu putem face nimic cu cineva care nu are decât minciuni în ochi”, a spus ea. „Pune-i pe guaglioni să-i scoată cadavrul şi să-l lase în stradă. Să-l aruncăm la Forcella. Dacă nu s-a golit deja”. Se uită la balta de sânge care se întindea pe podea. „Asta trebuie să fie o afacere.”
IERTARE
Era doi oameni în acelaşi timp. Era o idee pe care o avusese şi înainte, dar pe care nu ar fi fost în stare să o pună în cuvinte, pentru că nu le cunoscuse niciodată pe cele potrivite.
Fusese odată 'o Selvaggio care condusese o piaţă, atrăgând clienţi importanţi, oameni ai legii, celebrităţi capabile să plătească cu favoruri mai valoroase decât simpli bani. 'o Selvaggio care, când 'o White murise, visase că Longhairs ar putea deveni paranza lui; la urma urmei, îşi câştigase valoarea pe câmpul de luptă, aşa că se dusese direct la Micione şi ceruse învestirea. Micione îl refuzase, dar motivul pentru care era numit „o Selvaggio” în primul rând este că era un pic sălbatic, capabil de acte extreme. Aşa că, pentru a câştiga audienţă, se prezentase la hotarul din San Giovanni a Teduccio cu o pancartă şi o găleată de vopsea. Apoi, indiferent la temperatura rece, se dezbrăcase şi se vopsise în albastru. Pe pancartă scria: „Îmi vreau piazza înapoi”.

„Arată ca tipul din Avatar”, au comentat trecătorii. Gărzile lui Micione îl interceptaseră imediat şi, speriaţi de ce ar fi putut face dacă îl mai respingeau o dată, îl duseră pe Via Sorrento, iar în cele din urmă, Micione coborâse să vorbească cu el, pentru că îi speria pe toţi. A fost odată ca niciodată 'o Selvaggio care îi spusese totul lui Micione. Unirea parantezelor, războiul împotriva imperiului său, viitoarele mişcări ale lui Nicolas. 'o Selvaggio care fusese în stare să-l forţeze pe Micione să facă o înţelegere. „Tu îmi dai înapoi piazza şi eu îl şterg pe Maraja”. Micione acceptase; la urma urmei, nu avea nimic de pierdut.
Apoi era 'o Selvaggio care nu reuşise, care nu fusese în stare să-l omoare pe Nicolas şi care plecase în mare viteză pe Corso Umberto, făcând slalom printre maşinile blocate în ambuteiaj, până ajunsese la statuia lui Victor Emanuel al II-lea. Îşi scosese casca integrală şi luase o decizie la care nu ar fi visat niciodată. Şi-a sunat mama, a întrerupt discuţia pe care ea o revărsa în telefon, ea nu înţelegea motivul acelui telefon neaşteptat tocmai când tot cartierul clocotea de activitate pentru că avusese loc un schimb de focuri, şi în cele din urmă i-a spus că îşi va lua o vacanţă. „Vii să mă vezi, nu-i aşa?”
'O Selvaggio lăsase scuterul pe sensul giratoriu; la urma urmei, de acolo până la sediul poliţiei erau doar cinci minute pe jos.
Deci Drago' fusese.
Întotdeauna am avut încredere în el, întotdeauna. Pentru mine era un prieten, un frate, ceva mai apropiat decât sângele, se gândea Nicolas în timp ce se plimba cu TMAX-ul său, indiferent pe ce stradă cotea, în ce direcţie o lua. Nu spusese încă nimănui că Drago' se dovedise a fi un trădător, că paranza adăpostise un alt Higuain aproape de pieptul său. Se gândi la momentul în care Drago' îi spusese despre cum decurseseră lucrurile cu Micione: Prost cum eram, chiar l-am crezut! Cine ştie de când plănuia Drago' să-l omoare şi să-i ia locul pe tron. Invidia, dorinţa de a face onoare numelui său, frenezia de a deveni şef, toate acestea trebuie să-l fi mâncat de mult timp. Dar Nicolas nu bănuise nimic, continuase doar să aibă încredere în el, să-l apere de toţi cei din jur care îi şopteau suspiciuni. Îşi căuta în memorie momentul în care ceva trebuie să se fi schimbat... atunci când îl învăţase să conducă, auzea deja glasul clar al sângelui? Şi în timpul expediţiei lor la Roma, când se îmbufnase tot timpul, pretinzând că era din cauza maşinii, dar poate că era de fapt pentru că nu voia să-şi insulte vărul în felul acesta...
Nu are rost, să te gândeşti la asta nu va ajuta cu nimic, se gândi el, accelerând.
Întotdeauna se pricepuse să privească înainte; să te întorci şi să priveşti înapoi era dureros, pentru că nu poţi schimba trecutul, nu există nicio strategie, nicio acţiune pe care o poţi întreprinde, oricât de ingenioasă, care să poată schimba măcar o fărâmă din ceea ce s-a întâmplat înainte. Singurul lucru pe care îl pot face, se gândea el, este să-l scot pe Drago' din ascunzătoare, la fel cum am avut grijă de Dentino.
În timp ce îşi formula acest gând, se trezi în faţa cimitirului Poggioreale, unde Christian zăcea acum.
Poate că nu este o întâmplare că am ajuns aici, se gândi el. A lăsat scuterul în faţă, a cumpărat un buchet de cinci trandafiri albi mici de la un vânzător de flori şi a intrat.
A trecut pe lângă seifuri şi a văzut toate acele fotografii cu bătrâni, femei cu părul tuns scurt şi de culoare albastru deschis, bărbaţi cu ochii înlăcrimaţi care nu-i aminteau de nimic altceva decât de ochii elefanţilor. Şi apoi, printre ei, erau muccusielli, tineri, şi chiar câte un nennillo, sau copil mic, cu un înger pe nume. Se gândea la Cristiana, încă nenăscută, şi deja îl durea inima la ideea tuturor pericolelor care o aşteptau, în lume şi în acel oraş. Dar o va proteja pe Cristiana, nu va face aceleaşi greşeli pe care le făcuse cu Dentino şi chiar cu trădătorul de Drago'. Ar fi ţinut o mie de ochi lipiţi de împrejurimi şi avea o mulţime de bani în bancă; chiar dacă el ar fi plecat, Letizia şi Cristiana şi-ar fi putut trăi viaţa fără griji.
Şi-a prelungit pasul; aproape ajunsese.
De la distanţă îl recunoscu pe tatăl său, în faţa plăcii lui Cristiana. Scoase batista din buzunar şi acum ştergea cu grijă fotografia în care fratele său zâmbea cu viclenie în ochi. Pasul i se făcu ezitant; fu tentat să se întoarcă, dar era prea târziu: tocmai când punea batista înapoi în buzunar, tatăl său îl zărise.
Nicolas îl salută ridicându-şi bărbia în aer, iar tatăl său spuse doar: „Vin aici în fiecare săptămână, mă face să mă simt mai aproape de el”.
Au stat împreună câteva minute, unul lângă altul, în tăcere, privind la Christian.
„Felicitări” – şi din nou a fost tatăl său cel care a vorbit – „Mena mi-a spus despre fetiţă”.
„O vom numi Cristiana”. Şi nici Nicolas nu putea spune de ce avusese impulsul să-i spună.

„Serios? E un nume frumos.” Tatăl său părea mulţumit, dar într-un mod trist, melancolic. „Nico'...” a continuat, întorcându-se să se uite la el. „Nico', bucură-te de copilul tău, fă-ţi timp să fii cu ea, pentru că timpul trece repede, iar copiii cresc...”
„Nu e corect”, îl întrerupse Nicolas, cu un sentiment de enervare în continuă creştere. Tatăl său nu era cineva care să poată da lecţii de viaţă altcuiva, cu atât mai puţin lui, Maraja. „Există întotdeauna timp pentru a-ţi creşte copilul, timpul pentru a deveni şef e cel care se scurge.”
„Când eraţi amândoi mici, tot ce am făcut, am făcut pentru voi doi. Când mergeam, nu mă gândeam la picioarele mele, mă uitam să văd dacă sunteţi stabili pe picioare sau căderi la pământ ... Înţelegi ce încerc să-ţi spun? Totul se schimbă când devii tată, Nico'. Nu mai eşti numai pentru tine, nu mai eşti singur.”
Nicolas se gândea deja la Cristiana, o proteja deja, chiar dacă ea era încă în burta mamei sale, ce credea bătrânul ăla, că Nicolas nu-şi făcea griji pentru ea?
„Nimeni nu va pune un deget pe fiica mea, nici măcar nu va fi posibil, ar fi ca şi cum... ca şi cum...” Nu reuşea să exprime ceea ce voia să spună, iar asta nu se întâmpla aproape niciodată. Vedea din nou în faţa ochilor fotografiile copiilor care îl priveau de pe pietrele funerare şi apoi pe Christian; cine putea spune dacă Christian ar fi fost vreodată în stare să-l ierte de sus. „Ar fi ca şi cum cineva şi-ar pune mâinile pe Fiul lui Dumnezeu, ar fi flăcări şi trăsnete”.
Tatăl său l-a privit surprins: „Nico', atunci nu ai înţeles nimic. Când şi-au pus mâinile pe Fiul Său, Domnul i-a iertat”.
Aceste cuvinte l-au prins cu garda jos.
„Iertarea este pentru slăbănogi ca tine, care nu-şi pot cumpăra nici măcar o casă”, spuse el în cele din urmă, aproape strigând, dar răspunsul îi ţâşnise tardiv pe buze. Celălalt bărbat nici măcar nu mai era acolo pentru a-l auzi.
Cele două veşti i-au parvenit simultan. I-a acordat abia o secundă celei dintâi, pentru că „o Selvaggio după gratii în închisoarea Poggioreale era ultima lui problemă. Pe de altă parte, însă, a doua ştire a fost una pe care a trebuit să o citească şi să o recitească în mod repetat. Încerca să înţeleagă de ce moartea lui Drago îi provoca o durere atât de profundă.
GENGHIS KHAN
„Doamnă, iertaţi-mi intruziunea. Acolo înăuntru, au sosit băieţi noi. Veniţi să vedeţi?”
Viola nici măcar nu era atentă la ea. În ultima oră, navigase pe site-ul lui Chiara Ferragni, pentru că era ziua în care se aştepta să vadă noile fotografii ale creaţiilor sale.
„Signora?”
În sfârşit, Viola se întoarse să o privească, dar chiar părea să nu o vadă deloc. „I-am trimis genţile acum o săptămână. Trebuie să posteze nenorocitele de lucruri!!!”
Filipinei i-a luat o secundă să înţeleagă că acela nu fusese un răspuns la întrebarea ei. Ca întotdeauna. Femeia aceea nu asculta niciodată, dar ştia cum să îi atragă atenţia. Singurul lucru care o obseda acum pe Viola Faella, născută Striano, erau bucătarii de cinci stele, iar casa devenise o răscruce de pungi şi pachete, livrări pe care Viola insista să le supravegheze întotdeauna personal. O să mă ocup eu de cumpărături, spunea ea întotdeauna.
„Signora, cumpărăturile sunt aici. Mă ocup eu?”
Acum Viola se concentrase în sfârşit asupra ei. A trântit capacul laptopului cu o bufnitură şi a sărit în picioare: „Rosa, de câte ori trebuie să-ţi spun că în casa asta, eu mă ocup de cumpărături, eu şi numai eu!”
În bucătărie o aşteptau Susamiello, Pachi şi Risvoltino. Oamenii lui Micione îi percheziţionaseră deja, dar sub şorţurile imaculate, se dovediseră a fi curaţi. Aşezaseră sacii pe blatul de marmură al insulei bucătăriei şi o salutaseră în cor pe stăpâna casei: „Buongiorno, signo'„. Viola îi privi de sus în jos, din cap până în picioare. Nu credea că-i mai văzuse vreodată pe cei trei, dar apoi copiii ăştia din ziua de azi îşi coafau toţi părul în stilul Genny Savastano, din Gomorrah. Toţi arată la fel, sunt mai răi decât chinezii, se gândi ea.
„Sunteţi noi?”, întreabă ea, dar apoi nici măcar nu le dă ocazia să răspundă: dintr-unul dintre sacii de cumpărături ieşea un pate de trufe albe. Îl aştepta de o săptămână şi abia aştepta să îl folosească într-o reţetă pe care îl văzuse pe Cannavacciuolo făcând-o la MasterChef Italia. Antonino Cannavacciuolo era într-adevăr prea sexy pentru toaca lui, se gândi ea zâmbind.

Cei trei schimbară o privire. De ce râdea doamna asta? Era vreo şansă ca ea să-i bănuiască? Susamiello îşi făcu curaj şi făcu un pas înainte, cu un pachet greu în mână. „Signo', acesta este prânzul leului... am vrut doar să întrebăm” – şi aici aruncă o privire către ceilalţi doi – „am putea să-l hrănim pe Genghis? Te rog, Signo'?”
Chiar sunt toţi la fel, se gândi Viola, sunt doar nişte copii mari. Ea scotoci prin saci în căutarea mezelurilor. „Aşteptaţi o secundă”, a spus ea, semănând din nou nelinişte printre cei trei. Dar nu a făcut nimic deosebit de îngrijorător: a tras înapoi folia de aluminiu de pe pachetul de prosciutto şi a verificat să se asigure că era la fel de lipsit de grăsime cum insista ea întotdeauna. „Până la perfecţiune! Bună treabă, guaglioni!” Apoi, întorcându-se spre menajeră, a mormăit: „Rosa, arată-le scările”.
Rosa s-a întors şi abia atunci, când a ieşit în siguranţă din raza vizuală a Violei, şi-a permis să-şi dea ochii peste cap. Acum trebuia să fie ghid turistic pentru grădina zoologică. Chiar în spatele ei erau Susamiello şi Risvoltino, cu expresia cuiva care are deja leul în lesă. Pachi, care venea din spate şi, ca întotdeauna, cel mai suspicios dintre cei trei, se concentra pe un studiu atent al fiecărui detaliu din casa lui Micione. Să ajungă atât de departe nu fusese o provocare uşoară – să studieze timp de trei zile lungi intrările şi ieşirile băieţilor oficiali care făceau livrări, să-i bată, să-i închidă în spatele supermarketului şi să le ia şorţurile, să-i convingă pe oamenii lui Micione, cu setul de răspunsuri potrivite, că ei erau nişte înlocuitori legitimi ai băieţilor care făceau livrări şi, în cele din urmă, să pună piciorul în interiorul fortăreţei –, dar acum trebuiau să se asigure că nu vor lăsa garda jos. Dacă ar fi putut, ar fi căutat cu plăcere sub cascheta de dantelă a Rosei.
Au coborât cu liftul de marfă în garaj şi, înainte ca Rosa să apuce să deschidă uşile cu gratii în foarfecă, Susamiello a apucat-o de la spate, în timp ce Risvoltino i-a pus ferm o mână peste gură. Pachi a scos o batistă de pânză şi a rulat-o, apoi i-a băgat-o în gură şi a sigilat-o cu bandă adezivă. Cu aceeaşi bandă rezistentă, au fixat-o de liftul de marfă, după ce i-au scos mănunchiul de chei din buzunarul şorţului. Rosa s-a comportat cu o obedienţă perfectă în noul ei rol de victimă, păstrând aplombul care era prima cerinţă de angajare în gospodăria Faella; la drept vorbind, spera doar să-l omoare pe el, motanul ăla de casă sânios şi crescut.
„Ua'„, a spus Susamiello, „ce băiat frumos eşti, nu-i aşa, Genghis? Oh, uită-te la coama ta frumoasă!”
Ceilalţi doi s-au apropiat de cuşcă, înfăşurându-şi mâinile în jurul gratiilor, mirarea câştigând în faţa fricii. Genghis a adulmecat mirosul de prânz din aer şi, cu mişcările scârţâitoare ale labele lui bătrâne, s-a ridicat de pe paleta de paie pe care dormea. O căscătură leneşă şi fină şi, exact când deschidea ochii, s-a năpustit asupra gratiilor. Cei trei au sărit înapoi speriaţi, apoi au schimbat o privire şi au izbucnit în râs. Încă o dată, Rosa îşi dădu ochii peste cap.
Cu cardul magnetic care era prins de breloc, Susamiello a deschis poarta metalică cu role care ducea din garaj în stradă, apoi a deschis în grabă cuşca lui Genghis, în timp ce Pachi îi flutura în faţa nasului bucata mare de friptură. Se făcuse tragerea la sorţi pentru treaba aia, iar lui îi ieşise paiul cel scurt – norocul lui putred obişnuit. Practic făcea pe el acum. Făcu un pas grăbit înapoi în timp ce Genghis se îndrepta direct spre el, cu fălcile largi, arătându-şi puţinii dinţi rămaşi. Puteau fi puţini, dar erau totuşi dinţi de leu.
Susamiello a făcut un selfie cu cuşca acum goală din spatele său, pe care l-a trimis imediat lui Maraja: era dovada că planul fusese pus în aplicare. El a apăsat pe SEND şi a fugit să-l ajungă din urmă pe Risvoltino, în timp ce Pachi îl ţinea ocupat pe leu: „Ja', uită-te la gazelă... atât de delicioasă, yum!” Apoi, cu o voce calmă, pentru a nu supăra marea felină, dar totuşi destul de furioasă, i-a strigat pe Susamiello şi Risvoltino să îl aştepte, ameninţându-i: „Hei, asta nu e ceea ce ne-am înţeles! Aşteptaţi-mă sau voi arunca carnea chiar peste voi şi îi putem oferi lui Genghis o masă cu trei feluri!”
De îndată ce au ieşit pe mica alee care mergea de la garajul subteran până la stradă, Pachi a scăpat de friptură, aruncând-o ca pe un frisbee: „Haide, ja', fugi şi ia-ţi frumoasa felie de gazelă!” Şi Genghis chiar a luat-o la fugă ca şi cum, în savană, o turmă de gnu tocmai ar fi trecut în galop pe lângă el, în tot zgomotul lor tunător. Dar gnu-ul din San Giovanni a Teduccio scotea un singur sunet: claxoane. Genghis a încremenit pe loc, nedumerit de haosul pe care îl genera involuntar în jurul său – o tamponare, strigătele îngrozite ale pietonilor şi exclamaţiile surprinse ale oamenilor care se uitau pe ferestre şi coborau de pe balcoane, nivelându-şi smartphone-urile pentru a le distribui instantaneu pe YouTube. În ochii galbeni ai pisicii mari strălucea uimirea faţă de o lume nemaivăzută până atunci şi o teamă şi mai mare decât cea a

celor care fugeau acum în faţa lui. A luat-o la fugă, îndreptându-se în direcţia opusă fripturii, izbindu-se de portiera unei maşini parcate nu departe. S-a ridicat de pe asfalt şi mai perplex decât înainte, în timp ce haosul se înmulţea în jurul său; a sărit într-o parte şi apoi a continuat să alerge, dispărând în galopul său nebun în spatele terenului de minifotbal. Misiune îndeplinită. Chiar înaintea lui Genghis, cei trei tineri membri ai paranza dispăruseră din peisaj.
Aceste filmuleţe au ajuns la Micione pe WhatsApp şi, chiar dacă ştia deja răspunsul, a pus totuşi întrebarea. „Nu avem nimic care să-l adoarmă?”'O Pagliaccio îl privise îngrozit, nu-şi mai văzuse niciodată şeful plângând. Nu era o treabă uşoară să trebuiască să-i spună că nu prea puteau să meargă la birourile de control al animalelor pentru a fura câteva puşti cu aer comprimat care să tragă săgeţi anestezice. În ciuda lui însuşi, a fost nevoit să-i dea şi mai multe veşti proaste unui Micione deja extenuat. Dar nu era timp nici măcar pentru asta. Genghis fusese deja zărit pe capota unui Fiat Bravo, redus acum la o încâlceală de tablă în timp ce leul răcnea spre balcoanele din jur. Cetăţenii din San Giovanni sunaseră la poliţie, dar oamenii lui Micione reuşiseră să le ia-o înainte forţelor de ordine şi să le tragă de timp cu o promisiune: o jumătate de oră şi se vor ocupa ei de tot.
Micione cutreiera străzile cartierului în SUV-ul condus de 'o Pagliaccio.
Capul îi ieşea prin plafon ca al unui braconier care caută să-şi scoată prada. Dar singurul lucru la el care semăna cu un vânător era postura; picioarele îi erau slăbite la genunchi, iar chipul, umed de lacrimi, era răsucit de durere şi jale.
Se rostogoleau pe străzile pustii, urmărind semnele devastării. La o intersecţie unde semaforul era strâmb, au virat mai întâi la dreapta, apoi la stânga, unde faţada era marcată de geamul spart al unui magazin de jucării.
Micione, cu vocea crăpată, îi striga instrucţiuni lui 'o Pagliaccio, care, cu volanul strâns în mână, executa acele ordine, virând, frânând, făcând 360 de grade, până când, într-un spaţiu îngust printre o serie de tomberoane, a zărit leul. Acesta adormise şi sforăia liniştit.
Micione i-a ordonat lui 'o Pagliaccio să oprească SUV-ul şi a coborât înainte ca vehiculul să se oprească complet. A scos un revolver Ruger de calibru mic.
O împuşcătură direct în inimă ar fi fost suficientă pentru a-l ucide pe Genghis fără să-i devasteze trupul. În acest fel, rămăşiţele lui muritoare ar putea fi înmormântate cu demnitate. A mers pe vârfuri până la el, apoi a renunţat la orice precauţie. A îngenuncheat în faţa lui, mângâindu-i coama, a rostit o scurtă rugăciune şi a apăsat pe trăgaci.
STADIUL
Stadionul era una dintre piaţetele lui Micione. Întotdeauna a fost aşa. Reuşise să pună mâna pe orice. Contracte, subcontracte. Oficial sau neoficial, Micione era peste tot. Şi cu cât echipa câştiga mai mult, cu atât el făcea mai mulţi bani. Dar făcea bani chiar şi atunci când echipa pierdea; important era să se asigure că meciul de fotbal se desfăşoară în condiţii bune de securitate şi fără surprize. Subminarea fluxului legal de venituri al lui Micione ar fi echivalat cu provocarea unei răni adânci şi de durată, deoarece licenţele comerciale sunt mult mai fiabile decât veniturile nesigure ale afacerilor cu narcotice. Stadionul şi fluxul său de numerar erau fundamentul economic pe care clanul Faella se putea baza pentru investiţii ulterioare. Nicolas se gândea la asta de ceva vreme, încă de când furaseră creditul pentru uciderea lui Roipnol. Iar acum că totul mergea ca pe roate – narcoticele, piaţetele, confederaţia lor cu Longhairs, care acum nu mai aveau un lider al lor, vechile clanuri luptând în mod clar – venise momentul. Preluau controlul, motiv pentru care Micione venise după ei: încerca să-şi recâştige vechea putere subminându-le şantajele, ucigându-i pe oamenii paranzilor. Nu, nu era suficient că îl omorâseră pe Gengis. I-am smuls inima lui Micione din piept, dar acum, se gândea Nicolas, trebuie să-i smulgem banii din portofel, iar banii care-i vor lipsi cel mai mult sunt banii legali. E timpul să mergem după seiful lui.
S.S.C. Napoli găzduia A.S. Roma. Cu siguranţă nu era ceva de ordinul finalei Ligii Campionilor, dar orice meci cu Roma mirosea puţin a meciul secolului.
Paranza, până la ultimul om, inclusiv Longhairs, s-au adunat în faţa hotelului care îi găzduia pe jucătorii Romei. Îşi umpluseră buzunarele cu bile de biliard de la club şi, când a sosit autocarul echipei cu jucătorii la bord, au început să arunce cu mingile grele. Vehiculul s-a clătinat sub ploaia de lovituri, iar, în interiorul autobuzului, membrii echipei s-au adăpostit ghemuindu-se între scaune. Poliţia care escorta

autobuzul turistic a intervenit imediat cu gaze lacrimogene, dar înainte ca norii de fum roşu să umple aerul, paranza îşi luase deja zborul.
A doua parte a planului avea să se desfăşoare la Fuorigrotta.
Poliţia pusese în aplicare o tactică de „canalizare" pentru a separa cât mai mult posibil fanii taberelor adverse. Comandaseră chiar şi o serie de autobuze turistice pentru a-i duce pe fanii Romei la stadionul San Paolo. Nu avea să fie o mulţime imensă de fani îmbrăcaţi în culorile emblematice ale Romei, galben şi roşu, dar tot ce avea nevoie Nicolas era un grup, chiar şi mic, pentru a începe o încăierare.
„O să i-o tragem lui Micione în fund", tot spunea Lollipop. Făcuse rost de măştile de schi şi jachetele bombardier pe care le purtau. În această ţinută arătau exact ca o bandă de anarhişti Black Bloc gata de atac. Anonimat şi teroare, asta le prescrisese Nicolas.
„Aşa e", a spus Nicolas, „o să i-o tragem lui Micione drept în fund, bine şi tare", şi a pornit în fugă direct spre o mulţime de vreo cincizeci de fani romi. Probabil că abia sosiseră, cu bannerele încă înfăşurate pe toiag şi cu feţele radiind de expresia ultrasilor de fotbal la un meci în deplasare. Grav depăşiţi numeric, dar având elementul surpriză în favoarea lor, membrii Paranza au început să atace fanii echipei adverse, împărţind lovituri în toate direcţiile. Odată ce atacul lor şi-a pierdut forţa brută iniţială, fanii Romei, romanisti, s-au regrupat şi au început să riposteze, iar acum bătălia s-a fragmentat în mici ciocniri, fanii confruntându-se. Nicolas a încercat să readucă paranza într-o formaţie strânsă, dar cei mai mulţi dintre oamenii săi au fost tăiaţi de valul de luptă. Pesce Moscio şi Briato' erau înconjuraţi de zece fani romi, un zid solid de carne care se strângea încet în jurul lor, până când Carlito's Way a rupt tensiunea aruncând în mijlocul grupului un coş de gunoi pe care îl smulsese de pe stâlp. Crezând că ar putea fi o bombă artizanală, fanii s-au întors. Tucano a apucat un banner al Romei pe care cineva îl abandonase în confuzie şi a început să-l legene prin aer ca pe un fanion la Palio de Siena. Apoi l-a lansat, ca pe un făcăleţ, dar nu a mers prea departe, lovind pământul fără să provoace răni. Paranza a reuşit să formeze rânduri şi să înainteze câţiva metri. Pesce Moscio, Briato' şi Nicolas au atacat cu sălbăticie alţi trei romanisti care fuseseră lăsaţi în urmă de camarazii lor care se retrăgeau.
Asta era, încăierarea pe care Nicolas o aştepta. Pumni, picioare, coate, lovituri de cap. Septuri nazale sparte, pometi care explodau în fântâni de sânge. În depărtare, poliţia antirevoltă în echipament complet se desfăşura pentru a pune capăt agitaţiei. Grupul de romanisti se împărţise în două falange, jumătatea din faţă făcând tot posibilul să-i imobilizeze pe membrii paranza, în timp ce ariergarda se retrăgea, căutând adăpost în spatele autobuzului de turneu. Nicolas doborâse doi dintre ei la pământ şi primise un pumn în fruntea dreaptă. Nimic deosebit, doar o pulsaţie constantă şi un jet de sânge care îi pătrundea în masca de schi. Ceilalţi suferiseră şi ei câteva răni. Briato', în ciuda piciorului său, se lupta ca un taur şi îi scosese din joc pe cinci dintre adversarii lor, indiferent la tăietura de pe umărul său.
Loviturile bastoanelor antirevoltă pe care poliţiştii le izbeau de scuturile lor se apropiau tot mai mult şi prindeau viteză. Nicolas dădu semnalul: „Lovitură de pedeapsă! Ia-ţi o lovitură de pedeapsă!".
Drone s-a prăbuşit ca lovit de un fulger, iar paranza l-a înconjurat, în formaţie de broască ţestoasă, întorcând spatele duşmanilor lor. Nicolas şi-a smuls masca de schi, iar Lollipop şi Orso Ted i-au urmat exemplul. Drone, aflat şi el la pământ, şi-a smuls-o şi a aşteptat ca cei trei de deasupra lui să-l picteze cu sângele din rănile lor.
„Nu aveţi SIDA, nu-i aşa?" a mormăit Drone printre dinţii strânşi.
„Taci din gură!" a spus Nicolas, făcându-i o poză. „În momentul ăsta, trebuie să fii mort!" Şi apoi, întorcându-se din nou spre fanii romi: „E mort! E mort!"
Fanii au inversat cursul, retrăgându-se, în timp ce alţii au început să alerge în direcţia opusă, găsindu-şi drumul blocat de poliţie. Cuvântul „mort" aprinsese fitilul panicii, ca şi cum simplul fapt de a fi în preajma unui cadavru ar fi adus cu sine un element de vinovăţie.
Între timp, Lollipop îl apucase pe Drone de braţe şi îl târâse departe, înconjurat în continuare de membrii parangheliei, care strigau: „Criminalilor! E mort! L-au omorât!"
„Mai mort, arată mai mort", îi spunea Lollipop lui Drone, „relaxează-ţi coapsele! Capul tău, lasă-ţi capul într-o parte!"
Pe măsură ce poliţia a simţit schimbarea vântului, a început să oprească fanii romi pentru a-i percheziţiona.

Drone a înviat din morţi în spatele unui alt autobuz de turneu, dar până atunci haosul era atât de cuprinzător încât chiar şi un grup de copii care chicoteau cu feţele vânătăi şi umflate puteau trece neobservaţi.
„L-am văzut! E mort! E mort!” Nicolas îşi făcea loc printre fanii din Napoli adunaţi în curbă, fluturându-şi smartphone-ul în timp ce înainta. Ţinea telefonul sus, ca mamele la înmormântarea copiilor lor kamikaze, atentatori sinucigaşi care s-au imolat pentru gloria lui Allah, şi la început publicul său arunca o privire rapidă, apoi strângea rândurile până când în cele din urmă îl recunoşteau pe Maraja şi îl lăsau să treacă. Meciul începuse cu doar câteva minute mai devreme. Nicolas a urmat traseul pe care fanii, în timp ce se dădeau la o parte, i l-au deschis involuntar spre liderul ultrasilor, huliganii din Napoli: 'o Mammuth. Un metru şaizeci şi şapte, două sute şaizeci şi cinci de kilograme, acoperit cu o blană densă care nu se deschidea decât în luminişuri în care se afla un tatuaj – cum ar fi acronimul pe care şi-l gravase pe spatele său tineresc: ACAB. All Cops Are Bastards (Toţi poliţiştii sunt ticăloşi). Ori de câte ori se afla în curbă, ploaie sau soare, 'o Mammuth nu purta niciodată tricou, iar oricine dorea să vorbească cu el trebuia să o facă în prezenţa nevăzută a acelor cupe cu dublu D neîngrădite. Devenise şef datorită vitejiei de pe câmpul de luptă şi comanda curba în virtutea unei perechi de braţe de mărimea unui trunchi de copac. Pe braţul drept avea tatuat cuvântul bine, iar pe cel stâng cuvântul rău, pe care le folosea pe baza a ceea ce instinctul şi experienţa îl învăţaseră.
„E mort, e mort! L-au omorât romanistii”, repeta în continuare Nicolas.
'O Mammuth îl aştepta la gura tunelului pentru a-i pune o întrebare simplă: „Cine l-a ucis, poliţiştii sau romanistii?”
„Ultraşii! Ultraşii! Am văzut cu ochii mei. Priviţi! Ei l-au ucis!”
'O Mammuth a ţinut smartphone-ul aproape de faţa sa. A studiat cu atenţie fotografia cu Drone acoperit de sânge, apoi i-a dat telefonul înapoi lui Nicolas. Şi-a încrucişat braţele deasupra capului. Se hotărâse: meciul trebuia să fie anulat.
Pe teren, echipele întrerupseseră jocul pentru că de afară soseau veşti, confuze, despre ciocniri între grupuri militante de fani şi se vorbea chiar de un mort. 'O Mammuth s-a dus la marginea tribunei pentru a repeta acest semnal, cu braţele încrucişate deasupra capului. Între timp, o delegaţie a echipei gazdă se desprinsese de nodul de oameni din centrul terenului şi se îndrepta spre tribunele unde erau concentraţi ultrasii. Escortat de poliţie, căpitanul lui Napoli s-a dus la 'o Mammuth.
„Dacă a fost un deces, am fi primii care am opri jocul”, a spus el, cu vocea uşor crăpată, trădându-i îngrijorarea de fond.
„A fost unul”, a spus 'o Mammuth. „Nu putem continua”.
Căpitanul şi-a împreunat mâinile: „Crede-mă, nu a fost niciun mort. Situaţia este bine sub control”.
'o Mammuth s-a uitat la Maraja, iar Maraja a îndreptat un deget arătător spre fotbalist: „Te vom lăsa să joci meciul, dar dacă lucrurile nu sunt aşa cum pretinzi, voi veni să te iau”.
Căpitanul s-a prefăcut mulţumit, i-a mulţumit lui Maraja şi lui 'o Mammuth şi s-a întors pe teren în fugă. Meciul se putea relua.
Napoli a obţinut o victorie la limită, mulţumită în parte ultrasilor din curbă, care şi-au susţinut echipa cu voce tare, cântând cântece de luptă fără pauză timp de toate cele nouăzeci de minute plus prelungirile. O victorie ca oricare alta, nimic special, şi totuşi asta nu i-a împiedicat pe fani să intre pe teren pentru a sărbători şi poate şi pentru a-şi consuma adrenalina acumulată în acea perioadă tensionată şi frenetică de dinainte de meci. În timp ce jucătorii îşi dădeau tricourile transpirate fanilor febrilizaţi, poliţia a profitat de ocazie pentru a da buzna în tribune. Arme, stupefiante, zeci de skyrockets ilegale: trecuse ceva timp de când nu mai avusese loc o operaţiune atât de radicală a forţelor de ordine în curba stadionului, unde se adunau fanii înrăiţi.
„Ua', i-am tras-o bine”, strigau membrii parangheliei, sărind în sus şi în jos pe terenul de fotbal unde Micione îşi va pierde în curând contractele şi subcontractele. „L-am scalpat”.
A fost o noapte ca în Liga Campionilor, cu artificii şi procesiuni de maşini pe stradă, un carnaval care se hrănea cu propriul foc de euforie, iar când toată lumea s-a dus la culcare, distrusă, încântată, plină de poftă de viaţă, un singur om plângea, şi nu de bucurie. Unul dintre oficialii echipei se baricadase în biroul

său şi părea incapabil să facă altceva decât să repete la nesfârşit: „Ce idioţi părem acum”. Încercase să dea drumul la radio, dar vocile fanilor îl făceau să vrea să vomite.
Fusese un dezastru. Poliţia, bătăile, confiscările, conversaţia dintre căpitanul echipei şi gorila aia supradimensionată 'o Mammuth transmisă pe o reţea naţională. Capete aveau să cadă, asta era sigur, şi cel mai probabil al lui avea să fie unul dintre ele. Dar, mai întâi, avea de gând să se asigure că unul în special va cădea, chiar dacă va fi nevoit să îl taie chiar el.
Pentru directorul echipei sportive, itinerariul care ducea la apartamentul de lux din San Giovanni a Teduccio nu era un mister şi, de fapt, el era unul dintre puţinii privilegiaţi care puteau suna la uşă neanunţaţi. La urma urmei, el era unul dintre cei mai importanţi parteneri de afaceri ai lui Diego Faella. În acea dimineaţă, cartierul era practic tapetat cu anunţuri de deces. Cu regret şi durere a fost anunţată moartea prematură a prietenului lor de încredere, curajos şi grijuliu, Genghis Khan: întreaga familie a fost zguduită de această pierdere. Bărbatul a intrat în lift cu o furie furibundă; se simţea trădat, înşelat de încrederea pe care i-o acordase grăsanului ăluia, iar acum era terminat pentru că omul nu fusese în stare să ţină la distanţă o mână de copii mucoşi.
L-a găsit pe Micione în bucătărie. Cocoţat precar pe un scăunel, mânca cartofi prăjiţi reci din ambalajul de carton de la McDonald's. Era clar că tocmai se oprise din plâns şi nu făcea nimic pentru a ascunde acest lucru.
„S-a dezlănţuit iadul!”, a început directorul. A auzit-o pe Viola şi pe menajera filipineză trecând pe hol. Stăpâna casei îi dădea instrucţiuni femeii, dar pe subînţeles. Situaţia trebuie să fie destul de gravă, s-a gândit executivul.
„Da, am văzut”, a răspuns Micione. „Ce te gândeşti să-mi iei?”. Şi a luat o mână de cartofi prăjiţi.
„Probabil că sunt pe cale să fiu concediat. Acum trebuie să mă plăteşti. Am o ipotecă pe apartamentul meu din Posillipo, o fostă soţie, pensie alimentară de care trebuie să am grijă. Anul ăsta putem obţine Liga Campionilor”.
Micione zdrobise pachetele de ketchup pe care le lăsase deoparte pentru că acel amestec chimic dulceag îi întorcea stomacul pe dos. Sub pumnul său puternic, un lac însângerat a început să se întindă. „Ajunge cu orchestra asta de lălăieli. Nu am chef de aşa ceva: spuneţi-mi doar ce intenţionaţi să-mi luaţi!”
„Bine”, a spus executivul, „întreţinerea terenurilor, parcările, barurile şi cafenelele, tricourile şi tricourile”.
„Să mă ia dracu', totul”, a spus Micione. A încercat să-şi şteargă mâna cu unul dintre şerveţelele de hârtie de la McDonald's, dar cu bucata aia fragilă de hârtie i-ar fi trebuit o viaţă întreagă, aşa că a uitat de ea.
„Puteţi să-mi mulţumiţi dacă vă luăm acele contracte pentru a vă pedepsi, pentru că nu aţi reuşit să asiguraţi securitatea şi siguranţa în curbe. Eu vă iau doar lucrurile care nu sunt sub controlul meu. Piaţa paralelă, puteţi continua să vă ocupaţi de ea singuri”, a spus executivul, într-un gest de generozitate.
Micione s-a dat jos de pe taburet şi s-a dus la chiuvetă. A lăsat apa să curgă o vreme, apoi s-a spălat pe faţă.
„Deci acum mi-ai luat lucrurile astea”, a spus el, întorcându-se. Arăta oribil, după ce petrecuse o noapte nedormită şi plânsese până se îmbolnăvise, iar acum durerea şi suferinţa lui se îndreptau vizibil spre furie. „Şi acum ce se întâmplă dacă decid să iau ceva de la tine?”
„Sunt şanse mari să fiu ruinat”, spuse executivul, dar aroganţa pe care o afişase cu câteva minute înainte dispăruse, iar acum îşi modula vocea în încercarea de a stârni mila celuilalt bărbat. „Carabinierii vor veni la mine acasă. Eu sunt responsabil de logistica echipei, am garantat pentru tine la proprietate. Am garantat că eşti o persoană de încredere...”
„În orice caz, mi se pare că trebuie să-mi mulţumeşti” – şi acum Micione se apropia periculos de mult – „pentru că ceea ce ai făcut până acum, ai făcut pentru că te-am lăsat. Te-am lăsat să te zgârceşti la fiecare contract. Aşa că acum, dacă îmi vine o poftă nebună, o să iau ceva de la tine”, a mai spus el.
Celălalt bărbat şi-a făcut curaj să întrebe: „Cum ar fi ce?”
„Cum adică, ce? Ca viaţa ta. Mai trebuie să-ţi explic că dacă mai respiri astăzi, e datorită mie? Fiecare contract pe care l-ai câştigat, dacă eu nu aş fi fost acolo ca subcontractant, nu ai fi fost niciodată în stare să te descurci.”

Executivul a mers înapoi până când s-a lovit de uşa bucătăriei; scutura din cap, ca şi cum ar fi spus nu, nu era niciun motiv să meargă atât de departe şi, oricum, lucrurile erau în regulă acum. În cele din urmă, înainte de a ieşi pe hol şi de a se întoarce să plece, adăugă: „Şi oricum, e doar o chestie temporară...”
În timp ce executivul şi Micione discutau despre soarta stadionului San Paolo, Nicolas şi 'o Mammuth stăteau la mese de plastic lângă unul dintre patronii food truck-urilor San Giovanni, chiar în faţa stadionului. Priveau în tăcere detritusul de sticle, pahare, conserve şi gunoaie de tot felul, precum şi haine, pantofi, rucsacuri, câte un prezervativ, bannere, pălării şi chiar o păpuşă.
De când răsărise soarele, cu o oră înainte, băuseră trei beri, toate fără să scoată o vorbă. În sfârşit, 'o Mammuth a vorbit: „Cum ne vom descurca cu Micione? Credeţi că toate astea îl vor face să sară de acolo?”
Dacă era un lucru pe care Maraja îl aştepta, acela era să poată face propunerea sa.
„Nu ştiu, dar o să-ţi dau rahatul. Zece la sută.”
„Dar o să mă împuşte.”
„Douăzeci la sută.”
„Dar o să mă împuşte.”
„Treizeci la sută.”
„Dar mă vor împuşca.”
„Patruzeci la sută.”
Tăcere.
„Dacă tipii ăia decid să mă împuşte, mă vei proteja?”
Nicolas a dat din cap. „Paranza va apăra până la moarte fiecare dintre piaţetele voastre. Îţi voi aduce narcoticele, oriunde, chiar şi la meciurile din deplasare. Trebuie să vindem la toate curbele prietenoase care există.”
Tot mai multă tăcere. Apoi 'o Mammuth s-a dus la frigiderul food truck-ului. Aveau nevoie de mai multă bere pentru a închina pentru înţelegerea lor.
MARE PETRECERE
În ziua nunţii lui Nicolas şi Letizia, a existat o singură piedică, deşi tânărul mire nu ştia nimic despre ea. Letizia se trezise la cinci dimineaţa pentru a permite coafezei şi esteticienei să-şi facă treaba, dar mama ei a înţeles că mireasa era îngrijorată de ceva.
„Ce s-a întâmplat, iubirea mea, aceasta este cea mai fericită zi din viaţa ta, nu eşti mulţumită?”
Letizia a alungat toate celelalte femei din cameră şi i-a spus mamei sale, printre lacrimi: „Mamă, port o rochie albă...” Şi arătase spre burta rotunjită pe care rochia în stil Empire o învăluia uşor. Mama ei îşi scuturase domul de păr roşu aprins şi îşi strânse fiica la piept. „Letizia, frumoasă, inima şi sufletul mamei tale, dar de aceea plângi?”, întrebase ea, inima topindu-i-se la îngrijorarea fiicei sale. „Singura puritate care contează este cea din inima ta”, explicase ea, în timp ce îşi mângâia iubita. Letizia a zâmbit, şi-a uscat lacrimile şi asta a fost tot.
S-au căsătorit la biserica din Forcella. Nicolas îşi dorise „un covor roşu ca la Oscar” şi, de mână cu Letizia, a păşit pe covorul roşu printr-o mulţime de oameni care voiau să facă acea zi de neuitat, alături de Maraja şi de mireasa lui.
„Trăiască tinerii căsătoriţi!”, a strigat paranza. „Trăiască Maraja! Trăiască Letizia!”
Letizia era încântată, iar din când în când Nicolas se întorcea să o privească, pentru a-i întări încrederea. Apoi preotul a rostit formula familiară a ritualului: „Nicolas, o iei pe Letizia de soţie şi promiţi să îi fii credincios la bine şi la rău, la bine şi la rău, în boală şi în sănătate, să o iubeşti şi să o onorezi în toate zilele vieţii tale?” Nicolas aproape că nu l-a lăsat să termine şi a spus: „O fac, pe tot ce am eu mai sfânt!”, dezlănţuind ilaritatea membrilor parangheliei din primele rânduri: „Epic Nico'!”
După ceremonie, familia şi prietenii au mers mai departe la Noul Maharaja. Tinerii căsătoriţi au sosit o oră mai târziu, într-un Rolls-Royce Ghost argintiu. Oscar aranjase să acopere întreaga parcare din faţa clubului cu covor roşu, iar acolo, adunaţi în semicerc, invitaţii au izbucnit în aplauze furtunoase când Nicolas – care alesese o ţinută formală, cu o redingotă în coadă de rândunică şi cravată albă – a coborât din Rolls şi s-a dus să deschidă uşa pentru Letizia.

Toată lumea era acolo. Familiile, până la ultimul membru, mamele în rochii de film, taţii mândri, bunicii, prietenii de paranteză – unii în dungi, alţii în costume negre cu Air Jordan în picioare. În primul rând, 'o Cicognone şi Aucelluzzo puteau fi văzuţi. De asemenea, ici şi colo, fotbalişti importanţi cu soţii înghesuite în rochii mini, şi rapperi în trening. Professoressa Cicatello era şi ea acolo, într-o parte, discret, dar foarte bucuroasă, ca şi cum Nicolas ar fi fost unul dintre elevii ei în ziua absolvirii. Ţinea în mână o cutie cu un frumos ambalaj albastru cer, iar Nicolas se temea că se hotărâse să-i dăruiască o bucată de porţelan Capodimonte.
Totuşi, nimic nu putea strica bucuria acelei zile, nici ceremonia bisericească istovitoare şi anevoioasă, nici sesiunea şi mai lungă de fotografii, cu atât mai puţin o ballerină blestemată din porţelan. Era o zi de sărbătoare, menită desigur să consacre crearea unei noi familii, dar şi să comemoreze victoria lui asupra lui Micione. Paranza domnea şi prospera peste centrul oraşului. Luptaseră şi munciseră şi acum reuşiseră. El reuşise. S-a uitat la oamenii lui: Briato', Tucano, Lollipop, Pesce Moscio, Drone. Şi totuşi, în timp ce se uita la ei, îi vedea şi pe cei care lipseau -entino, Stavodicendo, Drago', Biscottino. Îşi pierduse aproape jumătate din fraţi, iar acele pierderi nu fuseseră deloc plăcute. Ca să nu mai vorbim de Christian.
„Nu intrăm, scumpo?", întrebă Letizia, în sfârşit împăcată.
Nu, nimic nu le putea strica petrecerea. Îşi încrucişă braţele cu soţia şi împreună intrară în New Maharaja într-o ploaie de petale de trandafiri, fără să-şi dea seama că printre chelnerii care îşi plecau capetele în timp ce treceau pe lângă ei se aflau Susamiello, Pachi şi Risvoltino. Aceştia se prezentaseră la club cu câteva ore mai devreme împreună cu un grup de prieteni, conform ordinelor lui Briato, şi nu se opuseseră câtuşi de puţin când li se dăduseră uniformele, ba chiar dimpotrivă: „Ua', deci ne îmbrăcăm în chelneri ca să ne putem infiltra la nuntă şi să stăm de pază ca santinele secrete?" a întrebat Susamiello. Briato' izbucnise în râs, plesnindu-l pe spate într-un mod care accentua forma de S a acelui corp necopt şi contorsionat: „Vă deghizaţi în chelneri ca să puteţi întinde tacâmurile şi să aduceţi mâncarea la masă!"
Tinerii căsătoriţi au început să danseze, în timp ce invitaţii s-au aşezat cu toţii la mese, iar paranza a cântat hook-ul melodiei care răsuna nebuneşte de tare, la volum maxim.
Abbasc'addu me m'par' GTA!
NAP'L'!
Mena flutura în rochia ei înflorată de la o masă la alta şi chiar se lăsa condusă de Lollipop pe ringul de dans. Din când în când, arunca o privire rapidă la masa din colţ unde stătea bărbatul care încă era, tehnic, soţul ei. Credea că va trebui să se certe cu Nicolas pentru a-l convinge să-şi invite tatăl, dar în schimb el îi răspunsese nepăsător: „Am avut deja grijă de asta, mamă".
A fost o petrecere mare. Au fost râsete şi lacrimi de bucurie, îmbrăţişări şi sărutări, dansuri pasionale şi dansuri romantice, imnuri pentru un viitor prosper şi pentru obiective atinse. Şi apoi, în cele din urmă, a venit momentul cadourilor.
Nicolas şi Letizia au luat loc pe mica canapea din camera privată, gata să mulţumească pentru seturile de argint care aveau să fie doar un preludiu la plicurile pline cu bani.
Nicolas îi văzuse pe paranghelii dispărând la jumătatea acelui ritual şi le invidiase libertatea. Şi el s-ar fi eschivat bucuros din acea situaţie plictisitoare, dar nu putea. Dar când i-a văzut reapărând, cu Tucano şi Lollipop purtând o cutie mare de carton, a înţeles că venise momentul pentru cadoul lor de nuntă.
Au aşezat cutia în faţa tinerilor căsătoriţi şi el a văzut că aceasta se mişca de parcă ar fi fost vie.
„În niciun caz nu ne vom lua alt câine, iubirea mea, lasă-mă să-ţi spun", a spus Letizia, dar Tucano a liniştit-o: „Oh, haide, pentru cine ne iei? Noi nu dăm cadouri replica, să ştii. Există deja Skunk, şi e mai mult decât suficient!"
Cu toate acestea, cutia a continuat să se mişte, iar când Letizia a auzit aceste cuvinte, în loc să se relaxeze, a devenit şi mai îngrijorată. În timp ce ea îşi ţinea burta cu o mână, Lollipop şi Tucano ridicau clapele cutiei.
Nicolas s-a aplecat, în sfârşit un cadou care îi stârnea curiozitatea măcar într-o oarecare măsură; expresia de pe faţa lui a fost una de surpriză sinceră: „Ua'„, a strigat el.
Tigrul era un pui speriat, cu o faţă dulce, şi stătea acum la fundul cutiei, cu labele mari una lângă alta, ca şi cum ar fi aşteptat o îmbrăţişare. Nicolas a întins mâna şi i-a mângâiat fără ezitare capul, apăsându-şi degetul mare pe dungile care se făceau mai dese spre vârful capului. Animalul nu opunea nicio rezistenţă.

Letizia se ridicase şi, ţinându-se încă de burtă, făcuse doi paşi înapoi. „Ce vom face cu acest animal sălbatic, Nico'? Unde îl vom ţine?”
„Pe acoperiş, iubirea mea”, răspunse Nicolas. „Vom pune să se construiască o cuşcă”.
Lollipop a lansat un cântec în toată regula: „Trăiască tinerii căsătoriţi, trăiască tigrul”, iar Noul Maharaja a răsunat de urale şi aplauze. Nicolas a ridicat tigrul pentru ca Letizia să-l poată mângâia şi ea, dar a dat înapoi, pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era acel animal sălbatic lângă burta ei.
Sveva, însă, mână în mână cu Pesce Moscio, i-a invidiat Letiziei acel dar şi a început să zgârie puiul de tigru după urechi, şoptindu-i cuvinte dulci.
„Tipul de la circ care mi l-a vândut mi-a spus că trebuie să îl hrănească cu lapte”, a spus Tucano, care se dusese să ia tigrul pentru a-l aduce la petrecere. Drone s-a dus la o matroană tânără care împingea un cărucior înainte şi înapoi şi s-a întors cu un biberon. În timp ce Tucano hrănea tigrul, atrăgând astfel stoluri de tinere care abia aşteptau să facă un selfie cu puiul, DJ-ul pornise deja muzica şi petrecerea continua.
„Stai, tigrul ăsta e băiat sau fată?” a întrebat Drone la un moment dat, cu capul înclinat într-o parte pentru a arunca o privire printre picioarele animalului şi a-şi răspunde la propria întrebare.
Tucano l-a privit cu pumnale, ca şi cum s-ar fi îndoit de propriul fiu. Dar apoi îndoiala a început să îşi facă loc şi în mintea lui şi împreună au început să încerce să determine sexul tigrului.
„Huh... acum că ai adus vorba, tigrul ăsta nu are sculă”, au fost de acord cu toţii.
„Aveţi dreptate, nu are una”, a confirmat Lollipop.
„Dar are o pereche de ouă”, a precizat Tucano.
„Sunaţi-l pe cel care v-a vândut tigrul!” a sugerat Carlito's Way, iar Tucano i-a urmat imediat sugestia.
„Hei, mi-ai vândut o tigroaică?”, a strigat el în iPhone, iar apoi, după câteva „Ah, ah, am înţeles”, pe un ton în continuă scădere, a încheiat apelul şi a anunţat cu voce tare: „El spune că are un penis retractil”.
„Are ce?”
„Da, exact ca Pesce Moscio!” Şi toată lumea a izbucnit în râs, chiar şi Pesce Moscio.
„Şi cum îi spunem?”
„Napule”, a răspuns prompt Nicolas. „Napoli, pentru că Napoli este un tigru”.
„Ua',,, a spus Tucano, şi s-a urcat pe o masă pentru a declama: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”, apoi a sărit jos pentru a se alătura îmbrăţişării de grup a parantezei: „Împreună! Împreună! Împreună!”
Petrecerea a durat până în zori, până când la Noul Maharaja nu mai era nimeni în afară de Piranha şi Susamiello cu ceilalţi copii, care erau cu toţii în bucătărie şi făceau curăţenie. Nicolas, epuizat, tocmai o dusese pe Letizia la culcare. Un ultim toast cu prietenii lui şi i se alătura. Aşezat pe obişnuita canapea joasă, l-a rugat pe Briato' să-i paseze puiul de tigru. Animalul s-a cuibărit blând lângă stăpânul său, dar apoi, cu o lovitură de labă, l-a zgâriat sub ureche. O dungă roşie lungă de câţiva centimetri s-a înfipt în gâtul lui Nicolas, care a renunţat instinctiv la strânsoarea lui. În sfârşit liber, tânărul tigru a început să alerge prin club, urmărit de membrii parangheliei, care, pe jumătate beţi şi pe jumătate epuizaţi, încercau stângaci să-l prindă. Au reuşit să-l scoată de sub un amplificator după zece minute bune. Nicolas rămăsese aşezat pe canapea, iar când Tucano i-a adus puiul de tigru înapoi, i-a fost teamă că Maraja avea de gând să măcelărească bietul animal. În schimb, Nicolas şi-a îndepărtat mâna pătată de sânge de la gât şi a arătat rana restului paranzilor.
„Ua', asta e prea tare! Tăietura tigrului!”
„Şi eu o vreau!”, a spus Lollipop şi a îngenuncheat în faţa tigrului.
„Scarpină-mă, scarpină-mă, micuţule pui de tigru!”, a strigat Tucano, dându-l la o parte pe Lollipop, pentru că, la urma urmei, el fusese cel care avusese ideea tigrului în primul rând. Tânărul tigru a încercat să dea înapoi în braţele lui Nicolas, dar apoi a simţit că noul său stăpân îl împingea înainte şi s-a năpustit cu o gheară ca o lamă care i-a tăiat sprânceana lui Tucano.
„Ua', ticălosul ăla aproape că mi-a scos ochiul”, a strigat Tucano într-o explozie generală de râs.
Şi în zorii zilei, paranghelia a pornit în Rolls-Royce. Se îndreptau spre camera de urgenţă.
PARTEA A TREIA
VOI, CEI CARE EDUCAŢI

Voi, cei care v-aţi educat copiii să fie respectuoşi şi ascultători. Voi, cei care i-aţi educat să îşi cenzureze înjurăturile, să nu copieze la teste şi teme, să nu fure jucăriile colegilor de joacă. Voi, cei care i-aţi educat să asculte punctele de vedere ale celorlalţi şi să încerce întotdeauna să împace dezacordurile: să se impună fără intimidare, să creadă că violenţa este nedreaptă.
Voi, cei care aţi încercat să îi învăţaţi că rezultatele bune sunt rezultatul unui efort şi al unei determinări mari.
Voi, cei care v-aţi educat copiii asigurându-le multă dragoste, suficienţi bani, încercând să îi disciplinaţi şi să nu îi răsfăţaţi. îndemnându-i să fie în formă şi activi din punct de vedere fizic, pregătindu-i pentru lumea largă prin învăţarea limbilor străine, înarmându-i cu toleranţă, masându-i cu muzică, oferindu-le exemple de abordare dreaptă şi riguroasă a vieţii.
Voi, cei care v-aţi educat copiii în acest mod, aţi greşit. Le-aţi dat copiilor voştri promisiunea unei lumi drepte pe care nu o vor vedea niciodată.
Şi voi, ceilalţi, care v-aţi educat copiii să fie neîncrezători. Voi, care i-aţi educat să fie capabili să-şi bată semenii înainte ca aceştia să-i poată bate. Voi, care nu aţi dorit să le daţi o mână blândă, să fiţi înţelegători. Voi, care i-aţi educat arătându-le diferenţele dintre oameni, explicându-le că nimeni nu este la fel ca ceilalţi şi că negrul, galbenul, albul şi mulatul sunt toţi în război unii cu alţii. Că a trăi în armonie este arta ipocrită a profitorilor. Voi, care i-aţi educat să facă afaceri, întotdeauna şi în orice caz. Ei bine, nu i-aţi pregătit pe tinerii soldaţi, nu i-aţi dus până la concluzia logică. Asta e doar răutate – care e o formă de slăbiciune. Pe Muntele Taygets, unde, conform legendei, poporul spartan alegea între copiii apţi şi cei inapţi, urmaşii tăi ar fi fost găsiţi inapţi şi lăsaţi să moară. I-ai educat să fie ca tine, ştiind că te vor avea în urma lor. Te-ai simţit vinovat pentru fiecare bănuţ pe care l-ai refuzat, te-ai simţit cumva inadecvat pentru fiecare realizare pe care nu au reuşit să o obţină. Pentru fiecare trofeu care s-a dovedit a fi inaccesibil, ai simţit că într-un fel ai ratat ţinta.
Şi tu ai eşuat. Le-ai promis copiilor tăi, crescuţi să poftească şi să râvnească, o lume în care îşi vor putea câştiga locul, dar nu o vor face niciodată, puterea le va scăpa atâta timp cât tu vei fi prin preajmă.
Tu, care i-ai educat pentru pace şi pentru război, pentru bine şi rău, pentru prietenie şi viclenie, pentru îmbrăţişări şi cruzime. Voi care i-aţi educat după regulile acestei lumi, reguli care nu sunt nici bune, nici rele: regulile învingătorilor. Copiii voştri vor fi exact ca aceste reguli, nici bune, nici rele, vor fi identici cu lumea în care i-aţi crescut, în care i-aţi educat. Lumea câştigătorilor. Dacă vrei ce e mai bun pentru copiii tăi, reiterezi ce e mai rău.
Dar acum copiii voştri iau înapoi ceea ce generaţiile precedente le-au refuzat de mult: adevărul.
MASA
Livrările de heroină sosiseră întotdeauna punctual: o dată pe săptămână, Nicolas primea o poză cu un afiş de anunţ de deces, de obicei o fotografie deplasată, defocalizată, probabil făcută de pe un scuter în mişcare, dar suficient de clară pentru a distinge ora programată a slujbelor funerare. Biserica era întotdeauna aceeaşi, la Cercola, în afara oraşului: un loc sigur în viziunea lui Scignacane, un orăşel anonim, deşi, dacă te uitai pe hartă, aveai impresia că comuna se afla chiar deasupra bazei de putere a lui Micione, care aparţinuse cândva lui L'Arcangelo, deşi nu mai era. Cei dragi plecaţi, însă, se schimbau cu fiecare livrare: Lui Scignacane în persoană îi plăcea să intre pe internet şi să consulte anunţurile de deces din L'Eco di Bergamo, un oraş din nord, şi îi descărca pe acei neştiutori, care nu mai trăiau, redenumindu-i cu nume specifice sudului. Apoi devenea datoria preotului cooperator să aştepte dricul funerar şi să ţină la o distanţă sigură cele două sau trei bătrâne care frecventau biserica, explicându-le că familia doreşte să arate respectul cuvenit rudei lor decedate şi regretate şi că, prin urmare, serviciile funerare vor avea loc cu uşile închise. Bătrânele doamne se retrăgeau, recitând în sinea lor: „O, Doamne, tu care ne-ai făcut părtaşi la taina lui Hristos răstignit...", în timp ce, în spatele acelor uşi, Scignacane şi oamenii săi curăţau sicriul de flori şi draperii funerare şi aşteptau ca Piranha să intre pe o uşă laterală. Ceea ce a urmat a fost schimbul: lui Nicolas şi parangheliei sale ouăle Kinder din plastic gol, pline cu heroină, transportate la acea biserică în interiorul sicriului, iar lui Scignacane un rucsac plin cu bani.
În clădirea clanului Acanfora, La Zarina a intrat fără să bată în dormitorul fiului ei. El aţipise, dar ea a tras perdelele, a deschis larg ferestrele şi a aprins lumina.
Scignacane şi-a pus perna pe faţă, sperând să mai câştige câteva minute de linişte.

„Alfredo, 'o Pagliaccio e furios”, spuse ea printre dinţii strânşi. Era ofilită, o umbră a fostului ei sine, dar continua cu încăpăţânare să pozeze în pumă cu sutiene push-up care încercau să iasă din bluzele descheiate pentru a arăta dezastrul de dedesubt.
„'O Pagliaccio este supărat”, a repetat La Zarina.
„Şi ce dacă?” a replicat Scignacane. A apucat din nou perna, de data aceasta pentru a o pune la spate în timp ce se chinuia să se aşeze. „Întotdeauna e supărat.”
„Ah, chiar aşa? Ei bine, de data asta, are o companie bună, pentru că şi eu sunt supărată!” a strigat ea. „'O Pagliaccio a fost aici, ai înţeles? M-a întrebat dacă pot să vă întreb „cu amabilitate” de ce de data asta încărcătura a fost mult mai mare.”
Scignacane şi-a trecut mâna peste ciotul urechii lipsă, un obicei pe care şi-l dezvoltase în momentele în care nervii îi erau la limită. Ţarina, în loc să simtă măcar o urmă de tandreţe, a interpretat acea atingere ca fiind echivalentă cu o mărturisire.
„Ce naiba pui la cale?” L-a atacat, scuturându-l de umeri. „Spune-mi, nenorocitule, cui ai început să vinzi pe lângă?” Dar acum băiatul ei îşi blocase capul între genunchi şi încerca doar să mormăie: „Stai liniştită, mamă, nu-i nimic...”
„Nimic, nu-i aşa? 'O Pagliaccio nu a împuşcat pe nimeni de data asta. De data asta, vrea doar să ştie cui i-o dai, greutatea aia în plus.”
Niciodată să nu apari acolo unde „o Pagliaccio” te poate vedea cu încărcătura plină; credea că le spusese asta clar noilor angajaţi, dar poate că nu. Şi poate că nu ar fi trebuit să delege sarcina altora. Tatăl lui, 'o Negus, avusese dreptate, întotdeauna era mai bine să faci afaceri în persoană, chiar şi în cele mai fără socoteală, dar Scignacane era un broker, treaba lui era să negocieze cu contactele lui din Afganistan, nu e ca şi cum şi-ar fi putut petrece viaţa conducând un camion de livrări.
„Totul este sub control, mamă, o să rezolv singur”, a spus el, ridicându-se din pat şi mângâind-o pe obraz.
„Asta ar fi mai bine”, a spus La Zarina. „Lucrezi cu Maraja, nu-i aşa? Nu-mi place asta. Nu-mi place nici măcar un pic. Nici tatălui tău nu i-ar fi plăcut: întotdeauna am lucrat în exclusivitate cu Micione. Toată lumea ştie asta, e practic scris în manualele şcolare. 'O, Negus, Dumnezeu să-l odihnească în pace, ştii ce ne-a asigurat? Fără probleme, linişte sufletească. De ce păstrăm clădirile astea? Pentru că le vindem lui Micione, şi nimănui altcuiva. Suntem în viaţă pentru că suntem protejaţi”.
„Te-am prins, mamă”, a spus Scignacane, dar La Zarina nu terminase. Ea a dat ultima lovitură: „Cine a răzbunat moartea tatălui tău, când rahatul ăla de L'Arcangelo l-a ucis?”
„Micione”, a răspuns Scignacane cu o voce joasă.
„Exact, Micione”, a spus La Zarina. „Trebuie să îi arătăm respect, iar pentru a-l respecta pe tatăl tău, trebuie să respectăm această înţelegere.” Ţarina s-a apropiat de fiul ei: „Şi tipul ăla, Maraja, se crede regele din Napoli. Uite ce ţi-a făcut, uite ce ţi-a făcut vechiul tău amic”. Şi cu o mână a periat fâşia de carne care ţinuse cândva o ureche.
El i-a îndepărtat mâna enervat. „Ţi-am spus că mă voi ocupa de tot, mamă.” Şi, luându-şi smartphone-ul, a ieşit din cameră.
Scignacane
Magazinul este închis pentru afaceri
Maraja
Pentru cât timp?
Scignacane
Pentru totdeauna.
Maraja
Dar noi suntem cei care am făcut-o ceea ce este!!!
Scignacane
E ceea ce vrea mama
Nicolas a încercat să ia legătura cu Scignacane pe toate căile posibile, dar îl blocase de tot. Expulzat pe WhatsApp, alungat pe Facebook, revenit pe căsuţa vocală. S-a grăbit să ajungă în Piazza Bellini. L-a găsit pe Pesce Moscio vorbind cu nişte tipi, iar Drone era şi el acolo. Pesce Moscio nu înţelegea de ce toată

lumea voia să-şi fumeze heroina, în loc să şi-o injecteze în vene, şi când l-a văzut pe Nicolas i-a spus: „Maraja, toată lumea de aici încearcă să fie taliban”, iar el a zâmbit.
„Guagliu',,, a spus Nicolas, făcând un pas într-o parte cu oamenii lui. „Rahatul ăla de Scignacane a oprit aprovizionarea”.
Pesce Moscio şi Drone au presupus că asta trebuie să fie un fel de glumă. Dacă până atunci avuseseră un singur partener de încredere, care nu i-ar fi lăsat niciodată baltă, acela fusese Scignacane.
„Nico',,, spuse Drone, ca şi cum ar fi continuat ceea ce spusese Pesce Moscio şi refuza să creadă, „pe aici parcă suntem în Afganistan, cu plantele de mac...”
Nicolas scuipă între picioare. „Nu glumesc. A încetat să ne mai vândă”.
Pesce Moscio şi-a pierdut zâmbetul. „Ce vrei să spui? Tot ce mi-a rămas este un singur pachet...”
„Trebuie să vorbim cu el”, a spus Drone.
„Ticălosul ăla m-a blocat pe Facebook şi pe WhatsApp. E de negăsit, în castelul lui.” A scuipat din nou pe jos, dar de data asta, departe, împotriva unui ghiveci de flori, în semn de dezgust pentru piaţa pe care Scignacane o trimitea pe fundul mării.
„Dar noi avem banii lui”, a spus Drone.
„Care bani?” a întrebat Nicolas.
„O sută de mii de euro pe care încă nu i i-am plătit. Ai grijă, o să vină după ei.”
Banii sunt întotdeauna un motiv bun să vorbeşti, s-a gândit Nicolas, şi i-a spus lui Drone să-i trimită un mesaj lui Scignacane, pentru că nu putea să blocheze conturile tuturor membrilor paranza. Să-l anunţe în acest moment că, dacă magazinul chiar îşi încetase activitatea, atunci şi toate datoriile sale erau nule şi neavenite.
„Guagliu',,, a concluzionat Nicolas, „trebuie să...” Dar Pesce Moscio nu părea convins.
„Noi nu vorbim cu el. Îl scăpăm de suferinţă. Ticălosul ăsta. Cum poate să facă asta? Nu arată niciun pic de respect? Îi dăm o grămadă de bani, în afara pieţei lui pentru că Micione îl obligă să vândă doar lui, şi în loc să ne mulţumească...”
„Ce legătură are asta?” Nicolas a încercat să scoată un cuvânt.
De data asta a fost Pesce Moscio cel care a scuipat pe jos: „Stai puţin, Nico', ce iubeşti tu mai mult, pe mama ta sau banii?”
Nicolas s-a uitat la el, neînţelegând, în timp ce Drone a răspuns pentru el. „Dacă nu facem bani, atunci şi mamele noastre ne vor întoarce spatele. Copiii nu valorează nimic. Oamenii te iubesc doar dacă e în interesul lor.”
„Scignacane trebuie să moară”, a spus Pesce Moscio.
„Dar nu putem merge împotriva La Zarina”, a spus Nicolas.
„De ce nu? Doar noi, singuri împotriva tuturor”. Drone apucase unul dintre braţele lui Nicolas şi unul dintre braţele lui Pesce Moscio şi începuse să-i tragă spre el.
Nicolas a încuviinţat din cap. „În regulă. Dar nu trebuie să o facem.”
„Atunci cine?”
Drone a găsit imediat contactul potrivit. Instagram. Scignacane postase o fotografie cu noua sa motocicletă, o Honda CBR Fireblade, ridicată pe suportul său. Era aşezat pe motocicletă, aplecat asupra ghidonului ca şi cum ar fi coborât o linie dreaptă cu 125 km/h, iar în spatele său, cu braţele în jurul său, se afla noua sa iubită, care, pentru această ocazie, purta o fustă scurtă, cu bretelele la vedere. Legenda scria „Super bicicletă!”, iar Drone a răspuns imediat: „Deci, pentru a sărbători această bicicletă, toate datoriile noastre vechi sunt iertate? Dacă da, bem în sănătatea ta”.
„La dracu' sunt”, a scris Scignacane înapoi doar câteva secunde mai târziu.
„Biserica obişnuită. Mâine. O să ne înţelegem.”
Pesce Moscio l-a salutat pe Don Carmelo cu tot respectul cuvenit unui om al bisericii, iar el i-a răspuns instinctiv, aşa cum îi răspunzi cuiva care vine în spatele tău în timp ce îţi închizi biserica, după o zi lungă de spovedanie, organizare de întâlniri la centrul de recreere parohial, slujbe, adunări şi vizite la bătrânii din oraş. „Închid, vedeţi programul pentru orele de vizită”.
„La dracu'! Eşti secretara lui Iisus? Vărul Madonei?”

Don Carmelo s-a întors şi şi-a dat seama că ar fi bine să îşi ţină gura. Pesce Moscio a continuat pe aceeaşi linie: „Don Carmelo, frumoasă maşină aveţi. La fel şi casa, singurul lucru care lipseşte este o piscină. Cercola Beach".
Apoi i-a şoptit la ureche: „Tu iei bani de la mine şi de la Scignacane. Şi acum sunt aici ca să-ţi cer o favoare. Una mică. Doar un telefon."
„Ce fel de telefon?" Don Carmelo s-a uitat în jur, asigurându-se că niciunul dintre enoriaşii săi nu se afla în raza vizuală, astfel încât să nu fie văzut vorbind cu un membru al paranza.
„Aveţi două opţiuni. Fie dai un telefon, fie îţi îndeplinesc eu dorinţa şi te duci direct să discuţi în persoană cu Madonna, cu Iisus Hristos şi cu îngerii, şi poate chiar îi faci un serviciu mamei tale şi îi spui câteva numere la loteria din Napoli." Pesce Moscio a scos o pereche de pistoale vikinge gemene şi le-a încrucişat pe piept.
„Aceasta este casa lui Dumnezeu, puneţi astea jos", a spus Don Carmelo, dar mai mult decât o anatemă aruncată de la amvon, părea că îl imploră.
„Eh, Dumnezeu a văzut destule lucruri la vremea lui". Pesce Moscio a râs. „Nu e ca şi cum I-ar fi frică de nişte gagici. Sună la numărul ăsta. Sună-l pe 'o Pagliaccio."
„Şi el cine e?"
„Nu trebuie să minţi, Don Carmelo. Ştii foarte bine cine este. Faellas a fost şeful pe aici până mai ieri. Sună-l şi spune-i că Bunul Dumnezeu Atotputernic nu poate accepta heroina în biserică. Întreabă-l dacă pot face ceva, spune-i că forţele de ordine au dispărut pe aici, că te lupţi singur, cu forţa Domnului."
Don Carmelo dădea din cap, dar Pesce Moscio era sătul de acest teatru de păpuşi. A îndreptat pistoalele, unul spre inima preotului, iar celălalt spre testiculele lui. „Trebuie să-i spui că Scignacane va fi aici mâine după-amiază. Dar să nu spui niciun nume. Trebuie doar să-i spui ce ţi-am spus eu şi poate vei ajunge totuşi în rai."
A doua zi, biserica din Cercola era împodobită pentru un festival. Totul fusese făcut în timp record, în aceeaşi dimineaţă, de enoriaşii adunaţi de Don Carmelo cu o postare pe profilul său de Facebook. Acesta îşi ceruse scuze pentru preavizul scurt, dar decisese că cel mai bun mod de a-l onora pe patronul pe care oraşul îl împărţea cu Napoli era să îl sărbătorească a doua oară cu o slujbă festivă. Credincioşii s-au adunat în număr mare, iar Don Carmelo a răsuflat uşurat. Cu mulţimea aceea, nimeni nu va avea curajul să lanseze o ploaie de plumb.
Scignacane şi-a făcut apariţia pe Honda, însoţit de o altă motocicletă performantă cu două gărzi de corp. Când a văzut mulţimea de oameni, şi-a concediat oamenii, spunându-le că se pot întoarce să-l ia după ce se termină slujba.
Don Carmelo şi-a făcut apariţia şi a ţinut cea mai scurtă predică din viaţa sa, amintindu-le tuturor că rectitudinea unui om nu poate fi judecată după bunurile materiale pe care le-a acumulat. Scignacane îşi luase un loc în centrul naosului, pentru a putea încerca să-l zărească pe Nicolas sau pe oricine altcineva din paranza şi, pentru a se asigura că are cel mai larg câmp de vedere, a luat parte la Euharistie. Nimeni să nu fie văzut. Doar evlavioşii şi credincioşii.
Don Carmelo a dat drumul congregaţiei, iar Scignacane s-a amestecat în zumzetul vocilor, înconjurat de bărbaţi, femei şi copii.
Tocmai când îi trimitea un mesaj bodyguardului său, a recunoscut o voce peste celelalte: „o Pagliaccio. „E bine că te-ai împărtăşit".
Două împuşcături în ceafă, în succesiune rapidă.
Tăcere.
LUMINA DIN DOS
Acasă la Sveva, cina era servită la ora 19.00 fix. Pesce Moscio îşi întrebase prietena de ce părinţii ei erau atât de obsedaţi de această oră nordică de masă, iar ea îi spusese că ajută la menţinerea unei digestii regulate. Pesce Moscio nu voia să contrazică ideea; la Sveva, totul se desfăşura după reguli precise. Regulile oamenilor bogaţi.
În seara aceea, Pesce Moscio fusese invitat la cină, aşa cum se întâmpla în fiecare duminică. Devenise deja un obicei, un semn al începutului unei noi săptămâni. Şi aceste lucruri – rutinele, cina la aceeaşi oră în fiecare zi, şerveţelele de pânză împăturite pe farfurie înainte ca masa să înceapă – erau dincolo de

înţelegerea lui Pesce Moscio. Cu toate acestea, a făcut tot ce i-a stat în putinţă, la fel cum a încercat să ofere răspunsuri prompte la întrebările rapide ale tatălui Svevei. Era un inginer care construise chiar şi clădirea în care locuia familia sa.
„De ce nu vrei să termini liceul?”
„De ce, câţi ani aveai când ţi-ai terminat facultatea?” Pesce Moscio a ripostat, folosind tu-ul informal. Începuseră să se adreseze unul altuia informal încă de la prima lor întâlnire, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Tatăl Svevei credea într-o ierarhie plată; Pesce Moscio era fericit să lase adresarea respectuoasă de voi în seama altora.
„Douăzeci şi cinci.”
„Şi cât câştigi acum?”
„Ce fel de întrebări pui?” a intervenit Sveva. S-a uitat la mama ei în căutarea unui sprijin implicit, dar în schimb ceea ce a citit în ochii ei a fost indulgenţă binevoitoare, în timp ce mama ei zâmbea aşa cum ai zâmbi unui copil şmecher căruia i se putea ierta orice. Tatăl Svevei a zâmbit şi el.
„Sveva, Ciro are dreptate când pune astfel de întrebări. În America, când cunoşti oameni, de acolo începe conversaţia, cu banii.”
„Îmi place America”, a spus Pesce Moscio. „E un mod de a-ţi da seama imediat cât valorează oamenii.”
„Cum rămâne cu restul?” a întrebat tatăl Svevei, calm. „Angajamentul, educaţia, dragostea pentru munca ta?”
Pesce Moscio a văzut ochii Svevei implorându-l în tăcere să facă un pas înapoi, dar a decis să o ignore.
„Poţi fi politicos şi admirat, dar dacă nu ai bani, nu mai eşti politicos şi admirat, atunci eşti doar un nemernic fără bani. Iar eu nu am văzut niciodată un om de calitate fără bani.”
„Iubitule!” l-a mustrat Sveva.
El a schimbat subiectul şi cina a continuat fără alte ciocniri.
Imediat ce au ieşit din apartament, a tras-o la el şi a sărutat-o aşa cum o făcuse când se cunoscuseră prima dată. Cât de frumoasă era când devenise o femeie războinică. Ea încă părea oarecum supărată, aşa că, pentru a o recuceri, i-a arătat punguţa cu cocaină pe care plănuia să o ofere grupului ei de prieteni. Sveva s-a uitat la punguţă şi apoi la el şi, în loc să-l ierte, l-a întrebat de ce trebuia să facă mereu pe prostul cu grupul ei de prieteni.
„Prietenii tăi, în momentul în care văd zahărul, vor să stea cu mine”.
„Doar pentru că sunt din Vomero, crezi că se cred mai buni decât tine?”
„Bineînţeles că da. Fără zahăr, fără pistol, fără bani, nu sunt nimic pentru ei. Adică, fără un pistol, tot te-ai fi îndrăgostit de mine?”
„Cu siguranţă cred că aş fi făcut-o.”
„Deci nu-ţi place că am o punguţă plină de zahăr şi un pistol?”
„Nu, îmi place totul despre asta, inclusiv că ... Spun doar că fără ele ... te-aş plăcea la fel.”
„Okey-doke”, a spus el, întrerupând conversaţia, „ne vedem mai târziu la Piazza Bellini”.
Şi asta devenise o rutină. Sveva s-a dus să-şi adune prietenii, iar apoi s-au alăturat cu toţii lui Pesce Moscio în piaţă, pentru că voia să verifice dacă totul mergea bine. Când a ajuns acolo, Susamiello, Pachi şi Risvoltino erau deja acolo. El le ceruse să lucreze ca bodyguarzi pentru Maraja. După moartea lui Scignacane, nu se mai simţea în siguranţă, nici măcar în propria-i piaţă.
„Ştiţi să trageţi?”, îi întrebase el în timp ce le dădea armele.
„Bineînţeles că ştim”, „Sigur”, „Pentru cine ne luaţi?”, au răspuns ei, simulând indignare. De fapt, nu trăgeau un foc de armă în viaţa lor.
Cei trei tineri paranzielli îl aşteptau, în poziţie de drepţi, mândri de slujba care însemna că puteau în sfârşit să împacheteze o armă laterală.
Erau mulţi oameni. Ca întotdeauna. Turişti, studenţi, profesionişti la jumătatea carierei, la patruzeci şi ceva de ani, şi oameni de nimic. Pesce Moscio s-a dus să-l salute pe şeful pieţei, care i-a confirmat că totul mergea bine, dar că nu mai aveau heroină. Pesce Moscio l-a liniştit, spunându-i că se vor reaproviziona în curând. De fapt, însă, nu avea nici cea mai vagă idee cum aveau de gând să pună mâna pe mai multă heroină acum. Era o problemă care trebuia rezolvată rapid, înainte ca ei să piardă şi mai mulţi clienţi, în condiţiile în care heroina pentru inhalat se vânduse ca pâinea caldă. Pesce Moscio mergea

pe jos, urmat îndeaproape de cei trei tineri paranzielli, care îşi sprijineau mâinile pe fundul pistoalelor, înfipte în blugi. Când mulţimea care se înghesuia în jurul lui Pesce Moscio – pentru a-l atinge sau chiar doar pentru a-l saluta şi pentru a se mândri cu faptul că cunoşteau o celebritate – a început să devină copleşitoare, Susamiello a intervenit pentru a elibera o cale pe stradă.
Un tânăr s-a apropiat pe o Vespa. Voia să-i facă o poză lui Pesce Moscio pentru că îl văzuse la televizor cu ceva timp înainte. Curiozitatea lui Pesce Moscio a fost stârnită.
„Unde ai spus că m-ai văzut?"
„La ştiri", a răspuns prompt celălalt tip. „Te-am recunoscut după ochii tăi. Eşti o legendă".
Pesce Moscio a zâmbit; heroina şi Sveva şi tatăl ei cu sfaturile lui profesorale păreau la ani-lumină distanţă.
„Deci, pot să-ţi fac o poză?"
„Sigur."
Tânărul şi-a scos smartphone-ul şi l-a ţinut ridicat în aer pentru un minut, ca şi cum ar fi încercat să găsească cel mai bun unghi, dar tot nu părea foarte convins.
„Care este problema", a întrebat Pesce Moscio, „sunt luminat din spate?"
„Nu, nu, eşti perfect", a spus el, iar cu cealaltă mână a extras un pistol compact de la spate. Patru focuri de armă, direct în faţă, şi Pesce Moscio a căzut pe loc, pulverizând un jet de sânge în timp ce o făcea.
„Cele mai bune urări din partea Acanforas", a spus sicarul înainte de a pleca în viteză pe Vespa sa. Înainte ca Pachi, cuprins de teroare pură, să facă la fel. Înainte ca Risvoltino să se hotărască dacă să apese sau nu pe trăgaci. Înainte ca Susamiello să reuşească să ţintească, dar să-şi irosească gloanţele în geamurile din sticlă ale cafenelei din spatele lor.
POLIŢIŞTII PESTE EL
Nicolas stătea lângă DJ, în conul de umbră proiectat de proiectoare. De acolo putea supraveghea clubul şi vedea pe toată lumea deodată.
Era o discotecă nouă în Pozzuoli, abia deschisă, iar paranza fusese invitată. Bar deschis, doar pentru paranza, garantau proprietarii, iar când auziseră aceste două cuvinte, paranza se lăsase convinsă. Seara de deschidere a fost un succes. Corpurile nu dansau, nu era suficient spaţiu fizic pentru a se legăna şi a se mişca pe şolduri, aşa că oamenii se frecau unii de alţii, înghesuiţi ca într-o orgie care, totuşi, încă păstra limitele decenţei comune. În agitaţia mulţimii, băieţii se aflau lipiţi de fete care erau nişte necunoscute perfecte; ţineau ambele braţe ridicate, ca şi cum ar fi încercat să prindă muzica în timp ce aceasta ţâşnea din difuzoare, şi se aventurau să coboare braţele doar dacă prindeau cel mai mic indiciu de invitaţie, o privire caldă, un zâmbet, iar apoi coborau, cu ambele mâini, în marea de corpuri, unde totul era ascuns şi mâinile lor erau libere să rătăcească – şi să descopere.
Din punctul său privilegiat de observaţie, Nicolas identifica din când în când pe unul dintre bărbaţii săi, cu braţele înfăşurate în jurul propriei iubite sau concentrat cu nerăbdare să o taie pe iubita altuia. Râdeau şi păreau să fie complet lipsiţi de griji. Nicolas, de asemenea, râdea. Dar râsul lui era tăios şi amar. Încă un frate fusese ucis. Pesce Moscio căzuse victimă marii sale întreprinderi. Nicolas dorise şi plănuise moartea lui Scignacane de mâna lui Micione, iar La Zarina aflase. Bătrânii ăştia nu încetau să-şi ridice capetele; nu reuşeau să-şi intre în cap că el era cel care se afla acum pe creasta valului. Ştia că acestea erau doar ultimele lovituri ale scorpionului, că, mai devreme sau mai târziu, vor fi forţaţi să se supună, la fel cum, în cele din urmă, trebuie să te supui voinţei lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Atotputernic există cu adevărat, se gândi Nicolas, cine ştie dacă El are aceste dureri de stomac, cine ştie dacă şi El stă treaz noaptea, gândindu-se la strategie, bani şi conturi.
A dat pe gât un Moscow Mule dintr-o singură înghiţitură şi a auzit vuietul mulţimii. La început a crezut că se opuneau DJ-ului şi muzicii sale groaznice, dar în momentul în care s-a aplecat să privească în jos a înţeles ce se întâmplă.
În centrul clubului se făcuse un mic gol în mulţime şi toate privirile erau îndreptate spre Lollipop şi un tânăr în blugi rupţi şi un tricou alb mulat pe piele. Ei se certau. Lollipop ţinea ambele braţe încrucişate la spate, cu pieptul umflat într-o poziţie provocatoare. În spatele lui, cu geanta lipită de sânii ei supradimensionaţi şi cu ochii plecaţi ca o fecioară martir violată, stătea Gloria, sau cum naiba o chema, ultima iubită a lui Lollipop.

„Ce crezi, că te aşteaptă guagliona asta arătoasă?”
„Cine dracu' te crezi?”, i-a răspuns celălalt tânăr. „Eşti prea mic pentru guagliona asta.”
„Prea mic! Acum o să-mi fac nevoile chiar în gura ta”.
„Înainte să vorbesc cu tine, trebuie să-ţi linişteşti gândurile, eu nu înţeleg nimic.”
Nicolas văzuse totul, auzise totul. Tipul se dăduse la Gloria. Gloria era prietena lui Lollipop. Ea făcea parte din paranza.
S-a repezit în centrul ringului de dans, unde Lollipop l-a întâmpinat dându-i o palmă peste piept, ca să-i fie clar celuilalt tânăr că lucrurile erau pe cale să devină foarte întunecate pentru el. Tânărul cu blugii rupţi l-a recunoscut şi a făcut un pas înapoi. Masa de spectatori dornici să savureze confruntarea a format un fel de barieră compactă, al cărei perimetru tânărul l-a navigat în timp ce Nicolas s-a apropiat de el, adulmecându-l, mai întâi capul, apoi gâtul şi umerii, şi, deşi celălalt tânăr a început într-adevăr să se retragă, nu şi-a luat nici măcar o dată ochii de la Nicolas.
„Deci ai înţeles acum?”, l-a întrebat Nicolas şi i-a dat câteva palme peste faţă.
Tânărul şi-a plantat ambele picioare larg, solid ca un bolovan. Nu-i este frică de mine, s-a gândit Nicolas, nu-şi coboară privirea, vrea să-mi pătrundă în ochi. A scos pistolul şi l-a ucis cu o singură lovitură în frunte. În spatele lui, feţele zâmbitoare ale mulţimii tinere erau stropite cu sânge.
Un scurt moment de tăcere, apoi haosul total. Uşile de securitate au fost luate cu asalt, dar chiar şi aşa, nu s-au deschis instantaneu, creând vârtejuri de corpuri ţipătoare. Apoi, în cele din urmă, au fost deschise brusc şi, într-o clipită, clubul s-a golit, chiar şi paranza lui Nicolas era acum afară – poate luată de valul mulţimii, poate trasă de prietenele lor. A lăsat cadavrul în urma lui, pe podea, şi-a băgat pistolul în buzunarul pantalonilor şi a privit discoteca golindu-se.
Primul care s-a întors înăuntru a fost nimeni altul decât Lollipop.
„Maraja”, a spus el, trăgându-l de braţ, „pentru ce ai făcut asta?”
„S-a uitat la mine”, a replicat Nicolas şi a încercat să se scuture din strânsoarea lui Lollipop, dar acum Lollipop l-a apucat şi de celălalt braţ.
„Grăbeşte-te! Sirenele! Nu le auzi?” Şi l-a târât spre ieşire. „Vin poliţiştii! Mişcă-te!”
„Despre ce naiba vorbeşti!” Dar chiar în timp ce răspundea, a recunoscut sunetul strident.
Da, îi auzea acum, şi păreau foarte aproape.
Paranza îl aştepta afară şi chiar îi porniseră deja TMAX-ul. Au decolat cu toţii, aplecaţi asupra ghidonului, cu capetele coborâte pentru a tăia aerul, ca un stol de vrăbii. În spatele lor, razele timide ale soarelui care răsărea se amestecau cu luminile intermitente ale maşinilor de poliţie care se grăbeau. Apoi, nimic în afară de portocaliul din ce în ce mai dens al luminii soarelui pe măsură ce noua zi începea.
Sirenele se stingeau acum, maşinile de poliţie trebuie să se fi oprit la noul club. Au încetinit puţin. Reuşiseră să scape.
Se îndepărtau de casă şi se îndreptau spre apă, care era deja strălucitoare. Nimic nu putea fi mai frumos. Au trecut pe lângă Castel dell'Ovo, deschizându-se în formă de evantai, ca nişte bărci care străbat apa. Briato' a frânat brusc, iar Drone, care călătorea chiar în spatele lui, a frânat puternic în virajul său pentru a nu-l lovi.
„Ce naiba faci?”, a spus el, dar apoi a observat maşina de poliţie oprită la o intersecţie. Înăuntru, doi ofiţeri se uitau la ei, dar nu dădeau semne că ar fi pe cale să-i urmărească. Drone a virat imediat, la fel şi toţi ceilalţi: alte două maşini încercuiau acum intersecţia prin care tocmai trecuseră.
„Maraja...” a strigat Tucano, dar Nicolas nu l-a lăsat să continue şi, în schimb, şi-a apăsat degetul mare pe claxonul TMAX-ului. În dimineaţa somnoroasă, acel sunet bubuitor era ca o explozie. De la ferestrele blocurilor din jur au apărut ici şi colo feţe alarmate, şi chiar şi strada a început să se umple de câţiva cauciucari, care apăruseră cine ştie de unde.
„Trage”, a strigat Nicolas, „pune pe cineva jos!”
Lollipop a fost primul care şi-a scos Beretta-ul şi l-a îndreptat spre un bătrân care nu se retrăsese suficient de repede în spatele uşii de la intrare. Era încă îmbrăcat în boxeri, iar un tricou alb fără mâneci, plin de riduri, i se lipea de trupul slăbănog. Glonţul l-a nimerit în burtă şi trupul lui bătrân şi încreţit, fără să opună rezistenţă, s-a pliat şi a căzut încet pe trotuar.

Când Lollipop s-a întors din nou să-l caute pe Nicolas, acesta o luase deja pe o alee laterală. Maşinile de poliţie au demarat, cauciucurile ţipând, în timp ce oamenii se revărsau din clădiri şi pe străzi, mişcându-se în direcţia opusă celei pe care instinctul ar fi recomandat-o, ca şi cum salvarea ar fi fost acolo, în câmp deschis. Tucano, Drone şi Briato' s-au avântat sălbatic în micile noduri de oameni care se formau pe trotuare şi au găsit breşe care le-au permis să scape pe alei.
Lollipop îi văzu dispărând în timp ce îşi vârî pistolul în pantaloni şi o luă la fugă câteva secunde mai târziu. Dar prea târziu.
Poliţiştii erau peste el.
PE FUGĂ
Nicolas voia să-şi trăiască viaţa pe fugă, cu capul sus. Zece zile, o lună, un an, zece ani. Nu fusese niciodată la şcoala de corecţie din Nisida, aşa cum nu fusese niciodată după gratii la Poggioreale, dar acum se afla acolo unde, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ajungă un şef al crimei. De aceea, chiar în timp ce încă fugea de poliţie, îl sunase pe „o Cicognone" cu entuziasm în glas, entuziasm care se transformase în aşteptare febrilă când îl văzuse pe „o Cicognone" aşteptându-l cu târnăcopul şi mortarul în Ponticelli, în faţa clădirii de apartamente zidite unde, cu ceva timp înainte, şi Stavodicendo îşi trăise scurta perioadă de fugă. Dar nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală, nu avea de gând să-i lase să-l prindă în clipa în care va pune piciorul din nou pe stradă, îşi jurase în timp ce Briato' şi Tucano foloseau târnăcopul pentru a dărâma zidul pe care 'o Cicognone îl reconstruise, privându-l – cărămidă peste cărămidă – de lumină şi aer. Avea să transforme acea clădire într-un turn din care să poată da ordine lumii exterioare. Cu disciplină. 'O Cicognone însuşi îi asigurase confortul personal cu un generator nou-nouţ: „Acesta este un cadou din partea lui L'Arcangelo", îi spusese el, iar Briato' îşi făcuse partea, cu un PlayStation.
În aceeaşi zi, spre seară, primise primul mesaj care îl punea la curent cu lumea exterioară. Îl anunţa cel de-al umărulea nume de şters: „L-au arestat pe Lollipop pentru uciderea bătrânului. Şcoala de corecţie din Nisida". Filmările crimei făcute în acea discotecă destul de înţesată de camere video online deveniseră deja virale, conform scrisului de pe acea bucată de hârtie. Apoi i-au trimis primele pagini ale ziarelor. Pentru prima dată apărea, cu poze şi cu numele său complet. Lucruri care dădeau strălucire şi scop perioadei sale de fugă.
Fără Lollipop, acum, cei care rămăseseră erau Tucano, Briato' şi Drone. Mai erau şi câţiva Longhairs, iar apoi erau paranzielli, ştia el, tinerii din paranza ca Susamiello, Risvoltino şi Pachi, muncitori care ar fi făcut orice pentru a deveni membri cu drepturi depline. Chiar dacă nu erau încă pregătiţi, aşa cum fusese clar cu Pesce Moscio. Aveau nevoie să fie educaţi, trebuiau aduşi la nivelul noilor lor responsabilităţi. Era firesc, îşi spunea Nicolas, lucrurile vii se reînnoiesc, întineresc, iar Piranha trebuia să aparţină copiilor. Bătrânii sunt puşi pe lume pentru a muri, iar tinerii pentru a prelua comanda, acesta fusese întotdeauna imperativul său. Totuşi, închis în cuşca aceea, îşi amintea de L'Arcangelo, închis nu prea departe de cartierul îngrădit. Adevărul era că, în ultima vreme, Don Vittorio i se părea mai tânăr, mai încrezut, dar asta doar datorită „strategiei Google", ştia el... nu, în orice caz, el nu avea să devină niciodată propriul său temnicer. Niciodată nu s-ar lăsa copleşit de anxietatea fugarului: ai tot timpul de care ai nevoie pentru a retrăi lucrurile şi nu suficient pentru a trăi.
Pentru a respecta promisiunea pe care o făcuse, în acele patru luni, Nicolas se ţinuse de un program strict. Jos din pat, micul dejun cu mâncarea rămasă din ziua precedentă, apoi exerciţii fizice. Urca şi cobora scările blocului, până la genunchi, ca un puşcaş marin american în tabăra de instrucţie. După care se întorcea în apartament, aştepta ca mâinile de afară să scoată câteva cărămizi şi să bage mâncare (întotdeauna rece, ocazional un castron de paste, mai ales sandvişuri) şi mânca, relaxându-se cu PlayStation în timp ce mânca. Îşi petrecea după-amiaza jucând Grand Theft Auto şi penalty-uri între Napoli din anii '90 şi o altă echipă naţională. Când se sătura de jocuri, îşi pornea Motorola StarTAC şi îşi făcea treaba. Dădea ordine, trimiţând pizzini-urile sale digitale – notele scurte ale unui mafioso – ca un adevărat şef de pe vremuri. Înainte de cină – un alt sandwich, stropit cu apă minerală – o suna pe Letizia. Burta ei creştea. Ea spunea că se simte urâtă ca păcatul. El i-a replicat că era pur şi simplu superbă. Te iubesc, Nico'. Te iubesc, Leti'.

De la ultimul rămas bun de la soţia sa până la momentul în care generatorul s-a oprit au trecut exact cincizeci şi trei de minute. Nicolas porni numărătoarea inversă de pe iPhone-ul său şi începu explorarea: era singura activitate care îi putea ţine mintea departe de noaptea iminentă.
Locul era un muzeu. În apartamentele la care reuşise să aibă acces, obiectele abandonate străluceau de viaţă, de vieţile a zeci şi zeci de fugari de lege care ocupaseră acele camere înaintea lui Nicolas. Stratificaţii geologice de infractori muraţi în libertate. DVD-uri porno, o puşcă ruptă în două, un pat cu apă, desfăcut, care trebuie să fi oferit un gust de lux în cei două sute de metri pătraţi ai acelei celule. O viaţă întreagă, îngheţată în loc, care îi amintea lui Nicolas de vieţile imortalizate pentru totdeauna în Pompei şi Herculaneum. O măsuţă de cafea cu o mână de cărţi aşezată pe ea, lăsată în mijlocul unei runde de solitaire, chiloţi de damă pe care fugarul trebuie să îi fi adulmecat până le-a epuizat mirosul, un tablou cu marea, libertatea apei. Dar lucrul care îl fermecase cel mai mult erau scrierile mâzgălite pe pereţi: nume de copii, de soţii, înconjurate de inimi timide, sentimente nemărturisite dezvăluite pe pereţii celulei unui bărbat. Odată, Nicolas găsise un ciot de creion şi îşi ascuţise vârful frecându-l de perete, apoi scrisese litera C. Christian sau Cristiana, o amintire a trecutului sau un anunţ al viitorului, nici el nu putea spune. Apoi aruncase ciotul împotriva peretelui îndepărtat. Avea să iasă de acolo, până la urmă. Când mai erau cinci minute până la lăsarea întunericului, se întorcea în grabă în apartamentul său şi se ghemuia în patul său. În curând, generatorul se va opri şi coşmarul va începe.
Şobolanii. Apăreau în întuneric şi umpleau spaţiile goale dintre pereţi, se strecurau de-a lungul plintei, scârţâind acele note înalte, creaturi murdare ce erau. La început crezuse că acele vibraţii şi lovituri din interiorul pereţilor indicau doar o slăbiciune structurală, iar asta îl speriase; se aventurase pe scări să verifice şi, în timp ce urca o treaptă de scări, alunecase pe ceva moale şi vâscos în acelaşi timp. Un şobolan. Aşa îi descoperise. Nicolas urâse întotdeauna şobolanii. Pe câţi îi împuşcase, pe câţi îi strivise, ba chiar aruncase în aer unul sau doi dintre ei. Şi acum se răzbunau, acum că el era fără apărare, acum că nici măcar nu-i putea vedea. În acel întuneric, păreau imateriale, fantomatice, o formă de tortură menită să-l priveze de somn. În acele nopţi, chiar şi pereţii îşi pierduseră realitatea care stabilea perimetrul zilelor sale şi se strângeau asupra lui, astfel încât fiecare spaţiu devenea claustrofobic, sufocant.
Au trecut ore întregi până când Nicolas a reuşit să adoarmă, iar în visele sale, şobolanii roiau în dreapta şi în stânga, mestecându-i chiar şi craniul. Când s-a trezit, s-a verificat peste tot, căutând urme de muşcături. După aceea, a lăsat noaptea în urmă, ca şi cum ar fi fost sortit să nu se mai întoarcă niciodată la ea, iar ultimul său gând a fost la greşeala stupidă pe care o făcuse, la glonţul pe care îl trăgea în craniul unui cretin oarecare. Dar tipul se uitase la el, se holbase la el, ca şi cum l-ar fi violat. Acei ochi ar fi trebuit să fie coborâţi: dacă îi laşi să se uite la tine, atunci ai pierdut din start.
Nopţile urmau toate acelaşi scenariu teribil, iar zilele se derulau monoton, cu excepţia afacerilor pe care trebuia să le rezolve de acolo. Nu era rău, să dea ordine de la distanţă, dar îi lipseau paranghelia, admiraţia tinerilor şi senzaţia aceea de a fi recunoscut pe stradă. Se consola cu gândul la cum ar fi fost întoarcerea lui.
Într-o după-amiază, însă, Letizia a pătruns în singurătatea lui.
„Mi s-a rupt apa”, i-a spus ea la telefon. Se îndrepta spre spital împreună cu mama ei.
Nicolas şi-a păstrat calmul, aşa cum făcea în toate situaţiile de urgenţă şi, dată fiind distanţa, a fost mai uşor, în acest caz. A liniştit-o, apoi l-a sunat pe Tucano şi i-a spus să o escorteze şi să stea de pază, pentru a se asigura că nimănui nu-i va trece prin cap să facă ce încercase el cu fiul lui Dentino.
Apoi a sunat-o pe Letizia şi a rămas la telefon cu ea până când s-a oprit generatorul.
Abia a doua zi dimineaţă, mâna obişnuită care îi aducea mâncare a băgat prin gaură şi o foaie A4, imprimată cu o fotografie: Letizia şi Cristiana erau frumoase.
Avea senzaţia că această nouă viaţă a lui îi lua ceva, că pierduse ceva ce într-adevăr nu va mai putea recupera niciodată, şi pentru prima dată se gândi la cuvintele pe care i le spusese tatăl său, la cimitir.
ASCUNZĂTOAREA
Aza plânsese o singură dată în viaţa ei, când îi murise mama, şi apoi îşi promisese că nu o va mai face niciodată, pentru că cum ar fi putut exista vreodată o durere mai mare, o suferinţă mai grea?
Signora murise în somn, după ce scosese un ţipăt care o trezise. Aza alergase în dormitorul ei, o văzuse nemişcată ca de obicei şi, cuprinsă de o presimţire, îşi coborâse urechea la pieptul doamnei. Nimic, şi nici

o respiraţie din gura ei. Ieşise speriată din cameră, apoi simţise lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji, sare pe buze. Gustul mamei ei.
Înainte să cheme ambulanţa şi copiii doamnei, Aza îşi făcuse timp să spună o rugăciune. Se iubeau, Aza şi doamna, în ciuda eforturilor neobosite ale Alzheimerului de a le şterge relaţia. Aza îi fusese mamă, până la sfârşit.
Copiii doamnei au apărut a doua zi, când Aza făcuse deja toate aranjamentele. Nu avea încredere în cei trei nenorociţi nerecunoscători care nu făcuseră mai mult efort decât un telefon săptămânal, cel puţin nu de când Aza îşi preluase atribuţiile: „Totul e în regulă, Mammà?"
Moştenitorii au intrat în apartament cu mersul cuiva care ia în sfârşit în stăpânire un teritoriu. Cei doi fii erau însoţiţi de soţiile lor; abia au salutat-o pe Aza şi apoi s-au îndreptat spre patul în care mama lor dormise aproape toată viaţa, dar nu s-au aşezat lângă el. Au periat-o pe moartă, fie cu o mânecă, fie cu dosul unei mâini, dar niciunul nu s-a aplecat să-i dea un sărut. Îngrijorată că ar putea fi o prezenţă nedorită, Aza s-a întors în bucătărie, unde fiica cea mică stătea la masă, fumând o ţigară. Era clar că îşi făcea curaj să meargă în dormitor, sau poate că voia doar să fie singură când o vedea pe mama ei; nu se înţelegea prea bine cu cumnatele ei. De îndată ce şi-a ridicat privirea spre Aza, a întrebat-o dacă mama ei a spus vreun ultim cuvânt înainte de a muri.
„Mama ta nu a spus niciun cuvânt de luni de zile", i-a răspuns Aza politicos.
„Ah" a fost tot ce a spus ea, apoi s-a hotărât să intre în dormitor.
După nici cinci minute, fiii şi nurorile scormoneau deja cu atenţie prin dulapuri şi sertare, scotocind la început discret şi apoi cu din ce în ce mai multă plăcere, cu ochii îngustaţi ca cineva care speră să dezgroape o comoară îngropată.
Aza rămăsese în bucătărie, privind pe fereastră în timp ce aştepta să sosească dricul de la pompe funebre. Numai cei de la pompe funebre ar fi fost în stare să-i reducă la tăcere pe şacalii ăia, în timp ce cotrobăiau peste morţi, se înfuria ea în sinea ei. Era furioasă, îşi dorea să-i poată da pe toţi afară din apartament; de fapt, era tentată să scoată una dintre armele pe care le păzea pentru Nicolas şi să-i secere pe toţi în sufragerie. A îngheţat, s-a agăţat de geam şi s-a mustrat pentru prostia ei. Armele! Cum a putut să nu se gândească la asta? Avusese la dispoziţie o zi întreagă ca să facă armele să dispară, iar acum apartamentul era plin de oameni care scormoneau şi se băgau în fiecare colţ.
În timp ce copiii doamnei erau ocupaţi în sufragerie, supraveghindu-se unii pe alţii, ea s-a strecurat în ascunzătoare, a stat pe vârfuri şi a zărit un colţ din geanta verde. Asta a fost suficient pentru a o linişti. În sufragerie, i-a găsit pe copii stând pe canapea cu priviri nemulţumite: nici măcar nu se deranjaseră să închidă sertarele, să facă ordine în urma revoltătoarei lor vânători de comori. Care încă nu era terminată.
„Mammà mi-a promis că îi va da apartamentul fiicei mele Giorgia", a spus una dintre nurori.
„Despre ce vorbeşti?", s-a revoltat fiica doamnei. „Mammà mi l-a promis mie".
„Scumpo", a spus acid celălalt frate, cu ambele mâini în buzunare, cu o expresie gravă pe faţă. „Mamà era bolnav şi nu a lăsat testament".
„Teresa", a condus celălalt frate, „tu nu ai copii. Ce să faci măcar cu apartamentul lui Mamma?"
Soneria i-a întrerupt. Cei de la pompe funebre, în sfârşit. Aza s-a ridicat să răspundă la uşă în timp ce ceilalţi continuau să se certe despre avocaţi, notari şi taxe de moştenire. Ea i-a condus pe cei patru bărbaţi pe uşa din faţă şi, cu pălăriile în mână peste cataramele de la curea şi în tăcere, s-au apropiat de moştenitori.
„Sincerele noastre condoleanţe", a spus unul dintre antreprenorii de pompe funebre, un tip cu o pereche de picioare lungi cât picioroangele, astfel încât arăta ca o pasăre de vad supradimensionată.
Copiii şi nurorile au murmurat „grazie" de câteva ori, dar era evident că fuseseră întrerupţi şi voiau doar să se întoarcă la discuţia lor. Bărbaţii de la firma de pompe funebre au schimbat priviri stânjenite, după care cel înalt şi slăbuţ a spus „Suntem aici pentru a avea grijă de signora".
Tensiunea încă nu dădea semne că s-ar fi potolit, iar Aza a vorbit înainte să-şi dea seama că o făcuse. „Un moment de reculegere pentru signora", a spus ea, fără mânie, pe tonul unui preot care invită credincioşii să îngenuncheze. Cu toţii s-au întors înăuntru într-un scurt moment de rugăciune, apoi moştenitorii au părăsit apartamentul cu scuza că nu puteau suporta să fie acolo pentru închiderea sicriului.

Aza le-a arătat bărbaţilor drumul spre dormitorul în care zăcea femeia moartă şi a rămas cu ei în timp ce ridicau uşor micul cadavru ofilit al doamnei şi îl aşezau delicat în sicriu. Urmau să ţină priveghiul într-una dintre camerele destinate acestui scop la salonul funerar.
Transportul sicriului pe scări a fost o muncă grea. Aza i-a ajutat pe cei trei purtători de sicriu, dându-le indicaţii: „Mai sus, atenţie la balustradă, ţineţi-vă bine, atenţie". Jos, pe stradă, familia doamnei îşi reluase discuţia de mai devreme şi abia în cele din urmă au observat sicriul fiind aşezat în maşina mortuară.
În cămăruţa răcoroasă, sub privirile neliniştite ale unei Madone pictate pe un fanion, Aza continua să se roage, pentru ea, pentru femeia moartă şi pentru a-şi ţine la distanţă gândurile nefericite despre viitorul ei: Acum ce va face? Unde va găsi un alt post, o altă slujbă? Şi să aducă o binecuvântare asupra acelor genţi mari verzi care, spera ea, vor fi încă acolo la întoarcerea ei. Fusese o custode foarte capabilă în tot acest timp, Nicolas ar fi trebuit să recunoască măcar asta.
S-a întors în autobuz după aproape trei ore şi s-a grăbit să ajungă direct la ascunzătoare. Bagajele dispăruseră. Şi-a scos telefonul mobil şi i-a trimis un mesaj furios lui Nicolas.
Aza
Copiii doamnei. Porcii ăia au luat totul şi l-au dus.
DE PE PĂMÂNT ŞI DIN CER
Într-o dimineaţă, Nicolas a auzit un sunet pe care nu-l mai auzise până atunci, venind de afară. Poliţia? Imposibil. Nu ar fi făcut atâta zgomot. Erau scutere şi trebuiau să fie sute, poate mii. Zgomotul părea să emane chiar din pământ, ca zgomotul unui tsunami pe cale să se izbească de clădirea de apartamente zidită.
Nicolas stătea întins pe burtă, cu urechea lipită de o crăpătură dintre dale. „Motorete, sigur, nu m-am înşelat", a spus el cu voce tare. Apoi zgomotul s-a oprit brusc. Şi-a lipit din nou urechea de podea.
„Maraja! Maraja! Maraja!" Un cor de voci. Mi-am pierdut minţile, s-a gândit el. Se ridică de pe podea ca şi cum ar fi vrut să se îndepărteze de acea halucinaţie, dar chiar şi aşa, stând în mijlocul camerei, îşi auzea numele: „Maraja! Maraja! Maraja!" scandat din ce în ce mai repede. Apoi a văzut praf şi bucăţi de tencuială căzând de pe un perete şi, în cele din urmă, vârful unui târnăcop pătrunzând în uşa zidită. Mâna i-a sărit rapid la pistol, dar lumina pătrundea deja de afară, iar ochii lui erau atât de neobişnuiţi cu soarele, încât i-a luat ceva timp până să reziste la lumina intensă. Vocile strigătoare la cer continuau să-i scandeze numele, iar din ce în ce mai multă lumină se filtra printre genele lui: acum era o gaură mare în perete. Apoi, afară era o mulţime de tineri, toţi pe scutere, care cântau laudele lui Maraja. Printre ei, l-a putut identifica pe Susamiello.
„Vezi?", i-a spus tânărul. „Am venit să te luăm". Nicolas a întredeschis ochii şi a încercat să se concentreze. Fiecare dintre ei avea ambele mâini ridicate şi încrucişate. Degetele lor erau îndoite pentru a forma un simbol. Degetul arătător stâng era îndreptat spre cer, degetul arătător drept şi degetul mijlociu erau ridicate într-un V pentru victorie, dar ţinute orizontal, intersectându-se cu unghia degetului arătător stâng. Aceste trei degete formau un F. F de la Forcella.
Era timpul să ne întoarcem în oraş. Escortat de sute de scutere: armata lui. Armata copiilor care nu-l trădaseră. Armata lui, o armată care nu se temea de nimeni.
Garajul lui Drone era ca un depozit de tehnologie abandonată. Rafturile erau pline cu hard disk-uri şi modemuri, podeaua era plină de monitoare prăfuite pe care progresul le făcuse învechite. Nicolas a intrat şi pentru o clipă aproape că i-a fost dor de cartierul zidit.
„Trebuie s-o văd pe Cristiana", i-a spus lui Tucano, chiar înainte de a-l saluta după atâtea luni. Apartamentul din Vomero ar fi fost primul loc în care l-ar fi căutat, aşa că Tucano l-a convins să aştepte.
„Prea periculos". La început, Nicolas a opus o oarecare rezistenţă: Cum îndrăznea el să-i spună ce poate sau nu poate să facă? Dacă putea sau nu putea să-şi vadă fetiţa? A început să ţipe, nu-i păsa dacă vocea lui avea ecou prin garaj şi pe holurile blocului.
„L'Arcangelo vrea să te vadă. Mâine", a spus Briato' pe un ton plat, iar Nicolas s-a potolit.
„Trebuie să merg să văd arsenalul, trebuie să înţeleg", a spus el, şi nu admitea obiecţii în această privinţă.
Au ajuns la Gianturco, cu Nicolas ascuns în portbagajul Cayenne-ului lui Briato, în timp ce Orso Ted şi Carlito's Way mergeau înainte să cerceteze lucrurile. Aza a confirmat ceea ce îi trimisese prin SMS cu două zile înainte, iar Nicolas nu a putut scoate de la ea nicio informaţie contradictorie; tânăra eritreeancă

spunea adevărul. La un moment dat, ea s-a aruncat la picioarele lui Nicolas, iar acesta a ajutat-o să se ridice: „E în regulă”, i-a spus el, dar privirea pe care a aruncat-o spre Briato' şi Tucano transmitea exact contrariul.
Drone auzi sunetul palelelor de elicopter. Era exact la fel ca în Call of Duty, nu putea fi confundat. A ieşit din camera lui şi a coborât scările în fugă; trebuia să găsească o modalitate de a-l avertiza pe Nicolas că vin după el. Dar Nicolas îşi dăduse deja seama: elicopterul acela care bătea vântul îl făcuse deja să fugă departe.
Drone a ieşit pe uşa de la parter şi o poliţistă l-a lovit cu o bâtă în stomac. Drone s-a prăbuşit la brâu şi apoi a căzut în genunchi. Un alt poliţist l-a tras înapoi pe picioare, iar un al treilea l-a încătuşat. Maşinile de poliţie se opriseră într-un semicerc în faţa clădirii sale, iar acum putea vedea clar elicopterul deasupra sa, monitorizând cartierul. Drone s-a întors când a auzit-o pe mama lui plângând. Lângă ea, tatăl său îl privea impasibil, în timp ce Annalisa avea o mână la gură, ca şi cum ar fi încercat să înăbuşe cuvintele pe care prefera să nu le spună. Cei trei poliţişti l-au târât spre maşina de poliţie, dar Drone şi-a înfipt călcâiele şi ofiţerii au slăbit uşor strânsoarea, pentru a-i oferi un ultim moment cu familia sa. Drone s-a aplecat în faţă pentru a o săruta pe sora lui. Voia să o sărute pe gură, în gestul tradiţional al unui şef de clan care pecetluieşte un pact de încredere cu cel care le va gestiona afacerea cât timp sunt plecaţi. Este sărutul morţii, care îl condamnă la moarte pe cel care îl primeşte dacă apoi îl înşeală sau îl trădează. El s-a întins, cu buzele strânse, dar Annalisa a întors spatele. Apoi a încercat acelaşi lucru cu tatăl său şi apoi cu mama sa. Nu a reuşit. Până la urmă fuseseră ei. Annalisa îi convinsese fără prea mult efort, după ce aflaseră că şeful Piranha se ascundea în garajul lor.
„Ticăloşii! Sânge putred! Trădători împuţiţi! Eu v-am plătit salariile! V-am plătit proiectele de construcţie!”, a strigat el la tatăl său. „Nu vreau să fiu lângă voi, nici măcar în cimitir!”
Familia lui stătea şi privea, forţându-se să păstreze tăcerea. Abia când trupul lui era deja pe jumătate în maşina de poliţie, Annalisa şi-a luat mâna de la gură şi a spus: „Mai bine să vin să te văd la închisoarea Poggioreale decât în cimitirul Poggioreale, în spatele unei plăci de marmură. Mai bine după gratii decât sub pământ”.
Era aproape timpul să se întoarcă la garaj când Tucano îl întreabă: „Ce vrea L'Arcangelo, mă întreb?”
Nicolas a ridicat din umeri. De fapt, era îngrijorat că îl dezamăgise pe L'Arcangelo cu crima aceea stupidă, care îl ţinuse departe de afacerea lui luni întregi. Din nou, a ridicat din umeri, dar Tucano se uita deja în altă parte. Se holba la cer. Nicolas a accelerat pasul, dar Tucano i-a prins braţul şi l-a târât într-un hol. Un elicopter sărea printre clădiri, cu botul coborât pentru a tăia vântul, ca şi cum ar fi abandonat teatrul de operaţiuni. Nicolas şi Tucano au ieşit din nou în aer liber, s-au asigurat că strada era goală şi au continuat spre casa lui Drone. Încă un colţ de cotitură şi Nicolas ar fi fost din nou în siguranţă.
Sirenele câtorva maşini de poliţie spintecară aerul, iar Tucano şi Nicolas se lipiră de un perete, ca doi agenţi clandestini surprinşi de căderea stingerii. Nicolas s-a aplecat şi abia a reuşit să zărească capul lui Drone dispărând într-o maşină de poliţie, iar familia lui tropăind înapoi în clădire.
„Şi acum?” a întrebat Tucano, bâlbâindu-se.
„Acum mergem la vizuină. Totul este ars... Nici măcar un mort nu s-ar ascunde acolo.”
SPRE ÎNCORONARE
„De ce m-ai făcut mereu să urc prin apartamentul Profesoarei Cicatello?”
În faţa lui Nicolas se afla o platformă metalică care ar fi putut găzdui cel mult patru persoane. Un panou cu doar două butoane – SUS şi JOS – controla braţele mecanice ale acelui lift de marfă improvizat, fără pereţi sau măcar balustrade, fără acoperiş.
„Acesta este liftul privat al lui L'Arcangelo. Aici, dacă cazi, nu există asigurare”, a spus'o Cicognone râzând.
Nicolas dădu din cap. Tucano şi Briato' îl escortaseră din vizuină până la porticuri, apoi Cicognone îl preluase şi îl plimbase prin spatele clădirii. Faţada din spate se dărâmase şi vegetaţia care creştea peste tot acoperea liftul la perfecţie.
În timpul fugii sale, Nicolas se simţise exact ca în acea curte din spate. Pentru a-şi tăia barba, mai întâi fusese nevoit să folosească o foarfecă, apoi un aparat de ras electric. Părăsise cartierul îngrădit ca un naufragiat adus înapoi în civilizaţie şi care descoperă că, sub mizerie, încă mai există un om.

„Am auzit că ai lăsat pe cineva să fure arsenalul.”'O Cicognone a insistat asupra subiectului în timp ce liftul îi urca. „L'Arcangelo s-a supărat puţin pe asta.” Lama liftului s-a smucit violent şi lui Nicolas i s-a tăiat respiraţia în gât; a fost nevoit să îşi planteze picioarele larg pentru a-şi menţine echilibrul. Cuvintele lui Cicognone nu erau de bun augur pentru interviul la care fusese convocat. În ultimele câteva ore, nu făcuse altceva decât să vorbească cu paranza sa despre viitoarea întâlnire: Trebuia să fie ceva important în spatele ei, dar ce?
Liftul de marfă s-a oprit la câţiva metri de acoperiş. Vopsită în aceeaşi nuanţă cu peretele, o uşă mică de metal se deschidea când era împinsă, dând spre scările care duceau la apartamentul lui L'Arcangelo. Nicolas sări peste metrul de aer gol dintre liftul de marfă şi uşă şi îl aşteptă pe Cicognone.
„Acum ştii drumul”, a spus Cicognone şi a apăsat DOWN.
Nicolas şi-a simţit artera carotidă bătându-i în carnea gâtului. A făcut paşii cu calm, ghidat de vocea lui L'Arcangelo, care se auzea până acolo sus. Nu reuşea să înţeleagă exact ce spunea bărbatul, dar îşi dădea seama că era bine dispus, pentru că râsetele din burtă erau inconfundabile, iar apoi prinse timbrul unui alt râs.
L'Arcangelo stătea în fotoliul său obişnuit, iar în fotoliul de lângă el se afla un bărbat a cărui faţă ridată sugera că ar putea fi de aceeaşi vârstă cu stăpânul casei. Dar dacă L'Arcangelo purta semnele trecerii anilor cu mare demnitate, ca şi cum ar fi etalat un trecut glorios, celălalt bărbat îşi masca vârsta cu un bronz excesiv şi un breton cu o nuanţă portocalie care îi atârna în diagonală pe ovalul feţei.
„Ai musafiri şi nu mă anunţi?” a început Nicolas, la atac.
„Nu”, a replicat L'Arcangelo. „De asemenea, am uitat să-ţi spun că m-am căcat de două ori azi, eşti jignit şi de asta?”
Nicolas a încercat un zâmbet conciliant şi a stat acolo ca şi cum ar fi fost interogat tot timpul; Don Vittorio nu a făcut prezentări şi nici nu l-a invitat pe Nicolas să ia loc. În schimb, L'Arcangelo a fost cel care s-a ridicat în picioare, s-a dus la un raft şi a luat sticla care stătea acolo, la loc de cinste, de ani de zile, sticla pe care i-o dăruise Gabriele, sticla la care Don Vittorio se uita din când în când, ca şi cum în locul ei ar fi putut vedea chipul fiului său. De data aceasta, însă, a dat-o jos, a ţinut-o la lumină pentru a-i admira nuanţa roşiatică densă, care se reflecta pe tenul său măsliniu, apoi a scos calm trei pahare de vin şi a destupat-o.
„Ce s-a întâmplat, Don Vitto', de te-a făcut să scoţi dopul acestei sticle extrem de fine?” a întrebat Nicolas, cu vocea crăpată de aşteptare.
„Ia loc, Maraja, şi gustă acest vin”, a răspuns Don Vittorio. El a umplut pe jumătate un pahar şi a luat o înghiţitură rapidă. „Ah”, a spus el, şi a clănţănit din limbă. „Excelent. Bordeaux, nouăzeci şi cinci la sută merlot. Un 1990, un an excelent.” A băut mai mult, încet, apoi a lăsat paharul pe braţul scaunului. „Este important să sărbătorim, Nico', altfel fiecare oră a zilei este la fel.”
„Cuvinte adevărate”, a adăugat oaspetele lui L'Arcangelo.
„Nico'„, a continuat Don Vittorio, „îl cunoşti pe Don Arturo Lauretta?”
„Bineînţeles. Don Arturo 'o Sciroppo.”
„Reputaţia mea mă precede”, a spus 'o Sciroppo. „Cu toate acestea, în această încăpere se află un singur star rock”, adăugă el şi îşi întinse paharul spre Nicolas, care îi întoarse gestul, relaxându-se puţin în scaun. Dar tot nu reuşea să-şi dea seama ce căuta 'o Sciroppo acolo, nici de ce don Vittorio organizase această întâlnire. Toată lumea cunoştea familia Lauretta; erau solid instalaţi în Marano de când lumea, iar alianţa lor cu Mafia siciliană îi transformase într-o enclavă atotputernică la nord de oraş.
„Hai să ne facem un selfie, Maraja”, a spus 'o Sciroppo. „O să îl trimit nepoţilor mei”.
Nicolas a înghiţit Bordeaux-ul, lăsându-l pe tip să-l îmbrăţişeze şi să-şi pregătească postura pentru selfie. Între timp, L'Arcangelo îşi mai turnase puţin vin. A ridicat paharul spre tavan şi a început să declame:
„Regii pământului locuit vor fi adunaţi...”
'O Sciroppo a zâmbit şi a mai făcut o poză.
„Şi am văzut fiara şi împăraţii pământului şi oştile lor adunate ca să facă război împotriva celui ce şedea pe cal şi împotriva oştirii lui.”
„Ce este această rugăciune?” a murmurat Nicolas către 'o Sciroppo.

„Dar cei înfricoşaţi, cei necredincioşi, cei abominabili, ucigaşii, curvarii, vrăjitorii, idolatrii şi toţi mincinoşii îşi vor avea partea lor în iazul care arde cu foc şi pucioasă”, a continuat don Vittorio.
„Don Vitto'...”
„Şi carnea lor se va mistui în timp ce vor sta pe picioarele lor, şi ochii lor se vor mistui în găurile lor, şi limba lor se va mistui în gura lor.” Şi cu asta şi-a golit paharul până la ultima picătură. „Este Apocalipsa, Nico'„, a explicat el în cele din urmă. „Apocalipsa. Zecharaia. Biblia, trebuie să citeşti Biblia. Înveţi o grămadă de lucruri!”
Tot drumul ăsta, riscul de a veni până aici, în timp ce era căutat de poliţie, pentru a asculta tâmpeniile astea? s-a gândit Nicolas.
„Apocalipsa este ceea ce se întâmplă”, a continuat don Vittorio. „Micione s-a predat. Vrea să se întâlnească cu mine”. La aceste cuvinte, Nicolas s-a aşezat drept, atent acum. „Centrul istoric, Maraja, el vrea să mi-l dea. Acum îşi dă seama că nu mai poate face nimic să te oprească şi că nu-şi poate permite să declanşeze un război între bande. Aşa că a decis să apeleze la un vechi prieten...”
„Don Vitto', despre ce naiba vorbeşti?”
„Acum, acum, nu fi nepoliticos, Nico'! Lucrurile se schimbă pe aici, pe bune.” Un strop de speranţă a înflorit în mintea lui Nicolas. „Don Arturo, aici de faţă, şi familia sa au fost de acord cu o întâlnire în Marano. El va servi drept garant. Micione şi oamenii lui vor fi fără arme. Doar...”
„Doar ce?”
„Doar că în loc să merg eu, vei merge tu.”
Şi în acel moment totul a devenit clar pentru el, iar Nicolas a înţeles ce se sărbătorea în acea dimineaţă. În sfârşit, a lui avea să fie împărăţia şi gloria.
„Intri şi îl împuşti în faţă. În acel moment, Forcella merge la tine, iar eu iau înapoi San Giovanni, vechea mea casă. Şi nu e nimic mai frumos decât să te întorci la vechea ta casă. Poţi călători în jurul lumii, dar nu e nimic mai frumos.”
Nicolas a vizualizat scena, faţa mare şi lunară a lui Diego Faella larg deschisă. Victoria lor ar fi fost definitivă, metoda Google de reducere sălbatică a preţurilor pentru a acapara piaţa triumfătoare acum, i Bambini, Piranha, învingând împotriva bătrânilor, împotriva tuturor valeţilor de inimă. Un zâmbet îi scăpă, dar îl ascunse ridicându-şi paharul la buze. Era doar un detaliu care nu prea se potrivea şi care trebuia lămurit imediat. „Scuză-mă, 'o Sciroppo, dar dacă tu eşti garantul, familia lui Micione nu se va răzbuna pe tine după aceea?”
„În momentul în care ieşi din camera aceea”, spuse 'o Sciroppo, cu încrederea cuiva care repetase deja planul de nenumărate ori, „ne alertăm oamenii, care sunt deja pe poziţii pentru a-i mătura pe 'o Pagliaccio, Viola Striano şi pe toţi oamenii lor care sunt dispuşi şi gata să tragă.”
Ideea ca Viola şi Pagliaccio să moară îi plăcea foarte mult, aproape mai mult decât Micione: Viola îi refuzase plăcerea de a rezolva personal problemele cu Drago', dar tot îl lăsase cu povara acelei morţi, târfa, se gândi el. În timp ce 'o Pagliaccio îl ucisese pe Stavodicendo, după cum îi spuseseră patronii barului care urmăreau meciul. „Şi de ce o faci?”, îl întrebă el pe 'o Sciroppo.
„Ce sunt toate întrebările astea!?” a izbucnit L'Arcangelo. „Cum îndrăzneşti să pui la îndoială motivaţiile familiei Lauretta?”
„Nu, Don Vitto'„, a spus 'o Sciroppo. „Starul rock vrea să ştie, şi aşa e corect. Ştii de ce vreau să fac chestia asta? Pentru că acum ne vei cumpăra drogurile. De când aţi început să aduceţi iarbă din Albania, a noastră nu s-a mai mişcat”. Şi a zâmbit din nou. Dinţi perfecţi, desprinşi direct dintr-o reclamă pentru igiena orală.
„Guaglione ăsta e un băiat deştept!” i-a spus L'Arcangelo lui 'o Sciroppo, ca şi cum Nicolas nici măcar nu ar fi fost în cameră. „Chiar eşti un băiat deştept, Nico'. Te-am învăţat bine”, a spus el apoi, adresându-se direct acestuia. L'Arcangelo făcea rareori complimente şi, de obicei, lui Nicolas îi făceau o mare plăcere, dar acum entuziasmul său în legătură cu viitorul, pe care îl jucase şi îl reluase în minte în fiecare zi în cartierul îngrădit, cu uşurinţă de o sută de ori pe zi, era în sfârşit prezent. Ultima dată când simţise o emoţie cât de cât similară fusese atunci când urmărea pe ecranul telefonului mobil primele clipe de viaţă ale micuţei sale Cristiana, prinţesa centrului istoric.

L'Arcangelo i-a mai turnat un pahar. „Şi acum să-ţi mai spun ceva: 'o Sciroppo, aici? Soţia lui e sora soţiei mele. Iar mama lui Micione este verişoara mamei lui...”
„Ua', L'Arcangelo, dar ce sunt toate rudele astea? Eu nu înţeleg nimic!”
„Nico', trebuie să recunosc, eşti un tânăr nepoliticos, nu e nimic de făcut în privinţa asta”, l-a certat L'Arcangelo. „Ţi-am spus asta ca să înţelegi de ce Don Arturo acţionează ca garant între mine şi Faellas. El are sânge din ambele familii în vene”.
„Nu-mi pasă de tot lanţul ăsta de rude, verişori şi sânge amestecat”, a spus Nicolas. „O persoană contează pentru bilele pe care le are, nu pentru verii bilelor. Şi Don Sciroppo, dacă nu te superi că-ţi spun asta, după ce-l omor pe Micione, jumătate din familia ta te va vâna.”
„Suntem cu toţii gata s-o facem”, răspunse'o Sciroppo. „Lasă-mă să-ţi mai spun o dată.”
„Sunteţi gata să vă trădaţi carnea şi sângele?”
„Cum te simţi, Maraja, să devii regele din Napoli?” a întrebat L'Arcangelo, schimbând subiectul. „Când am luat San Giovanni şi Ponticelli acum atâţia ani, în 1992, nu mergeam: Zburam”.
„Bineînţeles că zburai”, a răspuns Nicolas, dorind să diminueze tensiunea. „La urma urmei, tu eşti Arhanghelul”.
L'Arcangelo a zâmbit, apoi a intervenit rapid: „Sigur, dar nu te amăgi. După ce zbori, ştii pentru câte felaţii trebuie să stai nemişcat? Să comanzi nu e uşor. Devii tatăl tuturor şi, dacă e un lucru pe care îl ştiu despre copii, e că îţi sparg ouăle. Tot ce iese bine, meritul le revine lor, dar tot ce iese prost este vina ta...”
„Don Arca',” îl întrerupse Nicolas. Toată acea discuţie despre sânge şi putere era teritoriul lui. „Poate că tu ai uitat cum să comanzi, dar eu nu. Aici, Piranha au grijă de lucruri; fraţii mei te vor scoate din canalizarea asta.”
L'Arcangelo se uita mulţumit la 'o Sciroppo. Îşi etala vizibil mândria paternă. Pentru un fiu care devenea bărbat în timp ce îşi urma propriul drum, în ciuda tuturor lucrurilor.
„Haideţi, să bem”, a spus el: mai erau multe de discutat. Şi L'Arcangelo a adunat diferitele fire ale planului pentru ambuscadă: „Să revenim asupra lui. Te duci la Cupa dei Cani, în seara asta. Câţi oameni iei cu tine? Pe cine iei?”
„Tucano şi Briato'.”
„Bine. Ce arme veţi purta?”
„Eu voi avea Desert Eagle-ul meu. Tucano are un Smith and Wesson, Briato' are un Glock.”
„Un Glock? O armă de femeie? Dacă mi-ai fi spus asta înainte-”
„Ce puteam să fac în legătură cu asta? Au furat arsenalul... Nu e timp.”
„Sigur, ştiu, dar îţi voi da armele, 'o să se ocupe Cicognone de asta.”
„Dar cum vom ajunge în Cupa dei Cani? Oamenii lui Micione nu sunt transportaţi, dar...”
„'O Cicognone se va ocupa şi de asta. 'Briato' va staţiona în afara zonei imediate, ca o forţă de rezervă, dar o forţă care poate intra în acţiune la un moment dat”, a spus calm L'Arcangelo. „În felul ăsta, orice s-ar întâmpla, să zicem că soseşte poliţia sau Micione aduce pe altcineva, el poate acţiona şi îl poate împuşca.”
Nicolas a dat din cap. „Iar tu vei merge singur cu Tucano”.
„În regulă, don Vitto', atunci e totul rezolvat. Sunt gata.” Era nerăbdător – seara aceea părea prea îndepărtată, voia să meargă direct la Cupa dei Cani.
„Este exact aşa cum mă aşteptam să fie, Don Arca',„, scuipă'o Sciroppo. „Se vede că a răsărit din pântecele tău”.
„Singurele pântece din care am răsărit sunt cele ale mamei mele, Don Sciro',„, a ripostat Nicolas.
Toţi au izbucnit în râs, iar Don L'Arcangelo s-a ridicat din fotoliu. „Vino aici”, i-a spus el şi i-a strâns mâna. Apoi, pe neaşteptate, l-a îmbrăţişat, dar Nicolas nu s-a supărat, era o zi specială.
I-a găsit pe Briato' şi pe Tucano aşteptând acolo unde îi lăsase, cu 'o Cicognone şi Aucelluzzo, care l-au salutat punând un pumn în palma deschisă a celeilalte mâini şi aplecându-se uşor în faţă. Nicolas le spuse oamenilor săi să facă schimb de arme: ei le predaseră pe ale lor, iar Aucelluzzo dădu două AK-47 şi o puşcă cu pompă pentru Briato'.
Şi apoi au plecat spre Forcella. Pentru a omorî timpul înainte de încoronare, pentru a ciocni un toast în bârlogul lor carbonizat.
CARNE ŞI SÂNGE

Maraja părea îmbrăcat pentru o altă nuntă, dar în schimb urma să ia sceptrul care îl aştepta.
„Maraja, mişcă-te”, a spus Tucano, verificând ceasul de pe telefon pentru a mia oară. „Suntem în întârziere, iar Briato' este deja acolo.”
„Nunta mea şi asta: sunt momente pe care va trebui să mi le amintesc pentru tot restul vieţii, în adâncul sufletului meu”, a spus Nicolas, închizându-şi nasturele de sus al jachetei. O avea croită la comandă, împreună cu costumul de nuntă, în mod intenţionat, iar Pachi se dusese la Letizia să o ia. Ea îl păstrase cu grijă, înfăşurat în hârtie absorbantă, alături de costumul de mireasă.
„Dar când te-ai căsătorit, oamenii se uitau la tine”, a spus Tucano, care purta o salopetă neagră Urban Classic. „Nimeni de aici nu-şi va aminti de costumul tău bun”. Apoi a râs şi şi-a îndreptat AK-47-ul.
Nicolas îl lăsă să vorbească, acesta era momentul lui şi putea să-l îndure, tot restul nu erau decât vorbe. La prima vedere, Micione ar fi înţeles totul. Ar fi citit simbolurile, l-ar fi întrezărit pe noul rege, iar Nicolas abia aştepta să vadă expresia de conştientizare a iminentei sale căderi pe faţa de lună mare a acelui rahat.
„Eşti gata, Maraja?” Tucano bâzâia în jurul lui Nicolas ca un căluţ.
„Ua', Tuca',„ a spus Nicolas, chicotind. „Te grăbeşti? Petrecerea nu poate începe fără noi, nu-ţi face griji.”
„Nu mă grăbesc, Nico', doar că vreau să mă asigur că nu sunt surprize.”
„Ce surprize! Ai făcut toate inspecţiile la faţa locului, nu-i aşa?”
Tucano petrecuse ore întregi făcând inspecţiile la faţa locului. Încercase ruta cea mai rapidă, cea mai lungă, cea care ocolea parcul Capodimonte şi cea care urma şoseaua de centură.
Cupa dei Cani. Acolo, în acea bucată de Marano de lângă Napoli, Don Vittorio aranjase întâlnirea. Nicolas nu reacţionase când L'Arcangelo îl informase despre locul unde urma să se decidă totul; ar fi arătat ca un copil căruia părinţii tocmai i-au spus că familia merge la Euro Disney Resort: Marano, Poggio Vallesana, Nuvoletta, Cosa Nostra ... Lista conexiunilor ar putea continua la nesfârşit, extinzându-se pe decenii de războaie ale Camorra şi infiltraţii siciliene, crime ilustre şi cadavre dizolvate în acid. Un loc legendar, unde soarta Campaniei fusese decisă, alături de multe altele. L'Arcangelo alesese bine, gândi Nicolas în sinea lui.
Tucano îi procurase lui Nicolas un scuter nou-nouţ, un Honda banal ca atâtea altele care treceau pe stradă, cu acte în regulă. Nicolas s-a urcat la bord, având grijă să nu se murdărească cu nimic pe costum. Tucano mergea în faţă, verificând situaţia şi raportându-i prin cască, pentru a-l alerta cu privire la eventualele puncte de control sau maşini suspecte.
Nicolas nu conducea cu mai mult de 35 m.p.h., iar vântul care-i scormonea în mâneci îl făcea să se simtă uşor ca un zmeu.
„E totul în regulă, Maraja?” l-a întrebat Tucano în cască.
„Totul este în regulă”, a răspuns Nicolas, limpezindu-şi gâtul. Fără să vrea, s-a întors la locul de unde începuse totul, dormitorul său de acasă. „Cu cât avem mai puţin acum, cu atât vom avea mai mult mai târziu”, îi spunea lui Christian, şi îi spusese şi lui Briato', lui Drago', Dentino, Stavodicendo, Biscottino, Cerino şi Tucano... tuturor prietenilor lui. Nu purtase încă povara tuturor tragediilor, trădărilor, dezamăgirilor şi erorilor: pe atunci, tot ce avusese fusese potenţial, un potenţial nesfârşit.
Conduceau de vreo zece minute când Nicolas a reuşit să scape de amintiri şi a observat că Tucano îl conducea în cerc.
„Tuca',„ a spus Nicolas, „ce fel de traseu aiurea luăm? Suntem încă în Vomero”.
Linişte la celălalt capăt al firului.
„Tuca', pentru numele lui Dumnezeu...” spuse Nicolas, mai tăios. Secundul său în comandă frânase brusc şi Nicolas scăpase cu puţin să se izbească de el.
„Ţi-am făcut o surpriză, Maraja.”
„Nu avem timp pentru prostiile astea...”
„Stai puţin.”
Nicolas nu observase că treceau pe lângă clădirea în care locuia, pentru că nu fusese în viaţa lui în acea clădire. La etajul al treilea, perdeaua verde care acoperea o fereastră franţuzească se trase ca o cortină pe o scenă. Letizia purta un halat, iar peste acesta, o pătură albă. Părul îi atârna liber, tot periat într-o parte. În braţe, o ţinea pe Cristiana, care dormea adânc, înfăşurată într-o pătură roz. Letizia l-a sărutat cu o mână şi apoi a arătat spre fiica ei, zâmbindu-i, ca şi cum i-ar fi spus, uite ce viaţă frumoasă are fiica noastră, doar

mănâncă şi doarme toată ziua. Nicolas a zâmbit şi el şi, după ce a coborât de pe scuter, a făcut o piruetă, pentru ca soţia sa să-l poată admira, iar soţia a enunţat încet: „Arăţi minunat”.
„Şi tu la fel”, a spus Nicolas, arătându-şi arătătorul spre ea, ca şi cum alături de ea ar fi fost şi alte femei acolo sus. El şi-a împreunat mâinile: „Te iubesc”, a strigat el, iar Letizia a început, cu un hohot de emoţie înăbuşit pentru a nu-l trezi pe cel mic. „Şi noi te iubim”.
Nicolas şi Tucano au ajuns acolo cu câteva minute mai devreme. Maşina era acolo, exact unde trebuia să fie. O Alfa Romeo albă, parcată jumătate pe asfalt şi jumătate pe bordura de pământ care marca marginea câmpurilor. Şi-au lăsat scuterele la vreo cincizeci de metri distanţă, conform instrucţiunilor, şi au continuat pe jos. Cheia trebuia să se afle în cavitatea roţii, chiar deasupra anvelopei dreapta spate.
Şi, de fapt, acolo era. Nicolas s-a uitat în jur. De acolo, puteau vedea acoperişul clădirii în care trebuia să aibă loc întâlnirea. Cărămidă roşie, fără antene, nici măcar un coş de fum, locul era un buncăr în aer liber. Era situat chiar în centrul unei întinderi de pământ uşor ridicate, mai înaltă decât livezile de cireşi care îl înconjurau; L'Arcangelo îi spusese că singura cale de a ajunge la el era un drum de pământ.
„Briato' este pe poziţie?” întrebă Nicolas.
Tucano s-a jucat cu telefonul mobil şi apoi l-a dus la ureche.
„Da, este acolo. E încă într-o zonă liniştită, într-o parte. Aşteaptă instrucţiuni să se îndrepte spre zona fierbinte.”
S-au urcat în maşină. Nicolas a pornit motorul, iar Alfa Romeo a pornit, tuşind şi gâfâind. Cei doi au schimbat o privire cu acelaşi gând în minte: Să sperăm că nu ne vor auzi venind. Au luat primul viraj la stânga, pe o stradă fără ieşire care trecea pe lângă mici case izolate înconjurate de garduri metalice. Nicolas conducea cu aproximativ opt kilometri pe oră, cu ochii concentraţi între cireşi pentru a identifica banda. Au ajuns la un gard care marca graniţa ultimei case izolate. Nicolas a făcut o întoarcere în U.
„Unde naiba e banda asta?”, a întrebat Tucano. „Asta e tot zona liniştită?”. Transpirase şi îşi tot ştergea fruntea cu antebraţul. Nicolas a virat brusc la dreapta; zărise ceva în depărtare, o strălucire, poate o reflexie a luminii soarelui pe o oglindă, sau o santinelă care stătea de pază. Merita verificat.
„Acolo este”, a spus Nicolas.
Tucano s-a aplecat pe geamul maşinii. O fâşie de pământ mai deschisă în comparaţie cu terenul din jur şi câteva semne de trafic de camioane pe care santinelele se pare că nu reuşiseră să le şteargă suficient. Mergeau încet înainte, chiar dacă până acum santinelele trebuiau să-i fi reperat. Primul punct de control era format din doi bărbaţi care le făceau semn să încetinească. Oamenii lui L'Arcangelo, cu care Nicolas se mai întâlnise de câteva ori. Nu trebuia decât să ridice piciorul de pe pedala de acceleraţie şi să tragă frâna de mână. Gardienii au verificat plăcuţa de înmatriculare şi i-au lăsat să înainteze. O sută de metri mai târziu, un alt punct de control şi încă doi dintre oamenii lui L'Arcangelo au verificat din nou plăcuţa de înmatriculare.
Cireşii făceau loc zidului de incintă, care avea cel puţin doi metri înălţime şi era acoperit de bucăţi ascuţite de ţiglă. Intrarea în proprietate se făcea printr-o poartă albă în faţa căreia se plimba un bărbat înalt, uşor înclinat, ca şi cum ar fi măsurat întinderea acesteia.
„Ăsta-i 'o Cicognone”, a spus Tucano. Nicolas a condus până la el şi a coborât geamul.
„Guagliu'„, a spus 'o Cicognone, „mergi drept înainte, de-a lungul zidului. Acolo e un fel de grajd, trageţi maşina acolo. Închideţi poarta, scoateţi armele şi aşteptaţi”. El a deschis poarta suficient cât să treacă şi apoi a dispărut în spatele ei.
Au urmat zidul de jur împrejurul domeniului până când au ajuns la un viraj brusc la dreapta, unde era o zonă deschisă mare cu un grajd dărâmat, unde doi cai ronţăiau fân. Nicolas a întors maşina şi a dat cu spatele în grajd, lângă cai, care nu dădeau semne de îngrijorare.
„Ua', uite ce frumoşi sunt”, a spus Tucano, sărind din maşină să-i mângâie. „Pun pariu că băieţii ăştia sunt rapizi, ce zici? Şi ştiu că tot clanul Lauretta e înnebunit după cai”.
Nicolas a apucat poarta cu ambele mâini şi a început să tragă până când a observat că Tucano era în aer liber.
„Ce naiba faci, Tuca'?”, a întrebat Nicolas, cu voce joasă. „De ce te joci cu caii?”.
„Nico'„, a spus Tucano, „vino şi vezi”.

Aşa că Nicolas l-a urmat, ghemuindu-se în tufişuri. Auzeau motoare în depărtare şi, destul de curând, trei jeep-uri şi un SUV s-au ridicat peste deal din direcţia opusă.
„Ăla e Micione cu gărzile lui de corp”, a spus Tucano.
În maşinile acelea, a calculat Nicolas mental, puteau fi cu uşurinţă până la cincisprezece oameni, înarmaţi până în dinţi.
„Ne-au întins o ambuscadă”, a spus Tucano, vocea lui urcând cu o octavă bună.
„Ssssh, taci”, a spus Nicolas. S-a aplecat să vadă mai bine, dar maşinile dăduseră colţul şi tot ce putea vedea erau luminile de frână ale ultimului jeep din rând.
Au auzit poarta domeniului deschizându-se cu zgomote scârţâitoare şi una dintre maşini accelerând pentru a trece prin deschidere. Apoi bipurile repetate ale SUV-urilor care dădeau înapoi. Gărzile de corp plecau; Micione intra singur şi, desigur, neînarmat, aşa cum le spusese L'Arcangelo.
Acesta era momentul. Au aşteptat ca zgomotul maşinilor să se oprească înainte să înainteze.
„Ua', guagliu', ce naiba faci aici?” Aucelluzzo ieşise din grajduri, fără suflare. „Trebuia să aştepţi înăuntru.”
Nicolas a traversat drumul, cu braţele aruncate larg. „Aşa a fost să fie, Aucellu'.”
„Mişcaţi-vă, haideţi, veniţi să vă luaţi prietenele”, a spus Aucelluzzo.
„Calmează-te”, i-a spus Nicolas, lovindu-l în boaşe cu dosul palmei. Tucano şi Nicolas au scos AK-47-urile pe care le ascunseseră în portbagaj.
„Să mergem, Tuca',„ a spus Nicolas, zâmbind, şi a armat puşca automată. O va folosi doar dacă va fi necesar, dacă situaţia va lua o întorsătură neaşteptată. Plănuia să-l omoare pe Micione cu cuţitul său, cel pe care i-l dăduse L'Arcangelo.
„Unde este?”, îl întrebă el pe Aucelluzzo.
„E un birou, imediat ce intri. El e acolo. Vă duc eu.”
Aucelluzzo i-a condus la poarta mare şi albă şi a lovit-o de trei ori pentru a-l alerta pe 'o Cicognone.
„Lăsaţi-o deschisă”, i-a spus Nicolas, după ce a păşit în piaţa largă care dădea spre moşie. Briato' trebuie să fie undeva în zonă, dar n-ar fi putut niciodată să treacă de zid ca să le vină în ajutor dacă ceva nu mergea bine.
Nicolas îşi trecu o mână peste guler; era ud de sudoare, iar tatuajul de la ceafă părea să fie acoperit de un luciu unsuros.
„Ţi-e frică?”, l-a agasat genial O Cicognone. „Încă mai avem timp să anulăm totul”.
Nu, lui Nicolas nu-i era frică. Era pe cale să aducă sceptrul înapoi la Forcella, cum putea să-i fie frică? Urma să devină regele băiat, cum să îi fie frică? Era pe cale să-l ucidă pe omul care-i distrusese paranza, cum putea să-i fie frică?
„'O Cicogno',” a spus Nicolas. „E timpul.”
Uşa de la intrare se deschidea într-o încăpere imensă şi goală; în capătul ei, lângă un ghiveci mare, era o uşă închisă.
„E înăuntru”, a spus Aucelluzzo.
Nicolas s-a asigurat că a încărcat AK-47-ul, apoi a plecat, fără să se mai gândească, pentru că se gândise deja mult prea mult la acel moment: acum venise momentul şi trebuia doar să acţioneze.
Uşa se deschise uşor, fără rezistenţă. „'O Micio', totul s-a terminat acum”, spuse el, îndreptând glonţul spre el. Dar faţa lui Micione nu arăta nici teroare, nici uimire, ci doar obişnuitul zâmbet batjocoritor. Diego Faella chiar avea o pereche de boaşe pe el, se gândi el.
„S-a terminat acum”, spuse din nou Nicolas, şi abia atunci se concentră asupra oamenilor care stăteau la masă cu Micione. Era La Zarina, 'o Sciroppo cu faţa lui şmecheră, netulburată, şi, de parcă ar fi ieşit dintr-un scurtcircuit al creierului, Nicolas îl văzu pe L'Arcangelo în persoană, cu picioarele sprijinite pe o geantă de voiaj verde, din care ieşeau armele. Armele. Armele lui. Arsenalul lui Paranza.
Se încruntă, închizând ochii, dar când îi deschise din nou, L'Arcangelo era tot acolo.
„Nu înţeleg”, a spus Tucano cu voce tare, chiar în spatele lui. „Ce se întâmplă?” Visător, ameţit.
„Vezi”, i-a spus Don Vittorio lui Micione, arătând spre Rolexul de la încheietura mâinii sale drepte. „A apărut exact la timp. Ce ţi-am spus eu? 'O Maraja este întotdeauna punctual.”

„Don Vitto', ce naiba se întâmplă aici?” a întrebat Nicolas. Ţinea AK-47-ul îndreptat direct spre Micione, dar degetul de pe trăgaci îi atârna moale.
„Şi acum că am scăpat de paranghelii”, a continuat L'Arcangelo, „iau centrul Napoli numai pentru mine, cu tot ce e în el...”
„Nu tot”, a spus Micione, uitându-se la La Zarina. „Tu furnizezi piaţetele, iar eu asigur protecţia afacerilor...”
Se târguiau. De fapt, erau în fazele finale ale împărţirii, în clipa dinaintea semnăturilor finale.
„Don Vitto', ce naiba faci? Îmi vinzi zona!” Nicolas tremura, iar vibraţia făcea să zornăie componentele metalice. În cele din urmă, s-a hotărât să facă ceea ce plănuise să facă de la bun început, şi-a blocat degetul pe trăgaci şi a început să pulverizeze furios AK-47 înainte şi înapoi, aşa cum ar face un copil mic cu o armă de jucărie. Micione şi-a ridicat ambele mâini la burtă. „Oh, nu, aaargh, Maraja m-a omorât”, a spus el cu toată seriozitatea pe care o pun copiii mici când se joacă.
Apoi Tucano a apăsat la rândul lui pe trăgaci. Click. Îl setase pe semiautomat pentru a-şi îmbunătăţi ţinta şi ştia că, dacă vrea să tragă din nou, trebuie să apese pe trăgaci. Click. A fost un sunet gol, ca o petardă udă. A apăsat din nou pe trăgaci. Nu s-a întâmplat nimic.
„Ne-au dat arme de rahat, nu sunt bune de nimic! Nicolas!” a strigat Tucano, furios.
L'Arcangelo şi-a întins picioarele ca să împingă geanta de voiaj din drum şi să se ridice în picioare. Era chiar mai elegant îmbrăcat decât ultima dată când îl văzuse Nicolas, chiar mai elegant îmbrăcat decât era Nicolas.
„Maraja, Maraja”, a spus el şi, pentru o clipă, Nicolas a sperat în secret că şi asta făcea parte din înţelegerea lor. Don Vittorio păşea uşor pe podeaua de teracotă; părea cu douăzeci de ani mai tânăr. Şi-a pus mâna pe ţeava AK-47-ului lui Nicolas, apăsând pe vizorul din faţă. Şi apoi l-a sărutat. Pe gură. Tare, lipindu-şi violent buzele de cele ale lui Nicolas, până când acesta le-a deschis. Apoi capetele lor s-au despărţit. „Ce ţi-am spus întotdeauna? Că dacă toţi ceilalţi se uită în sus, atunci tu trebuie să te uiţi în jos. Dacă toţi ceilalţi se uită în afară, atunci tu trebuie să te uiţi înăuntru. Întotdeauna trebuie să te uiţi acolo unde ceilalţi nu se uită. De data asta, pur şi simplu nu te-ai uitat.”
„Ticălos nenorocit!” a strigat Nicolas, cu faţa schimonosită de furie.
Eu sunt cel care cade acum, eram în vârful cerului şi acum o să mănânc pământ, s-a gândit el, şi l-a împins pe bărbatul mai în vârstă, lovindu-l cu Kalashnikovul peste costumul său cu croială dublă. Dar L'Arcangelo continua să zâmbească, ca şi cum ar fi privit un animal feroce care se răzvrătea împotriva captivităţii. În acel moment, Nicolas a fluturat AK-47-ul şi a încercat să balanseze fundul puştii pentru a-l lovi pe L'Arcangelo, dar între timp 'o Cicognone apăruse în spatele lui. L-a împins de perete, iar L'Arcangelo continua să vorbească, tot nu voia să tacă, Nicolas tot era obligat să asculte lecţiile lui: „Nu se întâmplă nimic, Nico',,, spuse el. „Totul e normal, se întâmplă tuturor mai devreme sau mai târziu, nu-ţi face griji”.
Tucano a aruncat AK-47-ul şi s-a năpustit asupra lui Micione, dar o explozie de praf de puşcă şi plumb de la un revolver l-a trântit pe spate un metru, pe spate. Micione şi-a încuiat pistolul şi s-a aplecat în faţă să-l contemple pe Tucano, întins acolo cu gâtul sfâşiat, ca un cearşaf pe care, odată ce începi să-l rupi, îl poţi pur şi simplu rupe. Tucano se zbătea pe podea, încercând să ia aer, dar se sufoca încet până la moarte. Bule roşii îi ieşeau din gură, mari şi rotunde ca bulele de săpun, dar în loc să se spargă, ele doar se acumulau, formând o spumă albicioasă, până când erau clătite pe un jet de sânge.
„Nu se întâmplă nimic, Nico',,, spuse din nou L'Arcangelo, „eşti doar pe cale să mori, asta e tot. E perfect normal”.
Nicolas nu mai putea să respire. Îl auzea pe Tucano murind, auzea zgomotul dinţilor prietenului său sfărâmându-se în ultima lui strângere convulsivă, apoi un gâlgâit şi nimic mai mult. Se zvârcolea, lovindu-şi capul de perete în încercarea de a găsi suficient spaţiu de mişcare pentru a se elibera, dar mâinile lui 'o Cicognone îl ţineau lipit de perete, strivindu-i gâtul, ca şi cum ar fi stors o lămâie.
Urma să moară acum, într-o ambuscadă, din pură prostie; pentru că nu fusese suficient de deştept să prevadă asta – el, care devenise Maraja pentru că îşi ţinea strategiile în cap. Micile înghiţituri de aer pe care reuşea să le ia pe gură îl făceau să vomite în mod repetat.

„Nico'„, spuse din nou L'Arcangelo, „nu e nimic personal, pe bune. Există cei care comandă şi cei care primesc ordine; tu ai comandat, ai făcut ce ai vrut, dar copiii rămân copii, chiar dacă sunt îmbrăcaţi frumos. Şahul inimilor poate fi lent, dar când ajunge acolo, ajunge acolo. Adio Google, nu că ar şti cineva ce este, ceva ce se află în aer, nu în computer. Suntem deasupra unei mese”.
Nicolas se uită la La Zarina. Tot ceea ce se întâmpla era real. Ţarina stătea la masă cu omul care îi omorâse fiul. Don L'Arcangelo stătea la masă cu omul care îi omorâse fiul. Chiar este adevărat, se gândea el, nimic nu contează în afară de bani.
L'Arcangelo se uită la Cicognone: „Dezbracă-l”, ordonă el, iar Cicognone îi încrucişă braţele lui Nicolas în timp ce, cu cealaltă mână, îi desfăcea cei doi nasturi ai sacoului care erau încă prinşi.
L'Arcangelo îşi folosea degetul mare pentru a încerca marginea micului său cuţit negru cu lamă. L-a privit pe Nicolas în ochi, ca şi cum i-ar fi adus un ultim omagiu, onoarea armelor, şi, cu o smucitură tăioasă, i-a îngropat lama în burtă.
Aerul pe care până atunci încercase să-l tragă în gât se revărsa acum din el, ca şi cum Nicolas îşi găsise în sfârşit uşurarea; până şi faţa îi era relaxată. Acele negre ale ochilor lui erau fixate pe ochii lui L'Arcangelo, dar nu-l putea vedea. Ar fi vrut să-şi imagineze chipul fiicei sale, ochii Letiziei, dar în schimb nu-i venea nimic. Simţea doar lama arzătoare a cuţitului în burtă şi scuorno – umilinţa de a muri astfel.
L'Arcangelo a scos încet lama, atent să nu-şi păteze costumul, şi 'o Cicognone şi-a eliberat strânsoarea de gâtul lui Nicolas.
Nicolas se clătină înainte, pata de pe cămaşă răspândindu-se rapid şi întunecând ţesătura deschisă.
L'Arcangelo l-a înjunghiat din nou, la doar câţiva centimetri de prima rană, şi apoi din nou. Nu a fost nicio lovitură, doar un genunchi, apoi celălalt şi, în cele din urmă, a căzut pe o parte. Tâmpla lui a lovit podeaua. Şi l-a văzut pe Tucano. A încercat să spună ceva, să-i spună să nu-i fie frică, dar nu a avut puterea. A simţit un fior mare care l-a străbătut, iar picioarele au început să-i zvâcnească. Se sfârşise. Îşi imaginase de atâtea ori că va muri, dar întotdeauna crezuse că va fi mult mai repede. O lumină care se stinge. În schimb, putea să simtă cum părţile corpului său îl părăsesc. În sfârşit, nu mai simţea durerea, pentru că pur şi simplu nu mai simţea nimic.
Briato' auzise o singură împuşcătură şi nu primise niciun mesaj pe telefonul mobil, aşa că a mers direct la fermă şi, fără nicio urmă de precauţie, a deschis uşa, cu puşca de vânătoare îndreptată, cu piciorul şchiop întins ca un sprijin. Şi a văzut.
„Nu, nu, nu, nu, nu, nu”, a strigat el. L-a ţintit pe L'Arcangelo, apăsând pe trăgaci. A tras de trei ori înainte să-şi dea seama că tot ce ieşea din ţeavă era un suflu de aer, un pârâit de praf de puşcă. Apoi a aruncat puşca în el şi s-a întors să fugă.
„Eliminaţi-l”, a strigat Micione.
„Hai să facem ca în Apocalypto”, propuse Aucelluzzo, în timp ce-l privea pe Briato' târându-şi piciorul după el, izbindu-se de mobila din cameră şi apoi împiedicându-se de propriile picioare, după ce parcursese în treizeci de secunde aproximativ aceeaşi distanţă pe care 'o Pagliaccio, care apăruse ca răspuns la chemarea lui Micione, şi 'o Cicognone o parcurseseră în puţin mai mult de cinci. Era ca şi cum ai urmări un pui de pasăre cu aripile rupte.
„Apoca... ce?” întrebă 'o Cicognone.
„La naiba, nu ai văzut niciodată Apocalypto?” a întrebat 'o Pagliaccio. „Scena în care tipul e vopsit în albastru peste tot, încearcă să fugă de sacrificiile umane, iar ceilalţi toţi aruncă cu pietre şi bolovani în el, trag cu săgeţi... dacă reuşeşte să treacă linia, ei sunt în siguranţă, dar dacă e prins, mor.”
'O Pagliaccio şi-a scos pistolul şi a început să tragă. Briato' ajunsese în centrul pieţei, iar când a auzit împuşcătura, s-a ferit instinctiv, şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit cu capul în jos.
'O Cicognone i-a dat timp să se repună pe picioare, apoi a tras. 'Briato' s-a ferit din nou, dar de data aceasta a reuşit să rămână în picioare, iar poarta albă era la câţiva metri distanţă, la îndemână.
„Oh, tipul ăsta chiar scapă”, a spus 'o Pagliaccio. „Să mergem să-l prindem, 'o Cicogno'„.
„Eh, ja', lasă-l să fugă, la urma urmei, putem merge să-l luăm acasă...”
„Nu mai glumi, fraiere, nu putem lăsa să se afle că i-am omorât, pe ăştia de la Piranha.”
„Oh, ce pacoste... dar de ce?”

„Aşa vrea L'Arcangelo. Copiii sunt o ameninţare, chiar şi când sunt morţi”.
'O Cicognone a luat-o la fugă, picioarele lui lungi încurcându-se singure. Între timp, Briato' ajunsese la cireşi; se agăţă de trunchiurile subţiri ale copacilor pentru a se balansa înainte. Dacă reuşesc să ajung la stradă, îşi spuse el, dacă reuşesc să mă ascund într-una din căsuţele astea, atunci o să mă cuibăresc, o să tac şi mâine dimineaţă o să mă furişez de aici şi o să fiu în siguranţă.
S-a uitat în spatele lui. Nu era nimeni. Îşi reluă zborul, chiar şi piciorul rănit părea să funcţioneze mai bine. Jur că dacă voi ajunge vreodată acasă, voi începe fizioterapia, îşi spuse el. Aucelluzzo era aplecat peste scuter, cu coatele în afară, ţintind drept spre el. Briato' a încercat să se ferească la stânga şi apoi să vireze înapoi la dreapta pentru a depăşi traiectoria scuterului, dar botul TMAX-ului a intrat în el la înălţimea genunchiului. Briato' a fost aruncat în aer şi a aterizat pe scuter, care alunecase pe o parte. Aucelluzzo s-a ridicat în picioare, înjurând cu putere, şi a început să-l lovească pe Briato' cu sălbăticie în burtă.
A continuat să-l lovească până la sosirea lui „o Pagliaccio”, după care a îngenuncheat deasupra lui Briato' ca şi cum ar fi vrut să-i dea o ultimă binecuvântare şi l-a terminat cu un glonţ în tâmplă.
L-au lăsat acolo, împreună cu scuterul distrus al lui Aucelluzzo, şi s-au întors la proprietate, discutând pe drum despre Apocalypto.
În birou, L'Arcangelo încă vorbea.
„Acum că i-am scos naibii pe Piranha din drum, oamenii mei trebuie să se ocupe de toţi copiii din Napoli: 'o Cicognone şi Aucelluzzo, ei vor da ordine la grădiniţa locală.”
L'Arcangelo îşi plecă capul, peste trupurile lui Tucano şi Nicolas, şi continuă, ca şi cum ar fi vorbit direct cu cadavrele: „Piranha erau toţi nişte guaglioni buni. Făcuseră ceea ce noi nu am făcut niciodată. Aveau curajul pe care nu-l are nimeni din această cameră. Ăsta, întins pe jos” – şi îşi azvârli bărbia în direcţia lui Nicolas – „avea mai mult tupeu decât noi toţi. Am fost dispuşi să fim închişi, am început să ne temem de propria noastră umbră. Când vrei ceva, trebuie să te ridici şi să-l obţii, şi în schimb noi toţi am început să dansăm tarantele, să facem pacte.”
„Arca', aproape că aş spune că vrei ca el să revină la viaţă”, a spus Micione.
L'Arcangelo a scuturat din cap, fără să-şi ia ochii de la Nicolas. „Nu, e mai degrabă ca şi cum el m-ar fi readus la viaţă. Suntem ca vampirii, avem nevoie de sânge tânăr, avem nevoie să sugem idei pe care nu le putem găsi singuri”. Apoi, în sfârşit, s-a întors spre ceilalţi: „În regulă, haideţi, am terminat aici.”
„În regulă, atunci, ordinea a fost restabilită. Tortul a fost împărţit. Şi ar fi bine ca nimeni să nu mănânce prea mult”, a spus La Zarina. Micione şi-a umplut paharul cu Barolo şi a dat pahare lui L'Arcangelo şi 'o Sciroppo. A turnat primul pahar pe podea: „Primul toast este pentru morţii care ne-au făcut posibil să trăim”.
Barolo a curs peste birou, scaune, fotolii.
L'Arcangelo şi-a turnat paharul peste Tucano şi Nicolas.
„Rahatul care se vinde în centrul istoric din Napoli trebuie cumpărat de la mine. Iar heroina de la La Zarina”. Toată lumea a dat din cap la vorbele lui L'Arcangelo. „Şi acum că am înfiinţat Naţiunile Unite din Napoli, să ne asigurăm că va dura”.
Apoi 'o Cicognone şi Aucelluzzo au sosit cu doi saci negri de gunoi şi au pus în ei trupurile fără viaţă ale celor doi membri ai paranza. Le-au luat, unul după altul, târându-le pe podea.
F12
Totul era la fel. Golful de clădiri de apartamente, strada care se răsuceşte până la mica piaţă, barul de la colţ. Chiar şi uşile de la stradă, ferestrele, metrii pătraţi de pământ care ţineau palmierul, toate la fel. De fapt, însă, totul era diferit. Graffiti-ul de pe tencuiala zidului din spatele palmierului arăta că aceasta fusese cândva o zonă de război. Războinicii care domniseră pe acest teritoriu şi care luptaseră acolo îşi lăsaseră însemnele în urma lor, în veşnică comemorare.
F12.
Litere şi cifre înalte de trei metri. Nicolas Fiorillo. Şi soldaţii săi.
„Au fost chiar ei, au făcut-o singuri?” a întrebat Giacomino 'a Lucertola. Jimmy Şopârla.
„Stai, ce, nu ştii?” a răspuns Salvo.

Rucsacurile şcolare de pe umerii lor erau mai mari decât ei. Se lăsaseră şchioape în spatele lor pentru că îşi lăsaseră manualele să le servească drept stâlpi de poartă în locul de joacă din spatele şcolii unde jucau fotbal.
„Cunosc un tip de la Piranha”, a spus Giacomino. În timp ce vorbea, se uita la graffiti.
„Nu-mi vine să cred, Lucertoli'...”
„Nu, pe bune. Îţi jur, adda murì mammà”.
„Despre ce vorbeşti?”, a întrebat Carminiello, al treilea membru al grupului, şi şi-a făcut un selfie în faţa graffiti-ului cu noul său iPhone 7. „Şi cine naiba ar trebui să fie?” Selfie-ul era deja pe profilul său de Instagram. „E imposibil...”
„Nu, chiar îl cunosc.”
Spaccanapoli. Pe fugă. Rucsacurile le săreau în spate şi toţi trei râdeau, nu altfel decât râsul tuturor celorlalţi copilaşi fericiţi că au ieşit de la şcoală, cu toată după-amiaza lungă în faţa lor.
La un moment dat, Giacomino 'a Lucertola a aruncat ambele braţe larg şi, fără să încetinească, chiar şi în fugă, a început să ia de pe pereţi afişe publicitare şi electorale vechi. Ceilalţi doi l-au imitat imediat, iar de sub o bucată de hârtie de copiat care oferea meditaţii la latină a apărut un alt logo, un alt F12, dar de acum cei trei erau deja departe, erau deja în Forcella.
„Uită-te aici”, a oftat'a Lucertola. „Vedeţi aceste trei găuri de glonţ?”. Şi a arătat spre trei găuri, apropiate una de alta, între uşa unui bas şi un uscător de rufe care gemea sub greutatea rufelor. „Paranza a făcut aceste trei găuri de glonţ în timpul unei stesa!”
„Nooo, asta e prea tare!”, a spus Carminiello.
„Ua', nu pot să cred”, a spus Salvo.
Şi-au băgat degetele în găuri. Le-au pipăit marginile, cu grijă să nu dezlipească tencuiala, şi apoi şi-au băgat vârfurile degetelor în ele, înainte şi înapoi. Salvo şi-a băgat chiar şi limba. „Ling gaura de glonţ...”
„Ce naiba faci?”, l-a întrebat Lucertola râzând.
„Vreau să văd dacă mai simt gustul...”
Giacomino 'a Lucertola a început să alerge din nou. A zigzagat în dreapta şi în stânga, ca şi cum ar fi urmat un itinerar pe care îl parcursese de destule ori înainte. În cele din urmă, s-a oprit în faţa unei clădiri cu jaluzelele coborâte peste ferestre.
„Risvoltinooo ... Risvoltinooo!”
Un bărbat a ieşit din salonul de înfrumuseţare de peste drum, strigându-i să înceteze cu gălăgia aia, dar Giacomino l-a ignorat.
„Risvoltinooo!” Ambele mâini îi astupă gura.
Un jaluzele de la etajul cinci s-a ridicat, scârţâind. „Ce naiba vrei?” Risvoltino avea ochii închişi, era încă pe jumătate adormit, dar îl recunoscuse pe Giacomino după vocea lui cârâitoare.
„Coboară jos un minut, ja', te rog.”
Risvoltino i-a strigat insulte, dar cinci minute mai târziu era jos în stradă, purtând încă pantalonii scurţi Boston Celtics în care dormise.
„Este adevărat că ai fost în Piranha?” a întrebat Carminiello. Îşi scosese din nou iPhone-ul, pregătit pentru un alt selfie.
„Bineînţeles, de ce nu...”, a spus Risvoltino. „Nicolas a fost un frate pentru mine”.
„Pe bune? Şi aţi făcut o treabă împreună? Aţi ucis?”
„Desigur, făceam mereu treabă împreună...”
„Dar e adevărat”, a intervenit 'a Lucertola, „că atunci când curăţai străzile, când ieşeai la stese, Maraja sărea direct la înălţimea balconului ca să poată trage direct în casele oamenilor?”
„La dracu', l-am văzut chiar eu făcând asta... Arăta ca Spider-Man.”
„Ua', 'o ras însuşi ... Şeful.”
Risvoltino era sprijinit cu spatele de clădire şi îşi aprinsese o ţigară. Fuma cu lăcomie, făcând un efort deosebit să producă inele de fum.
Cei trei stăteau şi se uitau la el, buimăciţi, fără să aibă curajul să-l întrebe cel mai important lucru.
„Bine”, a spus fostul membru al Paranza, ca şi cum le-ar fi putut citi gândurile, „hai să ne plimbăm”.

Prima staţie din Via Crucis a lui Nicolas Fiorillo Maraja era clădirea în care se născuse. Fereastra de la bucătărie era mereu închisă în zilele acestea, deşi în trecut nu fusese, nici măcar după moartea lui Christian.
„Acolo, guagliu', acolo a locuit, mama lui e încă acolo...” spuse Risvoltino.
S-au dus până la interfon şi au apăsat butonul. Mena a răspuns cu un suspin. Copiii sunau constant la sonerie, întrebând-o totul despre Nicolas, şi era o plăcere pentru ea să le povestească despre fiul ei, să-i vadă pe acei copii care înţelegeau valoarea a ceea ce făcuse Nicolas şi care îl luau ca exemplu. I se părea că era un mod de a-l lăsa să trăiască un pic mai mult, în acei tineri; îi vedea un pic ca pe moştenitorii lui, din moment ce el nu avusese urmaşi de sex masculin, iar ea, Mena, nu mai avea deloc copii. Dar erau şi momente când ar fi vrut să fie singură, nu poţi fi întotdeauna străin de propria durere. Şi în acele zile, furia ei clocotea şi se lua de toţi şi de toate.
La celălalt capăt al interfonului, tinerii stăteau în tăcere. Ce să-i spui mamei unui erou?
În fundal, se aude lătratul unui câine, apoi mama lui Nicolas Fiorillo explodează: „Lăsaţi-mă în pace, mergeţi să sunaţi la uşa mamelor voastre!”
„Ua', mama e ca fiul, un adevărat dur!”, a spus Carminiello. Salvo a spus: „Oh, aţi auzit câinele lătrând? Trebuie să fi fost Skunk, câinele lui Maraja. Uànema, am auzit că Skunk a omorât o sută de câini”.
„Este adevărat că Maraja avea şi un tigru?” a întrebat Carminiello.
„Este adevărat”, a răspuns Risvoltino. „Se spune că sunt zile în care încă îl poţi vedea plimbându-se prin Forcella.”
Apoi i-a condus la vizuină, a doua staţie a crucii.
„Toată lumea obişnuia să vină aici ... Drago', Lollipop, Tucano, Pesce Moscio...”
„L-am văzut odată pe Pesce Moscio!” strigă Salvo.
„Taci din gură!” a replicat Şopârla.
„Nu, pe bune! L-am văzut! Vărul meu mergea la şcoală cu el...”
Şi au plecat din nou, pentru că oraşul lui Maraja era un loc mare de vizitat.
„Aici e locul unde i-am bătut măr pe imigranţi...”
„Aici l-au ucis pe Christian, să se odihnească în pace.”
„Aici toate magazinele erau ale noastre...”
„Casa clubului. Aici îşi petreceau timpul cei din Longhairs.”
„Roipnol. Aici locuia acel trădător”.
Risvoltino a continuat aşa până seara, când au încheiat turul exact acolo unde îl începuseră, la parterul casei lui Risvoltino. Au făcut ultimele selfie-uri şi i-au mulţumit din nou, apoi cei trei au fugit acasă – toţi locuiau în apropiere. Ca şi în dimineaţa aceea, rucsacurile lor se izbeau de tricourile transpirate, dar acum se simţeau mai bătrâni, învăţaseră o grămadă de lucruri, aveau impresia că purtaseră o sută de bătălii. Deodată, Şopârla s-a oprit în loc, iar ceilalţi doi s-au izbit de el. Trecuseră pe acolo cu câteva ore mai devreme, iar Risvoltino le explicase că acela fusese coaforul oficial al parantezei şi că, după tot episodul cu Roipnol şi isprăvile care au urmat, puştii din cartier, dar şi din afara cartierului, au invadat practic coaforul lui Santino. Magazinul era încă deschis şi Şopârla a intrat fără cea mai mică ezitare.
„Ne pregătim să închidem, guaglio'„.
„Vreau marca lui Maraja”, a răspuns Giacomino prompt.
Coafeza a zâmbit şi, cu o înflorire a cârpei de bărbier, l-a invitat să ia loc. Nicolas nu rezistase suficient de mult, timpul petrecut în clandestinitate îl privase şi de acele mici plăceri ale vieţii, aşa că Santino nu putuse niciodată să-i arate noua sa tehnică. A scos securea din chiuvetă şi un ciocan de tâmplar dintr-unul din buzunarele halatului. Ca un sculptor cu o daltă, a aşezat uşor securea pe tâmpla dreaptă a lui Giacomino şi a început să lovească cu ciocanul în partea din spate a lamei.
„Ua', ce tare”, a spus Salvo.
„Aceasta este o operă de artă”, a spus Carminiello.
Odată ce a terminat cu partea dreaptă, Santino a început să sculpteze spatele, lăsând fâşii înguste de păr. F12.
„Ua', ai spart toaletele!”
„Maraja! Maraja!”

Tocmai când exultau în faţa magazinului, Aucelluzzo a apărut pe scuter. Şopârla s-a întors exact la timp pentru a-l zări pe noul şef al Forcella intrând cu TMAX-ul direct în magazin. Cei trei prieteni s-au rezemat de perete, îngroziţi.
„Mergi înainte, Aucellu',,, a spus Santino, care îşi păstrase calmul. „Băieţii pot termina mai târziu".
„Nu, nu", a spus Aucelluzzo, oprindu-şi scuterul. „Lasă-i pe ei să termine, e din partea mea."
Douăzeci de minute mai târziu, erau din nou pe stradă, cu mâinile atingând marca Maraja sculptată în scalpul lor. Aucelluzzo a părăsit magazinul împreună cu ei, apoi a părăsit scaunul TMAX-ului său şi a scos o cărămidă de haşiş.
„O cărămidă mică ca asta, cât de repede crezi că ai putea să o vinzi? Crezi că ai putea să o faci într-o săptămână?"
„Oh, sigur", a spus Şopârla, „sigur, fiecare dintre noi!"
„Stai puţin, ce eşti tu, avocatul tuturor?" a întrebat Aucelluzzo. Acesta se prefăcu ofensat, apoi zâmbetul îi reveni pe faţă. „Lasă-i pe ceilalţi să vorbească!"
Ceilalţi au dat din cap, cu ochii sclipitori. Era o înţelegere: o sută de euro pe săptămână, doar pentru început, le spusese Aucelluzzo. Apoi aveau să vadă. Cerul era limita.
A doua zi, s-au întors din nou. Aceeaşi piaţă, aceleaşi rucsacuri aruncate pe umeri, aceiaşi ochi care se uitau în sus pentru a admira graffiti-ul.
„Uite ce am aici...", a spus Lucertola în cele din urmă, scotocind în rucsacul său. Un Desert Eagle zdrenţuit, dar care arăta încă fioros.
„Ua' ... The gat", a spus Salvo, şi a făcut un pas în faţă să o atingă, la fel şi Carminiello, dar 'a Lucertola s-a ferit de mâinile lor şi a pus arma deoparte.
„Risvoltino mi l-a dat", a spus el, apoi, în faţa ochilor increduli ai prietenilor săi, a adăugat: „A spus că acesta a fost primul gat al lui Maraja".
Din nou, tăcere. Şi apoi, în sfârşit, a spus, cu o voce serioasă: „Guagliu', vrei să începem o paranza numai a noastră?"
TOT DE ROBERTO SAVIANO
Gomora
ZeroZeroZero
Piranha
O notă despre autor
Roberto Saviano s-a născut în 1979 şi a studiat filosofia la Universitatea din Napoli. Romanul său The Piranhas a fost apreciat pe scară largă şi a fost adaptat ca film de mare succes, care a câştigat Ursul de Argint pentru cel mai bun scenariu la Berlinale. Gomorrah, prima sa carte, a câştigat numeroase premii, inclusiv prestigiosul Premiu literar Viareggio 2006. Cartea a fost adaptată într-o piesă de teatru, într-un film, care a câştigat Marele Premiu la Cannes, şi într-un serial de televiziune. Vă puteţi înscrie aici pentru a primi actualizări prin e-mail.
O notă despre traducător
Antony Shugaar este scriitor şi traducător. A tradus scenarii pentru filme şi emisiuni TV care au apărut pe Netflix, HBO şi Amazon. Este autorul mai multor cărţi şi a tradus sute de altele, inclusiv The Piranhas, de Roberto Saviano. Este redactor-şef al unei noi edituri axate pe ficţiune tradusă. Vă puteţi înscrie pentru actualizări prin e-mail aici.
CONŢINUT

1. PAGINA DE TITLU
2. NOTIFICARE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR
3. DEDICAŢIE
4. EPIGRAFĂ
5. CARACTERE
6. PRIMA PARTE: SĂRUTĂRI
7. A NĂSCUT
8. QUICKSAND
9. NU MAI PLÂNGE

10. JACK OF HEARTS
11. ÎN BÂRLOGUL ANIMALULUI
12. VITEZĂ MARE
13. DUMINICĂ
14. THIS IS BUSINESS
15. UN PLAN DERANJAT
16. PIRANHAS
17. PLIERS
18. LIVRARE
19. MAMA SOLDATULUI
20. EXCURSIE LA MILAN
21. ASISTENTUL SOCIAL
22. CADOUL
23. CONTACTUL
24. LUMÂNAREA ANIVERSARĂ
25. REVENDICARE DE RESPONSABILITATE
26. REVOLUȚIA IPOTECARĂ
27. CHICCHIRICHÌ
28. VIDEO
29. CONFEDERAȚIA
30. PARTEA A DOUA: REGII BĂIEȚI DIN NAPLES
31. VIZITA
32. LA PALATUL REGAL
33. UN BĂRBIERIT PERFECT
34. ŞCOALA DE ŞOFERI
35. TURIŞTI ÎN ROMA
36. PIRE
37. PRIETENII
38. DOGFIGHT
39. VĂRSĂTOR
40. HERE WE ARE, HERE WE STAY
41. PARANZA VINE DIN MARE
42. FULL METAL JACKET
43. TENTATIVĂ DE ASASINAT
44. COŞUL DE MERE
45. DOVADA
46. IERTARE
47. GENGHIS KHAN
48. STADIU
49. BIG PARTY
50. PARTEA A TREIA: TU CARE EDUCI
51. MASĂ
52. BACKLIT
53. POLIȚIȘTII PESTE EL
54. PE FUGĂ
55. ASCUNZĂTOAREA
56. DE LA PĂMÂNT ŞI CER
57. SPRE ÎNCORONARE
58. CARNE ŞI SÂNGE
59. F12
60. TOT DE ROBERTO SAVIANO

61. O NOTĂ DESPRE AUTOR ŞI TRADUCĂTOR
62. COPYRIGHT
Farrar, Straus şi Giroux
120 Broadway, New York 10271
Copyright © 2017 de Roberto Saviano
Traducere copyright © 2020 de Antony Shugaar
Toate drepturile rezervate
Publicată iniţial în italiană de Feltrinelli Editore, Italia, sub titlul Bacio feroce
Traducere în limba engleză publicată în Statele Unite de Farrar, Straus and Giroux
Prima ediţie americană, 2020
E-book ISBN: 978-0-374-71754-4
Cărţile noastre electronice pot fi achiziţionate în vrac pentru uz promoţional, educaţional sau de afaceri. Vă rugăm să contactaţi Macmillan Corporate and Premium Sales Department la l-800-221-7945, interior 5442, sau prin e-mail la MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.
www.fsgbooks.com
www.twitter.com/fsgbooks – www.facebook.com/fsgbooks